

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Wilbur Smith _ Şeytan Çılgılığı

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları:

VAHŞİ ADALET (tükendi)

BENCİL

MACERACILAR

LÂNETLİLER KÖRFEZİ (tükendi)

FIRTINA

BİR AVUÇ KUM

ALEV KIYILARI (tükendi)

DENİZ KADAR AÇ

BİR SERÇE DÜŞTÜ (tükendi)

MELEKLERİN GAZABI

HÜKMEDEMLER

Tarayan: Kenan Bekar

Balığın geç çıktığı o mevsimlerden biriydi. Teknemi ve tayfamı zorluyor, her gün biraz daha kuzeye gidiyor, her gece karanlık bastıktan sonra Büyük Limana dönüyordum. Mozambik akıntısının şarap moru dalgalarından irilerine rastladığımızda Kasımın altısı .olmuştu.

Artık, balık olsun da ne olursa olsun, diyecek hale gelmiştim. Bu kere bir tek müşterim vardı: New Yorklu bir reklâmcı olan Chuck McGeorge. Her yıl kılıç balığı yakalamak için altı bin mil yol aşır St. Mary adasına gelirdi. Kısa boylu, tepesi devekuşu yumurtası kadar çıplak, kulaklarının ardında kır saçları olan, kırışık maymun suratlı bir adamdı. Ama büyük balık yakalamak için gerekli olan güçlü bacaklara sahipti.

Sonunda balığı gördüğümüzde, hayvan bir insan kolundan uzun olan yüzgeçlerini ve onu köpek balığı ya da yunustan ayıran pala biçimli sırt eğimini göstererek suyun yüzeyinde yüzüyordu. Angelo da balığı benimle aynı anda görmüş, çingene saçlarını esmer yanaklarına savurup parlak tropik güneşinde bembeyaz dişlerini göstererek bağırmaya başlamıştı.

Balık dalgalar arasında ağır, kara ve kocaman bir kütüğü andırıyordu. Dönüp avlanma yerime baktım. Chubby, Chuck'ı büyük avlanma koltuğuna o-turtmuş, sıkıca bağlıyor, eline eldivenleri geçirmesine yardım ediyordu. Tam o anda başını kaldırıp kendisine baktığını gördü.

Chubby bizi saran heyecana tam karşıt bir davranışla kaşlarını çatıp denize okkalı bir tükürük savurdu. Chubby iri yarı bir insandır, en az benim kadar boylu olmasına karşın, benden daha güçlü kuvvetlidir. Aynı zamanda bizim işin en inatçı kötümserlerinden biridir.

«Çekingen balık,» diye mırıldanarak bir daha tü-kürdü suya. Yüzüne bakıp sırtıttım.

«Aldırma sen ona, Chuck,» diye seslendim. «Harry seni onun yanına götürecektir.»

«Bin dolar bahse girerim ki, bunu yapamayacaksın,» dedi Chuck. Güneşten parıldayan suyun yansıması karşısında yüzünü buruşturmuştu, ama gözleri heyecandan parıl parıldı.

«Kabul!» diyerek ödemekte güçlük çekeceğim bahse girip tüm dikkatimi balığa verdim.

Chubby haklıydı kuşkusuz. Benden sonra dünyanın en iyi kılıç balığı avcısıydı. Balık büyüktü, çekingen ve ürkekti. Beş kere yem atmış, tüm kurnazlık ve ustalığımı ortaya sermiştim. Ama balık her seferinde, ben Wave Dancer'i burnuna doğru çevirmeye çalıştıkça kaçmıştı elimizden.

Bu kez yunusu attım. Yemi oltaya ben sarmıştım, suda canlı gibi duruyordu. Kılıç balığının yemi kabul ettiği anı kestirmekte güçlük çekmedim. Suyun hemen altında karnının parıltısını gördüm, döndüğü anda.

«İzle!» diye bağırıldı Angelo. «Dönüyor!»

Sabah saat onda Chuck'ı balığın ardına düşürüp yakından savaşa başladım. Suyla salınacak fazladan

— 8 —

olta ipi, kamışı tutan adama fazladan yük demekti. Benim görevim dişlerini sıkıp kalın camyününden olta sopasına asılmaktan daha çok ustalık istiyordu. Chuck'ın avlanma koltuğunda rahatça oturup, o güçlü bacaklarıyla küpeşteye sağlamca basarak balığı kontrol etmesine kadar, tekneyi hayvanın ilk çılgın fırlamaları karşısında, belirli bir doğrultuda tutmak zorundaydım.

Öğleden birkaç dakika önce balık yenilmişti. Şimdi yüzeydeydi artık. Chuck her seferinde oltayı biraz daha çekerek daraltacağı daireleri çizmeye başladı.

Angelo'nun sesi birden tüm dikkatimi dağıttı.

«Hey, Harry! Konuğumuz var.»

«Ne dedin, Angelo?»

«Akıntı yönünden Büyük Johnny geliyor.» Eliyle gösterdi. «Kan kokusunu almış olmalı.»

Başımı kaldırınca köpek balığını gördüm. Kan kokusu hayvanı doğruca üzerimize çekiyordu.

«Angelo, köprüye gel!» Dümeni kendisine bıraktım.

«Harry, o orospu çocuğunun balığını yemesine izin verersen, bin dolar yerine hava alırsın.» Chuck avlanma koltuğundan terler içinde seslenirken aşağı kamaraya daldım.

Diz çökerek motor kapağını tutan sürgüyü çekip kapağı kaldırdım. Sonra yüzüstü yere yatıp kolumu uzattım ve aşağıda çengelinde asılı olan karabinamı aldım.

Güverteye dönerken silâhı kontrol edip otomatik düğmesine çevirdim.

«Angelo, tekneyi Johnny'nin yanına çevir bakalım.»

— 9 —

Wave Dancer'in küpeştesine yaslanıp tekne üzerinden geçerken balığa baktım. Gerçekten çekiç balığı denilen türdendi. Burnundan kuyruğunun ucuna kadar en az dört metre vardı, suyun içinde bronz renginde görünüyordu.

Köpek balığının başının biçimini bozan fırlak gözlerinin arasına nişanlayıp tetiğe bastım.

FN gürlledi, boş kovanlar havaya sıçradı, sular fışkırdı.

Köpek balığı, kurşunlar başına isabet edince birden titredi. Ters döndü ve batmaya başladı.

«Teşekkürler, Harry,» diye koltukta oturan Chuck seslendi.

«Bu da ücrete dahil,» diyerek adama sırtıtp Ange-lo'dan dümeni aldım.

Saat bire on kala Chuck balığı zıpkınlanmaya hazır duruma getirdi. Kuyruğu hafifçe suyu döven kılıç balığı şimdi teknenin yanındaydı, uzun ağzı açılıp kapanıyordu. Donuk tek gözü olgun bir elma kadar iriydi, uzun gövdesi binlerce gümüş, altın ve mor pullarla parlıyordu.

«Dikkatli ol, Chubby!» diye bağırdım, balığı Chub-by'nin elinde çelik zıpkınla hazır beklediği yana doğru sopayla iterken.

Chubby ben Londra'nın kenar mahallelerinde bir sokak çocuğuyken kendisinin kılıç balıklarını zıpkın-lamakta olduğunu belirtten dondurucu bir bakışla baktı bana.

«Dalgayı bekle,» diye uyardım yine, biraz daha kızdırmak için. Chubby'nin dudakları öfkeyle kıvrıldı.

Dalga, balığı yanımıza kadar yükseltti, geniş göğsü gümüş gibi parlıyordu.

«Haydi!» diye bağırdım. Chubby çeliği sapladı. Kan kıpkırmızı bir leke gibi yayılırken balık ölüm acı-

— 10 —

siyla çırpınmaya başladı. Az sonra yüzlerce litre deniz suyu altında kalmıştık.

Balığı limanda bir vincin ucuna astım. Liman müdürü Benjamin balığın 405 kilo olduğunu gösteren belgeyi imzaladı. Parlak floresan renkler şimdi is karasına dönüşmüş olduğu halde, kılıcının ucundan kuyruğuna kadar tam beş metre boyuyla yine de gösterişli bir avdı.

Çıplak ayaklı çocuklar, «Bay Harry Amirallik Limanına balık astı,» diye sokaklarda koşuşmaya başlayınca, adalılar işlerini bırakıp limanı bayram yerine çevirmek için hemen bir neden bulmuşlardı.

Yamaçtaki Hükümet Sarayı'na kadar haber ulaşınca Başkanlığın Land Rover'i de kaputunun üstündeki küçük gri bayrağını dalgalandırarak yola çıktı. Kalabalığı yarıp geçti ve büyük adamı iskeleye indirdi. Godfrey Biddle bağımsızlıktan önce St. Mary adasının tek avukatıydı. Adada doğmuş ve İngiltere' de öğrenimini yapmıştı.

«Bay Harry, ne şahane bir balık böyle!» diye sevinçle bağırdı. Bu boyda bir balık St. Mary'nin yeni yeni kalkınan turizm hamlesini hızlandıracağı için gelip elimi sıktı. Dünyanın bu bölgesindeki Devlet Başkanları arasında epey önde gelirdi doğrusu.

«Teşekkür ederim, Sayın Başkanım.» Başındaki siyah melon şapka ile bile ancak koltukaltıma kadar geliyordu boyu. Siyah takım elbise, siyah ayakkabı giymişti. Derisi parlatılmış kömür rengindeydi. Ancak kulaklarının üstünde insanı şaşırtan bir tutam beyaz saç vardı.

«Tebrike lâıksınız,» Başkan Biddle sevinçten yerinde duramıyordu. Bu mevsim konuk çağırdığı geceler Saray'da yemek yiyeceğimi anlamıştım. Adada

— 11 —

doğmuş olmama karşın, Başkanın beni kabul etmesi için bir iki yıl geçmesi gerekmiş doğrusu. Çocuklarından biriydim ve bu durumun taşıdığı bütün özel ayrıcalıklara sahiptim.

Fred Coker de cenaze arabasıyla gelmişti, ama bu kez fotoğraf makinesini getirmişti. O üç ayaklı sehpasını kurup antika makinesini hazırlamak için kara örtünün altına girince biz de görkemli balığın çevresinde yerimizi aldık. Chuck elinde olta olduğu halde ortamızdaydı, bizler de futbol takımı gibi kollarımızı kavuşturmuş yanında duruyorduk. Angelo ile ben sırtıtmaktaydık, Chubby ise kaşlarını çatmış, asık yüzle bakıyordu kameraya. Resim yeni reklâm broşürümde çok iyi duracaktı: Usta kaptan ve sadık tayfası. Kaptanın kasketinin altından saçları, gömleğinin açık göğsünden de kolları fırlamıştı. Gelecek mevsim epey iş yapardım böylesine bir broşürle.

Balığın ananas ihrac depolarının soğuk hava bölümüne gönderilmesini sağladım. İlk soğuk hava de-poiu gemiyle Londra'daki Rowland Wards firmasına gönderip içini doldurtacaktım. Ondan sonra Angelo ile Chubby'yi Doncer'in güvertesini yıkamaları için gönderdim. Daha sonra limanın karşısındaki Shell deposundan tekneye yakıt alacaklar ve demir atacakları yere götüreceklerdi.

Chuck ile eski Ford kamyonetime binerken Chubby yanımıza yaklaşp ağzının ucuyla bir şeyler fısıldadı.

«Harry, kılıç balığı ikramiyemi...» Ne diyeceğini çok iyi biliyordum, her seferinde aynı rolü oynardık.

«Bayan Chubby bilmeyecek, tamam mı?» diye sözünü tamamladım.

«Evet öyle,» diye acıklı bir sesle devam edip kirli kasketini başının arkasına itti.

— 12 —

Ertesi sabah Chuck'ı saat dokuz uçağına bindirdikten sonra, Ford'umun klaksonunu ananas bahçelerinde çalışan adalı kızlara çala çala döndüm havaalanından. Kızlar geniş kenarlı hasır şapkalarının altından kulaklarına yayılan gülümsemelerle bana bakıp el sallıyorlardı.

Coker Seyahat Acentesinde Chuck'ın Amerikan. Express seyahat çeklerini Fred Coker'le sıkı bir pazarlık edip paraya çevirdim. Coker öğleden sonra bir cenazesi olduğu için tören giysileri olan karalan giymişti. Fotoğraf makinesini ve sehпасını bir yana bırakmış, hemen cenaze kaldıracısı oluvermişti.

Coker Cenaze Evi, seyahat acentesinin arkasında olup arka sokağı açılan bir kapısı vardı. Fred cenaze arabasını havaalanından turist almak için kullanırken arabanın yanındaki cenaze evi tabelâsını değiştirir, tabut koyduğu yere de koltuklarını yerleştirirdi.

Ben bütün müşterilerimi onun aracılığıyla getirtirdim, o da seyahat çeklerinden yüzde on alırdı. Sigorta acentesi de olduğundan, hesap görmeden önce Dancer'in yıllık primini titizlikle keserdi ödediği paradan. Verdiği parayı ben de dikkatle sayıp öyle cebime yerleştirdim. Fred görünüş bakımından bir öğretmene benzerse de, vücudunda yeteri kadar adalı kanı olduğundan, kitapta yazılı bütün numaraların dışında, yazılmamış olanların da pek çoğunu iyi bilirdi.

Ben paramı sayarken hiç alınmadan sabırla bekledi, sonra burundan takma altın gözlüğünü gözüne yerleştirirken bir baba sevecenliğiyle, «Yarın yeni bir müşteri grubunun geleceğini unutma, Bay Harry,» dedi.

«Merak etmeyin. Bay Coker, tayfam tam zamanında hazır olacaktır.»

— 13 —

«Ama daha şimdiden Lord Nelson'dalar.» Fred adada olup bitenleri iyi bilirdi.

«Bay Coker, benim kiralık bir tekne var, içki aleyhtarı bir defnek işletmiyorum. Hiç merak etmeyin, daha kimse sarhoşluk sonrası başağırsından ölmedi.»

Drake Sokağında Edvard'ın mağazasında bir kah raman gibi karşılandım. Eddy Ana tezgâhının ardından çıkıp havalı yastık gibi sıcak göğsüne bastırdı beni.

«Bay Harry, dün limana astığınız balığı gidip gördüm.» Sonra beni kolları arasından bırakmadan tezgâhtar kızlarından birine seslendi. «Shirley, Bay Har-ry'ye buz gibi bir bira getir, tamam mı?»

Para tomarımı çıkardım. Güzel adalı kızlar parayı görünce kuşlar gibi şakımaya başladılar. Eddy Ana da gözlerini yuvarlayarak beni daha sıkıca bastırdı göğsüne.

«Sana borcum ne kadar. Bayan Eddy?» Hazirandan Kasıma kadar olan mevsimde balık olmadığı için o aylar boyunca Eddy Ana bakardı bana.

Biramı yudumlayarak tezgâha yaslanıp istediklerimi saymaya başladım. Bir yandan da malları merdivene çıkıp indiren mini etekli kızların bacaklarını seyrediyordum. Arka cebinde yeşil para tomarını hissetmek çok keyifli bir şeydi doğrusu. Oradan çıkıp Shell istasyonuna gittim. İstasyon sahibi beni kapıda karşıladı.

«Sabahtan beri seni bekliyorum, Harry. Müdürlükten faturan için kıyemeti kopardılar.»

«Beklemen sona erdi dostum.» Wace Dancer, en güzel kadınlar gibi pahalı bir metresti. Arabama döndüğümde cebimdeki tomar epey incelmşti.

— 14 —

Lord Nelson'un bira bahçesinde bekliyorlardı beni. Ada artık İngiliz dominyonu olmamasına ve altı yıllık bağımsızlığına karşın, yine de Krallık Donanmasıyla bağlarından gurur duyardı. İki yüz yıl süreyle burası donanmanın bir üssü olmuştu. Çoktan toprak olmuş sanatçıların yaptığı resimler barın duvarlarını kaplıyordu: Amirallik Limanında demir atmış kocaman gemiler, Ümit Burnu ve Atlantiğe açılmadan önce buradan kumanya alan savaş ve ticaret gemileri... St. Mary adası tarihteki yerini unutmamıştı, kendisine uğrayan dev gemileri ve amiralleri de. Lord Nelson eski görkemliliğinin taklidiydi, ama yine de ben burasının bu düşkün halini Hilton'un limanın üstündeki tepeye kurduğu o cam ve beton kuleye yeğ tutardım.

Chubby ile karısı Pazar giysileri içinde uzak köşedeki sırada yan/ana oturuyorlardı. İkisini birbirlerinden ayırmanın tek yolu da buydu: Chubby'nin üstünde düğünü için aldığı yelekli takım elbise, karısında da yılların yeşile dönüştürdüğü kara yünlü uzun bir elbise, ayaklarında da düğmeli uzun kara çizmeler vardı. Giyinmelerinin dışında kapkara yüzleri birbirinin eşiydi. Bir şey daha vardı: Chubby yeni traş olmuştu,, karısının ise hafif bir bıyığı bulunuyordu.

«İyi günler. Bayan Chubby, nasılsınız?»

«İyiyim, teşekkür ederim, Bay Harry»

«Bir şey içer miydiniz acaba?»

«Küçük bir portakallı cin. Bay Harry, bir de küçük: bira.»

Kadın tatlı likörü içerken avucuna Chubby'nin parasını saydım. O da dudaklarını sessizce oynatarak benimle birlikte sayıyordu parayı. Chubby'nin endişey-

— 15 —

le bizi seyrettiğini görünce, bunca yıldır kılıç balığı ikramiyesini karısından nasıl saklayabildiğim merak ettim doğrusu. Bayan Chubby birasını bitirince köpüğü bıyıklarına daha da belirginleştirmişti.

«Eh, ben gideyim artık. Bay Harry.» Kalkıp bir kalyon gibi uzaklaştı yanımdan. Kadının Frobisher Sokağından çıkmasını bekleyip Chubby'ye masanın altından parasını uzattım, birlikte bara gittik.

Angelo'nun iki yanında birer ve kucağında da bir kız vardı. Kara ipekli gömleği beline kadar açılmış, parıl parıl göğüs kasları ortadaydı. Blucinin darlığı cinsiyeti konusunda kuşkuyla yer bırakmıyordu, çizmeleri de yeni parlatılmıştı. Saçını yağlamış ve genç Presley stilinde arkaya taramıştı. Bir lamba gibi parıltıyordu odanın ucunda. Parasını ödediğimde kızların her birinin göğsüne birer banknot sıkıştırdı.

«Eleanor, sen git Harry'nin kucağına ,otur. Ama dikkat et, el değmemiş oğlandır, ona göre... tamam mı?» Gürültülü bir kahkaha patlatıp Chubby'ye döndü.

«Hey, Chubby ne sırtıyorsun be adam? Deli misin?» Chubby'nin asık yüzü daha da asıldı, kırışıklar giderek derinleşerek buldog köpeğine benzedi. «Hey, barmen, bizim Chubby'ye bir içki. Belki o zaman sırtımayı bırakır da adama benzer.» Öğleden sonra saat dörtte Angelo kızları kovalamış, masanın üstündeki kadehine bakıp duruyordu. Kadehin yanında ustura gibi bilediği yem bıçağı tavandaki ışıkların altında kötü kötü parlamaktaydı. Angelo alkolün verdiği melankoliye kapılmış kendi kendine söyleniyor, iki dakikada bir başparmağıyla bıçağın keskinliğini kontrol edip çatık kaşlarla çevresine bakıyordu. Ona aldırın bile yoktu.

—16—

Chubby ise öteki yanımda .oturmuş kurbağa gibi sırtırmaktaydı. İnsanı şaşırtacak derecede beyaz dişleri ve pembe plastik dişetleri ortadaydı.

Kalın, kaslı kolunu boynuma atıp, «Sen iyi bir çocuksun, Harry,» dedi. «Sana şimdiye kadar söylemediğim bir şey söyleyeceğim.» Her para aldığı anda tekrarlanan bildirisini yapmak için toparlandı, başını salladı. «Seni severim, Harry. Seni kardeşimden çok sleverim.»

Kirli kasketini kaldırıp parlak kahverengi başını okşadım. «Sen de benim en sevdiğim sarışınısın.»

Beni şöyle bir koluyla itip bir an yüzüme baktı, sonra aslan gürlemesini andıran bir kahkaha patlattı. Bulaşıcı bir hastalık gibiydi kahkahası. Fred Çeker gelip yanıma oturduğunda hâlâ gülüyorduk. Çöker gözlüğünü burnunun üstüne sıkıştırıp, «Bay Harry, Londra'dan özel ulak bir mektup geldi,» dedi. «Müşterin carter seferini iptal etmiş.» Gülmem birden kesildi.

«Felâket!» Mevsim ortasında müşterisiz geçen iki hafta yıkardı beni, avans olarak da yalnızca iki yüz dolar almıştım.

«Bay Coker, bana bir müşteri bulmalısın.» Chuck' tan aldığım paradan yalnızca üç yüz dolar kalmıştı cebimde.

«Bana bir müşteri,» diye tekrarladım. Angelo bıçağı kaptığı gibi masanın ortasına sapladı. Kimse ona aldırmaıncı yine kaşlarını çatarak çevresine bakındı.

«Denerim, ama mevsim epey ilerledi,» dedi Fred Coker.

«Kabul edemediğimiz müşterilere telgraf çek.»

«Telgraf paralarını kim ödeyecek?»

— 17 — Şeytan Çığılı — F:2

«Bok canına olsun, ben öderim!» Bunun üzerine kalkıp gitti. Dışarda cenaze arabasının hareket ettiğini duydum.

«Üzülme be Harry.» dedi Chubby. «Ben seni yine de severim.»

Angelo birden uyuyakaldı yanıbaşında. Öne doğru devrildi, başı küt diye masaya vurdu. Dökülen içkinin içinde boğulmasın diye kafasını bir yana ittim, bıçağı kınına soktum, çevresinde dolanan kızıdan korumak için para tomarını cebime attım.

Chubby birer içki daha ısmarlayıp şarkıya başladı, ben de arkama yaslanıp ne olacağını kara kara düşündüm.

Bir kez daha param suyunu çekmek üzereydi. Tanrım, paradan ya da paranın yokluğundan nasıl da nefret ederimi Bu, iki hafta Dancer'ie benim ölü mevsimde yaşamamız ve iyi niyetlerimizi bozmamamız demektir. Ama artık bunu yapamayacağımızı biliyordum. Yine gece işlerine başlamak zorunda kalacaktım.

Yerin dibine kadar yolu vardı be, eğer yapmamız gerekecekse hiç olmazsa hemen başlasaydım bari. Harry'nin işe hazır olduğu haberini uçuracaktım. Kararı bir kere verdikten sonra, sinirlerin o zevk verici gerilmesini hissettim hemen. İki haftalık bu süre boşa geçirilmiş zaman olmayabilirdi.

Aynı şarkıyı söyleyip söylemediğimize aldırmadan Chubby'ye katıldım.

Yasa kuvvetini harekete geçiren bu müzik şöleni oldu sanırım. St. Mary adasında yasa gücü, bir müfettişle dört memurdur ki, ada için yeter de artar bile. «Rüş yaşından önce fuhuş» ve biraz da eş pataklama dışında, adada cezayı gerektirecek bir suç işlenmez zaten.

— 18 —

Müfettiş Peter Daly sarı bıyıklı, dümdüz yanakları İngiliz renkleriyle bezeli, soluk mavi gözleri lağım faresi gibi birbirine bitişik, genç bir adamdı. İngiliz sömürge polisinin üniformasını giyerdi, gümüş armalı, parlak deri siperli kasket, yürüdükçe koladan haA-şır haşır öten haki pantolon, cilâlı deri kemer. Yine cilalı deriden bir de copu vardı. St. Mary'nin yeşil ve sarı renkleri omzunda bulunmasaydı İmparatorluğun gururu gibi bir duruşu olabilirdi, ama İmparatorluk gibi üniformayı giyenler de epey ufalanmışlardı.

Masanın başında durup copunu avucuna vurarak, «Fletcher, umarım bu gece başımız belâya girmez,» dedi. Müfettiş Daly ile yıldızımız hiç barışmamıştı. Zorbaları sevmem, yeterli aylığı olup da bunu rüşvetle arttıran memurları da. Alnımın teriyle kazandığım çok paramı almıştı geçmişte. Hiç bağışlanmayacak günahıydı bu. Sarı bıyığının altındaki ağzı sertleşti, rengi kızardı. «Bay Fletcher,» diye istemeye istemeye tekrarladı. Chubby ile geçmişte birkaç kere büyük balık yakaladığımızda çocukça hareketlere başvurduğumuz doğrudur, ama yine de bu Müfettiş Daly'ye öyle konuşma hakkını vermezdi. Ne de olsa üç yıllık kontratla adada bulunan biriydi ve Başkanın ağzından duyduğum kadarıyla kontratı da yenilenmeyecekti. «Müfettiş bey, bulunduğum yerin kamuya açık bir yer olduğuna, benim ve arkadaşlarımla bir suç işlemediğimize inanmakta haklı mıyım?»

«Evet.»

«Kamuya ait bir yerde müstehcen olmayan neşeli bir şarkı söylemenin bir suç olmadığını düşünmekte de haklı mıyım?»

19

«Evet, öyle, ama...»

«Öyleyse yıkıl git başımızdan,» dedim şakacı bir sesle. Adam bir an duraksadı, Chubby ile bana baktı. İkimizle başetmesi biraz güçtü, hele gözlerimizde o şeytanca parıltı varken. Yanında polislerinin olmasını istediği yüzünden okunuyordu.

«Sizi gözümden uzak tutmayacağım,» dedi. Onurunu bir dilencinin paçavraları gibi toparlayıp çekildi yanımızdan.

«Chubby, bir melek gibi sesin var,» dedim.

«Harry, sana bir içki ısmarlayacağım.» Fred Çöker de tam zamanında yetişmişti. Midemi kaldıran bir içki içti; bira ile limon suyu. Ama neyse ki, getirdiği haberler bulantımı hemen kesti.

«Mister Harry, size bir iş buldum.»

«Sizi seviyorum, Bay Coker.»

«Ben de,» diye Chubby atıldı. Ama ben tâ içimde bir düş kırıklığı hissettim. Yine gece işine başlamak zevkli olacaktı.

«Ne zaman geliyorlar?» diye sordum.

«Geldiler bile... gittiğimde büromda beni beklerlerken buldum.»

«Dalga geçme!»

«Müşterinin yolculuğunu iptal ettiğini biliyorlardı. Adınla aradılar seni. Mektupla aynı uçakta gelmiş olmalılar.»

İçkiden kafam biraz karışmış olmalıydı, yoksa hemen o an birinin iptaliyle ötekini aynı anda ortaya çıkmasında bir gariplik olduğunu anlardım.

«Hilton'da kalıyorlar.»

«Gidip kendilerini alacak mıyım?»

«Hayır, yarın sabah saat onda Amirallik Rıhtımına gelecekler.»

— 20A

Müşterimin böyle geç bir saatte yola çıkmak istediğine sevinmiştim doğrusu. Dancer'in o sabah tayfası uyurgezer hayaletlerden başka bir şey değildi. Halatları toplamak için her eğilişinde Angelo' nun rengi değişiyordu, Chubby ise saf ispirto terliyordu. Korkunç bir de görünüşü vardı. Sabahtan beri ağzını açıp tek söz söylememişti.

Ben de pek neşeli değildim ya. Rıhtıma yanaşmış teknenin küpeştesine yaslanırken gözüme en koyu Polaroid gözlüğü takmıştım, beynimin tepesi de birlikte çıkar diye başımı kaşımak için kasketimi bile çıkarmaya korkuyordum.

Adanın tek taksisi olan 62 model Citroen, Drake Sokağından çıkıp rıhtımın başında durdu. Arabadan iki kişi indi, oysa ben üç kişi bekliyordum. Co-ker'in üç dediğinden emindim.

Adamlar yanyana taş döşeli yolda yürürlerken ağır ağır doğruldum. Bedensel yorgunluğum önemsizlik bulutları arasında kaybolurken içimde bir kasılma hissettim, kollarımda ve ensemden o garip ürpertiye duydum.

Adamlardan uzun boylu olanı profesyonel bir atletin rahat adımlarıyla yürüyordu. Başında şapkası yoktu, erken dökülmeye başlamış saçları soluk kızıl renkteydi. Göbek ve kalçası yok denecek gibiydi, Uyanık bir hali vardı. Adamdan yayılan «hazırlıklı olma» duygusunu belirtecek tek sözcük buydu.

Kişi kendi gibi olanı uzaktan tanır. Bu adam şiddet yoluyla yaşamaya alışkındı. Alışlagelmiş deyimiyle baştanbaşa adaleydi, vurucuydu, bir askerdirdi. Hünerini yasanın hangi yanında gösterdiği önemsizdi. Çok kötü bir haberdirdi bu benim için; kısacası. St. Mary'nin sakin sularında bu tür bir köpek balığıyla karşılaşmayacağımı ummuştum. Talihimin beni böy-

— 21 —

ie kovalaması midemi bulandırmıştı. Hemen yanın-dakine baktım. Aynı şey, biraz daha korelmiş, zaman ve etle kaplanmış olsa bile onda da görülüyordu. Haberler iyice kötüydü.

«İşin iş Harry,» diye acı acı söylendim. «Bunların üstüne üstelik bir de dün gecenin sarhoşluğu...»

Yaşlıca olanının lider olduğunu anlamıştım. Yarım adım önde yürüyordu, genç adam ona en azından bu kadar bir saygı göstermekteydi. Adam otuz beş kırk yaşlarında yani benden de birkaç yaş büyük olmalıydı. Krokodil derisinden kemerinin üstünde bir göbek başlangıcı seziliyordu, çenesinin altı da biraz sarkıktı. Ancak saçını Bond Street'de

kestirdiği belliydi, Sulka ipekli gömleğini ve Gucci mokasenlerini bir üstünlük arması gibi giymişti. Yürürken çenesini ve dudağının üstünü beyaz bir mendille kuruluyordu. Küçük parmağındaki pırlanta en az iki kıratlıktı. Yüzük altındı.

Kolundaki Lanvin ya da Pia-get marka saat da öyle.

İskelenin başında durup, «Fletcher siz misiniz?» diye sordu. Gözleri bir gelinciğinki gibi kara ve boncuk gibiydi. Bir etiyicinin hiç sıcaklığı olmayan parlak gözleri. Saçlarının boyalı olduğunu farkedince tahminimden de yaşlı olduğunu anladım. Yanak derisi doğal olmayan biçimde gergindi, saçlarının başladığı yerde estetik ameliyatı çizgisi görülüyordu. Yüzünü gerdirmişti demek. Kendini beğenmişin biri olmalıydı.

Yükselerek komuta mevkiine gelmiş eski bir askerdı. Beyindi, arkasındaki de kaba güç olmalıydı. İşte birilerinin gönderdiği ilk gruptu bu. Birden içime doğmuş gibi yer ayırtan müşterimin neden yolculuğunu iptal ettiğini anlayıverdim.

önce bir telefon konuşması, ardından da bu iki

— 22 —

kişinin ortalıkta görünmesi, sıradan bir insanı yaşam boyu kılıçbalığı avcılığına tövbe ettirirdi. Yerlerini iptal ettirmek için hiç duraksamamış olmalıydı.

«Bay Materson, değil mi? Buyrun...» Kesin olan bir şey vardı, bunlar balık falan avlamaya gelmemişlerdi. Durumu kestirene kadar alçakgönüllü davranmak zorunda olduğumdan, gecikmiş de olsa, «...efendim,» diye ekiedim.

Kaba kuvvet kedi gibi sessizce güverteye'atla-dı. Tayfalarımo baktı, çenesini dışarı çıkarıp ikisini de tepeden tırnağa süzdü.

Angelo ünlü gülümsemesinin sulandırılmış bir kopyasını gösterip kasketine dokundu. «Hoş geldiniz, efendim.»

Chubby'nin de yüzü bir anlık aşıklığını terketmişti, büyük bir olasılıkla sıcak bir karşılama olan küfüre benzer bir şeyler mırıldandı. Adam onlara aldırmayıp fedaisine bir işaret yaptı. Fedai Dancer'in salonunu teftişe gittiğinde de güvertede bekledi. Ancak ondan sonradır ki, aşağı indi, ben de ardından yürüdüm.

Teknemiz epey konforludur. Zaten yüz beş bine malolan bir teknenin başka türlü olması düşünülemez. Soğuk hava tertibatı sabahın sıcaklığını bir derece olsun ortadan kaldırılabiliyordu, Materson yumuşak koltuklardan birine çökerken derin bir göğüs geçirip alnını kuruladı.

«Mike Guthrie,» diye kamaranın orasını burasını karıştıran, kapıları açıp arkalarına bakan ve ne olduğunu biraz fazlaca belli eden fedaisini tanıştırdı.

«Memnun oldum, Bay Guthrie.» Bütün çocuksu çekiciliğimle gülümsedim adama, o bana bakmadan elini şöyle bir sallamakla yetindi.

«Bir içki içer miydiniz, beyler?» Birer koka kola

— 23 —

içtiler, ama benim karşılaştığım şoku gidermek için daha kuvvetli bir şeye ihtiyacım vardı. Buz gibi biranın ilk yudumu birden bir canlılık verdi.

«Size iyi bir avlanma sağlayacağımı sanıyorum, beyler. Daha dün epey büyük bir balık yakaladım, hesabıma göre...»

Mike Guthrie önümde durup gözlerimin içine baktı.

«Sizinle tanışıyor muyuz?» diye sordu.

«Bu zevke eriştiğimi hiç sanmıyorum.»

«Londralısın, değil mi?» Aksanımdan hemen durumu çıkmıştı.

«İngiltere'yi terkedeli çok oldu, dostum.» Sırıttım. Ama o böyle bir harekete bile yanaşmadan karşıma oturdu, ellerini ortamızdaki masanın üstüne koydu. Bir yandan da gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Evet, epey sert ve epey aksi olduğu kuşkusuzdu.

«Kor.karım bugün için biraz geç kaldık,» diye neşeli bir sesle devam ettim. «Mozambik'te avla-nacaksak limandan saat altıda çıkmamız gerekirdi. Ama isterseniz yarın sabah erkenden...»

Materson sözümü ağzıma tıkadı. «Fletcher, şu listeye bak ve eksiklerini söyle.» Elyazısıyla yazılmış kâğıda baktım.

Dalina takımları ve deniz dibinden eşya çıkarma gereçleri listesiydi.

«Derin deniz avcılığıyla ilgileniyorsunuz demek?» Böyle beklenmedik bir olasılık karşısında Harry'nin şaşkınlık göstermesi gerekirdi.

«Biz bir araştırma için geldik.»

Omuzlarımı silktim. «Para sizin, ne isterseniz onu yaparız.»

«Bu araç gereçler var mı burada?»

«Çoğu vardır.» Ölü mevsimde dalma heveslileri

— 24 —

için indirimli tarife uygulardım. Tam takım dalgıç giysisiyle Dancer'in makine dairesinde bir hava kompresörüm vardı.

«Hava torbalarıyla o kadar ipim yok, ama...»

«Bunları alabilir misin?»

«Elbette.» Eddy Ananın dükkânında her şey bulunurdu, Angelo'nun babası da yelken dikerdi. Hava torbalarını iki saatte şişirirdi bana.

«Al öyleyse.»

Başımı salladım. «Ne zaman yola çıkmak ister siniz?»

«Yarın sabah. Bize biri daha katılacak.»

«Bay Coker size günlüğümün beş yüz dolar olduğunu söyledi mi? Bu fazladan eşya için de ayrı para almam gerekecek.»

Materson başını bir yana eğip kalkmak için doğruldu.

«Biraz avans mümkün mü?» diye sorunca ikisi birden dondular. Gülümsedim. «Güç bir kış geçirdik. Bay Materson.

Şimdi bu ek alışverişi yapıp depolarımı doldurmam gerek.»

Materson cüzdanını çıkarıp beşerlik banknotlar halinde üç yüz sterlin saydı. «Tayfalarına gerek yok, Fletcher,» dedi bir yandan da yumuşacık sesiyle. «Biz üçümüz tekneyi yönetmenize yardım ederiz.»

Bu kez gerçekten şaşırmıştım. Bunu hiç beklemiyordum doğrusu. «İşe gelmedikleri takdirde de tam ücret alırlar,» dedim. «Fiyatımı indiremem.»

Mike Guthrie hâlâ karşımda oturuyordu. Birden öne eğildi. «Patronun dediğini duydun, Fletcher, zenciler tekneden dışarı!»

Beşlik banknotları dikkatle katlayıp cebime yer-

— 25 —

leştiren adıcımın gözünün içine baktım. Çok hızlıydı. Bana karşılık vermek üzere hazır olduğunu farkettilim. O buz gibi benekli gözlerinde ilk kez bir ifade belirdi. Beni kızdırdığını ve ters bir hareket yapacağımı sanıyordu. Elleri hâlâ avuçları masanın üstüne gelmek üzere parmakları açık olarak duruyordu. Küçük parmağını tutup ortasından ikiye kırmanın ne kadar zevkli bir şey olacağını düşündüm. Herif daha kımıldamaya fırsat bulamadan bunu yapabileceğimi bilmek bana zevk veriyordu. Gerçekten kızmıştım. Pek dostum yoktur, olanlara da çok değer veririm.

«Duydun mu, evlât?» diye Guthrie yılan gibi tısladı. Yine o çocuksu gülümsememi yapıştırdım yüzüme.

k

«Elbette, Bay Guthrie. Para sizin, nasıl isterseniz öyle olsun.»

Konuşurken boğulacaktım az daha. Herif arkasına yaslanırken düş kırıklığına uğramış olduğunu farkettilim. Kaba kuvvet adamıydı ve işinden hoşlanıyordu. O anda herifi öldürmek zorunda kalacağımı anladım. Bu düşünce de bana o saçma sırtımaya devam gücünü verdi.

Materson o parlak sıçan gözleriyle izliyordu bizi. Laboratuvarıda kobaylarını inceleyen bir bilim adamı kadar soğuk ve ilgisizdi. Çatışmanın o an için çözüme kavuştuğunu görünce sesi yine yumuşadı.

«Pekâlâ, Fletcher.» Güverteye doğru yürüdü. «Malzemeyi toparla ve sabah saat sekizde hazır ol.»

Herifler gittikten sonra oturup biramı bitirdim. Belki de dün gecenin sarhoşluğunun kalıntısıydı, ama bu sefer konusunda içimde çok kötü duygular uyanmıştı. Chubby ile Angelo'yı kıyıda bırakmak daha

— 26 —

doğru olacaktı galiba. Çıkıp kendilerine durumu anlattım.

«Müşteriler biraz garip adamlar, çocuklar, korkarım bu sefere katılamayacaksınız.» Su ciğerlerini doldurmak için kompresörü yerleştirdim, ben Eddy Anaya giderken çocuklar da istediğim hava torbalarının çizimlerini alıp Angelo'nun babasının dükkânına gittiler.

Torbalar saat dörtte hazırды. Alıp dümen yerindeki koltukların altına soktum. Sonra bir saat dalma takımlarını temizledim, kontrol ettim.

Güneş batarken Dancer! demir yerine ben götürdüm, demirledim. Tam kayıkla dönecekken aklıma iyi bir fikir geldi. Kamaraya dönüp motor bölümünün kapağını açtım. Tüfeği sakladığım yerden aldım, namluya bir mermi sürdüm, emniyetini kapatıp yine yerine astım.

* **

Karanlık basmadan eski ağımyı alıp kayalıkların yanında denize girdim. Batan güneşin bakır rengine dönüştürdüğü suların altında bir kaynaşma görünce ağı fırlattım. Ağ balon gibi açılıp bir kefal sürüsünün üzerine indi. İpini çekip ağı çıkardığımda, içinde kolum uzunluğunda beş tane balık oynayıyordu.

İkisini hemen ızgara yapıp kulübemin önünde yedim. Dağ ırmaklarının alabalığından daha lezzetliydi Sonra ikinci viskimi de doldurup karanlıkta oturdum.

Günün bu saatinde ada beni bir barış duygusu içine iter, yaşamın ne demek Olduğunu anlar gibi olurdu. Ancak bu gece diğerlerine benzemiyordu. Adaya gelip de özel zehirlerini bize bulaştırmaya ça-

27 —

İşan bu insanlara kızmıştım. Beş. yıl önce bütün bunları geride bırakmış, güvenlik içinde yaşayacağım bir yer bulduğumu sanmıştım. Ama öfke perdesinin altında yine de kendime karşı dürüst dav-ranıyordum. Bu işde bir heyecan, hem de zevkli bir heyecan bulmuyor değildim. Tehlikede olduğunu bilmenin verdiği o duygu! Kozların ne olduğunu bilmiyordum, ama ne olursa olsun yine de işlerinin ehli insanlarla bir masaya oturmak üzereydim. Yine sola sapmıştım. On yedi yaşımda seçtiğim yola. Verilen üniversite bursunu kabul etmeyip, Londra'daki St. Stephen yetimlervinden kaçıp yaşımı büyük göstererek Antartika'ya giden balina gemisine yazıldığım günlerdeki gibiydim. Orada, buzların ortasında akademik yaşama duyduğum tüm ilgiyi kaybetmişim. Güneyde kazandığım paralar suyunu

çekince, şiddet ve ani ölümün bir sanat olduğunu öğrendiğim özel bir hizmet taburuna yazılmışım. Bu sanatımı Malaya ile Vietnam'da, daha sonra da Kongo ve Biafra'da geliştirdim. Ancak günün birinde üstü saz kaplı kulübelerden yükselen katranlı dumanlar ve mavi bulutların içinden ölümlerin üzerine saldıran sinekleri görünce, ruhumun tâ derinliklerinde bir sıkıntı duymuştum. Bu işten yakamı sıyırmak istiyordum artık.

Güney Atlantik'te denizi sevmeyi öğrenmişim, şimdi bütün istediğim bu deniz kenarında bir yer, bir tekne ve uzun, sakın gecelerin huzuruydu.

Ancak bunları elde etmek için paraya, hem de çok paraya ihtiyacım vardı. Bunu kazanmanın tek yolu da sanatımı uygulamak,olabilirdi.

Son bir kez daha, diye düşünerek planımı çok dikkatle hazırladım. Bir yardımcı gerektiği için Kongo'dan tanıdığım bir adamı seçtim. Belgrave Alanın-

— 28 —

daki Ingiiiz Para Müzesinden bir altın para koleksiyonu yürüttük. Orta boyda bir evrak çantasına sığan üç bin altın sikke! Roma Sezarlarının ve Bizans İmparatorlarının sikkeleri. İlk Amerikan devletlerinin ve İngiliz Krallarının paraları. El altından bile satılsa en az iki milyon dolar değeri olan bir koleksiyon.

Profesyonel hırsız olarak ilk yanlışımlı o zaman yaptım. Başka bir hırsıza güvendim. Beyrut'ta bir otelde yardımcımı yakaladığımda, kendisiyle çok sert bir tartışmaya girdim. Çanta aolusu parayı ne yaptığını sorduğumda, herif şiltesinin altından 38'lik Be-retta'sını çıkardı. Çıkan kavgada adamın boynu kırıldı. İsteyerek olmamıştı. Adamı öldürmek istememişim. Ama onun beni öldürmesini de hiç istemiyordum. Kapiya bir RAHATSIZ ETMEYİN yaftası astığım gibi ilk uçakla kaçtım oradan. Polis on gün kadar sonra içi para dolu çantayı Paddington İstasyonunun emanet bölümünde buldu. Olay bütün gazetelerin başsayfalarına geçmişti.

Amsterdam'da bir elmas sergisinde de talihi denemeye kalktım, ancak elektronik alarm düzenini pek iyi incelememiş olduğum için farkında olmadan elimi sürmemem gereken bir yere dokundum.

Sergi yöneticileri tarafından tutulmuş olan sivil güvenlik memurları üniformalı polislerle birlikte ateş ederek ana kapıdan içeri girerlerken, silâhsız Harry Fletcher de kopan kıyametten yararlanarak gecenin karanlığında kayboldu.

İki polis gücü arasındaki çatışma sona erdiğinde ben Schiphol Havaalanının yolunu tutmuştum bile. Ancak ne yazık ki, Hollanaalı bir polis komiserinin göğsünden ağır bir yara almadan önce değil...

Zürih Havaalanı yakınlarındaki Holiday Inn'de televizyonda komiserin yaşam savaşını seyrederken

— 29 —

günlerce tırnaklarımı kemirip kafayı çekip durdum. Vicdanımın bir ölüm daha kaldıracağını hiç sanmıyordum, kendi kendime eğer polis ölürse güneşli o köşemi tümüyle unutacağıma söz verdim.

Neyse ki, Hollandalı polis epey sağlamdı; sonunda tehlikeyi atlattığı bildirilince içimde kendisine karşı büyük bir sahiplik duygusu doğdu. Müfettiş yardımcılığına getirilip de beş bin sterlin ödül alınca, kendimi onun vaftiz babası saymaya başladım. Adamın da sanki bana sonsuza dek sürecek bir minnet borcu vardı.

Yine de iki başarısızlık beni pek sarstığı için altı aylık bir düşünme süresi tanıdım kendime, sonunda bir denemeye daha karar verdim.

Bu kez işin temelini büyük bir titizlikle hazırladım. Önce Güney Afrika'ya göç ettim. Burada geçmişteki niteliklerime dayanarak bir güvenlik şirketinde iş buldum. Görevim Güney Afrika Reserve Bankasının Pretorio'daki şubesinden denizaşırı ülkelere gönderilen altın külçelerinin korunmasıydı. Bir yıl süreyle yüz milyonlarca dolarlık altının taşınmasıyla uğraşırken düzeni en küçük ayrıntısına kadar inceledim. En zayıf nokta Roma'daydı. Ancak burada da yardıma ihtiyacım vardı yine.

Bu kez profesyonel kişiler aradığımdan fiyatımı öyle bir düzeyde saptadım ki, bana para vermeleri beni atlatmalarından daha kârlı olacaktı kendileri için. Her türlü hileye karşı da yüzlerce önlem almıştım.

İş planladığım gibi oldu, olay sırasında ne bir kafa yarıldı, ne de bir kurşun sıyrığı görüldü. Yükün bir kısmını başka bir yere aktarıp yerine içi kurşun dolu sandıklar yerleştirdik. Sonra da mobilya nakil kamyonlarıyla iki buçuk ton altını İsviçre'ye taşıdık.

— 30 —

Böserde bir bankerin paha biçilmez antikalarla dolu özel dairesinde, altımızdaki Ren nehrinde kuğular salına salma yüzerlerken bana paramı ödediler. Manny Resnick bankadaki numaralı hesabıma yüz elli bin sterlini aktarırken bir kahkaha attı.

«Geri döneceksin, Harry. Kan kokusunu aldın bir kere, görürsün yine döneceksin. Git iyi bir tatil yap ve böyle esaslı bir iş planlayınca yine bana gel.»

Yanılmıştı. -Bir daha dönmedim. Kiralık bir ara> bayla Zürich'e gittim, oradan da Paris'e uçtum. Orly Havaalanında tuvalette sakalımı kestim, emanet kasada bulunan çantamdan Harold Delville Fletcher adına düzenlenmiş pasaportumu aldım ve doğruca Sidney'e gittim.

Wave Dancer bana yüz yirmi beş bin sterline patlamıştı. Güverteye St. Mary'ye olan iki bin millik yolculuğa yetecek kadar yakıt varili de yükledikten sonra denize açıldım. Yol boyunca birbirimizi sevmeyi öğrenmiştik.

St. Mary adasında yirmi beş dönümlük arazi satın aldım, kendi ahşap evimi kendi ellerimle yaptım; dört oda, geniş bir veranda, sazlarla örtülü bir dam. Bembeyaz kumsalın ortasında palmyeler arasında cennetten bir köşe. Zorunlu olarak gece işine çıktığım birkaç kerenin dışında, o gün bugündür hep yolun sağına izlemiştim. Anılarımı tazelerken saat epey geç olmuştu, ay gökyüzünde yükseldiğinde evime girdim ve maaum bebekler kadar rahat bir uyku çektim.

Ertesi sabah tam zamanında geldiler. Charley Materson gerçekten disiplinli bir,patrondu. Dancer'

— 31 —

in motorları çalışmaya başladığında, onlar da rıhtımın başında taksiden indiler.

Ben gözlerimi grubun üçüncü adamından ayırmıyordum. Hiç de beklediğim gibi biri çıkmamıştı. Uzun boylu, zayıf, yumuşak kara saçlı ve geniş, dost yüzü bir gençti. Kısa pantolon ve beyaz gömlek vardı üzerinde, bir yüzücünün geniş omuzlarıyla güçlü kollarına sahipti. Dalgıç takımlarını kimin kullanacağını hemen anlamıştım.

Omzunda kocaman yeşil bir torba taşıyordu. Torbanın ağır olduğu daha uzaktan anlaşılmaktaydı, ama adam hiç umursamıyordu bile. Arkadaşlarıyla neşeli neşeli konuşuyor ve tek hecelik yanıtlar alıyordu. İki adam nöbetçi gibi iki yanında yürüyorlardı.

Teknenin yanına gelince başlarını kaldırıp bana baktılar. Yeni gelenin çok genç ve hevesli olduğunu farkettim.

Kendisinde bir bekleyiş, bir heyecan havası vardı. On yıl önceki kendimi görür gibiydim.

«Selâm!» diye dostça bana bakıp gülümsedi. Çok yakışıklı bir gençti.

«Selâm,» dedim. Daha ilk baştan ondan hoşlanmış ve bu kurt sürüsü arasında ne aradığını anlayamamıştım. Benim talimatım üzerine halatları çözer-ken, içlerinde küçük teknelere yabancı olmayan tek kişinin genç olanı olduğunu anladım.

Limandan çıkarken o genç ve Materson dümene geldiler. Materson o hafif yorgunluktan bile solumaya başlamış, yüzü kızarmıştı. Yeni geleni tanıştırdı.

Soluğunu toparlayınca, «Bu da Jimmy,» dedi. El sıkışırken gencin yirmi yaşından pek büyük olmadığını tahmin ettim. Yakından gördüğümde de ilk izlenimlerimi değiştirecek bir şey yoktu ortada. Eli kuru, el sıkışı sağlam, deniz grisi gözleri dürüstü.

— 32 —

«Şahane bir tekne, kaptan,» dedi. Bu bir anaya çocuğunun güze! olduğunu söylemek gibi bir şeydi.

«Eh, fena değildir.»

«On dört, on beş metre mi?»

«On bes.» Genci biraz daha sevmiştim.

«Jimrpy sana yolu gösterecek,» dedi Materson. «Onun emirlerini dinleyeceksin.»

«Pekâlâ,» dedim. Jimmy'nin güneş yanığı yüzü kızarmıştı.

«Emir değil, Bay Fletcher, ben size yalnız nereye gitmek istediğimizi söyleyeceğim.»

«Olur, Jim. Nereye istersen oraya götürürüm.»

«Adadan uzaklaşınca batıya döner misiniz?»

«Nereye kadar gitmek istiyorsunuz?» diye sordum.

«Afrika kıtası kıyıları boyunca,» diye Materson söze karıştı.

«Çok gürel,» dedim. «Size oralarda yabancıları pek hoş karşılamadıklarını kimse söylememiş miydi?»

«Kıydan uzak olacağız.»

Biran düşünüp duraksadım, acaba dümeni limana kırıp hepsini karaya indirse miydim?

«Nereye gitmek istiyorsunuz? Nehir ağzının kuzeyine mi, güneyine mi?»

Jimmy, «Kuzeye,» deyince rahat bir soluk aldım. Nehrin güneyinde karasuları konusunda çok titizdiler, sürekli helikopterle devriye gezerlerdi. Gündüzün bile gitmezdim oraya.

Kuzeyde kıyıda pek bir canlılık yoktu. Zinballa' da bir tek tekne vardı, haftada iki üç gün motorları ancak çalışırdı, o günün de tayfası palmye yapraklarından yaptıktan içkiyle çoğunlukla kendilerinden

— 33'— Şeytan Çığılı — F: 3

geçmiş olurlardı. Tayfa ve makineler düzenli olarak çalıştıklarında ise saatte on beş mil yaparlardı ki, Dancer kendisinden rica ettiğimde rahat rahat yirmi ikiye çıkardı.

Benim lehime olan diğer bir nokta da, tekne mi karanlık bir gecede, muson rüzgârları altında bile kayalıklar ve adalar arasından korkusuzca geçirebile-ceğimdi. Oysa devriye teknesinin kaptanı bu aşırılıklardan kaçınan bir adamdı. Sakin bir deniz ve pırıl pıl güneşli havada bile Zinballa Körfezinin ayna gibi sularını yeğlerdi. Adamı deniz tuttuğunu, hükümet merkezinde bakarken dış yardım paralarını zimmetine geçirdiği için çıkan tatsız olaydan sonra kurtuluşu başkentten mümkün olduğu kadar uzak bir yerde bulması nedeniyle bu görevi kabul ettiğini duymuştum.

Benim açımdan görevinin ideal adamıydı.

«Pekâlâ,» diyerek Materson'a döndüm. «Ama korkarım bu isteğiniz size günde iki yüz elli dolar fazlaya patlayacak. Tehlike zammı.»

«Böyle bir şeyi tahmin ediyordum.»

Dümeni çevirip teknenin burnunu Oyster Burnuna döndürdüm.

«Özel bir şey mi arıyorsunuz, yoksa yalnızca öyle bir geziye mi çıktınız?» diye sordum. Jimmy her şeyi anlatmak için bana döndü. Heyecandan yerinde duramıyor, ağzını açarken gri gözleri parlıyordu.

«Şöyle bir gezi,» dedi Materson. Sesinde sert bir uyarı vardı. Jimmy'nin ağzı kapandı.

«Bu suları iyi bilirim. Adaları, mercanlıkları karış karış bilirim. Size zaman ve para yönünden yararfa olabilirim.»

«Çok iyisin,» diye alayla teşekkür etti Materson. «Ama biz işimizi kendimiz görürüz.»

— 34 —

«Para sizin,» diyerek omuzlarımı silktim. Mater-son Jimmy'ye bakıp kendisiyle gelmesi için işaret etti, birlikte aşağı indiler. Arka küpeşteye dayanıp bir süre konuştular. Materson iki dakika kadar ciddi ciddi bir şeyler anlattı. Jimmy'nin yüzünün kızardığını gördüm. Gizlilik ve güvenlik konusunda iyice hoşlandığı belli oluyordu.

Köprüye döndüğünde öfkeden kuduracak gibiydi. Çenesindeki o sert çizgiyi ilk kez o anda gördüm. Yalnızca yakışıklı bir genç değil, diye düşündüm.

Materson'un emriyle olacak kaba kuvvet Guthrie kamaradan çıkıp avlanma koltuğunu köprüye bakacak biçimde çevirip oturdu. Dinlenme halinde bir leopar gibiydi. Bir ayağını koltuğun kenarına atmıştı, cebinde ağırlık ,olan ceketini de katlayıp kucağına yerleştirmişti. Gözlerini üzerimizden ayırmıyordu.

Aman ne neşeli bir yolculuk, diye düşünerek Dancer'i, dipte acımasız kayaların ve kar kadar beyaz mercan kumlarının bulunduğu yeşil suların arasından geçirmeye devam ettim.

Amaşsızca dolaştığımız için gün bitmek bilmiyordu, bun de bu arada bu seferin amacını keşfetme-yo çalışıyordum.

Ancak Materson'un azarlamasından alınganlığı geçmemiş olan Jimmy'nin ağzını bıçak açmıyordu Çantasından çıkardığı büyük haritada yerimizi gösterdiğimizde, güdeceğimiz yönü belirtiyordu, hepsi o kadar

Harita üzerinde belirli bir yer işaretlenmemiş olmasına karşın. Rovuma Nehrinin halicinden kuzeye doğru otuz mil vo açığa doğru on altı millik bir alanla ilgilenildiğini anladım. Bir iki dönümden birkaç bin dönüme kadar irili ufaklı üç yüz kadar ada vardı burada.

Ben Dancer'in köprüsünde oturup artımdaki sev-

— 36 —

gili tekne mi hissetmek, deniz hayvanlarının ve kuşların hareketlerini seyretmekle mutluydum.

Avlanma koltuğunda oturan Mike Guthrie'nin kafası seyrek saçları arasında kızıl bir renk almaya başlamıştı.

Pis, ulan eşşoğlu, diye düşündüm. Akşam hava kararırken dönüşümüze kadar tropik güneşinden söz etmemeye karar verdim. Ertesi gün şişmiş suratına beyaz melhemler sürmüş, kafasına aa geniş bir şapka geçirmişti ama suratı bir transatlantiğin iskele feneri gibi parlıyordu.

İkinci günün öğle üzeri artık iyice sıkılmışım. Neşesini az da olsa bulmuş olmasına karşın Jimmy pek arkadaşlık edemiyordu. Kafası güvenlik sorununa öylesine takılmıştı ki, bir fincan kahve kabul etmeden bile yarım dakika düşünüyordu.

Yemek için balık tutmaktan çok yapacak bir iş olsun diye önümüzdeki sardalya sürüsünü kovalayan iri uskumruları görünce dümeni Jimmy'ye verdim.

«Bu rotayı kaçırma sakın,» deyip aşağıya atladığımda, Materson'un kamarada oturmuş içki dolabından kendine bir cin tonik hazırlamış olduğunu gördüm. Günde yedi yüz elli dolara bu kadarı olurdu artık. İki gündür kamaradan dışarı çıkmamıştı.

Az sonra uskumrulardan birini tekneye çekmiştim. Oltamı yerine kaldırdım, yem bıçağımı bilek taşında iyice biledikten sonra balığı yarıp kanlı barsak-larını denize fırlattım.

Üstümüzde uçmakta olan iki martı hemen açgözlü çığlıklarla dalışa geçtiler. Onların bu heyecanlı davranışı diğerlerini de çekmiş, kısa zamanda teknenin arkası gürültülü bir kalabalıkla dolmuştu.

Yine de onların bu çığlıkları arasında bir otomatik tabancanın namlusunun çekilip merminin namluya

— 36 —

sürülmesinden doğan madeni se"si duymama engel olmamıştı. Artık yalnızca içgüdülerimle hareket ediyordum. Hiç düşünmeden sağ elimdeki Koca bıçağı fırlatma durumuna getirdim, dönüp kendimi yere attım. Tek bir hareketle hedefimi bulup bıçağı fırlatmak üzere sağ kolumu geriye çekmişim.

Mike Guthrie'nin sağ elinde kocaman bir otomatik tabanca vardı. Eski denizci 45'liği, katil silâhı, bir kurşunda insanın göğsünde içinden araba geçecek kadar bir delik açacak silâh.

Guthrie'yi yem bıçağının uzun çeliğiyle avlanma koltuğuna mihlanmaktan iki şey kurtardı. Silâhı bana doğrultulmuş değildi bir kere, ikincisi de kıpkırmızı yüzündeki o komik şaşkınlık ifadesi.

Bıçağı fırlatmaktan güç alıkoydum kendimi, içgüdüsel hareketimi güçlü bir irade çabasıyla önleye-bildim. Birbirimize baktık. Ölüme ne kadar yaklaştığını anlamıştı. Güneş yanığı şişik dudakları titrek bir sırıtişla aralandı. Kalkıp bıçağı yem tahtasına sapladım.

«Canını seviyorsan bir daha o şeyle arkamday-ken oynama,» dedim.

Güldü, yine eski sertliğine kavuşmuştu. Koltuğu çevirdi, denize nişan alıp iki el ateş etti. Martılardan ikisi kan ve tüy parçaları halinde dağıldılar, diğerleri çığlıklar ata ata kaçtılar. Kuşların parçalanma biçimi bana Guthrie'nin tabancaya patlayıcı mermi yerleştirdiğini belirtmişti. Tabanca, namlusu kesilmiş tüfekten daha vahşi bir silâh olmuştu şimdi. Koltuğu çevirip bana baktı ve John Wayne gibi namlusunu üfledi. O ağır silâhla gerçekten ustaca bir atış yapmıştı. «Aferin!» diye alkışladım kendisini. Köprüye çıkan merdivene döndüğümde, karşımda Materson'u

—37—

buldum. Cin kadehi elindeydi. Yanından geçerken sakın bir sesle, «Şimdi kim plduğunu buldum,» dedi. «Seni daha önceden tanıdığımızdan kuşkulaniyorduk.»

Yüzüne şaşkınlıkla bakarken omzum üzerinden Guthrie'ye seslendi.

«Kim olduğunu anladın, değil mi?» Guthrie başını salladı. «O zamanlar sakalı vardı. İyi düşün. Fotoğrafı hatırla.»

«Tanrım! Harry Bruce!» Bu kadar yıl sonra gerçek adımlı duyunca sarsıldım doğrusu. Sonsuza dek unutulmuş olduğunu umuyordum.

«Roma,,» dedi Materson, «Altın hırsızlığı.»

«O düzenlemişti.» Guthrie parmaklarını şaklattı. «Onu tanıdığımı kalıbımı basardım. Sakalı yanılttı beni.»

«Yanlış birine benzetiyorsunuz sanırım,» dedim. Sakin görünmeye çalışırken bir yandan da bu yeni durumu kafamda tartıyordum. Bir fotoğrafımı görmüşlerdi... nerede? Ne zaman? Polis miydiler, yoksa öteki taraftan mı? Düşünecek zaman gerekti. Köprüye çıktım.

Dümeni alırken Jimmy, «Kusura bakma,» diye mırıldandı. «Tabancası olduğunu söylemeliydim.»

«Eh, yararı olurdu.» Beynim yarışa kalkmıştı sanki ve ilk dönemeçte de sola sapmıştı. Öldürölme-lydiñer. Yıllardır geliştirdiğim kimliğimi bir anda ha7 vaya uçurmuşlardı, bundan kurtulmanın tek yolu vardı. Arkama baktım ama ikisi de aşağı kamaraya inmişlerdi.

Her ikisini de aynı anda ortadan kaldıracak bir ka za. Küçük bir teknede acemi birinin en feci bir kazaya uğraması hiçten bile değildi. Evet, ölmeleri gerekiyordu.

Jimmy'ye baktım, gülerek baktı o da bana.

«Çok hızlısın,» dedi. «Mike bıçağını boğazına saplanacağını anladığı anda nerdeyse donuna yapıyordu.»

Delikanlı da mı, diye düşündüm. Diğer ikisini öldürürsem onu da öldürmeliydim. Birden uzun zaman önce ilk kez Biafra'daki o köyde hissettiğim bulantı doldurdu içimi.

Duyularım yüzümden anlaşıldığı için Jimmy, «Bir şeyin yok ya, kaptan?» diye sordu.

«Yok, Jim. Bize birer bira getirsene.»

Jimmy aşağıdayken kararımı verdim. Bir anlaşma yapacaktım. Herifler yaptıklarının açığa çıkmasını istemezlerdi.

Ağızlarını tutmalarına karşılık ben de ağzımı tutacaktım. Belki de şu anda onlar da aşağı kamarada aynı sonuca varıyorlardı.

Dümeni sabitleştirip aşağıdan ayak seslerimin duyulmamasına dikkat ederek sessizce köprünün kenarına yürüdüm. Oradaki vantilatör salondaki masanın üstündeki deliğe hava verirdi. Ama ben bu borunun aynı zamanda bir ses borusu gibi aşağıda konuşulanları köprüye ilettiğini biliyordum.

Ne var ki, İni dinleme aygıtının etkili olması, aşağıdakilerin bulundukları yer ve rüzgârın esiş yönü gibi bir sürü etkene bağlıdır.

Vantilatöre doğru estiği için zaman zaman çarpan rüzgâr aşağıdan gelen konuşmayı kesiyordu. Ama Jimmy tarn deliğin altında duruyor olmalıydı. Rüzgâr esmediği zaman onun sesini çok net alabiliyordum.

«Neden şimdi sormuyorsunuz?» Yanıtı duyamadım, rüzgâr dinince yine Jimmy konuşuyordu.

— 39 —

«Bu akşam yaparsanız, sonra...» yine rüzgâr uğultusu... «şafak ışığı, sonra..» Hep zaman ve yön konuşuyorlardı.

Limandan şafak sökerken çıkmanın ne yararı olabileceğini düşündüm. «Şafak ışığı tam...» bundan sonraki sözcükleri duyabilmek için kendimi çok zorladıysam da bir şey anlayamadım, «...neden sanki biz...» Jimmy itiraz etti. Mike Guthrie'nin sesi birden çok netleşti, Jimmy'nin yanına gelmiş olmalıydı.

«Dinle oğlum, işin o yanını bize bırak. Senin görevin lanet şeyi bulmaktır ve şu ana kadar bir bok yapamadın.»

Kamaranın öteki yanına geçmiş olmalıydı ki, sesleri iyice belirsizleşmişti şimdi, kapının gıcirtısını duyunca hemen dümene geçtim. Jimmy merdivenin başında görüldüğü anda dümeni sabit tutan çomağı çıkardım.

Jimmy biramı uzatırken eskisinden daha rahat görünüyordu. O çekingenliği kalmamıştı. Dostça, güvenle gülümsedi.

«Bay Materson bugünlük bu kadar yeter diyor. Limana döneceğiz.»

Darrcer'i çevirdim, akıntıyla batıya yönelirken palmyeler arasındaki kulübemi gördüm. Birden içimi büyük bir kayıp duygusu doldurmuştu. Kader yeni bir deste kâğıt çıkarmıştı ortaya, kızlar benim için çok yüksek, oyun çok büyüktü, ama ne yazık ki, artık geri dönüş yoktu.

Yine de umutsuzluğumu bastırıp Jimmy'ye döndüm. Bu yeni güvenli davranışından yararlanıp biraz bilgi edinmeye çalışacaktım.

Limana girene kadar havadan sudan söz ettik. Kendisine benim dokunulmaz olmadığım söylenmişti kuşkusuz.

İnsanın geçmişte bir suç işlemesi şimdi

kurt sürüsü arasına kabul edilmesini sağlıyordu. Artık hesaplarına gelebilirdim. Genç James'e durumu tüm ayrıntılarıyla anlatmadıklarına emindim, ama yine de beni oynatacak bir kaldıraç bulmuş olduklarını sanıyorlardı.

Jimmy'nin de bana karşı doğal davranabilmesi kendisini iyice rahatlatmıştı. Gerçekte açık kalpli ve dost canlısı bir insandı, gizli kapaklı hiçbir şeyi yoktu. Örneğin, soyadını sanki askeri bir sırmış gibi gizlemişlerdi benden. Oysa boynunda gümüş bir zincir ucunda taşıdığı sağlık madalyonunda J.A. NORTH' un penisiline karşı alerjisi olduğu yazılıydı.

Geçmiş çekingenliğini tümüyle unuttuğu için ilerde kullanabileceğim bilgileri cımbızla çeker gibi aldım ağzından. Benim deneylerime göre insana gerçekten zarar verenler, hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerdir.

Rahatlıkla açılacağından emin olduğum konuyu um.

«Boğazın karşısındaki şu kayalığı görüyor musun? Şeytan Balığı Kayalığı derler oraya, yirmi kulaç uçam gib mor dibe doğru. Verimli hani balığı yatağıdır. Geçen yıl iki yüz kilo ağırlığında bir tane vurmuştum.»

«İki yüz mü? Tanrım!»

«Ağzını açtı mı insanın başını da, omuzlarını da alırdı, öyle büyüktü

Artık son çekingenlik kırıntıları da yok olmuştu. Cambridge'de tarih ve felsefe okuyordu, ancak denizde çok zaman harcadığı için öğrenimini bırakmıştı. Şimdi ufak bir sualtı malzeme ve batık çıkarma şirketi işletliyordu. Hem ekmeğini çıkarıyor, hem de haftanın çoğu gününü çok sevdiği denizde geçi-

riyordu. Özel işler dışında hükümet için de birkaç, iş yapmıştı.

Birkaç kere Sherry diye birinden söz edince, «Sevgilin mi, karın mı?» diye sordum.

«Ablam, ama esaslı kızdır. Dükkâna o bakar, defterleri hep o tutar. Ayrıca müthiş bir deniz kabuğu koleksiyoncusudur, yılda iki bin sterlin kazanır o işinden.» Ne var ki, bütün bunlar birlikte bulunduğu, tehlikeli heriflerle nasıl biraraya geldiğini ya da dükkânından yarım dünya uzakta ne aradığını açıklamaya yetmiyordu. Herifleri Amirallik Limanında bırakıp karanlık basmadan Dancer'e yakıt ikmaline gittim.

O akşam ateşte bir balık kızarttım, soğuk birayla yerken birden karanlıkta palmyeler arasında bir çift farın kulübeye doğru yaklaştığını gördüm.

Taksi kamyonetimin yanında durdu. Sürücüsü inmedi. Yolcuları yanıma geldiler. James'i Hilton'da bırakmışlardı. Şimdi yalnız ikisiydiler... Materson ve Guthrie.

«İçki?» diyerek kenardaki sehpa da duran şeyeyi ve buz kabını gösterdim. Guthrie ikisine de birer kadeh cin doldurdu.

Materson karşıma oturup balığımı bitirmemi bekledi.

Tabağımı önümden ittiğimde, «Bir iki telefon konuşması yaptım,» dedi. «Harry Bruce'un beş yıl önce Haziran ayında ortalıktan yok olduğunu ve bir daha görünmediğini söylediler. Onun kayboluşundan üç ay sonra da Harry Fletcher'in Avusturalya' dan buraya geldiğini öğrendim.»

«Öyle mi?» Dişlerimin arasından bir kılçık çıkar-dım, uzun bir ada purosunu yaktım.

«Bir şey daha var, kendisini iyi tanıyan biri Harry Bruce'un sol kolunda bir bıçak yarası izi olduğunu söyledi.» Elimde olmayarak kolumdaki soluk yara izine baktım. Yılların geçmesiyle küçülmüştü ama yine de güneş yanığı tenimin üstünde bembeyaz duruyordu.

«Amm da rastlantı,» deyip puromdan bir nefes çektim. Güneş, deniz ve baharat kokan sert bir tütündü. Artık endişeli değildim... anlaşılmaya gelmişlerdi.

«Öyle,» dedi Materson. Çevresine bakındı. «İyi bir' yer yapmışsın, Fletcher. Gerçekten rahat ve güzel.»

«Yaşamak için çalışmaktan iyi dedim.»

«Ya da yaşamak için taş kırmaktan...»

«Eh, o da doğru sanırım.»

«Oğlan yarın sana bazı sorular soracak. Ona karşı iyi davran, Fletcher. Gittiğimizde seni gördüğümüzü unutacağız. Bu garip rastlantıyı kimseye anlatmak aklımıza bile gelmeyecek.»

«Bay Materson, benim felâket bir belleğim vardır, hiçbir şey hatırlayamam,» dedim.

Dancer'in kamarasındaki konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan, ertesi sabah erkenden yola • çıkacağımızı söylemelerini bekledim. Şafak ışığı planları için çok önemliydi. Ama ikisi de bundan söz etmediler. Herifler gittikten sonra uyku tutamayacağını anladığımdan, buruna kadar gidip palmyeler arasında ayın yükselmesini seyrettim. Gece yarısından sonraya kadar oturdum orada.

Teknenin kayığı iskelede yoktu, orada bekleyen kayıkçı Hambone beni ertesi sabah güneş doğmadan Dancer'in demirli olduğu yere götürdü. Dümen dolabı yanında tanıdık karaltıyı farkettilim.

«Selâm, Chubby.» Tekneye atladım. «Karın yataktan mı kovdu yoksa?»

Sabahın o kötü ışığında bile bembeyaz parıldı-yordu Dancer'in güvertesi, tüm madeni yerleri pırıl pırıdı. En az iki saattir çalışıyor olmalıydı. Chubby Dancer'i en az benim kadar sever.

«Umumi helaya benziyordu Harry,» diye homurdandı. «Sefil bir müşteri grubun var.» Denize tükür-dü. «Tekneye saygıları yok.»

Yalnız Chubby'nin yapabileceği kadar koyu ve kokulu kahvem hazırды. Aşağıda karşılıklı oturup birer fincan içtik. Chubby kaşlarını çatarak fincana bakıyordu. Bana bir şeyler söylemek istediği belliydi.

«Angelo nasıl?»

«Rawano dullarını eğlendiriyor.» Adada güçlü kuvvetli gençlere yetecek kadar iş olmadığından, bunlardan çoğu üçer yıllık kontratlarla Ravvano adasındaki Amerikan uydu izleme istasyonuna çalışmaya giderlerdi. Genç karıları, yani Ravvano dulları geride kalırlardı. Ada kızları da ateşlilikleri ve dostluk-larıyla ün salmışlardır.»

«Pazartesiden bu yana gece gündüz demedi, yıkılıp kalıverecek diye korkuyorum.»

Sesinde biraz da kıskançlık sezmemiş değildim. Bayan Chubby kocasının dizginlerini pek sıkı tutardı.

«Müşteriler nasıl, Harry?»

«Paraları iyi.»

«Balık avlamıyorsunuz.» Yüzüme baktı. «Coolie.

— 44 —

Tepesinden gözetledim sizi, boğaza yaklaşmıyorsunuz bile. Hep kıyı boyunca dolaşıyorsunuz.»

«Öyle Chubby.» Chubby gözlerini yine kahvesine çevirdi.

«Harry, gözünü dört aç, olmaz mı? O ikisi pek sağlam ayakkabı değiller. Gencini bilmem ama öteki ikisini hiç gözüm tutmadı.»

«Dikkat ederim, Chubby.»

«Oteldeki yeni kızı biliyor musun? Adı Marion. Mevsim için gelmiş olanı?» Başımı salladım. On dokuz yaşında, uzun bacaklı, parlak kara saçlı, çilli yüzlü, şeytan gülüslü bir kızdı. «Dün gece sarışımıyla çıktı.» Mario'nun zaman zaman işle zevki karıştırdığını ve seçkin otel müşterilerine görev dışı hizmet ettiğini bilirdim. Adada bu tür hareketler hiçbir toplumsal tepki doğurmazdı.

«Eee,» dedim.

«Kızın canını acıtmış, Harry, hem de çok kötü.» Chubby bir yudum daha kahve aldı. «Sonra da öyle çok para vermiş ki, kızcağız polise bile gidememiş.»

Mike Guthrie'yi biraz daha az sevmeye başlamıştım şimdi. Marion gibi bir kızın canını ancak bir hayvan acıtabilirdi. Kızı iyi tanırdım. Yaşamı çocuksu bir kabullenışı, bir masumluluğu vardı. Günün birinde Guthrie'yi öldürmem gerekeceğini düşündüm yine.

«Herifler kötü, Harry. Seni uyarmak istedim.»

«Teşekkür ederim, Chubby.»

«Sakin Dancer'i böyle çöplüğe çevirmelerine izin verme. Kamara ve güverte domuz ahırındı sanki. İnsaf!»

Tekneyi birlikte Amirallik Limanına soktuk, Chubby söylene söylene evinin yolunu tuttu. Karşı yönden gelen Jimmy'yi görünce öylesine kapkara

— 45 —

bir bakışla yüzüne buklı ki, delikanlı olduğu yerde kuruyup kalacak sandım. Jimmy neşeliydi.

Dctnecr'in güvertesine atlarken, «Selâm kaptan!» diye seslendi. Kendini aşağı alıp kahve ikram ettim.

«Bay Materson bana soracağın şeyler olduğunu söyledi, tamam mı?»

«Bakın Bay Fletcher, ben daha önce sizinle konuşmamakla size karşı saygısızlık etmek istemedim. Ötekilerin dediklerini yapıyordum.»

«Kabul, Jimmy.»

«Öyle serseri mayın gibi dolaşacak yerde daha ilk baştan sizin yardımınızı istemek en akıllıca iş olurdu. Her neyse, şimdi bunu yapabileceğimizi söylediler.»

Bana söylemek istediğinden de fazlasını söylemiş olduğunun farkında bile değildi. James konusundaki düşüncelerim hemen değişmişti. Onun bazı bilgilere sahip olduğu ve büyük bir olasılıkla bunu diğerleriyle paylaşmadığı açıktı. Onun güvencesiydi bu. Ve sigortasını sağlama bağlamak için de benimle yalnız konuşmakta ısrar etmiş olmalıydı.

«Kaptan, bir ada arıyoruz, belirli bir ada. Özür dilerim ama nedenini söyleyemem.»

«Aldırma, Jimmy. Önemi yok.» Bu işin sonunda eline ne geçecek acaba, James Ncrth, diye düşündüm. Kurt sürüsü bu özel adanı gösterdikten sonra sana nasıl bir sürpriz hazırlıyor acaba? Penisine karşı alerjiden epey daha kötü bir şey olacağı kuşkusuzdu.

Yakışıklı yüzüne bakınca gence karşı içimde alışılmadık bir sevgi duydum. Belki de bu kötü ve; yor gun dünyaya heyecanlı bakışı, gençlik ve saflığı yü-

— 46 —

zündendi bu. Onu bu yüzden kıskanıyordum ve pisliliğin içine yuvarlanmasını istemiyordum.

«Jim, arkadaşlarını ne kadar tanıyorsun?» diye sordum. Şaşırmıştı, ama şaşkınlığını birden gizledi, dikkat kesildi.

«Bunun bizimle ilgili olduğunu sanmıyorum, Bay Fletcher.» Kendisine çocukmuş gibi davranışından hoşlanmadığı için sertleşiyordu.

«Dinle, Jim. Bu işiniz her neyse unut bunu. Hepsini bırak ve dükkânına, batık çıkarma işine dön.»

«Çılgınlık olur bu. Anlamıyorsun.»

«Çok iyi anlıyorum, Jim. Ben de aynı yolun yol-cusuydum zamanında. Durumunu çok iyi anlıyorum.»

«Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Benim için üzülme.» Güneş yanığı yüzü kızarmış, gri gözleri meydan okumayla parlıyordu. Bir an birbirimizi süzdük. Zaman ve duygularımı boşa harcadığımı far-kındaydım. O yaştayken bana da böyle konuşulsa, karşımdakine bunak gözüyle bakardım.

«Pekâlâ Jim,» dedim. «Bir daha sözünü etmeyeceğim, ama durumu biliyorsun, sakın ol ve dikkati elden bırakma, hepsi bu.»

«Başüstüne, Bay Fletcher.» Gülümsedi sonra. «Teşekkürler.»

«Şimdi şu adayı dinleyelim bakalım.»

«Köprüye çıkalım.» Açık havada bir kalemle kâğıt aldı.

«Afrika kıyısından altıyla on mil uzakta ve Rovu-ma nehrinin ağzından otuz mil kuzeyde...»

«Bu sözünü ettiğin çok büyük bir alan, Jim. Son bir iki günde bunu farketmişsindir. Ada hakkında başka ne biliyorsun?»

Bir süre daha durakladı. Klemi alıp kâğıda yatay bir çizgi çizdi.

— 47 —

«Bu deniz düzeyi...» Kıydan başlayıp hafifçe yükselen, sonra birden dikleşen üç tepe çizdi, «...denizden görünüşü böyle. Üç tepe de volkanik bazalt. Kayalık.»

«Moruklar...» Hemen tanımıştım tarif ettiği yeri. «...ama hesapların yanlış. Kıydan yirmi mil uzaktadır.»

«Kıydan görülüyor ama, değil mi?» diye sordu. «Görülmesi gerek.»

«Elbette, tepeden kara görünür.»

Jimmy kâğıdı yırtıp ufaladı, denize attı.

«Nehrin ne kadar kuzeyinde?» Yine bana dönmüştü.

«Altmış yetmiş mil.»

Bakışları dalgındı. «Evet, o kadar kuzeyde olabilir. Bütün iş...» Sözünü tamamlamadı, uyarılarımı dikkate alıyordu. «Bizi oraya götürebilir misin?» ,

Başımı salladım. «Uzun bir yolculuk olur, teknede geceleme üzere hazırlıklı gelmeniz gerek.»

«Ötekileri getireyim.» Yine heyecanlanmıştı. Ama rıhtıma çıkınca kaptan köprüsüne doğru döndü.

«Adanın neye benzediğini falan ötekilerle konuşma, olmaz mı?»

«Nasıl istersen, Jim. Haydi git artık.» Gidip büyük haritaya baktım. Moruklar karaya iki yüz mil boyunca paralel giden kayalığın en yüksek noktasıydı. Kayalar çoğunlukla suyun altında oldukları halde, zaman zaman da su üstünde uzanırdı. Böylelikle bir dizi mercan adası, kumluk ve sığlık oluşmuştu.

Ada haritada yerleşime elverişli olmayan susuz bir yer olarak belirtilmişti. Çevresinde derin kanallar vardı. Normal yolumun çok kuzeyinde kalmasına karşın, bir yıl önce Los Angeles üniversitesinden yeşil kaplumbağaların üremelerini araştıran bir biyolog grubunu oraya götürmüştüm.

— 48 —

Uç gün kadar Moruklar'dan az ötede bir adada kamp kurmuştuk. Burada rüzgârdan korunan bir koy, palmyeler arasında bir kuyu vardır. Demir attığımız yerden bakınca Moruklar, Jimmy'nin tam çizdiği gibi görünüyordu. Zaten o yüzden görür görmez hemen tanıyabilmişim.

Yarım saat sonra üçü birden geldiler; taksinin üzerine yeşil brandayla örtülmüş epey irice bir yük vardı. Çevrede dolaşan adalılardan ikisine bu denkle yanlarında getirdikleri çantaları taşıttılar.

Brandayla örtülü dengi açmadan ön güverteye yerleştirdiklerinde hiçbir şey sormadım. Guthrie'nin yüzünün derisi soyulmaya başlamış, kıpkırmızı etleri görünüyordu. Beyaz bir melhem sürmüştü. Hilton'daki dairesinde Marjon'u tokatladığını düşününce herife bakıp gülümsedim.

«Ne kadar da güzelleşmişsin böyle, Dünya Güzellik Kraliçeliği yarışmasına girmeyi düşünmüyor musun?» Herif geniş kenarlı şapkasının altından öfkeyle bakıp avlanma koltuğuna çöktü. Kuzeye doğru yol aldığımızda da durmadan bira içip boş tenekeleri hedef olarak kullandı.

Öğleden az önce dümeni Jimmy'ye bırakıp aşağıya tuvalete indim. Materson yine barı açmış, cin şişesini çıkarmıştı.

«Daha, ne kadar kaldı?» diye sordu. Hava tertibatına karşılık kıpkırmızı ve ter içindeydi.

«Bir iki saat.» Öğle üzeri bu kadar içtiğine göre yakında zom olacağı kuşkusuzdu. Ne var ki, cin nedeniyle biraz yumuşadığı için fırsatı kaçırmadan Mo-ruklar'a yaklaştığımız bahanesiyle heriften bir üç yüz sterlin daha sızdırdım. Yükselen sıcak havanın buharları arasında üç tepe birden karşımıza çıkmıştı. Jimmy dürbünüyle bak-

49 — Şeytan Çılgılığı — F : 4

tıktan sonra sevinçle bana döndü. «Tamam sanırım, kaptan.»

Üçü birden ön güverteye çıktılar, branda örtülü yükün yanından geçip yanyana küpeşteye dayandılar. Ben de derin kanalı kollayarak tekneyi ağır yolla adaya doğru yönelttim.

Morukların doğu ucuna gitmek için yükselen denizden yararlanmak ve en yakın tepenin altındaki kumluğa demir atmak istiyordum. Bu kıyılarda gel-git farkı beş metreye kadar ulaştığı için sığığa girmek pek akıl kârı değildir. Birdenbire kendini kupkuru toprağın üstünde buluverirdin yoksa- Jimmy benim pusulamı almış, çantasına haritasını, bir termos dolusu buzlu su ve bir kutu da tuz tableti yerleştirmişti. Ben kıyıya yaklaşırken Jimmy ile Materson ayakkabılarını .ve pantolonlarını çıkardılar. Dancer'in altı sert beyaz kumluğa değince, «Tamam!» diye seslendim. Jimmy önde olmak üzere yandan sarkıttığım merdivenden suya indiler. Su koltuklarına kadar geliyordu. Kıyıya yürürlerken Jimmy su girmemesi için torbasını başının üstünde taşıyordu. «İki saat» diye seslendim arkalarından. «Daha fazla kalmaya kalkışırsanız geceyi karada geçirirsiniz. Deniz çekildiğinde sizi gelip alamam.» Jimmy elini salladı, gülererek karşılık verdim. Vitesi geriye taktım, onlar kıyıya çıkıp pantolonlarını giyerlerken ben de derin sulara çekildim. İki adam palmyelerin arasında gözden kayboldular. On dakika kadar bir havuz kadar sularda dolanıp sonunda aradığım kara gölgeyi bulup demir attım. Guthrie beni ilgiyle izlerken yüzüme bir maske elime eldivenlerimi geçirdim, midye tarağıyla filemi alıp suya atladım. Altımızda on beş metre su vardı

— 50 —

Soluğumun ta dibe inip tek aaiışta bir file dolusu midyeyi toplamaya yeterli oluşu beni sevindirmişti. Midyeleri güvertede açtım, Chubby'nin uyarılarını hatırlayarak kabuklarını denize attıktan sonra, güverteye iki kova su döktüm. Bir kova dolusu midyeyi de mutfığa götürüp şarap, sarımsak, tuz biber ve biraz da baharatla bir tencereye doldurdum, ocağa yerleştirdim.

Güverteye döndüğümde Guthrie hâlâ avlanma koltuğunda oturuyordu.

«Ne o patron, sıkıldın mı?» diye sordum. «Ortalıkta dövecek küçük kız yok mu yoksa?» Gözleri kasıldı, bu bilgiyi nerden edindiğimi düşünmeye çalıştığını farkediyordum.

«Çok çenesi düşük herifsin, Bruce. Günün birinde ağzını kapatacak birine rastlayacaksın.» Hiçbiri bu düzeyin üstünde olmayan söz alışverişi hiç olmazsa zamanı geçirmekte yararlı olmuştu. Bir süre sonra kıyıda iki kişi belirip de ellerini sallayınca demiri alıp oraya yöneldim.

Tekneye girer girmez Guthrie'yi alıp ön güvertede bir toplantı yaptılar. Hepsi de çok heyecanlı görünüyordlardı. En telâşlıları da Jimmy'di. Eliyle koluyla hareketler yapıyor, alçak sesle ama durmadan konuşup kanalı gösteriyordu. Bir kerelik olsun hepsi aynı düşünceyi paylaşıyor gibiydiler. Ancak sözleri bittiğinde yarım saatlik güneş kaldığı için Materson' un araştırmamıza devam önerisini kabul etmedim. Sular çekilirken o tehlikeli yerlerde karanlıkta dolaşmak hoş olmazdı.

Dancer'i kanalın karşısındaki güvenli bir yere çektiğimde güneş de batıyordu. İki demiri de attıktan sonra köprüye oturup günün ilk viskisini içtim. Aşağı salonda tartışma sürüp gidiyordu. Vantilatörden ne konuştuklarını dinlemeye bile üşenmiştim. Gecenin ilk sivrisinekleri ortaya çıkana kadar bokloyip sonra aşağı indim. Ben içeri girer girmez konuşma kesildi.

Yemeği sessizlik içinde yedik Jimmy, «Tanrım, ablam bile böyle bir yemek pişiremez.» deyince sevindim. Doğrusu açlığıma toz kondurmazdım, genç James de ağzının tadını bilen bir insana benziyordu.

Gece yarısından sonra uyandım, kalkıp Dancer'in demirlerini kontrol ettim, her şey yerli yerindeydi. Bir an durup ay ışığını seyrederken birden arkamda bir hışırtı duydum. Hemen döndüm. Guthrie av peşinde bir leopar gibi sessizce izlemişti beni. Üzerinde yalnızca donu vardı, ayışığında vücudu bembeyaz ve kaslıydı. Sağ elinde namlusu yere çevrilmiş kara 45' lik vardı. Ben rahat bir soluk alana kadar bir an birbirimize baktık.

«Artık bu işi bırakmalısın, sevgilim,» dedim. «Gerçekten de hiç tipim değilsin, anlamadın mı hâlâ?» Kanım kaynıyor, sesim hırıltılı çıkıyordu.

«Fletcher, zamanı gelince bunu nerene sokacağımı biliyorsun, değil mi? Hem de tâ sapına kadar.»

Güneş doğmadan kahvaltımızı bitirdik, beri tekneye yol verirken kahvemi de köprüye aldım. Mater-son aşağıdaydı, Guthrie koltuğuna yerleşmişti. Jimmy yanımda durmuş, o gün nereye gidileceğini gösteriyordu.

Heyecandan yerinde duramıyordu, ilk avının kokusunu almış genç bir köpekti sanki.

«Moruklar'ın tepelerinden saptamak istiyorum,» dedi. «Senin el pusulana ihtiyacım var.»

— 52 —

«Sen bana istediğin yeri söyle, Jim, hesaplar, seni tam istediğin yere bırakırım.»

«Benim istediğim gibi yapalım, kaptan.»

«Nasıl istersen, izci.» Artık kendimi tutamamıştım. Jimmy'nin yüzü kızardı, iskele yanına gidip pusulanın büyütecinden tepelere baktı. Bir daha ağzını açtığında on dakika falan geçmişti.

«İskele yönünde iki derece dönebilir miyiz?»

«Elbette, ama o zaman da Gunfire Kayalığının tam üstüne bindirip tekneyi parçalarız.»

Kayalıklar arasından geçmek için tam iki saat uğraştım. Sonunda Dancer'i açık denize çıkardım. Döndük ve Gunfire Kayalığına doğudan yaklaştık.

Çocuk oyunundan beterdi bu oynadığımız; Jimmy' nin vereceği iki nokta tam istediği yere götüreceği halde, aradığımızı el yordamıyla bulmaya çalışıyorduk.

Burada dalgalar da devler dizisi gibi karaya yuvarlanıyor, dip yaklaştıkça daha çok büyüyor ve güçleniyordu. Mercan kayalıklarıyla karşılaştığında da korkunç bir gürültüyle patlıyordu. Sonra geri çekiliyor, o korkunç kara kayalar ortaya çıkıyor bir sonraki dalga yeni bir saldırıya kalkıyordu.

Jimmy beni güneye yöneltiyordu, artık istediği yere çok yaklaştığımızı anlamıştım. Pusuladan Mo-ruklar'ın tepelerine tek tek bakıyordu.

«Kaptan, hızı biraz keselim,» diye seslendi.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine mercanlıktan ayırıp ileri baktım. Önümüzde dalgalar kırılıyordu. Yalnızca beş yüz metre kadar ilerde dar bir noktada dalga hiç kırılmadan kıyıya kadar gitmekteydi. Aralığın her iki yanında mercan kayalıkları vardı.

Birden Chubby'nin şişinmesini hatırladım.

«Gunfire Aralığında ilk köpek balığını yakaladı-

— 53 —

ğımda on dokuz yaşındaydım. Ama bir daha gitmem oraya. Akıllandım artık.»

Gunfire Aralığı, evet şimdi nereye gittiğimizi anlamıştım. Chubby'nin sözlerini tastamam hatırlamaya çalıştım.

«Deniz yükselmeden iki saat önce açık deniz tarafından geliyorsan tam ortasını nişan al, sancak yanında koskoca bir mercan kayası olacak, kafa gibi bir şey, görünce hatırlarsın, onun yakınından geç ve dümeni sancağa kır, işte o zaman büyük kayalığın ardındaki havuza girersin...» Lord Nelson'da geçmişti bu konuşma. Chubby Gunfire Aralığına giren pek az denizciden biri olmakla şişiniyordu. «Demir işe yaramaz, aralıkta küreğe asılmak gerek, içerde deniz derindir oğlum, ama balıklarda çok büyüktür. Bir gün dört balık yakalamıştım, en küçüğü yüz elli kiloluktu. Daha çekebilirdim ama gitme saati gelmişti. Sular yükseldikten sonra bir saat kalabilirsin Gunfire Aralığında, yoksa deniz sanki zincire bağlıymış gibi altından çekilir gider. Geldiğin yoldan dönersin, ama teknen balık yüklü olduğu için dönüş biraz güç olur. Kayalığın arkasında kanala, açılan bir yol daha vardır ama ondan söz etmek bile istemem. Orasını yalnızca bir kere denedim.»

Şimdi de Jimmy bizi tam aralığın ortasına sürük-lüyordu.

«Buraya kadar Jim,» diye seslendim. Dümeni çevirip gazı kestim.

«Az kalmıştı. Biraz, daha yaklaşabilirdik.»

«Bir şey mi var orada?» diye Guthrie oturduğu yerden seslendi.

«Bir şey yok.» Jimmy öfkeyle döndü bana. «Bir anlaşma yapıldı. Bay Fletcher...»

«Sana bir şey göstermek istiyorum, James...»

— 54 —

Çocuğu aırp haritanın yay ılı durduğu masaya götürdüm. Amirallik haritasında aralık otuz kulaç derinliğinde gösterilmişti, başka hiçbir şey yazmıyordu. Üzerinde seyir için gerekli hiç bilgi yoktu. Moruklar' in iki yüksek tepesinin koordinatlarını işaretleyip hesaplara baktı.

«Tamam mı?» diye sordum. Yaptığım hesaplara baktı.

«Tam şurası, değil mi?» diye ısrar ettim. İstemeye istemeye salladı başını.

«Evet, orası.» Bunun üzerine Gunfire Aralığı konusunda bildiklerimi anlattım.

«Ama içeri girmemiz gerek,» dedi. Sanki boşuna konuşmuşum gibi.

«Olmaz. Ben şu anda St. Mary Adasının Büyük Limanından başka bir yere girmem.» Doncer'in yönünü değiştirdim. Bu seferde burada sona ererdi benim için.

Jimmy aşağı indi ve bir iki dakika sonra her ikisi de öfkeli görünen Materson ve Guthrie'yle döndü.

Mike Guthrie heyecanla, «Patron, emret herifin kolunu koparıp kafasını kırayım,» diyordu.

«Oğlan işi bıraktığını söylüyor.» dedi Materson. «Doğru değil bu, değil mi?»

Durumun tehlikesini bir kez daha anlatınca kendilerine geldiler.

Jimmy, «Beni mümkün olduğu kadar yakına götür, geri kalan yolu yüzerek giderim,» dedi.

Ben yanıtımı Materson'a verdim. «Kendisini bir daha göremezsiniz Bu tehlikeyi göze alıyor musunuz?»

Adam bir karşılık vermedi, ama Jimmy'nin onlar için bu tehlike göze alınmayacak kadar değerli olduğunu anlamıştım.

— 55 —

«Bir deneyeyim,» diye ısrar etti Jimmy. Ama Ma-terson başını salladı.

«İçeri giremiyorsak hiç olmazsa bırakın da kızakla çevresinde dolaşayım.» İşte o zaman güvertedeki brandanın altında ne olduğunu anladım.

«Kayalığın önünden bir iki kere geçelim yeter,» dedi Jimmy. Şimdi yalvarıyordu artık. Materson benim diyeceğimi öğrenmek ister gibi yüzüme baktı. Dancer'i kayalığın bir tükürük atımı uzaklığından güvenlik içinde geçirebileceğimi biliyorum, ama yine de kaşlarımı çattım.

«Çok tehlikeli olur bu, ama bir miktar tehlike parası üzerinde anlaşsak...»

Materson'u fena sıkıştırmıştım, peşin beş yüz dolara fit oldum sonunda.

Biz ticaretimizi yaparken Guthrie de Jimmy'e yardım edip kızıağı çıkardı.

Banknotları emin bir yere saklayıp çekme halatlarını hazırlamaya gittim. Kızak paslanmaz çelik ve plastikten yapılmış sahane bir şeydi. Altında dümeni, kontrol manivelası bulunuyordu ve Perspex pilot başlığının hemen altındaki bir kolla yönetiliyordu.

Burnuna takılacak halatla çekecektim kızıağı. Jimmy saydam plastiğin ardında karniüstü yatacak, kızıağın şasisine bağlı iki hava deposundan soluyacaktı. Ön tablosunda derinlik ve basınç göstergeleri, pusula ve geçen zamanı belirten bir saat vardı. Jimmy kolla kızıağın derine inmesini ya da Dancer'in sağ ve sol yanına koyabilmeyi sağlayacaktı.

«Esaslı bir şey,» dedim. Jimmy'nin yüzü kızardı sevinçten.

«Teşekkürler kaptan, kendi elimle yaptım.» Jimmy kara lastik dalgıç giysisini giyerken ben de kızıa-

— 56 —

ğın yanındaki plakaya bakıp belleğime kazıdım.

North Sualtı Dünyası

Pavillion Arcade, 5.

Brighton, SUSSEX.

Jimmy başlığını da başına geçirmişti.

«Saatte beş mil yeterlidir, kaptan. Kayalıktan yüz metre kadar açıktan gidersen ben kendi kontrolümle kayalıkların girdi çıktısını izleyebilirim.»

«Olur, Jim.»

«Yeşil şamandıra atarsam aldırma, yer işaretidir. Daha sonra oraya döneceğiz demektir. Ama kırmızı atarsam başım belâda demek, o zaman beni çekip alman gerek.»

Başımı salladım. «Üç saatin var,» diye uyardım kendisini. «Sonra su aralıktan çekileceği için oradan uzaklaşmak zorunda kalacağım.»

«Bu kadarı bana yeter.»

Guthrie ile kızıağı kaldırıp suya bıraktık. Jimmy yerine yerleşti, cam bölmenin arkasına geçti, kontrol düğmeleriyle oynadı, soluma aygıtının ağızlığını dişleri arasına yerleştirdi, sonra parmağıyla bana «tamam» işaretini verdi.

Köprüye geçip gaz verdim makineye. Dancer birden hız kazandı, Guthrie de kıçtan kalın naylon ipi bırakıyordu. Kızıağı çekmeye başladığımızda yüz elli metre naylon boşaltmıştı.

Jimmy elini sallayınca, Dancer'i beş milde tutmaya başladım. Geniş bir daire çizip kayalığa doğru yanaştım.

Jimmy bir daha elini salladı. Kontrol kolunu ileri ittiğini gördüm. Kızak birden denizaltı gibi burnunu eğdi ve suya gömüldü. Dibe daldıkça halatın denize olan açısı da değişiyordu.

Halat iyice gerilmişti, yay gibi titriyordu.

— 57 —

Kayalığa paralel gidiyorduk şimdi. Jimmy'nin su yüzünden aşağıda sessizce uçtuğunu hayal edebiliyordum. Çok zevkli bir şey olmalıydı. Doğrusu kıskanmıştım genci, ilk fırsatta ben de bir kere kızıağı denemeye karar verdim.

Tam aralığın önünden geçerken Guthrie'nin bağırıldığını duydum. Arkama bakınca büyük bir sarı balon gördüm denizin üstünde.

«Bir şey buldu,» diye bağırdı Guthrie. Yoluma devam ettim. Çeyrek mil sonra halatın açısı daraldı ve kızak dalgaları yararak suyun yüzüne çıktı.

Dümeni hemen kayalıklardan dışarı kırdım ve kızıağı çekmek için Guthrie'ye yardıma gittim.

Jimmy tekneye çıkıp da başlığını çıkardığında dudakları titriyor, gri gözleri panlıyordu. Materson'un kolunu tutup aşağı kamaraya çekerken Chubby'nin sevgili güvertesini sırlıksıklam bırakmıştı.

Guthrie ile halatı toplayıp kızıağı arka güverteye yerleştirdik. Ben köprüye dönüp tekneyi Gunfire Aralığına doğru yönelttim.

Materson ile Jimmy aşağıdan çıktılar. Materson da heyecanlıydı.

«Çocuk bir şey almak istiyor,» dedi. Ne almak istediğini sormayacak kadar aklım basımdaydı.

«Ne boyda?» diye sorup saatime baktım. Denizin çekilmesine bir buçuk saatimiz kalmıştı.

«Çok büyük değil,» dedi Jimmy. «En fazla yirmi beş kilo.»

«Emin misin, James? Daha büyük olmasın?» Heyecanının gerekli olacak çabayı küçültmesini istemiyordum.

«Yemin ederim.»

«Hava torbasıyla mı çıkaracaksın?»

— 58 —

«Evet, hava torbasıyla kaldırıp kayalıktan uzağa çekeceğim.»

Dancer'i aralığın öfkeli mercan pençeleri arasında inip kalkan sarı balona doğru çevirdim.

«Bundan daha fazla yaklaşamam.» Jimmy elini sallayarak kabul ettiğini bildirdi.

Paletlerini ayaklarına geçirdi, sırtına hava tüplerini taktı, iki hava torbasıyla kızıağı örten brandayı almış naylon halatı beline bağlamıştı.

Bileğindeki pusulaya bakıp balona olan yönünü saptadı, köprüye son bir bakışla sırtüstü suya bıraktı kendini.

Az sonra hava kabarcıkları kayalığa doğru uzaklaşırken Guthrie de arkasından ipi boşaltıyordu.

Motoru kâh ileri, kâh geri alarak tekneyi aralığın güney ucundan yüz metre uzaklıkta sabit tutmaya çalışıyordum.

Jimmy'nin kabarcıkları sarı balona yaklaştı ve orada kaldı. Boş hava torbalarını çıkaracağı neyse ona bağladığını tahmin ediyordum. Denizin aralıktan geçerken kazandığı emiş gücüyle bunun epey güç bir iş olduğundan emindim. Torbaları nesnenin çevresine bağladıktan sonra hava tüplerinden dolduracaktı.

Jimmy'nin tahminleri doğruysa dipteki o gizli nesneyi çıkarmak için az bir hava yeterliydi, ondan sonra da tekneye almadan önce kayaların arasından güvenli bir yere çekebilirdik.

Kırk dakika tekneyi olduğu yerde tuttum, birden arka tarafımızda suyun yüzeyinde iki yeşil nesne görüldü. Hava torbaları! Jimmy bulduğu her neyse çıkarmıştı.

Hava torbalarının hemen ardından kendisi de görüldü! kolunu kaldırdı. Çekmeye başla işareti.

— 59 —

Guthrie'ye, «Hazır mısın?» diye seslendim.

«Tamam.» Halatı bağlamıştı. Kayalıktan dikkatle uzaklaşmaya başladım.

Beş yüz metre ilerledikten sonra motoru kapatıp Jimmy'i tekneye almaya yardıma iniyordum ki, «Olduğun yerde kal!» diye bağırdı Materson. Omuzlarımı silkip dümene döndüm.

Yerin dibine batsınlar, diye düşündüm, puromu yakarken. Ama yine de hava torbalarını yukarı çektiklerinde heyecanlanmaktan kendimi alamadım.

Jimmy'i de çektiler, çocuk ağır hava tüplerini çıkardı, başlığını alnına kaldırdı.

Sesi bana kadar ulaşıyordu.

«Büyük ikramiye! Tam...»

«Dikkat!» Materson oğlanı uyarınca ikisi birden dönüp bana baktılar.

«Bana aldırış etmeyin, çocuklar,» dedim. Dönüp kafa kafaya verdiler. Jimmy bir şeyler fısıldadı, Guthrie, «Tanrım!»

diyerek Materson'un sırtına bir şaplak indirdi. Hava torbalarıyla yüklerini çekmek için küpeşteye yaklaşırken kahkahalarla gülüyorlardı. EK*n-cer dalgalı denizde inip kalktığı için işleri kolay değildi, ben de heyecanla eğilip baktım. Ama Jimmy'nin çıkardığı şeyi kızığın brandasına sıkı sıkı sarmış olduğunu görünce düş kırıklığına uğradım. Naylon iplerle bağlı yeşil bir branda bezi çıkmıştı karşıma.

Taşımlarına bakılırsa epey ağırdı, ama pek iri değildi. Küçük bir valiz kadar vardı ancak.

Güverteye yerleştirip mutlulukla çevresinde dolandılar. Materson bana bakıp gülümsedi.

«Hey, Fletcher. Gel bak haydi.»

Harika bir davranıştı, merakımın üzerinde bir konser piyanisti kadar ustalıkla oynamıştı. Denizden

çıkardıklarının ne olduğunu birden çok merak etmiştim. Merdivenden inip üçüne doğru koşar adımlarla yürüdüm.

Güvertenin tam ortasında iken Jvlaterson yüzündeki gülümsemesini hiç eksiltmeden, «Tanrım!» dedi o yumuşacık sesiyle.

Tam o anda bir oyuna getirildiğimi anladım. Guthrie'in elindeki kara 45'liği görmüştüm, belime doğru yükseliyordu.

Mike Guthrie nişancı pozundaydı. Sağ kolu ileri uzatılmış, hafifçe dizleri bükük, gözleri kalın namlunun üzerindeki arpacıkta.

Jimmy North'un yakışıklı yüzünün dehşetle-geril-diğini, tabancayı tutan kolu itmek için elini kaldırdığını, ancak Materson'un genci bir itişte sendelettiğini farkettiler.

Kafam durmadan çalışıyordu, aklımda bir düşünce dizisi değil de, birbiri ardından beliren resimler vardı sanki. Beni çok güzel avlamışlardı. Tam profesyonel işiydi.

Kurt sürüsüyle anlaşıma yapmış olmakla nasıl avlandığımı görüyordum. Onlar için adam öldürmek uzlaşmaktan kolaydı.

Jimmy bu duruma tanık olduğu için sıra ona da gelmişti. Daha ilk baştan böyle düşünmüş'olmalıydı. Üzülmüştüm doğrusu. Delikanlıyı sevmiştim.

Guthrie'nin işaret parmağı tetiğe dokunmaya başladığı anda kendimi yanımdaki parmaklığa fırlattım, ama geç kaldığımı biliyordum.

Guthrie'nin elindeki tabanca patlamanın şiddetinden havaya kalktı, namlunun ucunda bir parıltı gördüm. Top patlamış gibi bir gürültü koptu, ağır kurşun vücuduma çarptı. Gürültü kulaklarımı sağır etmiş, başım geriye atılmış, ağızımdaki puro ardında bir kıvılcım yağmuru bırakarak havaya uçmuştu. Kurşunun etkisiyle iki büküm oldum, ciğerlerimdeki hava bo-

— 61 —

şandı, sonra da sırtüstü yuvarlanırken küpeşte demirine çarptım.

Hiç acı duymamıştım, yalnızca uyuşukluk verici bir sarsılma. Göğsümden yaralandığımdan emindim. Öldürücü bir yara olmalıydı. Her an kendimi kaybetmeyi bekliyordum. Gözlerim kararacak ve her şey bitecekti.

Ancak sırtım parmaklığa değince bir takla attım, başaşağı suya düştüm. Buz gibi su birden aklıma başıma getirmişti. Su yüzünde gümüş hava kabarcıkları ve güneşin yeşilimsi parıltısını görüyordum.

Ciğerlerim bomboştu, içgüdüm hava almak için suyun yüzüne çıkmamı söylüyordu, ancak kafam hâlâ yerindeydi, çıktığım anda Mike Guthrie'nin bir kurşunda kafamı parçalayacağını biliyordum. O yüzden dönüp dibe daldım, Dancer'in altına girdim.

Boş ciğerlerle çok uzun bir yolculuktu bu. Dancer' in dümdüz, bembeyaz gövdesi ağır ağır üzerimden geçti, ben bacaklarımda hâlâ kuvvet bulunmasına şaşarak umutsuzca yüzüyordum.

Birden bir karanlık içine girdim, koyu bir kırmızı bulut... görme duyumun kaybolduğunu sanarak paniğe kapıldığım anda bunun suyu bulandıran kendi kanım olduğunu farkettim. Küçük zebra balıkları çılgınlar gibi üşüşmüşler, ağızlarını açıp açıp kapıyorlar, kanlı suyu emiyorlardı.

Sol kolum hareket etmiyordu. Yan tarafımdan sarkmış, ortalığı kana boğuyordu.

Ama sağ kolumun gücü yerindeydi. Dancer'in altından geçtim ve su yüzüne çıktım.

Kıç tarafta naylon çekme ipi sarkıyordu, ipin suyun içine uzanmış küçük bir parçasına tutunup bekledim bir süre.

Kafam hâlâ yerindeydi. Kışkırtındaydım, kurt sü-

— 62 —

rüsü ön güvertedeydi ve tüfeğim de makine dairesinde.

Sağ bileğime naylon ipi sarıp bacaklarımı kaldırdım, ayak parmaklarımı Dancer'in su kesimindeki lastik banda geçirdim. Bir kerelik gücüm kalmıştı, bunu iyi biliyordum. Yukardan sesleri geliyor, birbirlerine bağıyorlardı. Ama ben onlara aldırış etmeden tüm gücümü toparlamaya çalıştım.

İki bacağım ve tek kolumla kendimi yukarı çektim. Gözlerim kararıyor, göğsüm uyuşmuş hiçbir şey hissetmiyordu. Yine de sudan çıkıp kıç küpeştesi üzerine boş bir çuval gibi yığılabiliyordum.

Bir süre kendime gelene kadar orada kaldım. Bacaklarımdan aşağı kanımın boşaldığını hissediyordum. Ne kadar az zamanım kaldığını düşündüm. Kendimi bir fırlatışta güverteye attım, başım avlanma koltuğuna çarptı, bir de bunun acısı bindi.

Şimdi yan yatmış vücuduma bakıyordum. Gördüğüm ödümü patlatmıştı. İçimden boşalan kan altımda bir gölcük oluşturmuştu bile.

Kenara tutuna tutuna kamaraya doğru sürüklendim, son bir çabayla tek kolumla demire asılıp doğruldum.

Üç adam hâlâ ön güvertede idiler. Jimmy North sırtına hava tüplerini, geçirmeye çalışırken, dehşetle gerilmiş bir yüzle Materson'a bağıyordu.

«Pis katiller! Dalıp bulacağım onu. Cesedini bulup ikinizi de ipe çektireceğim...»

O berbat halimde bile oğlanın yürekliliğine hayran kalmıştım. Kendisinin de öldürülecekler listesinde olduğu aklına gile gelmemişti.

«Cinayet bu!» diye bağırarak küpeşteye döndü, başlığını indirdi.

— 63 —

Materson Guthrie'ye baktı, oğlanın sırtı kendilerine dönüktü, Materson başını salladı.

Uyarmak için bağırarak istedim ama sesim çıkmadı. Guthrie Jimmy'nin arkasına geçti. Bu kez yanlışlık yapmak istemiyordu. Namluyu delikanlının ensesine dayamıştı. Patlama lastik giysi yüzünden pek boğuk oldu.

Jimmy'nin kafatası parçalandı. Darbenin şiddetinden savruldu ve suya düştü. Sonra ateş sesinin deniz ve rüzgârda yankılandığı bir anlık bir sessizlik çöktü ortaya.

«Dibe batacak,» dedi Materson sakın bir sesle. «Belinde ağırlık vardı. Ama Fletcher'i bulmaya çalışmalıyız. Göğsündeki o kurşunla bir yerde kıyıya vurması doğru olmaz.»

«Kaşındı eşşoğlu, tam göğsünden vuramadım...» Gerisini duyamadım. Bacaklarım artık vücudumu taşı-yamamış, yere yığılmıştım. Kanımın giderek boşalması beni çok durumuna sokmuştu.

Bundan önce çok çeşitli ölüm görmüştüm ama hiçbirini Jimmy'nin ölümü kadar etkilememişti. Ölmeden önce yapmam gereken, kesinlikle yapmam gereken bir şey vardı şimdi.

Makine dairesi kapağına doğru sürüklenmeye başladım. Bembeyaz güverte aşılmaz çöl gibi uzanıyordu önümde. Korkunç bir yorgunluk kurşun gibi sırtıma bastırıyordu.

Yukardaki güvertede ayak seslerini, mırıltılarını duydum. Aşağı geliyorlardı.

On saniye, Tanrım, diye yalvardım. Yalnızca on saniye. Ama bunun boşuna olduğunu biliyordum. Ben kapağa varmadan önce onlar kamaraya inmiş olacaktı.

Birden ayak sesleri kesildi, konuşma devam etti.

— 64 —

Bir an durup konuşmalarını sürdürmüşlerdi. Makine dairesi kapağına vardığım anda içimde büyük bir rahatlık duydum. Şimdi sürgülerle uğraşıyordum. Elimde güç kalmamıştı, ama öfkemi hatırlayınca birden canlandım. Sürgüleri olanca gücümle çekmeye çalışıyordum, karşı koyuyordu. Tüm gücümü toplayıp dizlerim üstünde doğruldum. Beyaz güverteye yepyeni bir kan lekesi daha!

«Ulan Chubby, canın cehennem,» diyerek kapağı kaldırdım. Göğsümde birden yeni bir sancı belirmişti. Kapak gürültüyle geriye düştü. Yukardan gelen sesler kesildi. Aşağı kulak verdiklerinden emindim.

Yüzüstü yatıp kolumu uzattım, elim karabinanın kabzasına değmişti.

«Yürü!» Materson'du bağırın. Güverteden arkaya doğru koşuşan ayak sesleri işitildi.

Tüfeği boşuna çekip çıkarmaya uğraşıyordum, si; kısıp kalmış gibiydi.

«Güverte baştan aşağı kan içinde!» diye bağırıldı Materson,

«Fletcher bu! Arkadan çıkmış!»

Tam o anda tüfek kurtuldu ve az daha elimden aşağı düşüyordu. Ancak son gücümle tutup dışarı çıkardım.

Karabina kucağımda olduğu halde oturdum, emniyet mandalını başparmağımla ittim. Ter ve deniz suyu görüşümü bulandırıyor.

Materson beni görene kadar üç adım girmişti içeri. Durup baktı sonra. Koştuğu için yüzü kızarmış, soluk soluğa kalmıştı, ben silâhı kaldırırken o da yüzünü korumak istercesine ellerini kaldırdı. Küçük par-mağındaki pırlanta bana göz kırpyordu.

Tüfeği tek elimle kaldırırken korkunç ağırlığı be-

— 65 — Şeytan Çılgılığı — F : 5

ni iyice şaşırtmıştı. Namlu Materson'un dizlerine çevrilince tetiğe bastım.

Silâh geri tepince namlusu havaya dikilmiş v& Materson bacak arasından başlayarak kafasına kadar bir dizi kurşunla ikiye biçilmişti. Silâhı boşaltmamam gerektiğini biliyordum. Daha Mike Guthrie vardı, hesaplaşılabilecek. Ama parmağımla da tetikten çekemi-yordum. Materson şimdi kamaranın duvarına yapışmıştı.

Birden parmağımla çektim. Kurşun yağmuru sona erdi ve Materson yere yığıldı.

Kamara barut ve kan kokuyordu.

Guthrie kamaranın kapısında durmuş, sağ elini, ileri uzatmıştı. Bana tek el ateş etti.

Aslında beni vuracak dünya kadar zamanı vardı ama şaşkındı. Kurşun yanağımla sıyrarak geçti. Geri tepmeyle tabanca havaya kalktı, ikinci nişan alışında ise ben kendimi yana atmış, tüfeği doğrultmuştum.

Namluda tek kurşun kalmış olmalıydı. Hiç nişanı almadan çektim tetiği.

Guthrie sağ bileğinden yedi kurşunu, tabanca elinden havaya uçuşturdu, güverteye düştü.

Guthrie kendini bir yana attığı anda karabinadan: bir çıt sesi geldi. Son kurşunu da harcamıştım.

İkimiz de ağır yaralı olarak birbirimize bakıyorduk şimdi. Eski düşmanlığımız hâlâ ortadaydı. Bu bana dizlerimin üstünde doğrulup emekleme gücü verdi. Boş silâhı bir yana fırlattım.

Guthrie homurdanıp dönerken parçalanmış bileğini sağlam eliyle tutuyordu. Kenarda yatan 45'fiğe doğru sendeleyerek yürüdü.

Onu durduramayacağımı biliyordum. Öldürücü bir yara almamıştı, sol eliyle de ateş edebileceği kuş-

— 66 —

«kusuzdu. Yine de son bir çaba gösterip sürünerek Ma-terson'un cesedi üzerinden dışarı çıktım. Guthrie de tam o anda tabancayı almak üzereydi.

Yardıma Dancer koştu. Şiddetli bir dalga bordasına çarptığı anda vahşi bir at gibi sıçradı koca tekne. Guthrie dengesini kaybetti, tabanca elinden düşüp güvertenin öteki ucuna kaydı. Guthrie tabancanın ardından koşayım derken ayağı güverteye akmış olan konimin üzerinde kaydı ve yüzüstü yuvarlandı.

Kırık bileği altında kalmıştı. Bir çılgılık koparıp diz-Jeri üstünde doğruldu ve tabancaya doğru ilerledi.

Benim yan tarafımda uzun kancalar bilardo sopaları gibi sıralanmış duruyordu. Üç metre uzunluğunda, uçlarında paslanmaz çelikten kanca olan sopa-3ar.

Chubby uçlarını bıçak gibi bilemişti. Avlanan balığı bunlarla çekerdik tekneye.

Kancalardan birini çekip aldığımda Guthrie tabancayı kavramak üzereydi.

Guthrie tabancayı sol eline alıp doğrulmaya çalışırken ben de dizlerimin üzerinde doğruldum ve kancayı tek elimle kaldırıp herifin eğik sırtına savurdum. Bir yandan da her yanı bıçak gibi keskin olan çeliği sırtını delmesi için itiyordum.

Guthrie yere devrildi, tabanca elinden kaydı ve teknenin sallanmasıyla güvertenin öteki ucuna gitti.

Şimdi içindeki çeliğin acısıyla çılgınlık atıyordu. Ciğerini ya da yüreğini arayarak çevirdim sopayı, kanca birden koptu.

Guthrie kendini tabancanın olduğu yana fırlattı. Ben elimdeki sopayı bırakıp kancanın ucuna bağlı ipi çekmeye çalıştım.

Hamburg'un St. Pauli kesiminde iki kadın güreş-

— 67 —

çinin bir gece kulübünde çamurlar içinde boğuşmalarını seyretmişim. Guthrie ile aynı şeyi yapıyorduk şimdi. Ancak çamurda değil de, kendi kanımızın içinde. Güvertede oradan oraya savruluyorduk.

Guthrie gücünü kaybetmeye başlamıştı, sağlam eliyle sırtına saplanan kancayı çıkarmaya uğraşıyordu. Dalganın etkisiyle üste çıkmamdan yararlanıp ipi boynuma geçirdim ve ayağımla avlanma koltuğuna sıkıca dayayıp ipe asıldım. Birden soluğu kesilir gibi oldu, dili ağzından dışarı uzandı vücudu gevşedi, başı tekneyle birlikte bir sağa bir sola sallanmaya başladı.

Artık ölesiye yorgundum. Elim kendiliğinden açıldı, ip bir yana savruldu. Sirtüstü yatıp gözlerimi kapattım. Karanlık kefen gibi örtmüştü üstümü.

Kendime geldiğimde yüzüme asit dökülmüş gibiydi, dudaklarım şişmişti, susuzluktan ölmek üzereydim. Tropik güneşi altında altı saat yatmış ve acımasızca yanmışım. Ağır ağır yana dönerken göğsümdeki dayanılmaz ağrıyla inledim. Bir süre ağrının dinmesini beklerken yaramı araştırmaya başladım. Kurşun sol kolumun kasından girmiş, kemiğe dokunmadan geçip iri bir delik açarak öteki yandan çıkmıştı. Ancak çıktığı anda da göğsüme yandan saplanmıştı. Acıdan gözlerim yaşararak parmağımı yaraya sürdüm. Kaburgama değmişti elim. Kurşun kaburgamı kırmış, sırtımdan çıkarken arkamda bir kahve fincanı kadar bir delik bırakmıştı. Başımın dönmesine dayanamayarak sırtüstü gü-
— 68—

verteye yığıldım kaldım. Yaram yeniden kanamaya başlamıştı. Ama hiç olmazsa kurşunun göğsüme girmediyini öğrenmiştim, hâlâ bir kurtulma şansım olabilirdi. Dinlenirken bulanık gözlerle çevreme bakındım. Saçlarım ve gömleğim kandan kaskatı kesilmişti. Güverte de kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Guthrie, ip boynunda ve kanca sırtında, yatıyordu. Midesindeki gazlar vücudunu şimdiden şişirmişti. Dizlerimin üstünde sürünmeye başladım, Mater-son'un cesedi kamaranın önünü örtüyordu. Onun üzerinden geçip içeri girdim, buzdolabını açıp üç şişe koka kola içtim. Acelemden boğulacak gibi oluyor, buz gibi içkiyi göğsümden aşağı akıtıyordum. Ondan sonra yine uzanıp bir süre daha dinlendim. Gözlerimi kapattım, sonsuza dek uyumak istiyordum. Neredeyiz? Birden korkuyla kendime geldim. Dancer kayalıklar ve sığılıklar dolu bir denizde başıboş kalmıştı. Güçlkle doğrulup yukarı çıktım. Altımızda Mozambik denizinin laciverdi, üstümüzde de açık gökyüzünün mavisi uzanıyordu. Rüzgâr tekneyi doğuya, açık denize sürüklemişti. Ayaklarım vücudumu taşımaz oldu, yığılıp kaldım, orada bir süre uyumuş olacağım. Uyandığımda kafamı biraz toplamışım, ama yaram da kaskatı kesilmişti. Yaptığım her hareket sonunda ölecek gibi oluyordum. Dizlerimin üstünde sürüklenerek ilâc dolabının bulunduğu duşa gittim. Gömleğimi yırtıp çıkar-rak yaralarımaya ilâc sürdüm, sonra üstlerine gazlı bezle biraz sargı sardım. Ancak bu bile başımı döndürmeye yetmişti, baygın halde yere serildim. Uyandığım zaman yeni doğmuş bir çocuk kadar
— 69 —

güçsüzdüm. Yaralı kolum için bir askı yapmak, sonra da köprüye çıkmak hiç bitmek bilmeyen bir baygınlık, baş dönmesi ve acı dizişiydi. Dancer'in motorları ilk dokunuşta çalıştı. «Beni evime götür sevgilim,» diye mırıldanıp otomatik düğmesine bastım, yönünü saptadım. Yine karanlıklara gömülüydüm. Güvertede yığılırken beni tümüyle saran bu uyuşukluğu sevinçle karşıladım. Beni uyandıran Dancer'in yönünün değişmesi o-labilirdi. Artık Mozambik denizinin iri dalgalarıyla yükselip alçalmıyor, sakın sularda hareketsizce ilerliyordu. Akşam olmak üzereydi. Güçlkle doğrulup dümene tütündüm. Tam zamanında kalkmışım. Tam karşımda karanlık içinde de seçilen koskoca kara kütlesi vardı. Motoru kestim, vitesi boşa aldım. Tekne sakın ve sığ denizde hafifçe sallanmaya başladı. Big Gull adası karşımdaydı. Büyük Liman girişini kaçırmıştık. Rotayı biraz güneye kaydırmış olmalıydım. Şimdi St. Mary adalarını oluşturan küçük mercan adalarının en güneyindekin-de bulunuyorduk. Dümene tutunarak ileri baktığımda brandaya sarılı şeyin hâlâ güvertede olduğunu gördüm. Ondan kurtulmam gerekiyordu. Bunun nedenini bilemiyordum o anda. Ama zorunlu olarak katıldığım büyük bir o-yunun içinde bulunduğumu düşünmüş olmalıyım. Gün ışığında Büyük Limana onunla birlikte dönemezdim. Üç kişi öldürülmüştü p şeyin yüzünden, göğsümün yarısı parçalanmıştı. O branda parçası içinde çok önemli bir şey olmalıydı. Ön güvertede gitmek on beş dakikamı aldı, yolda da iki kez, bayılıp kalmıştım. Sonunda brandaya elimi sürdüğümde, artık her harekette hüngür hüngür ağlıyordum.
— 7C

Yarım saat süreyle kalın naylon ipin düğümlerini çözmeye çalıştım. Ama tek elimle, uyuşmuş ve güçsüz parmaklarımla başaraçağım bir iş değildi bu. Bir yandan da durmadan kendimi kaybediyordum. Paketten kurtulamayacağımdan korkuyordum. Güvertede yan yatarak güneşin son ışıklarından yararlanıp bir grup palmye ağacıyla bir tepeyi kerteriz noktaları olarak seçtim. Sonra büyük balıkları güvertede çekmek için kullandığımız küpeşte parmaklığını açtım, brandaya sarılı şeyi iki ayağımla iterek denize yuvarladım. Paket büyük bir şapırtıyla suya düştü, su damlacıkları yüzüme kadar sıçradı. Yaram yeniden kanamaya başlamıştı. Dümene doğru gitmeye çalıştım ama başaramadım. Olduğum yere yığılıp kalmışım.

Sabah güneşi ve bir kuş çığlığıyla uyandım. Gözlerimi açtığımda güneş tutulmuş gibi karanlıktı ortalık. Görme duyum yok oluyordu, kımıldayacak gücüm de kalmamıştı. Dancer çok garip bir açıda hareketsizdi, herhalde karaya oturmuş ve deniz çekilmiş olmalıydı.

Direkte hindi kadar iri üç martı oturuyordu. Başlarını yana eğip bana bakıyorlardı, gagaları güçlü ve sapsarıydı. Gagalarının üst kısmı kan kırmızısıydı. Parlak kara gözleriyle bana bakıyorlar, tüylerini sabırsızlıkla oynatıyorlardı. Kuşlara seslenmek, korkutmak istedim ama dudaklarım aralanmıyordu bile. Çaresizdim, az sonra gözlerimi oyacaklarını biliyordum. Önce insanın gözlerine saldırırlardı.

Üstümdeki martılardan biri cesaretini topladı, kanatlarını açıp güverteye indi. Kanatlarını kapatıp yanıma bir iki adım yaklaştı. Göz göze bakiştık. Bir kez daha çalıştım bağırma, ama ağzımdan ses çıkma-

7 1

di, Martı iki adım daha yaklaştı, boynunu uzattı, o uğursuz gagasını açıp bir çığlık kopardı. Bütün vücudumla çekilmeye çalıştım kuşun saldırısından.

Kuşların çığlıkları birden değişiverdi, hava kanat çırpışlarıyla doldu. Yanımdaki kuş bir kere daha bağırdı, ama bu kez umutsuzluk çığlığıydı bu. Az sonra da kanatları yüzüme çarparak uçup gitti.

Üzerime çöken karanlıkla boğuşmaya çalışırken uzun bir sessizlik çöktü ortalığa. Birden yan tarafta bir çatırtı duydum.

Kuşla göz göze gelmek için başımı çevirdiğimde, küpeşte kenarında çukolata rengi bir yüzle karşılaştım.

«Tanrım!» dedi tanıdık bir ses. «Bu sen misin, Bay Harry?»

Daha sonra, mercan adalarında kamp kuran kaplumbağa avcısı Henry Wallece'm sabah kalkınca Wave Dctnrcr'i karaya vurmuş olarak bulduğunu öğrendim.

Kendisine ne kadar minnettar olduğumu, yaşamının sonuna kadar içeceği bütün biraların benden olduğunu söylemek için ağzımı açtımsa da, hiçbir şey söylemeden hüngür hüngür ağlamaya başladım. İçimden bir şey boşalıyordu sanki, hıçkırarak gücüm bile kalmamıştı.

«Bu kadar küçük bir sıyrık için amma da gürültü kcparıyorsun?» diyen MacNab elindeki şeyle biraz daha kurcaladı yaramı.

Soluğum kesildi birden, gücüm olsaydı hastane yatağından fırladığım gibi ben de aynı şeyi yapacaktım ona. Ama yalnızca inlemekle yetindim.

— 72 —

«Hey doktor, sana sınavda kaldığın zaman morfin falan kullanılacağını öğretmemişler miydi?»

MacNab sırtımı bırakıp geldi, yüzüme baktı. Eili elli beş yaşlarında, kır saçlı, kırmızı suratlı bir adamdı. Soluğunu koklamak bayılmak için yeterliydi.

«Harry oğlum, o dediğin şeylere para yetmez... hem sen kendini ne sanıyorsun? Sigortalı mısın, paralı hasta mı?»

«Az önce durumumu değiştirdim, özel hastayım.»

«Böylesi daha iyi, senin gibi toplumda yeri olan bir adam...» Hemşireye döndü. «Pekâlâ, yavrum, işe devam etmeden önce Bay Harry'ye biraz morfin ver bakalım.» Kızın iğneyi hazırlamasını beklerken beni neşelendirmeye devam etti.

«Dün gece tam altı şişe kan verdik sana. İçin kurumuş, sünger gibi emdin hepsini.»

St. Mary adasında tıp mesleğinin devlerinden biri bulunacak değildi ya. Adadaki söylentiye göre doktor Fred Coker'in cenaze işine ortaktı.

«Beni burada ne kadar tutacaksın, doktor?»

«Bir aydan fazla sürmez.»

«Bir ay mı?» Doğrulmaya çalışınca iki hemşire üstüme atlayıp yatırdılar yine. Ama hiç almazsa başımı kaidirabiliyordum. «Bir aya dayanmam. Tam da mevsimin ortasındayız. Gelecek hafta yeni bir grup geliyor...»

Hemşire iğneyle girdi içeri.

«... Beni batırmaya mı çalışıyorsun? Bir tek müşteri bile...»

Hemşire iğneyi koluma sapladı.

«Harry, bu mevsimi unutsan iyi olur, ahabap. Bir daha balık avlayamayacaksın.» Yaramın içinden et, kemik ve kurşun parçalarını ayıklamaya başladı, bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu. Morfin sancısı

— 73 —

kesmişti ama umutsuzluğumu giderememişti. Yarım; mevsim kaçırırsak işe devam edemezdik. Bir daha girmiştim para sıkıntısına. Tanrım, nasıl da nefret ediyordum para denilen şeyden.

MacNab tertemiz sargılarla işini bitirdikten sonra neşeli haberlerini vermeyi sürdürdü.

«Sol kolunu pek kullanamayacaksın, dostum. Biraz zayıf ve kasılı kalacak. Kızlara gösterecek güzel, yara izlerin de olacak.» Hemşireye döndü. «Sargıları altı saatte bir değiştirin, yarayı Eusol'la temizleyin ve dört saatte bir de Aureo Mycetin verin. Bu gece de üç Magodon. Yarın sabah göreceğim.» Kır bıyıkları altındaki pis dişlerini göstererek döndü bana. «Kapının dışında adanın tüm polis kuvveti seni bekliyor. Şimdi onları içeri almak zorundayım.» Kapıya doğru giderken durup kıs kıs güldü. «O iki herifi iyi temizlemişsin doğrusu. Esaslı çocuksun, Harry.»

Müfettiş Daly ütülü üniforması, cilâlı deri kemeri, ve askılarıyla pırlıl pırlıldı.

«İyi günler, Bay Fletcher. İfadenizi almam gerek,, umarım konuşacak kadar iyileştiniz.»
«Çok iyiyim, müfettiş bey. Göğsünden kurşunlanmak gibi insanı keyiflendiren başka bir şey olacağını sanmıyorum.»
Daly arkasındaki memura yatağın yanındaki iskemleye oturmasını işaret etti. Polis oturup defteriyle kalemını çıkarırken, «Yaralandığınıza üzıldüm, Bay Harry,» dedi.
«Teşekkürler, Wally. Sen bir de öteki herifleri görecektin.»
Wally, Chubby'nin yeğenlerinden biriydi, annesi de çamaşırlarını yıkardı. İri yarı, güçlü kuvvetli, yakışıklı bir oğlandı.
«Gördüm!» diyerek sırtıttı. «Vay anasını!»

— 74 —

Bu konuşmamızdan sıkılan Daly, «Eğer hazırsanız, ifadenizi almaya başlayalım,» diye araya girdi.
«Hazırım.» Hikâyeyi kafamda iyice hazırlamıştım. Bütün iyi hikâyeler gibi kesin gerçeği anlatacaktım; bir iki şeyden söz etmemek koşuluyla. James North'un denizden çıkardığı ve benim Big Gull adasının önünde suya attığım şeyle araştırmamızı hangi sularda yaptığımızı söylemek niyetinde değildim. Daly ise bunu bilmek istiyor, sözü evirip çevirip oraya getiriyordu.
«Ne arıyorlardı peki?»
«Hiç bilemiyorum. Bana söylememek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlardı.»
«Bütün bunlar nerede oldu?» diye ısrar etti.
«Rastafa Burnunun güneyinde Herring Bona Kayalığında.» Gunfire Kayalığından elli mil uzakta 'bir yerdi burası.
«Daldıkları yeri tam olarak söyleyebilir misiniz?»
«Sanmıyorum. Bir iki mil yanlışlıkla belki. Ben yalnızca bana verilen rotaya göre yönetiyordum tekneyi.»
Daly çaresizlik içinde bıyıklarını kemirmeye başladı.
«Pekâlâ, size birden saldırdıklarını söylüyorsunuz.» Başımı salladım. «Peki neden ama? Neden sizi öldürmek istesinler?»
«Doğrusu bunu hiç konuşmadık. Onlara sorma fırsatını bulamadım.» Kendimi çok yorgun ve zayıf hissediyordum. Biraz daha konuşsam bir yanlışlık yapacağım kuşkusuzdu. «Guthrie o koca tabancasıyla ateşe başladığında hoşbeş etmek istediğini sanmıyorum.»
«Şaka edecek durumda değiliz, Fletcher.» Ya-

— 75 —

nımdaki zile bostım. Hemşire hemen kapının dibinde bekliyor olmalıydı.
«Hemşire, kendimi çok kötü hissediyorum.»
«Artık gitmeniz gerek, müfettiş bey,» Kız anaç. bir tavuk gibi polisleri odadan kovaladı. Sonra dönüp yastıklarını düzeltti.
Kocaman kara gözlü güzel bir kızdı. İncecik beli iri göğüslerini daha da ortaya çıkarıyordu. Küçük kepinin altından kestane rengi bukleleri fırlamıştı.
«Adın ne senin?» diye kısık bir sesle sordum.
«May.»
«Hemşire May, nasıl oldu da seni ortalıkta hiç görmedim bugüne kadar?»
«Herhalde çevrenize pek bakınmıyordunuz, Bay Harry.»
«Şimdi bakmıyorum ama.» Tertemiz, bembeyaz üniformasının göğsü burnumun hemen uçundaydı. Kız birden doğruldu.
«Sizin bir şeytan olduğunuzu söylemişlerdi. Şimdi yalan söylemediklerini anladım.» Gülüyordu ama. «Haydi uyuyun artık. Kuvvetinizi toplanmanız gerek.»-
«Doğru, o zaman konuşuruz.» Kız yine güldü.
Resmi soruşturma tamamlanana kadar ziyaretçi kabul etmeme izin verilmediği için bundan sonraki üç gün düşünmek için bol bol zaman buldum. Daly kapımın önüne bir polis dikmişti. En vahşisinden cinayetle suçlandığımdan kuşku yoktu.

Odanın manzarası güzeldi. Çimenliğin ötesindeki ağaçların ardından eski kaleyi görebiliyordum. Yemekler iyiydi, bol bol balık ve meyva veriyorlardı. Hemşire May'le de çok sıkıfıkı olmasa bile iyi dost olmuştuk. Hatta bir şişe Chivas Regal bile sokmuştu odama. Şişeyi oturakta saklıyorduk. Bütün adada Dctnec'in Büyük Limana getirdiği yükten başka bir

— 76 —

şey konuşulmadığını anlattı. Materson'ia Guthrie'yi eski mezarlığa gömmüşlerdi.
O üç gün içinde Big Gull adası önüne attığım denkin orada kalmasına karar verdim. Bundan böyle çok kimsenin gözü üzerimde olacaktı. Gözetleyenlerin ne kimliklerini bilecektim, ne de neden gözetlediklerini. Bir dahaki kurşunun hangi yönden geleceğini hesaplayana kadar ortalıkta çok dolaşmamam iyi olacaktı. Bu oyundan hoşlanmamıştım. Jimmy North'u da sık sık düşünüyorum, kendi kendime boşuna üzülüğümü, adamın bir yabancı olduğunu, benim için hiçbir anlam taşımadığını söylüyordum. Ama boşunaydı çabam. Bu zayıflığıma karşı kendimi oldum olası korumam gerekmişti. Başka insanlarla hemen duygusal bir ilişkiye giriverirdim. Oysa kendi yolumda yürümeye çalışıyor, kimsenin

işine karışmıyordum, yıllarca süren deneyimden sonra bunda bir ölçüde başarılı da olmuştum. Bu günlerde benim zırhımı Jimmy North gibi pek ender insan delebilirdi.

Üçüncü günün sonunda gücümü epeyce toparlamıştım artık. Yardım istemeden ve pek acı çekmeden doğrulabiliyordum.

Resmi soruşturma hastane edasında yapıldı. St. Mary hükümetinin yasama ve yürütme başlarının katıldığı kapalı bir oturumdu bu.

Her zaman olduğu gibi kolalı beyaz gömlek ve kara giysiler içindeki Başkan oturumun da başkanıydı. Uzun boylu, zayıf ve arap gibi kapkara olana kadar güneşten yanmış Yargıç Harkness kendisine yardım ediyordu. Müfettiş Daly de kovuşturmayı temsil etmekteydi.

Başkanın ilk endişesi benim rahatım ve sağlığım-dı. Adamlarımdandım.

— 77 —

«Sakin yorma kendini, Bay Harry. İstedğin bir şey olursa hemen söyle, olmaz mı? Biz buraya olay* senin ağzından duymak için geldik, ama sana şimdiden endişe edecek bir şeyin olmadığını söyleyebilirim. Sana hiçbir şey yapılmayacaktır.»

Duruşma başlamadan sanığının suçsuz ilan edildiğini gören Müfettiş Daly epey huzursuzdu.

Hikâyeme yeniden başladım. Soluk almak için durakladıkça Başkan bana yardımcı oluyor, söze karışıyor, hayranlığını belirtiyordu. Sözüm bitince başını salladı.

«Bu gangsterlere karşı yaptığını yapacak cesaretle ve güçte adam pek azdır bu dünyada, benim görüşüme göre, Bay Harry. Öyle değil mi, beyler?»

Yargıç Harkness başını sallayarak onayladı bunu ama Müfettiş Daly ağzını bile açmadı.

«Gangsterdi üçü de,» diye Başkan devam etti. «Parmak izlerini Londra'ya gönderdik. Buraya sahte adlarla gelmişler ve ikisinin de Scotland Yard'da sabıka kayıtları varmış.» Başkan Yargıç Harkness'e baktı. «Sorun var mı, yargıç?»

«Yok, Sayın Başkanım.»

«Çok iyi.» Başkan mutlulukla başını salladı. «Ya sen, müfettiş?» Daily daktiloda yazılmış bir liste uzattı. Başkan sıkıldığını gizlemek için hiçbir harekette bulunmadı.

«Bay Fletcher hâlâ çok hasta, müfettiş. Sorularının gerçekten önemli olduğunu umarım.»

Müfettiş Daly duraksayınca Başkan ters bir sesle sözlerini sürdürdü. «Pekâlâ, anlaştık o halde. Karar kazaen ölümdür.

Bay Fletcher kendini savunmakta olduğu için suçlu bulunmamıştır.» Köşedeki stenoya döndü. «Yazdın mı? Temize çek ve bir kopyasını imzalamam için bana gönder.» Kalkıp yatağının ya-

— 78 —

nına geldi. «Bir an önce iyileşmene bak, Bay Harry., iyileşir iyileşmez seni Hükümet Sarayında yemeğe, bekliyorum.

Sekreterim sana özel .olarak davetiye, gönderecektir. Hikâyeni bir kere daha baştan dinlemek isterim.»

Resmen suçsuz olduğum ilan edilince ziyaretçi kabul izni de verilmişti.

Chubby ile Bayan Chubby en iyi giysileriyle geldiler. Bayan Chubby sevdiğimi bildiği muzlu kekten yapmıştı.

Chubby beni görmenin sevinçli ve Dancer'in durumu arasında ne diyeceğini bilemiyordu. Kaşlarını çatarak söze başladı.

«O güverte bir daha temizlenmez artık. O lanet karabinan kamaranın tavanını berbat etmiş. Angelo ile üç gündür çalışıyoruz daha işin yarısını bile bitiremedik.»

«Özür dilerim, Chubby. Bir daha birisine ateş edeA cek olursam önce küpeşte yanında durmalarını söylerim.» Chubby onarımını bitirince yenisinden farksız olacağından emindim.

«Hem sen ne zaman çıkıyorsun bakalım? Harry, öyle iri balıklar var ki akıntıda.»

«Bir hafta sonra çıkarım artık, Chubby.»

Chubby burnunu kıvırdı. «Fred Coker'in mevsimin bütün müşterilerine telgrafla durumu bildirip iptal ettiğini duydum.

Hepsini Nay Coleman'ın teknesine ayarlamış.»

O zaman öfkelen dim işte. «Git o Fred Coker'e çabuk buraya gelmesini söyle.»

Dick Coleman'ın Hilton Otel ile anlaşması vardı. Otel iki derin deniz balıkçı teknesinin alınmasına yardım etmişti.

Coleman da iki ithal malı kaptanla o işi. yürütüyordu. Teknelerinin pek balık yakaladığı yok-

— 79 —

tu ya. Carter müşterisi bulmakta güçlük çekerti. Fred benim müşterileri ona aktarma karşılığında iyi bir para almış olmalıydı. Coker ertesi sabah geldi.

«Bay Harry, Doktor MacNab bana bu mevsim balığa çıkamayacağını söylemişti. Anlaşmaları bozamazdım. Altı bin mil gelip de seni burada yatakta bulmaları doğru olmazdı. Bunu yapamazdım... benim de bir ünüm var.»

«Bay Coker, senin ünün o arka odana sakladığın cesetlerden de kötü kokar.» Altın çerçeveli gözlüklerinin ardından gülümseyerek baktı yüzüme. Haklıydı ama, Dancer'le kılıç balığı avına çıkmam için daha uzun bir sürenin geçmesi gerekiyordu.

«Sen sakın üzülme, Bay Harry. İyileşir iyileşmez sana birkaç kârlı iş ayarlarım.»

Yine kaçakçılıktan söz ediyordu. Bir gece işinde komisyon yedi yüz elli dolara kadar yükselebilirdi. Bu halimle bile bu işi başarabilirdim. Başımız belâya girmedığı sürece bütün iş Dancer'i oradan oraya götürmekti.

«Unut bunları, Bay Coker. Bundan böyle balıkçılıktan başka iş yapmam demiştin sana.» Herif sanki hiç konuşmamışım gibi gülümseyerek sözünü sürdürdü. «Eski müşterilerin ısrarla seni soruyorlar.»

«Ceset mi, kutu mu?» Ceset Afrika kıtasından ya da Afrika kıtasına yasadışı insan kaçırmaktı. Arkasında polisler olan politikacılar ya da rejimlerinde radikal değişiklikler isteyenler... Kutu ise genellikle öldürücü silâhtı. Tek yönlü trafikti bu. Eskiden silâh kaçakçılığı derlerdi adına.

Coker başını sallayıp eski tekerlemeyi söylemeye başladı, «Beş, altı... beş, altı, sopayı aldı.» Sopa bu kez fildişi idi. Çok büyük çaplı ve iyi örgütlenmiş bir kaçak avcılık grubu Doğu Afrika'nın avlanma alanla-

— 80 —

nından ve yerlilere ayrılan bölgelerden Afrika filini silip süpürmekteydi. Uzakdoğu fildişi için yüksek ücret ödeyen doymak bilmez bir pazardı. Hızlı bir tekne ve iyi bir kaptanla değerli malları haliçten alıp tehlikeli sığırlardan geçirmek için yeterliydi. Mozambik akıntısının dışında okyanuslara açılan büyük tekneler bizi beklerlerdi.

«Bay Coker, eminim anan babanın adını hiç öğrenmemiştir,» dedim bıkkınlıkla.

«Edward'di, Bay Harry. Müşteriye fiyatın arttığını bildirdim. Eh ne yapaım, bir yandan enflasyon, bir yandan yakıt fiyatlarındaki artışlar...»

«Ne kadar?»

«Sefer başına yedi bin dolar.» Aslında Coker'in yüzde on beşi, Müfettiş Daly'nin gözlerini kapatması için yüzde beşi, ayrıca Chubby ile Angelo'ya tehlike payı olarak beşer yüz dolar çıkarılınca büyük bir para değildi.

«Boşver, Bay Coker,» dedim inandırıcı olmayan bir sesle. «Sen iki balık müşterisi bul yeter.» Gelgele-lim teklifine karşı koyamayacağımı biliyordu.

«Avlanacak kadar iyileştiğinde onu da yaparız. Bu arada ilk seferi ne zaman yapmak istersin? On gün sonra diyeyim mi? Sular da, ay da uygun olur.»

«Pekâlâ, on gün sonra,» dedim.

Olumlu bir karara vardıkdan sonra yaralarım da sanki birden iyileşmeye yüz tutmuştu. Yaralanmadan önce çok sağlıklı olduğum için, kolum ve sırtımdaki delikler mucize denecek biçimde küçülmeye başladı.

Altıncı gün iyileşmemde büyük bir adım attım. Hemşire May yatağımda süngerle vücudumu silerken bedensel olarak iyileştiğimin koskoca kanıtını görü-verdi. Olaya pek alışkın olan ben bile etkilenmişim. Hemşire May öylesine şaşırmıştı ki, boğuk bir sesle,

— 81 — Şeytan Çılgılığı — F : 6

((Tanrım! Gücüne gerçekten kavuşmuşsun!)) dedi.

«Hemşire May, bunu harcamak yazık olmaz mı şimdi?» diye sordum. Kız heyecanla başını salladı.

O günden sonra çevreme daha iyimser olarak bakmaya başladım. Big Gull adasının açığındaki brandaya sarılı şey giderek ilgimi çekmeye başladı. Kararlarının zayıfladığını hissediyordum.

Yalnızca bakacağım, dedim kendi kendime. He-.le ortalık bir yatışsın da.

Şimdi günde bir iki saat ayağa kalkmama da izin veriyorlardı. Artık iyice huzursuzlanmışım. Hemşire May'in çabaları bile uyanan enerjimi bastıramı-yordu. MacNab pek şaşırmıştı.

«Çabuk kapandı yaraların, Harry dostum. Bir hafta daha.»

«Bir hafta falan yok artık,» dedim. Yedi gün sonra gece işi vardı. Coker işi ayarlamıştı. Ben de meteliksizdim. İşe gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Tayfaları her akşam gelip onarım hakkında bilgi veriyorlardı. Angelo bir akşam her zamankinden daha erken geldi.

Üzerinde rodeo çizimleri falan olduğu halde kız tavlama takımları vardı. Ama çok sakın görünüyordu ve yalnız değildi.

Yanıdaki kalenin yakınlarındaki okulun ana sınıfı öğretmeniydi. Sokakta karşılaştığımızda selâmla-şacak kadar

tanırdım kendisini. Bir zamanlar Bayan Eddy kızın karakterini şöylece özetlemişti: «Judith iyi kızdır. Başkaları gibi erkek delisi değil. Şanslı bir erkeğe iyi bir eş olacak.»

Genç kız uzun boylu, temiz giyimli ve güzeldi. Beni sıkılarak selâmladı.

— 82 —

«Nasılsınız, Bay Harry?»

«Selâm Judith. Geldiğine sevindim.» Angelo'ya bakıp sırtıttım. Gözlerimin içine bakamıyor, ne söyleyeceğini bilemediğinden yüzü kızarıyordu.

Sonunda, «Judith'le evleneceğiz, sana haber vermek istedik, patron,» dedi.

«Bu herifi idare edebilecek misin, ha Judith?» Sevinçle güldüm.

«Hele bir gör,» derken gözlerinin parıltısı soruyu gereksiz kılıyordu.

«Çok güzel... düğününüzde bir konuşma yapacağım. Angelo'nun bana tayfah etmesine izin verecek misin peki?»

«Aksini düşünmem bile. Sizinle çalışması çok iyi bir şey.»

Bir saat kadar kalıp gittiklerinde arkalarından kıskançlık gibi bir duyguya kapıldım. İnsanın kendisi dışında birisine sahip olması iyi bir şey olmalıydı. Bana uyan birini bir gün olur da bulursam ben de denemeliydim bunu. Sonra bu düşüncüyü kafamdan atıp hemen duvarlarımı çektim yine. Çok kadın vardı ortalıkta, insanın iyisini seçeceğini ne garanti ediyordu ki?

MacNab beni iki gün önceden salıverdi. Giysilerin vücudumdan sarkıyordu. En az on kilo kaybetmiştim, rengim de sarıya dönüşmüştü, gözlerimin altında mor halkalar vardı ve hâlâ bir çocuk kadar güçsüzdüm. Kolum askıdaydı, yaralarım tam kapanmamıştı ama artık sargılarımı kendim değ işti rebi l iyor-dum.

Angelo kapıya kamyoneti getirip Hemşire May'e veda etmemi bekledi.

«Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Harry.»

— 83 —

«Bir ara kulübeme gel, sana güzel bir balık kızartırım, bir şişe de şarap açarız.»

«Kontratım haftaya bitiyor, İngiltere'ye döneceğim.»

«Öyleyse sana mutluluklar dilerim.»

Angelo beni rıhtıma götürdü, Chubby ile bir saat Dctnecr'i gözden geçirdik.

Güverteler yine kar gibi bembeyazdı. Kamaranın parçalanmış yerlerini öyle bir değiştirmişlerdi ki, ben bile ek yerlerini bulmakta güçlük çekmiştim.

Mutton Bumu'na kadar kanal boyunca küçük bir deneme seferine çıktık. Teknenin ayaklarımın altında titremesini, makinelerinin mırıltılarını duymak gerçekten çok hoş olmuştu. Limana karanlık basarken dönüp demirledik, sonra birer bira açıp köprüde oturduk.

Ertesi gece için iş aldığımı söyledim. Bana nereye gideceğimizi ve yükün ne olacağını sordular. Hepsi o kadar, ne bir tartışma, ne de başkaca bir söz.

Sonunda Angelo, «Gitme zamanı geldi.» dedi. «Judith'i gece okulundan alacağım.» Sandalla limana çıktık.

Ananas ağaçlarının dibindeki kamyonetin yanında bir polis cibi duruyordu. Biz arabaya yaklaşırken genç memur Wally cipten indi, amcasını selâmlayıp bana döndü.

«Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Harry ama Müfettiş Daly sizi kalede bekliyor. Acele olduğu nu söyledi.»

«Yarına kadar beklese olmaz mı?» diye homurdandım.

«Bekleyemezmiş, Bay Harry.» Wally'nin o özür

— 84 —

dileyen halini görünce hatırı için gitmeye karar verdim.

«Pekâlâ, ben kamyonetle sizi izlerim, ama önce Chubby ile Angelo'yu bırakacağız.»

Daly'nin rüşvet konusunda pazarlığa gireceğini tahmin ediyordum. Genellikle bu işi Fred Coker yapardı ama bu kez onurunun bedelini artırıyor olmalıydı.

Arabayı tek elimle yönetip, sağlam elimle vites değiştiren direksiyonu da bacaklarımın arasında tutarak Wally'nin cipinin arkasından asma köprüyü geçip kalenin avlusuna girdim.

Taş duvarlar köle gücüyle on sekizinci yüzyılın ortalarında yapılmıştı. Geniş duvarın üstündeki uzun namlulu otuzaltılık top, boğazı ve Büyük Limanı korumaktaydı.

Kalenin bir bölümü adanın emniyet müdürlüğü, cezaevi ve silâhlığı olarak kullanılmaktaydı. Diğer bölümlerinde hükümet daireleri, Başkanlık dairesi bulunmaktaydı.

Ön kapıdan geçtik, Wally beni oradan bir taş koridora soktu, birkaç merdiven aşağı inip bir koridor daha geçtik, bir kat daha aşağı indik.

Daha önce buraya hiç gelmediğim için şaşırmıştım. Taş duvarlar yedi sekiz metre kalınlıkta olmalıydı, herhalde eskiden baruthane olarak kullanılıyordu. Kalın meşe kapının ardından Frankenstein'in canavarının her an çıkması olağan bir şeydi sanki. Koridorun ucundaki kapıdan içeri girdik.

Frankenstein değilse bile ona en yakın kişi karşıladı bizi. Müfettiş Daly yanında polislerinden biri olduğu halde bizi bekliyordu. İlk gözüme çarpan ikisinin de silâhlı olduklarıydı. Oda tahta bir masa ve dört iskemle dışında boştu. Yer ve duvarlar taştı.

— 85 —

Odanın arkasındaki kemerli bölümden bir dizi hücre görölüyordu. Tavan kirişi üzerindeki elektrik kordonuna yüzer mumluk çıplak ampuller asılıydı.

Masanın üstünde benim FN karabinam duruyordu. Hiçbir şey anlamayarak baktım silâha.

Wally arkamdan meşe kapıyı kapattı.

«Bay Fletcher, bu silâh sizin mi?»

«Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun,» dedim öfkeyle. «Derdin ne senin, Daly?»

«Harold Delville Fletcher, sizi ruhsatsız A Kategorisi bir silâha sahip olmak suçundan tutukluyo-rum.»

«Sen iyice kaçırmışsın.» deyip bir kakhaha attım. Gülmemden hoşlanmadı. Bıyığının altındaki ince dudakları aksi bir çocuğunki gibi büzüldü, polislerine başıyla bir işaret yaptı. Talimatlarını önceden almış olmalıydılar ki, ikisi birden çıkıp gittiler. Kapının sürgülerinin çekildiğini duydum. Daly ile yalnız kalmıştık. Odanın öteki ucunda benden epey uzak duruyordu, tabancasının kılıfı da açıktı.

«Başkan bu işi biliyor mu, Daiy?» Ben hâlâ gü-lümsüyordum.

«Sayın Başkanımız bu öğleden sonra saat dörtte Londra'ya Commonwealth başkanlarının toplantısına gitti. İki hafta kadar burada olmayacak.»

Gülümsemem dudaklarımda dondu. Bunun doğru olduğunu biliyordum.

«Ve bu arada ben de devletin güvenliğinin tehlikede olduğuna inanıyorum.» Şimdi gülümseyen oydu. «Daha ileri gitmeden ciddi olduğumu bilmeni isterim.»

«İnanırım,» dedim.

«İki hafta burada yalnızız, Fletcher. Duvarları epey kalındır, istediğin kadar bağırabilirsin.»

«Bok herifin tekisin sen!»

— 86 —

«Şuradan iki yolla çıkabilirsin. Ya seninle bir anlaşmaya varırız ya da Fred Coker gelip tabut içinde çıkarır.»

«Teklifin nedir?»

«Silâhlar konuşmaya başlamadan müşterilerinin tam olarak nerede daldıklarını bilmek istiyorum.»

«Söyledim ya... Rastafa Burnu'nun ötesinde bir yerde. Kesin yerini bilemem.»

«Fletcher, sen o yeri santimine kadar biliyorsun. Senin hayatına bahse girerim. Böyle bir fırsatı kaçırarak adam değilsin sen. Biliyorsun. Bunu bildiğini ben de biliyorum, onlar da biliyorlardı. O yüzden seni öldürmeye kalkıştılar.»

«Müfettiş, kaçırmışsın sen!»

«Ayrıca o yerin Rastafa Burnu'yla uzaktan yakından ilgisi yok. Kıtaya doğru, kuzeyde dolaşıyordun. Seninle ilgilendiğim için gidiş gelişlerini gözleyenler vardı.»

«Rastafa Burnu'nun oralardaydım,» dedim inatla.

«Pekâlâ, umarım görünmek istediğin kadar sert degilsindir, Fletcher. Yoksa işimiz.epey pis ve uzun sürecek. Ama sertliğe girişmeden şunu söyleyeyim, yanlış bilgiyle bize zaman kaybettirme. Dediklerini kontrol edene kadar seni burada tutacağım... önümde tam iki hafta var.»

Birbirimize bakarken tüylerim ürpermişti. Peter Daly bu işten zevk alacaktı. O ince dudaklarında sevinçli bir ifade, gözlerinde dumanlı bir parıltı vardı.

«Malaya'da çok ilginç sorgu deneyimlerim oldu. Esaslı bir konu. Öyle çok yanı var ki. Genellikle ilk ötenler hep sert görünenler olur, zayıflar sonuna kadar dayanırlar...»

Soluğu hızlanmış, yanaklarına renk gelmişti. Bir insanın canını acıtacağı için heyecanlanıyordu.

— 87 —

«Kuşkusuz sen şimdi en güçsüz bir anındasın. Son serüvenlerinden sonra acıya dayanma noktan ÖQ epey düşmüş olmalı. Pek uzun süreceğini sanmıyorum...»

Herifin üstüne atlamak için kasıldım.

«Sakin ha, Fletcher.» Elini tabancasının kabzasına dayadı. Beş metre ötedeydi. Tek kolluydum, güçsüzdüm, arkamda kilitli bir kapı, kapının ardında da iki silâhlı polis vardı. Birden omuzlarım sarktı.

«Hah, böylesi daha iyi.» Yine gülümsedi. «Şimdi seni hücrelerden birinin parmaklıklarına kelepçeleyim de işimize bakalım. Pes edene kadar. Küçük elektrikli aygıtımın basit ama etkili olduğunu göreceksin. Oa iki voltluk bir araba akümülatörü... uçlarını vücudun ilginç bölgelerine bağlayınca...»

Herif arkasına uzanınca o an ilk kez duvardaki elektrikli zil düğmesini gördüm. Düğmeye basınca kalın meşe kapının ardından hafifçe bir zil sesi duyuldu.

Sürgüler çekildi ve iki polis yeniden içeri girdiler.

«Hücrelere götürün!» Polisler duraksadılar. Bu tür bir davranışa yabancı olduklarını anladım..

«Çabuk olun!» diye Daly söylenince ikisi iki yanıma geçtiler. Wally yaralı kolumdan hafifçe tuttu,, hücrelere doğru götürmelerine karşı koymadım.

Bir tek fırsatım olabilirdi ancak, onu da kullanmak kararındaydım.

«Annen nasıl, Wally?» diye sordum.

«İyidir, Bay Harry.»

«Doğum günü için gönderdiğim armağanı aldı mı?»

«Evet.» Tam beklediğim gibi kafasını karıştırmıştı.

Hücrelere açılan kapının yanında duran Daly

— 88 —

elindeki değneği çizmelerine vurarak geçmemizi bekliyordu.

İki polis kendilerinden pek de emin olmayarak, saygıyla ve pek hafifçe tutuyordu kollarımı. Birden Wally'yi dengesini kaybettirecek biçimde itip yana kaydım ve dönüp ellerinden kurtuldum.

İkisi de böyle bir davranış beklemedikleri için, üç adım sonra ne olduğunu anlamamış olan Daly'nin yanımdaydım.

Dizimi kaldırıp vücudumu bütün gücüyle bacak arasına vurdum. Doğrusu şahane bir darbeydi. Bu zevk için ödeyeceğim her bedel ucuzdu doğrusu.

Daly yerden tam iki karış havalandı, sonra sırtüstü parmaklıklara çarptı. İki elini apış arasına bastırıp kaynayan bir

çaydanlıktan çıkan buhar sesi gibi incecik bir sesle bağırmaya başladı. Yuvarlanırken bir tekme de suratına savurdum.

Dışlerini ağzına dökmek istiyordum. Ama polisler kendilerini toplamışlar, beni yakalayıp geriye çekiyorlardı. Bu kez çok kabaca yapışmışlardı kollarıma.

«Bunu yapmamalıydın, Bay Harry,» diye Wally öfkeyle bağırdı. Parmakları pazularıma gömülünce dişlerimi gacırdattım.

«Başkan kendisi beni temize çıkardı Wally, bunu biliyorsun.» Daily yüzü acıdan buruşmuş olarak doğruldu.

«Bir oyun bu!» Daly copunu sallayarak üzerime doğru geldiği için ancak birkaç saniyem olduğunu biliyordum.

«Beni hücreye sokarsa öldürür, Wally...»

«Sus!» diye bağırdı Daily.

«Eğer Başkan burada olsaydı buna cesaret...»

«Kes sesini! Sus!» Copu yandan savurdu, yaralı koluma vurmaya dikkat etmişti. Esnek bambu kamışı kurşun gibi çarptı koluma. İnanılmaz bir acı duydum, polislerin kollarından geri atmaya çalıştım kendimi. Pençelerini gevşetmediler.

«Sus!» Daly öfke ve acıdan çıldırmış gibiydi. Sopayı bir daha savunanca kamış daha iyileşmemiş yaranın içine gömüldü. Bu sefer dayanamayıp bağırdım.

«Öldüreceğim seni, namussuz herif!» Daly hâlâ acıyla iki büklüm gerilerken, bir yandan da tabancasını çıkarmaya çalışıyordu.

Beklediğim şey oldu sonunda. Wally beni bırakıp ileri atıldı.

«Hayır! Olamaz!»

Daly'nin üzerinde dev gibi doğrulup koca kahverengi elini uzatarak tabancayı çekmesini önledi.

«Çekil yolumdan! Emrediyorum sana!» Ancak Wally silâhın düğmesini çözmüştü bile. Daly'nin tabancası elinde olduğu halde geriledi.

«Mahvedeceğim seni! Senin görevin...»

«Ben görevimi biliyorum, müfettiş bey.» Wally sakın ve gururlu bir tavırla konuşuyordu. «Ve benim görevim de tutukluları öldürmek değildir.» Sonra bana döndü. «Bay Harry, buradan bir an önce gitsen iyi o-lur.»

«Bir tutukluyu bırakıyorsun...» Daly'nin dili tutulmuştu. «Canına okuyacağım senin!»

«Tutuklama emri görmedim ben,» dedi Wally. «Başkan emri imzalar imzalamaz Bay Harry'yi yine yakalarız.»

«Seni zenci orospu çocuğu!»

Wally bana döndü. «Haydi, çabuk ol! Bay Harry.»

— 90 —

Evime kadar olan yoi bitmek bilmedi, yoldaki her engebe göğsüme vurulan bir darbeydi sanki. Bu gece eğlencesinden bir şey öğrenmişim: İlk düşüncelerimde haklıydım. Big Gull adasının açığında yatan paket her neyse, benim gibi sakinlikten hoşlanan bir adamın başına epey belâ açabilir.

Müfettiş Daly'nin beni sorguya çekmek için son çabasını harcadığına inanacak kadar saf değildim. Üreme takımlarına yediği tekmenin acısı geçer geçmez beni elektrik sistemine bağlamak için yeni bir fırsat kollayacaktı. Acaba yalnız başına mıydı, yoksa ortakları da var mıydı? Ama düşününce yalnız olduğuna ve fırsatlardan yararlandığına karar verdim.

Kamyoneti bahçeye bırakıp kulübeme girdim. Ben yokken Bayan Chubby iyi bir temizlik yapmıştı. Yemek odasının masası üstünde taze çiçekler, buzdolabında da yumurta, salam, ekmek ve tereyağ vardı.

Kanlı gömleğimle sargılarımı çıkardım. Bambu copun izleri kabarmıştı, yaralarım da berbat haldeydi. Bir duş yaptım, yeni sargılar sardı-m, sonra kendime bir omlet hazırlarken ilâç niyetine bir kadeh viski içtim. Yatağın içine giremeyecek kadar yorgundum. Olduğum gibi üzerine uzanırken ertesi geceki işe hazır olup olamayacağımı düşündüm. Bir daha gözümü açtığımda güneş doğmuştu artık.

Yeniden bir duş yapıp iki ağırlı kesici hap içtikten ve kahvaltı olarak bir omlet daha yedikten sonra dün akşamki sorumun yanıtının olumlu olduğuna karar verdim. Evet, vücudum biraz katılaşmış ve ağrılar içindeydi, ama çalışabilirdim. Öğle olunca kente in-

— 91 —

dim, Bayan Eddy'nin dükkânından bir iki şey aldıktan sonra limana yöneldim.

Chubby ile Angelo tekneyi rıhtıma yanaştırmalardı bile.

«Harry, yedek depoları doldurdum,» dedi Chubby. «Bin mil yapabiliriz.»

«Yük ağlarını çıkardın mı?»

«Evet, yelken dolabında.» Ağlarla güverteye yerleştireceğimiz fildişlerini örtecektik.

«Sakin kalın bir şey almayı unutma, rüzgâr estikçe epey soğuk olur.»

«Sen bizi merak etme, Harry. Kendisine dikkat etmesi gereken sensin. On gün önceki kadar berbat görünüyorsun.»

«Keyfim yerinde, Chubby.»

«Öyle, tıpkı kaynanam gibi.» Sonra konuyu değiştirdi. «Karabinan ne oldu yahu?»

«Polis el koydu.»

«Yani silâhsız mı yola çıkacağız?»

«Şimdiye kadar hiç ihtiyacımız olmadı ki.»

«Ama her zaman bir ilk vardır. Kendimi çıplak hissedeceğim silâhsız yola çıkınca.»

Chubby'nin silâh konusundaki saplantısına bayılırdım doğrusu.

Aksini kanıtlamak için gösterdiğim bütün çabalara karşın, Chubby bir merminin hızının tetiğe basma gücüyle ilgili olmadığını anlayamazdı. Ve Chubby mermilerinin çok hızlı ve çok uzaklara gitmesini isterdi.

Tetiğe asıldığı o vahşi güçle FN karabinası dışında pek çok silâhı parçalayabilirdi. Ayrıca tam ateş anında gözlerini kapatma huyundan da bir türlü vaz-geçemiyordu.

Yirmi mermilik bir şarjörle üç metreden altı met-

— 92 —

relik bir köpek balığına bir tek isabet kaydedemediği-,ne tanık olmuştum.

«İş kolay, Chubby. Göreceksin.» Chubby şeytanı kovalamak için parmaklarını düğümlerken ben de kıyıya çıktım.

Fred Coker'in seyahat acenteliğinin ön bürosu ,boş olduğu için masanın üstündeki zile bastım. Arka odadan başını uzattı.

«Hoşgeldin, Bay Harry.» Kravatıyla ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Belinde kırmızı bir lastik önlük vardı. «Lütfen ön kapıyı kilitle de arkaya gel.»

Çiçekli duvar kâğıtları ve parlak renkli seyahat posterleriyle ön oda arkayla tam bir çelişki içindeydi. Burası karanlık ve iç kapayıcı bir depoydu. Bir duvara çam ağacından ucuz tabutlar sıralanmıştı. Cenaze arabası öteki uçta kapı yanına park edilmişti. Bir köşedeki kirli bir branda perdenin ardında, çevresinde suyu altındaki kovaya akıtacak oluklar olan mermer bir masa vardı.

«Gel otur şöyle. Konuşurken çalışmak zorundayım. Bugün saat dörde yetiştirmem gerek bunu.»

Mermerin üstünde yatan zayıf ve çıplak cesede baktım. Uzun kara saçlı, altı yaşlarında bir kız çocuğuydu. Bir bakış yetmiş de artmıştı. İskemleyi perdenin gerisine çekip bir puro1 yaktım. Odadaki tahnit maddeleri kokusu genzimi yakıyordu.

«İnsan alışıyor, Bay Harry.» Fred Coker rahatsızlığımın farkına varmıştı.

«İş ayarlandı mı?» diye sordum.. İğrenç mesleğinden söz etmek istemiyordum.

«Evet.»

«Ya kaledeki dostumuz?»

«O da ayarlandı.»

— 93 —

«Kendisini ne zaman gördün?» Daly hakkında, her şeyi bilmek istiyordum.

«Bu sabah gördüm. Bay Harry.»

«Nasıldı?»

«Fena görünmüyordu.» Coker iğrenç işini bırakıp bana baktı.

«Yani ayakta mıydı, yürüyor muydu, dans mı ediyordu?»

«Oturuyordu, ama pek keyifli görmedim.»

«Eh, şimdi oldu.» Gülünce yaralarımın acısını, unutmuştum. «Ama parayı aldı, değil mi?»

«Evet, aldı.»

«Şu halde iş tamam.»

«Söyledim ya, tamam.»

«Anlat bakalım, Bay Coker.»

«Salsa çayının Duza halicine katıldığı güney kanalı ağzında mal teslim edilecek.» Kabul edilebilir bir şeydi, başımı salladım. Kanal da iyiydi, teslim yeri de.

«İşaret iki fenerle olacak... üst üste iki fener... nehir ağzının yakın kıyısında. Sen de ,otuz saniye aralıkla iki kere fenerini yakacaksın. Alttaki fener sönünce demir atabilirsin. Tamam mı?»

«Tamam.» Buraya kadar eksik bir şey yoktu.

«Teknelerden taşıyıcı adam verecekler.»

«Saat üçten önce oradan ayrılmak zorunda olduğumu, daha sonraya kalırsam suların çekileceğini biliyorlar mı?»

«Evet, Bay Harry. Yükleme iki kere bitirmeleri gerektiğini söyledim.»

«Pekâlâ, malı nerede teslim edeceğim?»

«Rastafa Bumu'nun yirmi bes mil doğusunda.»

«Güzel.» Rastafa'daki deniz fenerinden kerteriz: alabilirdim. Basit bir işti.

«Büyük bir tekneye aktaracaksın malı. İşaret ay-

— 94 —

mı olacak. Direkte üst üste iki fener. Sen iki kere yakıp söndürecek sin otuz saniye aralıkla. Alt lamba söndüğünde boşaltmaya başlayabilirsin. Sanırım hepsi bu kadar.»

«Para dışında.»

«Evet, para dışında.» Önlüğünün cebinden bir rı çıkardı. Zarfı iki parmağımın ucuyla tutup tükenmez kalemle yaptığı hesaplara baktım.

«Yarısı peşin, yarısı da her zamanki gibi mal tesliminde,» dedi.

Üç bin beş yüz yani. İki bin yüzü Coker'in komisyonu ve Daly'nin avantajı olarak çıkınca kalan bin dört yüzden Chubby ile Angelo'ya da bin dolar tehlike parası verince bana pek bir şey bırakmıyordu.

Yüzümü buruşturdum. «Yarın sabah saat dokuzda kapının önündeyim, Bay Coker.»

«Kahvenizi hazır bekletirim, Bay Harry.»

«Yalnız o kadarla kalmasın da.»

Herif bir kahkaha koyverip mermer masaya eğildi.

Öğleden sonra Büyük Liman'dan çıkınca önce Coolie Tepesinde bir gözleyen vardır diye rotayı Mutton Burnuna çevirdim. Karanlık basınca da asıl rotayı buldum, adalar arasından geçip Duva Nehri ağzına doğru yol almaya başladık. Ay yoktu ama yıldızlar iri ve parıl parıldı. Dancer'e iyice yol verdim. Angelo ile Chubby köprüde yanım-daydılar. Arada bir birisi aşağı inip kahve yapıyor, dumanları tüten maşrabalardan içerken, çevremizde devriye gemisinin suları yararken çıkaracağı köpükleri gözlüyorduk.

Chubby sessizliği bozarak, «Wally'den dün ge-

— 95 —

ce kalede hoş şeyler .olmadığını duydum,» dedi.

«Eh, biraz öyle.»

«Wally herifi daha sonra hastaneye götürmüş.»

«Wally hâlâ kovulmadı mı?»

«Paçayı ucuz kurtardı. Herif hapse tıkmak istemiş ama Wally onun için fazla iri gelmiş.»

Angelo da söze karıştı. «Judith öğle üstü hava-alanındaydı. Okul için gelen kitapları alırken onu uçakla kıtaya giderken görmüş.» • «Kimi?» diye sordum.

«Müfettiş Daly. Öğle uçağıyla gitmiş.»

«Neden daha önce söylemedin bunu?»

«Önemli olduğunu sanmamıştım, Harry.»

Daly'nin kıtaya gitmesi için sürü neden bulunabilir ve hiçbiri de benimle ilgili olmayabilirdi. Ama yine de bir huzursuzluk çökmüştü içime. Bir tehlikeyi göze aldığımda, o tür bir hayvanın ormanda dolaşması hoş olmazdı.

«Keşke tabancanı getirseydin, Harry.» dedi Chubby. Bir şey demedim ama bunu ben de isterdim doğrusu.

Suların yükselmesi Duva kanalının girişindeki anafoları ortadan kaldırmıştı. Karanlıkta el yordamıyla gidiyorduk. Her iki yandaki çamur setlerde yerli balıkçıların kurdukları sabit ağılar yolumuzu belirlememize yardımcı oluyordu.

Doğru girişi bulduğumdan emin olunca her iki motoru da kestim, akıntıyla sürüklenmeye başladık. Üçümüz de devriye gemisinin motor sesini dinliyorduk. Ancak ortalıkta bir iki kuş çığlığıyla sudan dışarı fırlayan birkaç balığın çıkardığı şapırtıdan başka bir şey yoktu.

Yıldızların ışıkları kanalın suları üstünde dans ediyordu sanki. Bir keresinde yanımızdan bir krokodil

— 96 —

gibi yerli kayığı hızla geçti. İlk balıkçı sessizce kürek çekerek nehrin ağzından dönüyorduydu. Bir an durup bize baktılar, sonra bir selâm bile vermeden karanlıkta kayboldular.

lo bu kötü,» dedi Angelo. kır durumu işe yarar birine anlatana kadar in/ l ord Nolson'da biralarımızı içiyor oluruz.»

Bu kıyıdaki balıkçıların ağzı. sıkı kişiler olduklarını bilirdim. l örülmüş olmak beni rahatsız etmezdi.

İleri bakınca ilk dönemece geldiğimizi farkettim. Akıntı Dancer'i kıyıya doğru savururken marşa bastım, motorlar çalıştı, yine derin sulara yöneldim.

Yılan gibi kıvrılan kanaldan geçip sakın ve geniş bir suya girdik, her iki yanımızda toprak hafif bir eğimle yükseliyordu. Bir mil kadar ötede Saisa'nın ağzı iki yanında yüksek kamışlar olduğu halde kıyıyı kesmekteydi. Kamışların ardında üst üste iki fener görünüyordu.

«Sana basit iş demedim mi, Chubby?»

Her zaman kötümser olan Chubby, «Daha evlerimize dönmedik,» diye söylendi.

«Haydi, Angelo. Öne geç, sana demir atma zamanını söylerim.»

Kanal boyunca ilerlerken dümeni sabitleştirdim, el fenerimi aldım. Bir yandan da o çocuk şarkısını mırıldanıyordum:

«Üç, dört, kapıyı vur. Beş, altı, kaldır sopayı.»

Bir an dişleri yüzünden öldürülen yüzlerce hayvanı düşününce bu kıyıdaki rolüm nedeniyle ürperir gibi oldum. Ama sonra feneri kaldırıp işaretimi verdim.

İşareti üç kere tekrarladığımda, karşıdaki fenerlerden alttaki söndürüldü, ama bu kez de biz kıyıya epey yaklaşmıştık.

— 97 — Şeytan Çığlığı — F : 7

«Tamam Angelo, bırak demiri,» diye seslendim, motorları kestim. Demir şapırtıyla suya gömüldü, ardından zincir boşaldı. Doncer burundan bağlı olarak akıntının etkisiyle dönmeye başladı.

Chubby malı yüklemek için ağıları çıkarmaya giderken, ben de küpeşteden eğilmiş işaret fenerine bakıyordum.

Saisa'nın sazlıklarındaki kurbağaların viyaklamalarından başka hiçbir ses yoktu ortalıkta.

O tam sessizlik içinde bir devin kalp atışlarını duyar gibi oldum birden. Kulaklarımdan değil de tabanlarımdan geliyor gibiydi.

Allison deniz motorunun sesini şaşırtmak olanaksızdı. İkinci Dünya Savaşından kalma Rolys Royce motorlarının Allison'larla değiştirildiğini biliyordum. Şimdi duyduğum da bir Allison deniz dizeliydi. Sakin olmaya ama aynı zamanda acelemi de belirtmeye çalışarak, «Angelo, demiri koyver gitsin,» dedim. «Çabuk ol!» Bu tür acil durumlar için zincire açık bir bakla taktırmıştım, kendim dümene doğru koşarken bu yüzden Tanrıya dualar yağırdırıyordum.

Angelo üç kez vurdu keskiyle, zincirin açık baklasını tutan pim yuvasından çıktı, zincir de demirin ardından denizin dibini boyladı.

«Tamam, Harry.» Motoru hemen vitesle takıp gaz verdim. Tekne öfkeyle ileri fırladı, pervanelerinin ardından köpüklü sular fışkırdı.

Allison'lar bizim motorların gürültüsünü de bastırıyordu. Birden Salsa'nın ağzını örten sazlıkların arasından uzun öldürücü bir biçim göründü.

Yıldızların ışığında bile geniş burunlu, yatık gövdeli, dümdüz kılı tekneyi tanımıştım. En iyi günlerini Boğaz'da geçirdikten sonra şimdi bu ateşli kıyılarda

— 98 —

yaşlılığa terkedilmiş İngiliz Kraliyet Donanması saldırı botlarından biriydi bu.

Karanlık tekneye sevecenlikle davranıyor, paslı yerlerini, kötü boyasını gözden saklıyordu. Yaşlı bir kadındı şimdi, güçlü Rolls'larının yerine daha ekonomik olan Allison'lar yerleştirilmişti. Kurallara uygun bir yarışta Dancer onunla oyuncakmış gibi oynardı, ancak bu kurallara uygun bir yarış değildi. Karşımızdaki teknenin önümüzü kesmek için yetecek gücü ve hızı vardı şu anda. Birden yakılan savaş ışıkları sert bir şeymiş gibi çarpıverdi Dartcer'e. Şiddetli iki ışıldak karşısında gözlerimi korumak için elimi yüzüme kaldırmak zorunda kaldım.

Şimdi tam ilerimizde kanalın yolunu kesiyordu. Ön güvertesinde topçuların geniş döner yatağı üzerindeki topun çevresinde koşuştuklarını görüyordum. Çılgınca bir umutsuzluğa kapıldım birden.

Çok titizlikle planlanmış ve uygulanmış bir pusuya düşmüştüm. Herhalde epey çürük olan tahta gövdesine bindirmeyi düşündüm. Dancer'in fiberglas burnu bu darbeye dayanabilirdi. Ancak akıntı yönüne ters giden Dancer'in şu anda gücü yeterli değildi buna.

O göz kamaştıran ışıldakların ardından elektrikli bir megafonun sesi duyuldu.

«Durun, Bay Fletcher. Yoksa ateş ederim.»

O üç kiloluk mermilerden biri bizi paramparça etmeye yeterliydi. Üstelik hızlı atış yapabilen bir top olduğunu biliyordum. Bu mesafeden bizi .on saniyede alev alev yakabilirlerdi.

Gazı kestim.

«Akıllı bir hareket, Bay Fletcher. Şimdi olduğunuz yerde demir atın.»

«Haydi Angelo,» diye seslendim. Angelo yedek

— 99 —

demiri atarken birden kolum yeniden ağrımaya başladı. Son birkaç saattir ağrı falan unutmuştum yoksa.

«Tabancayı getirecektik,» diye mırıldandı Chubby yanıbaşımda.

«Evet, o dev gibi topa karşı onunla ateş etmeni görmek isterdim, Chubby. Çok gülerdik herhalde.»

Tekne beceriksizce bir manevrayla yanımıza yaklaştı, ışıldakları ve topu hâlâ üzerimize çevriyordu. Gözlerimizi kör eden ışık altında çaresizce durup bekledik. Düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Ama içimde bir ses, Dancer'e veda et oğlum, Harry, ayrılıyorsunuz artık, demekteydi.

Yakın bir gelecekte kurşuna dizilmem olasıydı, ama tekne mi kaybetmek kadar üzmüyordu bu beni. Dancer oldukça ben de Bay Harry'dim, St. Mary'nin önde gelenlerinden biri ve tüm dünyanın en iyi kılıç balığı avcısı. Oysa Dancer'siz. günlük öğününü çıkarmaya çalışan bir serseri. Ölmeyi yeğlerdim.

Bot bize yaklaştığı anda küpeşteyi parçaladı, boyamızı çizdi. Ancak ondan sonra kanca atabildi.

«Orospu çocukları,» diye Chubby yarım düzine silâhlı ve üniformalı kişi tekneye atladıkları sırada söylendi.

Üniformaları mavili beyazlıydı, beyaz berelerinin tepesinde kırmızı ponponlar vardı. Tahta dipçikli, eğri şarjörlü AK 47 otomatik saldırı tüfekleri vardı ellerinde.

Bize birer dipçik darbesi-indirmek için aralarında kavga ede ede üçümüzü de aşağı salona indirip yan-yanaya sıraya oturtular. İkisi makineileriyle başımızda nöbete geçince Angelo, «Şimdi neden tehlike parası verdiğini anladım, patron,» dedi. Ancak nöbetçi çılgın gibi bağırıp dipçliğini suratının ortasına indirdi birden. Angelo ağzından akan kanları elinin tersiyle sildi, bir daha hiçbirimiz şakaya kalkışmadık.

— 100 —

Diğer silâhlı denizciler de Dancer'i parçalamaya başlamışlardı. Sozümüne araştırma yapıyor olmalıydılar, ancak dolapların kapılarını kırıyorlar, duvar kaplamalarını söküyorlardı.

Biri içki dolabını keşfetti. İçinde yalnızca bir iki şişe olmasına karşın hep birden sevinçle bağırıyorlardı. Çöpe dalan martılar gibi saldırdılar o yana, hemen ardından da mutfak dolaplarını boşaltmaya başladılar. Komutanları dört denizcinin yardımıyla iki tekneyi ayıran bir karışık suyu aşarken bile Dancer'in içindeki çılgınlık sona ermedi.

Komutan soluyarak salonun kapısında göründü.

Yaşamımda gördüğüm en iri adamdı bu, en az bir doksan beş boyunda, beyaz üniforma ceketinin altında göbeği bir balon kadar şişkin. Ceketin bakır düğmeleri kopacak gibi gerilmiş, koltukaltları terden ıslanmıştı. Göğsünde bir dizi yıldız ve madalya asılıydı. Aralarında Amerikan Deniz Haçı ile 1918 Zafer Yıldızını tanıdım.

Kafası parlatılmış demir bir soba biçiminde ve rengindeydi. İçinde geleneksel olarak misyonerleri pişirdikleri türden. Altın yaldızlı bir de denizci kasketi vardı. Fırlak gözleriyle bana bakarken tepesinden aşağı ter ırmakları boşanıyordu. Gövdesi ağır ağır şişmeye başladı. Tıpkı bir kurbağa gibi. Adamın birden patlayacağından korktum. Traktör lastikleri kadar kalın mor dudaklar aralandı, ağzının pembe mağarasının derinliklerinden korkunç bir ses yayıldı.

«Susun be!» Tayfası bir anda donup kalmışlardı. Hatta barın arkasındaki kaplamaları parçalamak için tüfeğini kaldırmış olanı bile kolunu indiremedi.

Dev subay varlığıyla tüm salonu doldurarak, yumuşak deri koltuğa oturdu. Bir kere daha yüzünü sil-

— 101 —

dikten sonra bana baktı ve yüzünde çok sevimli bir bebek gülümsemesi belirdi. Dişleri inanılmayacak kadar beyazdı, gözleri gülümsemeyle gerilen kara etler arasında kaybolmuş gibiydi.

«Bay Fletcher, size ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.» Sesi gür ve dostçaydı. Aksanı kesinlikle bir üniversitede kazanılmıştı. İngilizcesi benimkinden iyiydi.

«Yıllardır sizinle tanışmak isterdim.»

«Bunu duyduğuma çok sevindim, amiralim.» O üniformayla daha ast bir rütbede olamazdı.

«Amiral,» diye sevinçle tekrarladı. «Sevdim bunu.» Güldü. Göbeğinin sallanmasıyla başlayan kahkahası soluksuz kalmasıyla sona erdi. «Ne yazık ki, görünüş sizi aldatıyor Bay Fletcher, ben yalnızca alçakgönüllü bir binbaşım.»

«Gök yazık öyleyse, binbaşım.»

«Yoo, Bay Fletcher, sakın benim için üzülme. İstedğim tüm yetkiler var elimde.» Derin bir soluk alıp terlerini kurulamak için durakladı. «Ölüm ve yaşam gücünü elimde tutuyorum, inanın bana.»

«İnanıyorum efendim,» dedim. «Lütfen bunu kanıtlamak zorunda olduğunuzu sanmayın.»

Yine bir kahkaha patlattı, yine boğulur gibi oldu, öksürdü, yere sarı bir tükürük gölü fırlattı. «Sizi sevdim, Bay Fletcher, gerçekten sevdim. İnsanın şakacı bir yanı olmalı. Sizinle çok yakın dost olacağımızı sanıyorum.» Bundan pek emin değildim ama yine de gülümsedim.

«Benim saygımm bir gösterisi olarak bana adımla hitap edebilirsiniz... Süleyman Dada.»

«Çok memnun oldum... Süleyman Dada, sen de bana Harry diyebilirsin.»

«Harry, gel birer viski içelim.» dedi. Tam o anda

— 102 —

salona biri girdi. Ufak tefek çocuk vücutlu, alışımlı polis üniforması yerine hafif ipekli birtakım elbise ve limon rengi ipekli bir gömlek giymişti. Kravatı ve timsah derisi ayakkabıları da giyimiyle tam bir uyum içindeydi.

Sarışın saçları kâkül biçiminde öne doğru taranmış, bıyığı yeni kırılmıştı. Yalnız yarası açıyormuş gibi dikkatle atıyordu adımlarını. Hemen sırttım.

«Eh, torban nasıl bakalım, Daly?» Ama herif karşılık vermeden gidip Binbaşı Süleyman Dada'nın karşısına oturdu.

Dada iri kara pençesini uzatıp adamlarından birinin elinden viski şişesini aldı, bir diğerine de parçalanmış içki dolabından kadeh getirmesini işaret etti.

Hepimiz kadehlerimizi alınca Dada kendisinininkini kaldırdı.

«Uzun bir arkadaşlık ve ortak bir refah için içelim.» Daly ile ben biraz dikkatle. Dada ise belirli bir zevkle, içtik viskilerimizi. Adamın başı geriye atılmış ve gözleri kapalıyken, tayfası şişeyi masadan almak için davrandı.

Daha kadehini indirmeden herifin kafasına elinin tersiyle bir tokat savurdu, adam uçup gitti, içki dolabına çarptı.

Olduğu yere yığıldı kaldı. Koca gövdesine karşın, Süleyman Dada eline çabuk ve korkunç derecede güçlü bir adam, diye düşündüm.

Dada kadehini bir daha doldurdu. Değişmiş bir yüz ifadesiyle bana baktı. Palyaço yok olmuştu, o et torbaları ardında kurnaz, tehlikeli ve bütünüyle acımasız bir düşmanla karşı karşıyaydım.

«Harry, Müfettiş Daly ile yakınlarda bir konuşmanız yarım kalmış anladığım kadarıyla. Oysa burada hepimiz aklı başında insanlarız, Harry.» Hiç yanıt vermeden elimdeki kadehe baktım. «Bu da çok iyi bir

— 103 —

şey,» diye devam etti. «Önce senin durumunda ve mantıksız bir kişiye neler olabileceğine bir bakalım.» Durakladı, bir yudum viski içti. Burnunun ve çenesinin üstü ter damlacıklarıyla dolmuştu. Eliyle sildi terini. «Bir kere mantıksız bir adam tayfasının götürülüp öldürülmesine tanık olabilir. Burada idamları kazmayla yaparız. Korkunç bir şeydir. Müfettiş Daly ise bu iki kişiye karşı yakın bir ilginin olduğunu söylüyor.» Chubby ile Angelo huzursuzca kıpırdandılar. «Sonra yine mantıksız bir adamın teknesi Zinballa Körfezine götürülebilir. Böyle bir şey oldu mu da, bir daha geri verilmesinin olanağı yoktur. Resmen konacağı için benim elimden bir şey gelmez.» Susup alçakgönüllü bir tavırla ellerini bana uzattı. İkimiz de bir süre baktık adamın açık ellerine. «Sonra mantıksız bir adam kendini Zinballa Cezaevinde bulabilir ki, herhalde bildiğin gibi çok sağlam bir cezaevidir.»

Kıyı boyunca yaşayan herkes gibi ben de Zinballa Cezaevinin ününü duymuştum. Oradan çıkanlar ya deliydi ya da ölü. Aslan Kafesi'ydi diğer bir adı.

«Süleyman Dada, ben seni temin ederim ki, dünyanın en mantıklı insanlarından biriyim.»

Herif yine güldü. Bundan hiç kuşku yoktu. Bir kilometre öteden tanımış böylelerini. Sonra yine ciddileşti. «Eğer hemen yola çıkarsak sular çekilmeden önce gece yarısına doğru kanaldan çıkarız.»

«Evet.»

«Sonra sen bizi bu ilginç yere götürürsün, hiç kuşulanmadığım o iyi niyetinin belirtilerini görene kadar beklersin, sonra da sen ve tayfaların bu güzelim teknemizle özgürce yola çıkar ve yarın gece de yataklarınızda yatarsınız.»

«Süleyman Dada, çok yüce gönüllü ve ince bir insansın. Benim de senin iyi niyetinden hiç kuşku

— 104 —

yok ve yarın gece de kendi yatağımda yatmak için dayanılmaz bir istek var içimde.»

Daly ilk kez konuşmaya katıldı. «Cinayet gecesinden önce bir balıkçının seni Moruklar ve Gunfire Kayalığında gördüğünü biliyoruz, o yöne gideceğimi u-mariz.»

«Rüşvet yiyen birine doğrusu laf edemem, Daly. Ben de zamanında almışım. İyi ama, yani o şairlerin sözünü ettikleri hırsızlar arasındaki onur gibi şeyler ne oldu?»

«Sakin bana oyuna kalkayım deme.» «Sen gerçekten esaslı bir boksun, Daly. Seninle insan yarışmada ödül alır be.»

«Lütfen, beyler.» Dada söylevimi kesmek için kadehini kaldırdı. «Dost olalım. Son bir kadeh daha içelim de, Harry bizi o ilginç geziye çıkarsın.» Dada kadehlerimizi tokuşturdu ama içmeden duraksadı. «Seni bir konuda uyarmam gerek, Harry. Fırtınalı denizlerden hiç hoşlanmam. Eğer beni öyle çok dalgalı bir yere götürecek olursan çok kızarım. Anlaştık mı?»

«Süleyman Dada, senin için suları sakınleştirim,» dedim. En azından beklediği buymuş gibi ciddi ciddi başını salladı. Şafak, denizin yatağından kalkan alımlı bir kadın gibiydi. Yumuşacık ten renkli, inci rengine yakın ışık, darmadağın saçlar gibi güneşin ilk ışınlarıyla sararmış saçlar...

İç kanalın sakin sularını izleyerek kuzeye gidiyorduk. Wave Dancer'in yarım mil berisinde de diğer tekne, Allison motorlarının gücüyle bize ayak uydur-

— 105 —

maya çalışmaktaydı. Moruklar ve Gunfire Kayalığına doğru yönelmiştik.

Dancer'de köpründe dümen başında yalnızdım. Arkamda Peter Daly ile silâhlı bir denizci vardı. Aşağı salonda Angelo ile Chubby hâlâ üç silâhlı denizcinin bekçiliğinde oturuyorlardı.

Bütün mutfağı yağma ettikleri için kahvaltı etmek bir yana, bir fincan kahve bile içememiştik.

Yakalanmanın insanı felce uğratan o ilk umutsuzluğu geçmişti. Şimdi girdiğimiz bu tuzaktan naşı! kurtulacağımızı düşünmekteydim.

Daly ile Dada'ya Gunfire'deki aralığı gösterecek olursam ya bir şey bulurlardı ya da bulamazlardı. Oradaki her neyse paketlenip Big Gull adası açıklarına atıldığı için bir şey bulma olasılıkları azdı. Belki de deniz dibinde başka bir kanıt bulunurdu. Her iki durumda da başım dertteydi. Hiçbir şey bulamazlarsa Daly beni konuşturmak için elektrikli işkencesine büyük bir zevkle başlardı. Eğer işe yarar bir şey bulurlarsa benim varlığım gereksiz olacaktı. Cellâtlığa bütün denizciler zevkle talip olurlardı. Kazma sözünden de pek hoşlanmamıştım. -

Öte yandan kaçma olasılığı da çok uzak görünüyordu. Dada'nın topundan yarım mil geride olmamıza karşın tekne ne de olsa burnumuzun dibinde sayılırdı. Üstelik yanımızda Daly ile haydutların dördü bulunuyordu.

Günün ilk purosunu yaktım. Bir mucize olmuştu sanki. Uzun karanlık bir tünelin ucunda toplu iğne başı kadar bir ışık görmüştüm. Biraz daha düşündüm, kara tütünden puronun dumanını içime çekerken. Bir denemeye değerdi ama önce Chubby ile konuşmalıydım.

Omzum üstünden. «Daly, gidip Chubby'yi çağır,»

— 106 —

dedim. «Benim aşağı inmem gerek.»

«Neden?» diye kuşkuyla sordu. «Ne yapacaksın?»

«Sabahın bu saatinde yapılan ve hiç kimsenin benim yerime yapamayacağı bir şeyi. Eğer daha fazla konuşturursan yüzüm kızaracak artık.»

«Sen sahneye çıkmalıymışsın, Fletcher. Aman ne komik, ne komik. Öldürüyorsun beni!»

«Bak bunu söylemen çok garip işte, aklımdan geçmemiş değil hani.»

Denizciyi Chubby'yi alması için gönderdi. Dümeni teslim ettim.

«Buralardan ayrılma, dönüşte seninle konuşacağım,» diye mırıldanıp aşağı indim. Beni gören Angelo' nun gözleri parladı, gülümsedi. Canlarının sıkıldığı-ğı belli olan üç nöbetçi silâhlarını üstüme çevirince ellerimi havaya kaldırdım.

«Sakin olun çocuklar, sakın olun.» Yanımdan geçip içeri girmek üzere olduklarını görünce, «Aman beyler, bundan sonraki çok önemli dakikalarda o şeyleri üzerimden çekmeyecek olursanız kabızlığın ilâcını bulmuş olacaksınız,»

dedim. Suratlarına kapıyı kaparken kaşlarını çatıp baktılar arkamdan.

Kapıyı açtığımda sanki hiç kıpırdamamış gibi aynı pozda bekliyorlardı. Gizli bir işaretle beni izlemelerini belirttim. Hemen ilgilendiler. Büyük kamaraya girdik. Cifte yatağın altına gizli bir bölme yaptırmıştım. Bir tabut boyunda olan bölmenin hava delikleri de vardı. Dümdüz yatmış bir adamı rahat rahat alacak boydaydı. Bir zamanlar insan kaçıran aramalarda esaslı bir saklama yeri idi. Ama şimdi değerli şeyler ya da yasak ve tehlikeli yükler için kullanıyordum. Şu anda karabinam için beş yüz mermi, bir kutu el bombası ve iki kasa Chivas Regal marka viski vardı içinde.

— 107 —

Nöbetçiler şişeleri görünce silâhlarını omuzlarına asıp viski kasalarını çıkardılar. Beni unutmuşlardı bile. Köprüye dönünce Chubby'den dümeni alma işini biraz uzattım.

«Çok uzun kaldın,» diye homurdandı Daly.

«İyi bir şey acele yapılmaz.» İlgisini kaybedip arka tarafa giderek öteki tekneye bakmaya başladı.

«Chubby, Gunfire Aralığı,» diye mırıldandım. «Bir zamanlar kayalığa kıyı tarafından bir giriş olduğunu söylemiştin.»

«Sular yükseken, balina avlanma teknesiyle ve sınırları sağlam bir dümenciyle,» dedi. «Delikanlıyken denemiştin bir kere.»

«Üç saat sonra sular yükselecek. Dancer'i aradan geçirebilir miyim?»

Chubby'nin ifadesi değişti. «Aman Tanrım!» diye mırıldanıp inanmayan bakışlarla baktı yüzüme.

«Yapabilir miyim?» diye aceleyle ısrar ettim. Doğan güneşe baktı, çenesini kaşdı, dudaklarını emdi.

Sonra birden bir karara varmış olmalı ki, denize bir tükürük salladı.

«Yapabilirsin, Harry. Ama bunu senden başkası da başaramaz.»

«Bana koordinatları ver çabuk, Chubby.»

«Çok uzun zaman önceydi... Geçitte üç dönemeç vardır, sol sağ ve sonra yine sol, ondan sonra daracık bir boyun gelir, iki yanı keskin mercanlıklarla doludur... Dancer biraz sıyrarak da olsa geçebilir sanırım. Ondan sonra ana kayalığın ardındaki büyük havuza girmiş olursun. Orada denizin yükselmesini bekleyip dönüş yapacak kadar yer vardır. Sular yükselince de kendini aralıktan dışarı atarsın.»

«Teşekkürler Chubby,» diye mırıldandım. «Şimdi aşağı in. Nöbetçilere yedek viskimizi verdim. Ben ara-

— 108 —

lıktan geçmeye kalkıştığımda kendilerini bilemeyecek kadar sarhoş olacaklardır. Güverteye üç kere vuracağım zamanı geldiğinde, ondan sonra silâhlarını alıp herifleri bağlamak Angelo'yla sana kalmış bir şey.»

Morukların üç tepesi birkaç mil önümüzde belirlediğinde güneş iyice yükselmişti. Aynı anda aşağıdan kahkahalar ve kırılan mobilyanın çatırtısı geldi. Daly bunu önemsememişti bile. Kayalığın yaşlı bir köpek balığının dişlerine benzeyen çizgisi görünüyordu şimdi. Onun ardında yüksek okyanus dalgaları köpükler içinde patlıyordu. Daha arkada da açık deniz vardı.

Yakıtı biraz daha artırıp kayalığa sokuldum. Dan-cer'in motor sesi değişmişti ama Daly'yi kuşkulandıracak kadar değil. O hâlâ küpeşteye dayanmış duruyordu. Sakalı uzamıştı, sıkılmıştı ve karnı açtı. Dalgaların mercan kayalıkları üstünde patlamaları iyice duyuluyordu şimdi. Aşağıdaki neşeli kahkahalar da kesintisizdi. Daly sonunda durumdan işkillenince yanındaki denizciye aşağı inip bakmasını söyledi. Canı zaten sıkılmış olan denizci koşa koşa indi aşağıya ve bir daha dönmedi.

Arkama baktım. Hızımı arttırmam Dancer'le tekne arasındaki mesafeyi açmıştı, giderek yaklaşıyorduk kayalığa.

Chubby'nin anlattığı işaretleri görebilmek için gözlerimi kayalıktan ayırmıyordum. Gaz koluna biraz daha dokunup tekneyi az daha hızlandırdım. Şimdi aramızdaki mesafe biraz daha artmıştı.

Birden bin metre ötede Gunfire aralığını gördüm. İki yaşlı mercan kayası girişi gösteriyordu, aralıktan mercan engeline dolan deniz suyunun rengi de değişikti.

Altımızdan yeni bir kahkaha dalgası yükseldi, nöbetçilerden biri sendeleyerek güverteye çıktı. Tam

— 109 —

zamanında küpeşteye erişip iki büklüm oldu, kustu. Sonra ayakları üstünde duramayarak yere yığıldı kaldı.

Daly öfkeli bir homurtuyla aşağı koştu. Fırsattan yararlanarak biraz daha hız verdim tekneye. Aramızdaki mesafe ne kadar artarsa öteki teknenin topçuları o kadar çok şaşıracaktı.

Kanalın tam yanına gelmeyi ve ondan sonra tam hızla içeri girmeyi düşünüyordum. Topçuların ustalığını denemek yerine mercan kayalarının tehlikesini göze almak daha doğru olacaktı. Açık denize varmamız için yarım millik dar aralıktan geçmemiz gerekiyordu. Bu yarım milin bir bölümünde kayalıklar Dan-cefi gözden saklayabilecekti. Ayrıca boğazın döne-meçli olması topçuların nişan almalarını güçleştirecekti. Aralıktaki akıntının Dancer'i yükseltip alçaltacağını da umuyordum. Böylece atış galerisindeki ördekler gibi dört yana birden hareket edecekti.

Kesin elan bir şey vardı: O acemi denizci Binbaşı Süleyman Dada boğaza girmeye cesaret edemeyeceği için top menzilinden uzaklaşabilecektik.

Aşağıdan- gelen gürültüye aldırış etmeden dikkatimi boğaz girişine yönelttim. Birden Daly merdivende belirdi. Yüzü öfkeden pembeleşmişti. Bir süre konu-şamadan ağzını oynatıp durdu.

«Onlara içki verdin, Flether. Seni kurnaz domuz seni!»

«Ben mi? Aklıma bile gelmemişti.»

«Domuzuna sarhoş... hepsi!» Sonra dönüp arkaya baktı. Tekne bir mil kadar geride kalmıştı ve aramız giderek açılıyordu.

«Bir oyun yapıyorsun,» diye bağırıp ipekli ceketinin cebine soktu elini. Tam o anda boğaz girişine varmıştık.

— 110 —

İki motora da birden tam yol verdim, Daly dengesini kaybetti. Hâlâ bağırarak geriledi.

Dümeni olanca gücümle sağa kırdım, Dancer bir balerin gibi hareket ediyordu şimdi. Daly'nin sendeleme yönü değişti, yan küpeşteye savruldu. Ancak o anda cebinden küçük bir gümüş tabanca çıkarmıştı. Kadınların kullandığı 25'lige benziyordu.

Danoer'in dümenini bir an için bıraktım. Eğilip Daly'nin ayak bileğini yakaladım ve herifi havaya kaldırdım. «Artık bizi rahat bırak, ahbab!» Daly küpeşteden aşağı yuvarlandı, dört metre kadar düştü, alt güvertenin küpeştesine çarpıp suyun dibini boyladı.

Hemen dümene koştum, aynı anda da güverteye ayağımla üç kez vurdum.

Doncer'i boğaza giriş için hazırlarken aşağıdan çatışma gürültüleri geliyordu. Makineli tüfek ateş aldı, kurşunlar duvarı delip arkamdaki güvertayı parçalayarak dışarı fırladı. Tavana doğru ateş edildiği için. Angelo ile Chubby'ye bir zarar gelmemiş olmalıydı.

Mercan kapılarından geçmeden arkama bir kere daha baktım. Tekne hâlâ bir mil gerideydi, köpüklü sular içinde Daly'nin kafası görülüyordu. Arkadaşlarının mı, yoksa köpek balıklarının mı adama daha önce yetişeceklerini düşündüm.

Ama boş şeyler düşünecek zamanım yoktu. Dan-cer'e çok güç bir görev yüklemiştim.

Uzansam her iki yandaki kayaları tutabilecektim. Sığ ve dalgalı suların altında daha pek çok sivri kayaların su üzerine uzandıkları görülüyordu. Sular boğazın dönemeçleri boyunca vahşiliklerini kaybetmişse de biraz daha ileri gidince daha sert sularla karşılaşacağımı ve teknenin dümene boyun eğmesinin daha güçleşeceğini biliyordum.

İlk dönemeç görünmüştü. Dümeni çevirdim, tek-

— 111 —

ne döndü, hafifçe yana yattı. İkinci dönemece hazırlanırken Chubby sırtarak çıktı yukarı. Onun böyle sırtmasına neden olan iki şey vardı. Biri iyi bir dövüştü. Sağ eli sıyrık içindeydi.

«Aşağıda her şey sakın, Harry. Angelo gereğine bakıyor.» Çevresine bakındı. «Polis nerede?»

«Yüzmek istedi canı.» Gözümü boğazdan ayırmıyordum. «Tekne nerede? Ne yapıyorlar?»

Chubby arkaya baktı. «Değişiklik yok. Daha batmamış... ama dur bakayım,, tamam, topu hazırlıyorlar.»

Boğazda hızla ilerlerken bir an dönüp arkama baktım. Tam o anda topun ağzında tüy gibi bir duman belirdi, az sonra başımızın üstünden bir mermi uçtu.

«Dikkat et, Harry. Sola döneceğiz.»

Biz dönerken atılan ikinci mermi de kısa düştü. Arkadan bir üçüncü arkamızdaki köpüklere düşerek köprüye kadar su sıçrattı.

Yarı yola gelmiştik artık, bizi karşılayan dalgalar iki metre yüksekliğindeydi. Arkamızdaki topçular nişan almayı bilmiyorlardı. Bir mermi beş yüz metre gerimize düşerken, hemen bir sonraki Chubby ile benim aramdan geçiverdi.

«İşte boyun,» dedi Chubby. Boğazın darlığını ve iki yandaki mercan kayalarının yüksekliğini görünce kalbim duracak gibi oldu.

Dancer'in bu kadar dar bir aralıktan geçebilmesi olanaksızdı.

«Haydi Chubby.» Hâlâ tam yol gidiyorduk. Chubby küpeşteyi iki eliyle birden kavramıştı, paslanmaz çeliğin bileğinin gücüyle bükülmesini bekliyordum.

Çarptığımızda yarisını geçmiştik. Birden bir' yırtılma sesi duyuldu. Dancer savruldu ve durakladı.

— 112 —

Aynı anda bir mermi de yanıbaşımıza düştü. Mercan parçaları güverteye yağdı. Ama ben Dancer'i aralıktan geçirmeye çalıştığım için dikkat bile etmedim.

Duvarın yanından geçerken iskele yanımızda bir yırtılma sesi daha duyuldu. Biran sıkışıp kaldık olduğumuz yerde, sonra koca bir yeşil dalga bizi mercan dişlerin arasından kurtardı ve boyundan çıktık. Dancer ileri atıldı.

«Aşağıya git bak büyük bir yara almış mıyız,» diye seslendim Chubby'ye. Bir şarapnel parçası çenesini çizmiş, kanıyordu, ama koşarak indi aşağıya.

Önümüzde açıklık olduğu için arkama bakabilirdim artık. Bir mercan kayası devriye botunu hemen hemen tümüyle saklıyordu, ancak hâlâ ateş etmeye devam etmekteydi. Boğaz girişinde herhalde Daly'yL almak için duraklamıştı. Artık bizi izleyemeyeceğini biliyordum. Moruklar'ın öteki tarafındaki büyük boğazdan geçmesi ise dört saat sürerdi. Boğazın son dönemecine gelmiştik. Dcmcer'in omurgası yine mercanlara sürtündü. Kendi yüreğim parçalanıyormuş gibi geliyordu bana. Sonunda ana kayahğui ardındaki derin havuza girdik. Burası üç yüz metre çapında bir daire biçimindeydi. Dört yanı mercanlıkla kaplı olup Hint Okyanusunun dalgalarına yalnızca Gunfire aralığından açıktı. Chubby bir kez daha yanımda belirdi. «Bir damla su biie almıyor, Harry.» Sevgilimi sessizce alkışladım.

Şimdi kayalığın öteki tarafında, yarım mil uzakta olan teknenin tam karşısındaydık. Havuza girişim Dancer'in bordasını onlardan yana çevirmişti. Bunun son fırsatları olduğunu anlamış gibi mermi üstüne mermi yağıdırıyorlardı.

Mermiler çevremizde düştükçe bir türlü karar verecek zaman bulamıyordum. Dancer'i bir daha çevi-

— 113-----Şeytan Çılgılığı — F : 8

rip dar aralığa yönelttim. Gunfire aralığına doğru yol verdim.

Artık dönüşü olmayan noktaya varmıştık. Açık denize açılan aralığı gördükçe midem kasılıyordu. Sanki tüm okyanus önümde şaha kalkmış, zavallı teknenin üstüne yığılmaya hazırlanmış gibiydi.

«Chubby, şuraya bak.»

Dancer bu deniz devini karşılamak üzere ileri atıldı.

Deniz cam yeşili bir duvar gibi yükseliyordu karşımızda. Üstümüzden bir mermi daha geçti ama tam o anda tekne dalgaya tırmanmaya başladığından dikkat bile etmedim.

Güverte dimdik oldu, çaresizce küpeşteye tutunduk.

«Geri gidiyor!» diye bağırdı Chubby. «Devrilecek!»

«Aş yavrum, aş şu dalgayı,» diye seslendim Dancer'e. «Geç şu yeşilliğin ortasından.» Tekne beni duymuş gibi sivri burnunu üzerimize devrilmekte olan dalganın içine gömdü.

Yeşil bir dehşet gibi çökmüştü dalga. İki metre yüksekliğinde sudan duvarın içine gömüldük. Ancak birden dalganın arkasından fırlamıştık. Altımızda korkunç bir uçurum uzanıyordu. Dt'ncer olduğu gibi düştü uçuruma.

Chubby ile beni güverteye fırlatan bir sertlikle s-uya oturdu sonra. Ben doğrulurken Dancer silkinip güverteye dolan tonlarca sudan kurtulmuş ve bir sonraki dalgayı karşılamaya hazırlanmıştı. Bu daha küçük olduğu için kolaylıkla aştık.

«Yavrum benim!» diye bağırdım sevgili tekne üçüncü dalgayı engelli koşuda atlarmış gibi kolaylıkla aşınca.

Yine topun gürlemesini duyduk bu arada. Ancak

— 114 —

bu sırada açık denize doğru fırlamıştık artık, bir daha da topun sesini duymadık.

Arka güvertede sarhoş yatan nöbetçi dev dalgayla birlikte denize sürüklenmiş olmalıydı ki, baktığımız da yerinde göremedik. Diğer üçünü St. Mary'nin otuz mil kuzeyindeki küçük bir adada bıraktık. Burada içilecek su olduğunu biliyordum, ayrıca kıtadan balıkçılar da arada sırada uğurlardı.

Büyük Limana girdiğimizde karanlık çökmek üzereydi. Tekneyi Amirallik Rıhtımına çekmedim, Don'cer' in yaralarının adada sözkonusu olmasını istemiyordum.

Chubby ile Angelo sandalla kıyıya çıktılar. Bense onu bile yapamayacak kadar bitkindim. Ağzıma bir lokma bir şey koymadan kendimi büyük kamaradaki iki kişilik yatağın üstüne fırlattım ve sabah dokuzda Judith gelip uyandırana kadar deliksiz bir uyku çektim. Angelo kızı bir sürü yiyeceklerle göndermişti.

«Chubby ile Angelo tekneyi onarmak için gerekli şeyleri almak üzere Bayan Eddy'nin dükkânına gittiler, az sonra gelecekler,» dedi.

Kurt gibi acıkmıştım. Kahvaltıdan sonra duş yapıp traş oldum. Döndüğümde kız yatağın kenarında oturuyordu.

Benimle konuşmak istediği belliydi.

Beni oturtup yaramı sararken, «Bay Harry, Ange-lo'mu hapislerde çürütmeyecek ya da öldürtmeyecek-siniz, değil mi?»

diye sordu. «Eğer bu iş böyle devam ederse onu karaya çekeceğim.»

«Yaş Judith! Neden onu Ravvano'ya göndermi-yorsun üç yıllığına, ha?»

«Hoş bir şey değil bu, Bay Harry.»

«Yaşam hoş bir şey değil, Judith. Angelo ile elimizden geleni yapıyoruz. Teknemi su üstünde tutabilmek için bazı tehlikeleri göze almak zorundayım. An-

— 115 —

gelo için de aynı şey sözkonusu. Bana kilisenin yakınlarında güzel bir ev alacak kadar para biriktirdiğini söyledi. O parayı benim yanımda kazandı.»

Kız sargıyı bitirene kadar sesini çıkarmadı, tam çekilecekken elinden tuttum. Gözlerime bakmadığı için çenesinden tutup yüzünü kaldırdım. Duman rengi iri gözlü, ipek gibi tenli çok güzel bir kızdı.

«Boşuna üzülme, Judith. Angelo benim küçük kardeşim kadar yakındır bana. Ona iyi bakarım.»

Uzun uzun yüzüme baktı. «Bunu gerçekten söylüyorsunuz, değil mi?»

«Elbette.»

«Size inanıyorum.» Kız gülümsedi. Amber rengi derisiyle tam karşıtlık oluşturacak kadar beyazdı dişleri. «Size güveniyorum.»

Kadınlar bana hep aynı şeyi söylerlerdi. «Sana güveniyorum.» Kadın sezgisi de bu kadardı işte.

«Çocuklarından birine benim adımı verirsin, olmaz mı?»

«İlkine, Bay Harry. Söz veriyorum.»

«İnsan attan bir kez düştü mü, korkmaması için bir daha binmesi gerek derler, Bay Harry.» Fred Co-ker seyahat acentasındaki masasının başında oturmuştu. Arkasında Big Ben'in bir posterı vardı. Müfettiş Daly'nin ihaneti konusunu enine boyuna konuşmuştu. Ancak bu konuya Coker'in benim kadar ilgi duyduğundan emin değildim. O parasını peşin

almış, kimse kendisini öldürmeye kalkışmamış, teknesini parçalamamıştı. Şimdi iş anlaşmamızın devam edip etmeme konusunu görüşüyorduk.

«Bay Coker, pantolonunun kızı yamalı bir insa-

— 116 —

om çok titiz olmaması gerektiği de söylenir,» dedim. Coker'in gözleri mutlulukla parladı.

«Ve Bay Harry, iki özdeyişin en akıllıca söylenmiş de budur.»

«Ne olursa kabul. Bay Coker. Ceset, kutu ya da sopa. Yalnız bir şey var: Ölüm bedeli bir sefere on bin dolara yükseldi. Hem de peşin olarak.»

«O fiyatta bile sana iş bulabileceğimi sanıyorum.» Daha önce bedavaya çalıştığımı o anda anladım.

«Yakında ama,» dedim.

«Cok yakında. Talihin varmış. Müfettiş Daly'nin St. Mary'ye döneceğini sanmıyorum. Böylece onun komisyonu da sana kalacak.»

«Hiç olmazsa bu kadarcık borcu var,» dedim.

Bundan sonraki altı hafta içinde üç gece işi yaptım. İki ceset, bir de kutu. Hepsi Portekiz sularına. Cesetler kamuflaj üniformaları giymiş sessiz kara adamlardı. İkisini de çok uzaklara, kıyıya yakın yerlere bıraktım. Issız kumsallara çıkarlarken arkalarından bakıp bu gizli karaya ayak basmalarından ne kadar acı ve ölüm doğacağını düşünüyordum. Kutu işi ise üzerinde Çince işaretler olan on sekiz uzun tahta sandıktı. Boğazın dışında bir denizaltı-dan aldığımız malları nehrin ağzının dışında iki yerli sandalına indirdik. Kimseyle konuşmadık, kimsede bize bir şey sormadı. Bunlar basit işlerdi. Kazandığım on sekiz bin dolar beni de, tayfamı da ölü mevsimde alıştığımız biçimde yaşatmaya yeterdi. Daha da önemlisi, dinlenmeye fırsat bulduğum için yaralarım kapanmış, gücüm yerine gelmişti. İlk başlarda palmyelerin altındaki hamağıma uzanıp kitap okuyor ya da uyuyordum. Gücümü toparladıkça yüzmeye, balık avlamaya, mid-

— 117 —

ye çıkarmaya başladım. Sonunda eskisi gibi sağlam ve güneş yanığı vücuduma kavuşmuştum.

MacNab'ın ustalığı yüzünden yaram kalın ve düzgün olmayan bir iz bırakmıştı. Göğsümden başlayarak öfkeli mor bir canavar gibi sırtıma doğru kıvrılıyordu. Adam bir konuda haklı çıkmıştı: Sol kolumun üst kısmı zayıf ve katı kalmıştı.

Dirseğimi omzumdan yukarı kaldıramıyordum. Lord Nelson barında bilek güreşi şampiyonluğunu da Chubby'ye kaptırmıştım. Ancak düzenli egzersiz ve yüzmeye eski gücüme kavuşacağıma inanıyordum.

Gücümle birlikte merakım ve serüven isteğim de artmıştı. Big Gull adası açıklarındaki o brandaya sarılı şey aklımdan çıkmıyordu artık. Yakınlarda oraya gideceğimden kuşum yoktu.

Mevsimin sonlarına doğru Fred Coker'i bana bir avlanma müşterisi bulması için kandırabilmişim. Ama işler hiç de iyi gitmedi. Gelenler iki şişman Alman sanayicisiyle mücevherler içindeki karılarıydı. Çok çalışıp herifleri sonunda balığın ardına düşürdüm.

İlk olarak bir kılıç balığı çıktı önümüze, gelgele-lim herif balık daha kuvvetli ve kaçmaya hazırken oltayı çekmeye başladı. Balık Almanın koca kıcını koltuktan kaldırdı, oltayı boşaltmak için koştugum sırada üç yüz dolarlık oltanın camelyafından sapı küpeşteye çarpıp kibrit çöpü gibi kırılmıştı.

Diğer herif de iki balığı kaçırdıktan sonra üç saat bir kılıç balığı yavrusu peşinden koşturdu beni. Sonunda teknenin yanına getirdiğinde istemeye istemeye çektim güverteye, hele rıhtıma asmaya çok utandım. Fotoğrafları Dancer'de çekip balığı brandaya sarıp öyle çıkardım karaya. Fred Coker gibi benim de ünümü korumam gerekir. Ne var ki, Alman sanayici başarısına o kadar sevinmişti ki, elime fazladan

— 118 —

bir beş yüz dolarlık sıkıştırdı. Kendisine çok esaslı bir balık yakaladığını söylemeyi ihmal etmedim. Ne yapalım, her şeyin değerini vermesini bilen insanım. Beş yüz dolara karşılık bin dolarlık bir yalan söyleA mistim. Ondan sonra rüzgâr güneye kayd, suyun ısısı dört derece düştü, balıklar çekip gittiler. On gün kadar daha kuzeyde avlandık ama artık mevsim bitmişti.

Kılıç balığı malzemesini temizleyip yağladık. Dart-cer'i havuza çektim, gövdesini iyice temizledik, Gunfire kayalığında aldığı yaraları geçici olarak onarmış-tım, onları adamakıllı bir hale getirdik. Sonra pırıl pırıl temizleyip boyadıktan sonra demir atma yerine gö-. türdük. Orada da ahşap kısımlarını zımparaladık, cilaladık, elektrik düzenini kontrol ettik, gereken yerleri de onardık.

Acelem yoktu. Yeni müşterim gelene kadar üç haftam daha vardı. Kanada üniversitesinden bir grup deniz biyologu gelecekti.

Bu arada hava da serinlemişti, bedenem eski günlerdeki kadar iyiydim. Kimi zaman en az haftada bir Saray'da yemeğe çağırılıyor ve her seferinde Guthrie ve Materson olayını anlatıyordum. Başkan Biddle-hikâyeyi artık ezberlemişti, atladığım bir yer olursa hemen söze karışıp hatırlatıyordu. Ve her seferinde, «Onlara yaralarını göster. Bay Harry.» diyor ve ben de yemek yerken gömleği açıp göğsümü gösteriyor-dum.

Tembelce yaşanan günlerdi. Ada yaşamı çok sakindi. Peter Daly bir daha St. Mary'ye dönmedi. Aradan altı hafta geçince Wally Andrews müfettişliğe ve polis müdürlüğüne getirildi. İlk işlerinden biri de karabinamı geri verdirmek oldu.

Bir cuma akşamı Lord Nelson'da tayfamla birlik-

— 119 —

te kafayı çekiyorduk. Judith de yanımdaydı. Eskiden cuma geceleri Angelo'yu çevreleyen kızların yerini yalnızca o almıştı.

Chubby ile akşamın ilk düetine başlamıştık ki, Marion yanıma oturdu.

Kolumu kızın omzuna atıp kadehini dudaklarına dayadım. Doyasıya içti. Marion Hilton'un santralinde çalışıyordu. Uzun kara saçlı, sevimli yüzlü, ufak tefek bir kızdı. Mike Guthrie bir zamanlar onu dövmüştü.

Chubby ile şarkımızın sonuna geldiğimizde Marion, «Bay Henry, seni bir bayan arıyor,» dedi.

«Ne bayanı?»

«Otel müşterilerinden biri. Bu sabahki uçakla geldi. Seni görmek istiyor. Bu akşam seni görünce haber vereceğimi söyledim.»

«Nasıl biri?»

«Çok güzel bir kadın, Bay Harry. Tarn bir hanımefendi.»

«Tam benim tipim desene.» Marion'a bir bira ısmarladım.

«Gidip görmeyecek misin?»

«Marion, sen yanımdayken dünyanın bütün güzel kadınları yarına kadar bekleyebilirler.»

«Bay Harry, sen şeytanın ta kendisisin.» Kız biraz daha sokuldu.

«Harry, sana şimdiye kadar söylemediğim bir şeyi açıklayacağım,» dedi Chubby öteki yanımdan. Kadehinden koca bir yudum aldı. Gözlerinde duygusal yaşlar belirdi. «Harry, seni seviyorum dostum. Seni öz kardeşimden çok seviyorum.»

* * *

— 120 —

Öğleye birkaç dakika kala gittim Hilton'a. Marion resepsiyon masasının arkasındaki bölmesinden çıktı. Kulaklığı boynundaydı.

«Seni terasta bekliyor. Şu sarı bikinili sarışın kadın.»

Kadın şezlonglardan birine yüzüstü uzanmış bir şey okuyordu. Kendisini arkadan gördüğüm için gözüme ilk çarpan kabarık sarışın saçları oldu. Bir aslan yeleşi gibi gür ve altın bir çağlayan gibi dökülen saçları.

Ayak seslerimi duymuştu. Dönüp baktı, gözlüğünü alına itti, sonra kalktı. Kısa boyluydu, başı göğsüme ancak geliyordu. Bikinisi de kendisi gibi minicikti, göğüsleri ufak, beli düz, omuzları sağlamdı. Küçük sandaletlere soktuğu ayaklarının tırnakları elleri gibi kıza boyanmıştı. Saçlarını düzelden elleri biçimli ve küçüktü.

Yüzünde fazla makyaj vardı, ama öyle ustaca yapmıştı ki, teni yumuşacık inci rengini almıştı. Uzun takma kirpiklerinin çevresinde göz kapakları egzotik bir doğu havası verecek biçimde boyanmıştı.

Kaç Harry! İçimde bir şey beni uyarıp duruyordu. Neredeyse dinleyecektim de. Bu tipi iyi yanırdım. Ona benzeyen başkaları da vardı. Ufak tefek, kedi gibi sokulgan... bunu kanıtlayacak yara izlerim vardı. Hem bedensel, hem ruhsal. Ancak kimse Harry'nin kaçtığını söylememiştir bugüne kadar.

Büyük bir yüreklilikle kendisine doğru yürüdüm ve bu tipin pek hoşuna giden biçimde gözlerimi kırıştıtırıp yaramaz bir oğlan çocuğu havasıyla gülümsedim.

«Selâm. Adım Harry Fletcher.»

Bana baktı, tâ ayaklarımdan başlayıp bir doksan tepeme kadar. Sonra alt dudağını sarkıttı.

— 121 —

«Selâm.» Sesi kısık, soluksuz kalmış gibiydi. «Ben de Sherry North'um, Jimmy North'un kızkardeşi.»

Akşam evimin önündeki verandadaydık. Hava serindi, güneşin batışı da palmyelerinin üstünde parlayıp sönen bir havai fişek gösterisi gibiydi.

Sherry North meyva ve buz dolu bir Pimms içiyordu. Üzerinde, batan güneşe karşı durduğunda vücudunun hatlarını olduğu gibi ortaya çıkaran incecik bir kumaştan kaftan vardı. Altına bir şey giyip giymediğini pek kestiremedim.

Kadehindeki buzların çitirtisi, aklımı okumakta olduğum mektuptan uzaklaştı-ıyordu. Kimliği arasında bunu da göstermişti. Jimmy North'un ölümünden birkaç gün önce yazmış olduğu bir mektuptu bu. El yazısını ve üslûbunu tanımıştım. Okumaya devam ettikçe geçmişin anısına dalıp kızkardeşini bile unuttum. Sevilen bir dosta yazılmış-casına uzun ve heyecanla kaleme alınmış mektupta göreve ve başarılı sonucuna ilişkin üstü örtülü cümleler ve gelecekte sürekli servet, iyi bir yaşam umutları vardı.

Delikanlının denizdeki yapayalnız mezarı karşısında sanki kişisel bir kayba uğramış gibiydim. Çürüyen yosunlar gibi onunla birlikte sürüklenip gidiyordu kayıp düşleri de.

Birden kendi adımı okudum. «... onu sevmemek elde değil, Sherry. İri yarı, sert görünüşlü, her gece sokak kavgası yapan kediler gibi yara bere içinde. Ama bütün bunların altında yumuşak bir insan olduğundan eminim. Benden hoşlandı sanırım. Babaca öğütler bile veriyor..»

Aynı konuda bir iki satır daha okuyunca boğa-

— 122 —

zım tikanır gibi oldu, bir yudum viski aldıra. Bu kez gözlerim sulandı. Mektubu bitirip katladım.

Kâğıdı Sherry'ye verip verandanın öteki ucuna yürüdüm. Bir süre durup körfeze baktım. Güneş ufuk-çizgisinin altında kaybolduğu an hava birden karardı ve serinledi.

Dönüp lambayı yaktım, ışığın gözlerimize girmemesi için yüksekçe bir yere yerleştirdim. Sherry bir viski daha doldurup bambu koltuğuma oturmamı bekledi.

«Pekâlâ, Jimmy'nin kızkardeşisin ve St. Mary'ye beni görmeye geldin,» dedim. «Neden?»

«Onu sevmiştin, değil mi? Korkuluğun yanından ayrılıp gelip yanıma oturdu.

«Pek çok insanı severim. Benim zayıf bir yanırı.-dır bu.»

«Şey... gazetelerde yazdığı gibi mi öldü?»

«Evet.»

«Orada ne aradıklarını söylemiş miydi sana?»

Başımı salladım. «Cok dikkatli davranıyorlardı... ben de hiç soru sormam.»

Sherry sustu. Uzun ince parmaklarını kadehine sokup bir parça ananas çıkardı, kedi gibi sivri pembe diliyle meyveyi kapıp küçük beyaz dişleriyle ezdi.

«Jimmy seni sevip sana güvendiği için... herkese anlattığından çok şey bildiğine inandığım için... ve de senin yardımına ihtiyacım olduğu için sana bir hikâye anlatacağım, tamam mı?»

«Hikâye dinlemeye bayılırım.»

«'Pogo sopası' diye bir şeyden söz edildiğini duydun mu?»

«Elbette, bir çocuk oyuncağıdır.»

«Aynı zamanda Amerikan donanmasının dikine kalkan savaş uçaklarının deneyine verdiği addır.»

— 123 —

«Time dergisinde bu konuda bir yazı okuduğumu hatırlıyorum. Ama ayrıntılarını unuttum.»

«Senato'da elli milyon dolarlık tahsisata karşı çıkanlar olmuştu.»

«Tamam, hatırladım şimdi.»

«İki yıl önce, daha kesin söylemek gerekirse 16 Ağustosta prototip bir 'Pogo sopası' Hint Okyanusunda Ravvano hava üssünden havalandı. Havadan yere taktik nükleer savaş başlıklı dört roket taşıyordu... 'öldürücü balina' denilen türden roketler... Bunlar modern savaşa yeni bir kavram getirmiştir. Deniz üstünde ya da altında bulunan denizaltıları arar ve bulur. Bir uçak gemisini yok edebildiği gibi, denizin dibine bin kulaç dalıp düşman denizaltılarını da yok edebilir.»

«Vay canına!» Bir yudum viski daha aldım. Çok ciddi konulara girmiştik.

«O yılın 16 Ağustosunu hatırlıyor musun... o zaman burada miydin?»

«Buradaydım ama aradan çok zaman geçti, anlat biraz.»

«Cynthia Kasırgası.»

«Tamam!» Saatte 150 mil esen kasırğa adaya vurduğundan evimin damını uçurmuştu, Dancer az daha batıyordu limanda bağılyken. Bu bölgede pek alışılmadık şeyler değildi bu kasırgalar.

«Pogo sopası kasırğa başlamadan birkaç dakika önce Ravvano'dan havalandı. Pilot on iki dakika sonra uçaktan atladı ve uçak dört nükleer roketi ve kara kutusuyla denize düştü. Ravvano radarı kasırğa nedeniyle uçağı izleyememişti.»

Sonunda bir anlam çıkmaya başlamıştı.

«Peki Jimmy bu işe nasıl karıştı?»

Kız bir sabırsızlık belirtisi gösterdi «Bekle,» di-

— 124 —

yerek sözünü sürdürdü. «Uçağın taşıdığı yükün açık pazarda değerinin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?»

«Eh, aşağı yukarı bir iki milyon ya da istediğini alırsın herhalde.» O ana kadar anlatılanları kayıtsızca dinlerken birden dikkat kesilmiştim.

Sherry başını salladı. «Pogo sopasının deneme pilotu William Bryce' adında Amerikalı bir deniz yarbayıydı. Uçak on beş bin metredeyken bir arıza geçirdi. Bryce görevini bilen bir subay olarak bunu gidermeye çalıştı ancak başaramayınca yüz elli metre yükseklikteyken atladı ve uçağın denize düştüğünü gördü.»

Sherry çok dikkatle konuşuyor, sözcüklerini titizlikle seçiyordu. Bunların hepsini öğrenmiş olmalıydı. Jimmy'den mi? Yoksa başka birinden mi?

Dinle ve öğren, dedim kendi kendime.

«Billy Bryce, Rawano'dan havalanan bir kurtarma helikopteri kendisini bulana kadar üç gün lastik botta kaldı. Bu sürede düşünecek zamanı olmuştu. Düşündüğü şeylerden biri de taşıdığı yükün değeri idi. Bunu bir yarbay aylığıyla karşılaştırdı. Soruşturma sırasında pogo sopasının karaya yakın bir yerde düştüğünü ve kendisinin kasırgayla oradan uzaklaşmadan sürüklenmeden önce kerteriz aldığını söylemedi.»

Kızın hikâyesinde hiçbir zayıf nokta göremiyor-dum. Her şeyi yerli yerinde ve çok ilginçti...

«Soruşturma sonunda 'pilot hatası' kararına varıldı ve Bryce askerlikten istifa etti. Bu karar mesleğinin sonu olmuştu. Emekli aylığını kazanmaya ve onurunu temizlemeye karar verdi. Birleşik Devletler Doniz Kuvvetlerinin 'öldürücü balina' roketlerini satın almaya ve kara kutu kanıtını kabule zorlayacaktı.»

Tam bir şey soracakken, Gherry bir el hareke-

— 125 —

tiyle beni durdurdu. Hikâyesinin kesilmesini istemiyordu.

«Jimmy Amerikan Deniz Kuvvetleri hesabına bir çalışma yapmış ve o zaman Bryce'la tanışmıştı. Arkadaş oldukları için Bryce ilk önce Jimmy'ye başvurdu. Araştırma için yeterli paraları olmadığından parasal yardım aramaya karar verdiler. Böyle bir destekleyici gazeteyle ilan verilerek bulunamayacağı için kolay değildi kuşkusuz. Billy Bryce, Heathrow Havaalanından dönerken geçirdiği araba kazasında öldüğü zaman da bunu aramakla uğraşıyorlardı.»

«Epey lânetli bir işe benziyor desene.»

«Batıl' inançların var mıdır, Harry?» O kaplan gözleriyle gözlerimin içine bakarak sormuştu bunu.

«Pek tahtaya vurmam,» dedim. Bilgiyi kafasının bir köşesine yerleştirerek sözünü sürdürdü.

«Billy öldükten sonra Jimmy planı uygulamaya devam etti. Sonunda kendisini destekleyen birilerini bulmuştu. Bana kimiikierini açıklamadı ama dürüst insanlar olmadıklarını anlamıştım. Sonra buraya geldiler... gerisini de biliyorsun işte.»

«Gerisini biliyorum, evet.» Ani bir hareketle yara izinin olduğu yere dokundum. «Ama kaza yerini bilmiyorum.»

Birbirimize bakıp durduk bir süre.

«Sana söylemedi mi?» diye sordum. Başını salladı.

«Eh, ilginç bir hikâyeymiş,» dedim. «Ne yazık ki gerçek olup olmadığını öğrenemeyeceğiz.»

Sherry birden kalkıp veranda korkuluğuna gitti, dayandı. Kollarını kavuşturdu. Öyle öfkeliydi ki, kuyruğu .olsaydı dışı bir aslan gibi sallayıp duracaktı.

Onun kendine gelmesini bekledim. A2 sonra o muzlarını silkti, bana döndü. Gülümsüyordu.

— 1-26 —

«Bu iş de burada biter öyleyse. Bir şeyler hak ettiğimi sanıyordum. Jimmy kardeşimdi... seni sevdiği ve sana güvendiği için bu kadar yolu tepip geldim. Birlikte çalışabileceğimizi sanıyordum. Ama sen hepsini kendine istiyorsan yapacağım bir şey yok sanırım.»

Saçlarını şöyle bir dalgalandırınca lambanın ışığında parıldadı. Ayağa kalktım.

«Seni evine götürüyem.» dedim. Koluna dokun dum. Kollarını kaldırdı, parmaklarını ensemde bitişti.

«Evim çok uzak,» diye fısıldarken ayaklarının u-cuna yükselip başımı kendine doğru çekti.

Dudakları yumuşak ve ıslaktı, dili de saldırgan. Bir süre sonra çekilip bana baktı, soluk soluğa kalmıştı.

«Belki de pek boşuna sayılmaz, değil mi?»

Kızı kucağıma aldım. Çocuk kadar hafifti. İçeri girerken yanağını yanağıma bastırıyordu. Uzur» zaman önce öğrenmişim önüme konulan güzel yemekleri yemeyi, insan açlığın ve kıtlığın ne zaman bastıracağını önceden kestiremezdi.

Şafağın yumuşacık ışığı bile iki kişilik yatakta cibinliğin altında uyuyan kıza zalim davranıyordu. Makyajı yüzüne bulaşmış, ağzı açık uyuyordu. Sarı saçları karmakarışık ve belinin altındaki kara üçgene hiç uymuyordu. Gece boyunca Bayan Sherry'nin çılgın bir sadist olduğunu öğrendiğimden bu yana ondan tiksiniyordum.

Yataktan çıkıp uzun bir süre yüzünde Jimmy North'a benzeyen bir nokta aradım. Ama boşuna. Sonra çıplak olarak evden çıkıp kumsala indim.

Deniz yükselmiş olduğu için kendimi serin berrak sulara atıp körfezin ağzına kadar yüzdüm. Talih-

— 127 —

li günlerimden biri olmalıydı ki, eski dostlarım olan şişe burunlu yunuslar beni kayalığın ardında bekliyorlardı.

Yüzdüğümü görünce denizi yara vara bana doğru geldiler. Çevremde dönüp dururlarken kafalarının üstündeki delikler küçük ağızlar gibi açılıp kapanıyordu, asıl kocaman ağızları budalaca bir sırtmayla yayılmıştı.

On dakika kadar benimle oynadıktan sonra yaşlıca biri sırtını tutmama izin verdi, ona tutuna tutuna uzun bir yolculuğa çıktık. Sırtından kaydığında yarım mil açığa atmıştı beni.

Dönüşüm epey uzun sürdü, yunus hâlâ peşimden geliyor, arada sırada burnuyla arkadan durtükleyip yine sırtına bindirmeye çalışıyordu. Kayalıklarda düdük gibi sesler çıkarıp veda ettiler. Kıyıya döndüğümde mutluysam. Kolum biraz ağrıyordu ama bu iyileşmenin ve güçlenmenin sağlıklı sancısıydı.

Yatak boş, banyo kapısı da kilitliydi. Herhalde traş bıçağımla koltukaltlarını traş ediyordum, diye düşündüm. Tuzlarımı atmak için konuk duşuna girdim, sıcak suyun altında öfkem geçiverdi. Sonra da traş olamadan ve bir piton yılanı kadar aç bir halde doğruca mutfığa daldım. Ananaslı domuz pastırması kızartıp ekmeğimi yağlarken Sherry içeri girdi.

Yine kusursuzdu. O el çantasında komple bir makyaj takımı taşıyor olmalıydı, saç da yine aslan yelesi gibi kakarıp sırtına dökülüyordu.

Pırl pırl bir gülümsemesi vardı. «Günaydın sevgilim,» deyip uzun uzun öptü dudaklarımdan. Artık dünyaya ve tüm yaratıklarına karşı iyi duygular besliyordum. Bu parıltılı kadın itici gelmiyordu. Yunusların neşesi bana, benden de Sherry'ye bulaşmış olmalıydı. Kahvaltıda epey güldük, daha sonra kahve maşrabasını verandaya çıkardım.

— 128 —

Ansızın, «Pogo sopasını ne zaman bulacağız?» diye sordu. Yanıt vermeden önce kendime koyu, şekersiz bir fincan kahve daha doldurdum. Sherry North geceyi benimle geçirmesinin beni yaşam boyu kendisine köle etmeye yeterli görüyordu galiba. Pek kadından anladığımı iddia edemem, ama Sherry North'un güzelliklerinin dört roket ve gizli bir savaş uçağının kara kutusu değerinde olmadığını bilecek kadar kadın tanımışımdır.

Sherry uzanıp elimi tuttu, kaplan gözleri birden irileşmiş, duygu dolmuştu.

Kısık bir sesle, «Dün gecedan sonra önümüzde çok şeyler olduğuna inanıyorum, Harry. Sen ve ben, birlikte.»

Gece saatler boyu uyumamış ve sonunda bir karara varmışım. Pakette kuşkusuz uçak yoktu, ama onu kesinlikle belirleyen bir şey olmalıydı. Yine bu, kesinlikle kara kutu ya da roketlerden biri değildi. Jimmy North kara kutunun yerini bilmiş ve elinde gerekli aletler olsa bile, onu yerinden sökecek kadar çok kalmamıştı suyun içinde. Öte yandan paket aerodinamik biçimli olmayıp yuvarlak ve bodur olduğundan roket de olamazdı.

Zararsız bir nesne olmalıydı. Eğer Sherry North' la birlikte çıkarırsak elimdeki kozlardan küçük bir tanesini oynuyor olacaktım. Ama bu ona en büyük Koz. gibi gelecekti.

Uçağın Gunfire kayalığında düştüğü noktayı göstermeyecektim nasıl olsa. Öte yandan kaplanı ortaya çıkarmak için çalıllıkları dövmeye benzeyecekti bil hareketim. Bayan North'un kaza yerini öğrendik-sonra neler yapacağı çok ilgimi çekiyordu.

«Harry,» diye fısıldadı. «Lütfen.» Biraz daha yaklaştı, «Bana inanmalısın. Daha önce hiç böyle bir

— 129 — Şeytan Çığılı — F : 9

duyguya kapılmamışım. Seni ilk gördüğüm andan beri...»

Hesaplarımı bir yana bırakıp yüzüme basit bir şehvet ifadesi yerleştirerek kızı doğru eğildim.

«Sevgilim...» Sesim boğazıma takıldı kaldı, kızı sıkı sıkı kucakladım. Dudak boyasının ve saçlarının bozulduğunu farkedince kollarımın arasında katılaştı-ğını hissedebiliyordum. Benimkine eş bir şehvet gösterisi için çok çaba harcıyordu.

«Sen de aynı şeyleri Hissediyor musun?» diye sordu. Üstlendiği rolü nereye kadar devam ettireceğini öğrenmek için kızı kavrıdığım gibi yatağa götürdüm.

«Neler hissettiğimi şimdi göstereceğim,» dedim boğuk bir sesle.

«Sevgilim, şimdi olmaz,» diye umutsuzca çırpındı.

«Neden?»

«Yapacak o kadar çok şeyimiz var ki. Daha sonraları çok zamanımız olacak. Bundan sonrası hep bizim artık.» Hiç de istemiyormuş gibi ağır ağır yere bıraktım. Oysa kahvaltı ve üç fincan kahveden sonra sevişmenin midemi yakacağını bildiğim için sevinmişim bile.

Öğle saatinden birkaç dakika sonra Büyük Limandan çıkıp güneye doğru yol almaya başladık. Tayfalarımı o gün izinli olduklarını, balık avlayacağımı söylemişim.

Chubby güvertede bikiniyle yatan Sherry North'a bakıp ifadesizce kaşlarını çattı. Angelo ise gözlerini yuvarlayarak, «Zevk gezisi, ha?» deyip güldü.

— 130 —

«Ne kadar kötü şeyler düşünüyorsun.» Ona en büyük komplımanı yapmışım gibi kakhahalarla güldü, ikisi birden çekip gittiler,

Dancer saat üçe kadar küçük mercaniiklar ve adalar arasında dolaşıp durdu. Ondan sonra Little Gull adası ile Big Gull adası arasındaki boğaza girip Big Gull'in Mozambik'in mavi sularıyla yıkanan doğu kıyısına geçtim. İstedğim yere gelince motorları kesip demir attım.

Dancer kibar bir bayan gibi olduğu yerde kaldı.

«Burası mı?» Sherry yaptığım her hareketi insanı çileden çıkaran o kedi gibi bakışıyla izlemişti.

«Evet.» Tutkun âşık rolünü oynamalıydım. «Şu yanyana duran iki palmyeyle tepedeki tek palmye çizgisini kerteriz olarak almışım, bak şurada, gördün mü?»

Sherry sesini çıkarmadan başını sallarken aldığı her bilgiyi dikkatle ezberleyen o bakışını bir kez daha yakaladım.

«Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

«Jimmy burada daldı,» dedim. «Tekneye döndüğünde çok heyecanlıydı. Materson ve Guthrie ile gizli gizli bir şeyler konuştular. Onlar da heyecanlanmışlardı. Jimmy biraz halat ve branda beziyle tekrar indi aşağı. Uzun bir süre kaldı. Çıktığında ise olaylar başladı.»

Kardeşinin ölümü kızı hiç etkilememiş gibiydi. «Anladım,» diyerek başını salladı. «Şimdi kimse bizi görmeden hemen gidelim buradan.»

«Gitmek mi? Ben suya dalıp bakacağımızı sanıyordum.»

Sherry yaptığı yanlış anlamıştı. «Bunu doğru dürüst örgütlemeliyiz, hazır olduğumuzda gelmeliyiz... çıkarıp taşıyacak...»

— 131 —

«Sevgilim, ben bu kadar yolu hiç olmazsa bir kerecikinipgörmemek için gelmedim

«Bence inmemen gerek, Harry Ama ben makine dairesi kapağını kaldırmıştım bile

«Eaşa bir zaman geliriz,» diye ısrar ettiyse de, ben aşağı inip hava tanklarını aldım. Bir soluma borusu taktım, kontrol ettim.

Beni gözlemediğinden emin olmak için yukarı bir baktıktan sonra gizli elektrik düğmesini çevirdim. Artık ben denize dalmışken kimse Dancer'in motorlarını çalıştıramazdı.

Kıç taraftan merdiveni sarkıtıp kısa kollu lastik elbisemi ve başlığımı giydim, belime bıçağımı taktım, hava tanklarını sırtıma astıktan, sonra belime ince bir naylon ip doladım.

İlk kez yüzünde korku belirtisi görünen Sherry, «Ya gelmezsen ne olacak?» diye sordu. «Yani ben ne olacağım?»

«Ölene kadar kalırsın orada.» Yaşıma ve onuruma uygun biçimde, geri atlamak yerine basamaklardan inerek suya girdim.

Su, dağ havası kadar berraktı, on beş metre akımdaki dibi bütün ayrıntılarıyla görebiliyordum.

Kan kaybından baygın olduğum göze alınırsa doğrusu yerimi çok iyi saptamıştım. Demir neredeyse tam brandaya sarılı şeyin üstüne inmişti. Paket mercan kumluğunun üstünde çevresinde ipleri duyargalar gibi salınan korkunç bir deniz canavarına benziyordu.

Belimden naylon ipi çözüp bir ucunu sıkı sıkı pakete sardım, sonra ipi bıraka bıraka yüzeye çıktım İpin öteki ucunu Dancer'in kıç küpeştesine sıkıca bağladım.

«Ne buldun?» diye merakla sordu Sherry.

— 132—

«Henüz bilmiyorum.» Paketi dipte açmamıştım. Kızın önünde açarken yüzünün alacağı ifadeyi merak ediyordum.

Dalgıç takımlarımı çıkardım, yerine kaldırmadan önce iyi suyla yıkadım. Gerilimini biraz daha artırmak istiyordum.

«Haydi, Harry çıkar artık şunu!»

Paketin çok ağır olduğunu hatırlıyordum, ancak o zaman hiç gücüm kalmamıştı. Şimdi de ayağımı küpeşteye sıkıca dayayıp ipe asıldım. Ağırdı ama pek düşündüğüm kadar değil.

Yeşil branda teknenin yanında her yanından sular fışkırarak belirdi. Uzanıp düğümlü ipi tuttum ve bir çekişte kaldırdım. Yere değdiğinde madenin tahtaya değmesinden doğan sesi çıkarmıştı.

«Aç!» diye sabırsızlıkla emretti Sherry.

«Nasıl isterseniz, hanımefendi.» Belimdeki kılıfından bıçağımı çekip ipleri kestim.

Islak brandayı çekerken Sherry heyecanla öne eğilmişti. Bense onun yüzünü gözlüyordum.

Çıkan nesneyi tanıdığı anda o aç ifadesi birden zaferli bir bakışa dönüştü. Çıkan şeyi benden önce tanımış ve bir an yüzünde bir kararsızlık belirivermiş-ti.

Çok usta bir oyuncuydu. Dikkatle gözlememiş olsaydım bu çok hızlı duygu değişimini kaçırabilirdim.

O kadar insanın uğrunda öldüğü ve yaralandığı nesneye bakınca şaşırımdım. Düş kırıklığına uğramıştım. Beklediğim şey değildi.

Yarısı sanki zımpara makinesinden geçmiş gibi parıldıyordu bronz. Üst kısmı sağlam fakat yeşilimsiydi. Üzerindeki arma ve eski biçim süslü harfler hâlâ seçilebiliyordu.

— ,33 —

Bronzdan dökülme bir gemi canı vardı karşımızda. En az elli kilo ağırlığında olmalıydı.

Merakla tersini çevirdim. Tokmağı çürümüştü, içi midye ve diğer kabuklu deniz hayvanlarının yuvası olmuştu. Dış kısmının paslanma ve yenme biçimi dikkatimi çekmişti. Uzun süre suda kalmış başka şeylerde de aynı şeyi görmüştüm daha önce. Çan yarı yarıya kuma gömülü olduğundan Gunfire aralı-ğındaki gelgit nedeniyle mercan kumları üst kısmını yarı yarıya aşındırmışlardı.

Ancak gömülü kalan kısmı korunmuştu. Eğilip bozulmadan kalan harflere yakından baktım.

W N L

Başta ya iki V ya da bir W, ondan sonra kesin bir N, sonra bir boşluk ve arkasında tam bir L harfi seçiliyordu. Bundan sonrası iyice silinmişti.

Çanın öteki tarafındaki armada iki aslan arasında bir miğfer vardı. Arma bana yabancı gelmemişti, ama daha önce nerede gördüğümü ,o anda çıkaramamıştım.

. Dönüp Sherry North'a baktım. Gözlerini gözlerimden kaçırdı.

«Çok garip,» dedim. «Burnunda kocaman bir bakır çan asılı bir jet uçağı.»

«Hiçbir şey anlamıyorum,» dedi.

«Al benden de o kadar.» Gidip içerden bir puro alıp avlanma koltuğuna oturdum.

«Pekâlâ, bir şeyler söyle bakalım.»

«Gerçekten hiçbir şey anlamadım, Harry.»

«Tahmin edelim istersen. Ben başlayayım.»

Sherry küpeşteye döndü.

«Balkabağına dönüşen jet uçağı. Ne dersin buna?»

— 134 —

Bana döndü. «Harry, kendimi iyi hissetmiyorum. Hastalanıyorum galiba.»

«Peki, ne yapmamı istersin?»

«Ger dönelim.»

«Ben bir kere daha dalıp biraz daha çevreyi kolaçan etmek isterdim.»

«Hayır,» dedi aceleyle. «Şimdi olmaz. Keyfim kaçtı. Gidelim artık. Gerekirse yine geliriz.»

Gerçekten hasta olup olmadığını anlamak için dikkatle baktım yüzüne; sağlık reklamlarındaki gibiydi.

«Pekâlâ.» Aslında bir daha dalmanın anlamı olmadığını ben çok iyi biliyordum. «Eve gidip düşünelim öyleyse.»

Kalkıp bakır çanı yeniden sarmaya başladım.

«Ne yapacaksın?» diye sordu.

«Yerine bırakacağım. Herhalde St. Mary'ye götürüp pazar yerinde sergileyecek değilim. Dediğin gibi ne zaman istersek geri gelebiliriz nasıl olsa.»

«Evet. Haklısın.»

Paketi yeniden denize atıp demiri çektim.

Eve dönerken Sherry North'un köprüdeki varlığı beni rahatsız ediyordu. Düşünmem gereken pek çok şey vardı. Kahve yapması için aşağı gönderdim.

«Dört kaşık şeker koy.» dedim. «Deniz tutmasına iyi gelir.»

İki dakika sonra yine yanımdaydı.

«Ocak yanmıyor.»

«Ana gaz musluğunu açman gerek.» Musluğun nerede olduğunu anlattım. «Ama işini bitirince kapatmayı unutma, yoksa tekneyi her an patlamaya hazır bombaya dönüştürürsün.»

Kahvesi berbattı.

— 135 —

Büyük Limana demirleyip Sherry'yi otelin kapısına bıraktığımda akşam olmuştu. Beni bir içki için davet etmeden yanağımdan öptü. «Sevgilim, bu akşam yalnız kalmak istiyorum. Çok yorgunum. Hemen yatacağım. Hele her şeyi biraz düşüneyim de daha sonra salım kafayla bir şeyler planlarız.»

«Seni kaçta alayım?»

«Ben seni teknede bulurum. Erkenden. Saat sekizde. Beni orada bekle, başbaşa konuşuruz. Yalnız ikimiz, başkası olmasın, tamam mı?»

«Dancer'i saat sekizde rıhtıma yanaştırırım,» dedim.

Epey kuru bir gün geçirdiğimden eve dönerken Lord Nelson'a uğradım.

Angelo ile Judith kendi yaşlarında gençlerle eğleniyorlardı. Beni görünce yanlarına çağırdılar, kızlardan ikisi aralarında yer gösterdiler.

Hepsine birer bira ısmarladım. Angelo, «Kaptan, bu gece kamyonete ihtiyacın var mı?» diye sordu.

«Evet, eve gideceğim,» dedim. 'Ne demek istediğini anlamıştım. Angelo sanki arabanın ortağıymış gibi davranırdı.

«Güney burnunda esaslı bir parti var, patron. Seni eve kadar götürürsem kamyoneti bize verir misin? Yarın sabah erkenden gelip seni alacağım söz veriyorum.»

Heyecanlı bakışlarla süzüyorlardı beni. Biramdan irice bir yudum çektim.

«Çok güzel bir parti olacak. Bay Harry,» dedi Judith. «Lütfen.»

«Angelo, beni sabah tam yedide alacaksın, tamam mı?» Hep birden neşeyle güldüler. Ortaklaşa bir bira ısmarladılar bana.

— 136 —

Uykuyla uyanıklık arası epey huzursuz bir gece geçirdim. Rüyamda yine branda beziyle örtülü paketi almak için suya daldım. Gece yarısından sonra müthiş bir yağmur başladı, şimşekler palmiye ağaçlarını gündüz gibi aydınlatıyordu. Sabah kumsala indiğimde yağmur daha dinme-mişti. İri damlalar çıplak vücudumda küçük bomba-cıklar gibi patlıyordu. Deniz kapkaranlıktı, ufukta yağmur bulutları vardı. Kayalıkların tâ ötesine kadar yüzdüm. Ama döndüğümde yine huzura kavuşamamıştım. Soğuktan titriyordum, üzerimde bulanık ama güçlü bir sıkıntının baskısını hissetmekteydim.

Kamyonet çamurlara bata çıka, farları yanık olduğu halde palmiyeler arasında görüldüğünde kahvaltımı henüz bitirmiştım.

«Hazır mısın, Harry?» diye bağırdı Angelo. Yağmurluğumu başıma siper edip koştum.

«Hey Harry, çocuklar sana çok teşekkür ediyorlar.»

«Bir şey değil, Angelo.»

Judith'i tekneye yolladım, ortalığı toparlayıp sana kahve hazırlayacak, Harry.»

«Zahmet etmesi gerekmezdi.»

«Bunu özellikle o istedi, teşekkür etmek için.»

«Judith çok iyi bir kız, Angelo.»

«Evet öyle, Harry. Onu çok seviyorum.»

Tepeyi aşip da vadiye inerken birden aklıma esti, doğruca limana gideceğime, kalenin ve hastanenin üstünden sola dönüp Hilton Otelinin yoluna saptım. Kamyoneti otelin önüne çekip resepsiyona girdim.

Sabahın o saatjnde resepsiyonda kimseler yoktu. Ama hemen arkaya baktığımda Marion'un santral başında oturduğunu gördüm. Beni görür görmez

— 137 —

yüzü gülümsemeyle aydınlandı, kulaklıklarını çıkardı.

«Günaydın, Bay Harry.»

«Günaydın Marion. Bayan North odasında mı?»

Kızın ifadesi birden değişti. «Bir saat önce otelden ayrıldı.»

«Ayrıldı mı?»

«Evet, otel otobüsüyle havaalanına gitti. Yedi buçuk uçağına.» Marion kolundaki ucuz Japon saatine baktı. «On dakika önce kalkmış olmalı.»

Çek şaşırılmışım, hiç beklemediğim bir durumdu bu. Birkaç saniye hiçbir şey anlamadım, sonra birden kafama dank etti.

«Tanrım! Judith!» Koşarak kamyonete döndüm. Angelo beni görünce doğruldu, söylemekte olduğu şarkıyı kesti. Arabaya atlayıp gaza basarken direksiyonu çevirdim, iki tekerlek üstünde bir dönüş yaptık. -

«Ne oluyor, Harry?»

«Judith'i tekneye ne zaman gönderdin?»

«Seni almaya gelirken.»

«Hemen gitti mi?»

«Hayır, önce yıkanıp giyinecekti.» Birlikte yattıklarını saklamıyordu. Durumun çok kritik olduğunu anlamıştı. «Şu halde çiftlikten, vadiden geçerek inecek limana.» Angelo limandan üç mil ötede bir köylü ailesinin yanında otururdu.

«Tanrım, ne olur zamanında yetişelim,» diye mırıldandım. Yıldırım hızıyla gidiyorduk şimdi.

«Ne oluyor, Harry?»

«Dancer'e girmesini önlemeliyiz.» Kaleyi görünce aşağımızda Büyük Liman görünmüştü. Angelo soruyla zaman kaybettirmedi. O kadar uzun zamandır

— 138 —

birlikte çalışıyorduk ki, sözlerimi fazla düşünmeden kabul ederdi.

Dancer hâlâ diğer ada tekneleri arasında demirli duruyordu. Denizde Judith'i tam yarı yolda gördük. Kısa hareketlerle kürek çekişinden tanıdık onu. Ada kızıydı, erkek gibi kürek çekerdi.

«Yetişemeyeceğiz,» dedi Angelo. «Biz rıhtıma inmeden tekneye varacak.»

Frobisher Caddesinin başında elimi klaksondan çekmeden sürdürdüm arabayı. Ancak cumartesi pazar olduğu için sokaklar kalabalıktı. Köylüler atlı arabaları, eski model otomobilleriyle gelmişlerdi. Sağa sola küfürler savurarak yol açtım kendime.

Caddenin başından rıhtıma kadar olan yarım millik yolu üç dakikada alabildik.

Rayların üstünden, telörgü kapıdan geçerken «Tanrım,» diye mırıldandım.

Sandal Wave Dancer'in yanına bağlanmış, «Judith güverteye tırmanıyordu. Üzerinde zümrüt yeşili bir bluzla kısa blucin vardı. Uzun saçları örgü yapılmış arkasında sallanıyordu.

Ananas depolarının yanına park ettim kamyoneti, kasmaya başladık.

«Judith!» Ama sesim kızı erişemedi.

Judith arkasına bakmadan aşağı kamaraya indi. Angelo ile rıhtımın ucuna kadar koştuk. Her ikimiz de çılgınlar gibi bağırıyorduk, ancak rüzgâr ters yönde estiğinden beş yüz metre ötedeki Dancer'den hiçbir şey duyulmuyordu.

«Şurada bir kayık var!» Angelo kolumu tuttu. Eski bir balıkçı kayığıydı, taş rıhtımdaki halkaya bağlıydı.

Bir anda iki metrelik yükseklikten atladık. Çeyrek inçlik zinciri bileğime iki kere sarıp ayağımı rıh-

— 138 —

tıma dayadım ve olanca gücümle asıldım. Bakır kilit birden parçalandı, teknenin içine yuvarlandım.

Angelo kürekleri yerlerine takmıştı bile.

«Çek!» diye bağırdım. «Şeytan kovalıyormuşcası-na çek!»

Yarı yola vardığımızda sağanağa tutulduk. Büyük Liman bir an içinde kapkaranlık olmuş, gri sular ardında kaybolmuştu. Önümü görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Yağmurun ardında Dancer'in biçimi belirmeye başlamıştı. Judith'in gaz ocağını yakmadan önce ortalığı silip süpürmesi için dua ediyordum. Yanılmış olmayı umuyordum... Sherry North'un bana bir veda armağanı bırakmamış olmasını diliyordum.

Yine de bir gün önce Sherry North'a söylediklerim kulaklarımda çınlıyordu: «Önce ana musluğu açmalısın... işin bitince kapatmayı unutma, yoksa tekneyi yüzer bir bombaya dönüştürsün.»

«Judith!» diye bağırdım. Artık çok yaklaşmıştık, sesimi duyabilirdi. Teknede büyük bir tuğla evi havaya uçuracak güçte iki tane yirmi beş kiloluk bü-tangaz tüpü vardı. Gaz havadan ağırdı, sızmaya başlayınca önce aşağı yayılacak, teknenin içini patlayıcı bir gaz ve hava karışımıyla dolduracaktı. Bir kibrit yeterdi.

Yanılmış olmam için dua ederek bir daha seslendim. Tam o anda Dancer havaya uçtu.

Korkunç bir mavi parıltı yükseldi tekneden. Gövdesi dev bir çekiçe vurulmuş gibi parçalandı, bir kapak gibi açıldı güvertesi.

Patlamanın şiddeti kasırga gibi sarsmıştı bizi. Bir elektrik kokusu duydum havada, tıpkı bir yıldırımın demir ve taş üzerine düştüğünde olduğu gibi.

Dancer gözlerimin önünde korkunç bir şekilde

— 140 —

öldü. Cansız ve parçalanmış gövdesi soğuk gri suların içine gömüldü. Ağır motorları bir anda zavallıyı dibe çekti. Büyük Limanın kurşunu suları altında kayboldu.

Angelo ile dehşet içinde donup kalmıştık. Güzel bir tekneden ve güzel bir kızdan geriye ancak suyun üstünde yüzen ufak birkaç parça kalmıştı. Acımdan hüngür hüngür ağlamak istiyorum ama felçli gibi kalmıştım olduğum yerde.

İlk hareket eden Angelo oldu. Yaralı bir hayvan gibi havaya fırladı. Kendini tam denize atacakken kalkıp yakaladım.

«Bırak beni! Ona gitmeliyim!»

«Hayır!» Çılgıncasına sallanan kayıкта boğuşuyorduk. «Bui bir işe yaramaz, Angelo.»

Dancer'in parçalanmış gövdesinin yattığı on beş metre derine inebilseydik bile orada bulacağı şey çocuğu çılğına çevirecekti. Judith patlamanın tam ortasında kalmıştı.

«Bırak beni, Tanrı cezanı versin, bırak beni!» Angelo kolunun birini kurtarıp yüzüme bir tokat savurdu. Ama ben bunu yapacağını anlayıp daha önce başımı eğmiştim. Tokatı yüzümü sıyrıp geçti. Oğlanı sakinleştirmem gerektiğini anlamıştım.

Kayık batmak üzereydi. Benden yirmi kilo daha hafif olmasına karşın çılğınlar gibi boğuşuyordu Angelo. Şimdi de kıza sesleniyordu.

«Judith! Judith! Judith!»

Sağ elimi omzundan çektim, çocuğu hafifçe itip yumruğum yüzünden on santim kadar ötedeyken elimin kenarıyla sol kulağının altına bir darbe indirdim. O saniye baygın halde yere düştü. Rahat edebileceği bir biçimde kayığın içine yatırıp arkama bakma-

— 141 —

dan rıhtıma doğru küreklere asıldım. Uyuşmuş gibiydim, içim boşalmıştı.

Angelo'yu rıhtımda taşırken ağırlığını hissetmiyordum bile. Doğruca hastaneye götürdüm. MacNab nöbetçiydi.

«Şuna yirmi dört saat uyutacak bir şey ver,» dedim, MacNab karşı koymaya çalıştı.

«Bana bak, ayyaş bok, tiele bana kafanı kırmak için bir fırsat ver!»

Kızarmış suratı soldu birden,

«Bak, Harry, ahbap...» Üzerine doğru yürüyünce hemşireyi ilâç dolabına gönderdi.

Chubby kahvaltı ediyordu, olanları anlatmam ancak bir dakika sürdü. Hemen kamyonetle kaleye gidip Wally Andrews'u bulduk. İfade falan gibi bürokratik işleri bir yana bırakıp polis dalgıç takımını aldık. Rıhtıma vardığımızda St. Mary'nin yarısı toplanmış sessizce denize bakıyorlardı. Kimi patlamayı görmüştü, duymayan da kalmamıştı.

Dalgıç takımlarını kayığa taşırken arkamdan başsağlığı dileyenler oldu.

«Biri gidip Fred Coker'i bulsun,» dedim. «Bir torba ve sepetle gelsin buraya.»

Hemen mırıltılar yükseldi kalabalıktan, «Hey, Bay Harry, teknede kimse var mıydı?»

«Siz hele Fred Coker'i getirin,» deyip kayığa atladım.

Wally kayığı yerinde tutarken biz Chubby ile bulanık sulara daldık.

Dancer on beş metre derinlikte ters yüz olmuş yatıyordu. Batarken dönmüş olmalıydı. Ancak gövdesi baştan başa yandığı için içine girmek sorun değildi. Bir daha yüzdürümesi olanaksızdı.

Ben içeri girdim, Chubby deliğin dışında bekledi.

— 142 —

Mutfağın kalan parçaları arasında balık sürüleri dolaşıyordu. Yedikleri şeyi görünce başlığının içinde boğulacak gibi oldum.

Bunun Judith olduğunu yalnız-ca parçalanmış etlere yapışan yeşil kumaş parçalarından anlayabilmişim. Üç parça halinde çıkardık kıızı, Fred Coker' in getirdiği torbaya koyduk.

Ben bir daha dalıp iki bütangazı tüpünün, hâlâ bağlı bulundukları yere gittim. İkisinin de muslukları açıktı. Biri gazın rahatça çıkmasını sağlamak için hortumu da çıkarmıştı.

O andaki gibi hiç kızmamıştım yaşamım boyunca. Öylesine güçlü bir duyguydu ki bu, kaybımı bile unutmuştum artık. Dancer gitmişti ve Dancer benim yaşamımın yarısıydı. Muslukları kapattım, hortumu yerine taktım. Özel bir işti bu. Bunu ben kendim çözümleyecektim.

Rıhtıma dönüp kamyonetime giderken Dancer' in sigortalı olduğu düşüncesiyle rahatladım. Başka bir tekne daha olacaktı... kuşkusuz Dancer kadar sevilen ve güzel değil... ama yine de bir tekne.

Kalabalık arasında limanda kayıkçılık yapan Ham-bone VWilliams'in parlak kara suratını farkettim. Kırk yıldır birkaç kuruşa açıkta demirleyen teknelerle rıhtım arasında gidip gelirdi.

«Hambone, dün gece Dancer'e kimseyi götür-dün mü?» diye sordum.

«Hayır, Bay Harry.»

«Kimseyi götürmedin, öyle mi?»

«Yalnızca müşterini, Bay Harry. Kadın saatini kamarada unutmuş. Onu aldı geldi.»

«Kadını mı?»

«Evet, sarı saçlı kadını.»

«Saat kaçta, Hambone?»

— 143 —

«Dokuzda falan. Kötü bir şey mi yaptım yoksa?»

«Yoo, öyle bir şey yok. Aldırma.»

Judith'i ertesi gün öğleden önce gömdük. Annesiyle babasının yanındaki yeri satın aldım. Angelo buna sevinmişti. Tepede yalnız başına yatmasını istemediğini söyledi. Angelo hâlâ uyurgezer haldeydi, mezar başında gözleri dalgın sessiz durdu.

Ertesi sabah üçümüz Dancer'in üzerinde çalışmaya başladık. On gün sürdü üç kuruşluk değeri o-lanlar dahil her şeyi söküp yukarı taşımamız. Büyük oltalardan, FN karabinaya, çifte uskurlara kadar. Gövdesi hiçbir işe yaramayacak kadar parçalanmıştı.

On gün sonunda Wcve Dancer bir anıdan başka bir şey değildi. Pek çok kadına sahip olmuştum. Şimdi belirli bir melodi ya da bir koku duyduğum zaman aklıma gelen hoş anılardı hepsi. Dancer de tıpkı onlar gibi geçmişe gömülmeye başlamıştı.

Onuncu gün Fred Coker'i, görmeye gittim. Bürosuna girdiğim anda ortalıkta çok kötü bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Terden pırıl pırıldı, parıltılı gözlüklerinin ardında bakışları kaçamaklı, elleri ürkmüş fareler gibi kımıldıyordu. Kâh masanın üstüne koyuyor, kâh kravatının düğümünü düzeltiyor, kâh çıplak kafasındaki üç tel saç bastırıyordu. Sigortadan söz etmeye geldiğimi biliyordu.

«Ne olur heyecanlanma. Bay Harry.» Bir kimse kalkıp da bana heyecanlanma dedi mi, elimde değil çok heyecanlanırım.

«Ne var, Coker? Çabuk söyle! Haydi!» Yumru-

— 144 —

ğumu masanın üstüne indirince koltuğundan öyle bir fırladı ki, aitin çerçevesi gözlüğü burnunun ucuna kadar indi.

«Bay Harry, lütfen...»

«Konuş, seni domuz...»

«Bay Harry... Dancer'in sigorta primleri hakkında.» Adamın yüzüne bakakaldım.

«Daha önce hiçbir kaza yapmamıştınız... yazık oluyordu...»

Söyleyemediğini ben tamamladım. «Yani primleri sen cebe indirdin, öyle mi? Şirkete ödemedin.»

«Anladın,» dedi. «Anlayacağımı biliyordum.»

Zaman kazanmak için masanın üzerinden atlamaya kalkıştım, ama ayağım takıldı düştüm. Koltuğundan fırlayan Fred Coker parmaklarımın arasından sıyrılıp arka kapıdan dışarı kaçtı.

Sanki cehennemın tüm melekleri kendisini ko-valıyormuş gibi koşuyordu. Hoş, benim yerime onlar kovalıyor olsalardı kendisi için daha iyiydi ya. Sokağa açılan büyük kapıda herifi boğazından yakalayıp ucuz tabutlara yasladım.

Gözlüğü düşmüştü, korkudan ağlamaya başlamıştı, miyop gözlerinde iri damlalar belirmişti.

«Seni öldüreceğimi biliyorsun,» dedim. Ayakları yerden bir karış havada olduğu halde inledi.

Sağ yumruğumu arkama atıp ayaklarımı yere sağlamcana bastım. Yumruk kuşkusuz kafasını kıracaktı. Ama yapamadım. Bir şeye de vurmam gerekiyordu. Yumruğu sağ kulağının dibindeki tabuta indirdim. Tabut paramparça oldu. Fred Coker pop müziği festivalindeki çılgın kızlar gibi bağırды, bıraktım yere düştü. Yığıldı kaldı.

Onu orada bırakıp sokağa çıktım. Son on yıldır ilk kez iflâsla böylesine burun buruna gelmişim.

— 145 — -Şeytan Çılgılığı — F : 10

Bay Harry bir anda meteliksiz serseri Harry Fletcher oluvermişti. Klasik bir aslına dönüştü bu. Lord Nelson'a varmadan önce düşünce biçimim de eskisine dönüşmüştü. Daha şimdiden yüzde hesapları yapıyor, son kez bir fırsat aramayı kuruyordum.

Bu erken saatte barda Chubby ile Angelo'dan başka kimse yoktu. Durumu anlattım. Bir şey söylemediler. Zaten söylenecek bir şey yoktu ki.

İlk kadehi sessizlik içinde içtik. «Şimdi ne yapacaksın?» diye sordum Chubby'ye. Omuzlarını silktilti. «Eski balıkçı kayığım duruyor.» Yedi .metrelik, eski biçim ama denize yatkın bir tekneydi, «Yine kerevit avcılığına çıkarım.» Kayalıklardaki iri kerevitler iyi para getirirdi. Ben Dancefle St. Mary'ye gelmeden Chubby yaşamını bu işle kazanıyordu.

«Yeni motor gerek sana, o Sea Gull'lar beş para etmez.» Birer kadeh daha içtik, ben tüm varlığımı şöyle bir hesapladım. Bir iki bin dolar eksik ya da fazla bana çok koymazdı. «Chubby, teknene iki tane yeni yirmi beygirlik Evinrude motoru alacđım.»

«İzin vermem.» Chubby kaşlarını çatıp başını salladı. «Ben senin yanında çalışırken yeteri kadar para biriktirdim.» İnatçıydı da.

«Ya sen Angelo?»

«Ben de ruhumu Rawano'ya satarım artık.»

«Olmaz,» diye Chubby atıldı. «Kerevit için tayfa gerek bana.»

İş tamamdı şu halde. Her ikisi için sorumluluk duyduğumdan rahatlamıştım. Hele Chubby'nin An-gelo'ya göz kulak olacağına çok sevinmiştim. Judith' Sn ölümü çocuğa çok dokunmuştu. İçine kapanmıştı, artık o parlıtlı Romep yoktu. Onu Dancer'in enkazını çıkarmakta aralıksız çalıştırıyordum. Ancak böyle-

— 146 —

ce yarasının kabuk bağlaması için gerekli süreyi kazanacaktı.

Ama bugün iyice içmeye başlamıştı, ucuz bren-dinin ardından birayı yuvarlıyordu. Saf alkol içme dışında içki içmenin bundan kötü bir yolunu bilmi-yı mm.

Chubby ile ben ise işi ağırdan alıyor, ağır ağır içiyorduk. Ama bu görünen neşemizin altında yarından başlayarak bir yol ayrımına geldiğimizi ve artık birarada olamayacağımızı biliyorduk. Yaklaşan bir kaybın ince duygululuğunu veriyordu bu.

O akşam limanda onarım için gelmiş bir Güney Afrika trolcü teknesi vardı. Angelo sızınca biz Chubby ile şarkıya başladık. Trolcülerden iri yarı altısı en çirkin sözlerle sesimizden hoşlanmadıklarını belirttiler. Chubby ile böyle bir meydan okumayı kulak-ardı edemedik. Konuyu tartışmak üzere arka avluya geçtik.

Müthiş bir tartışma ,oldu, Wally Andrew polisleriyle gelince hepimizi, hatta dayak yiyenleri bile alıp tutukladı.

«Benim etim kanım...» diye söyleniyordu Chubby, kolkola hücreye girerken. «Bana karşı çıktı. Kız-kardeşimin oğlu...»

Wally, hücrede kalacağımız süreyi katlanabilir yapmak için adamlarından birini Lord Nelson'a gönderip bir şeyler aldırması. Chubby ile komşu hücrede yatan trolcülerle çok iyi dost olduk, şişe parmaklıklar arasından sabaha kadar gitti geldi.

Ertesi sabah Wally Andrews bizi serbest bırakınca evimi kapatmak için Turtle Körfezine gittim. Kap-kacağın temiz olmasına dikkat ettim, dolaplara bir iki avuç naftalin attım. Kapıları kilitlemedim. St. Mary Adasında hırsızlık diye bir şey bilinmez bile.

— 147 —

\

Son bir kez daha kayalıkların ötesine yüzdüm. "Yarım saat kadar boşuna bekledim yunusları. Gelmediler. Ben de geri döndüm, duş yaptım, üstümü değiştirdim, yatağın altından eski bavulumu alıp avludaki kamyonete gittim. Palmiyeler arasından geçerken arkama bakmadım bile. Ama kendi kendime buraya döneceğime söz vermiştim.

Otelin önüne park edip bir puro yaktım. Marion nöbetini bitirip öğle tatili için çıkınca bir ısılk çaldım. Yanıma gelip arabaya girdi.

«Bay Harry, teknen için ne kadar üzüldüm bilemezsin...» İsteddiğim şeyi sorana kadar birkaç dakika konuştuk.

«Bayan North, oteldeyken hiç telefon konuşması yaptı mı ya da telgraf gönderdi mi?»

«Hatırlamıyorum, Bay Harry. Ama gider bakarım.»

«Şimdi mi?»

«Elbette.»

«Bir şey daha var, Dicky'ye sorar mısın acaba bir resmini falan çekmiş mi?» Dick otelin fotoğraf-çısıydı, dosyasında Sherry North'un fotoğrafının bulunması olasılığı kuvvetliydi.

Marion üç çeyrek saat sonra dışarı çıktığında yüzü gülüyordu.

«Gitmeden bir gece önce bir telgraf göndermiş,» diyerek elindeki kâğıdı verdi. «Bu kopya sende kalabilir.»

Telgraf şöyleydi: MANŞON, DA: 5 CURZON SOK. 97 LONDRA W I. KONTRAT İMZALANDI BO-AC 316 İLE CUMARTESİ HEATHROWDAYIM. İmza falan yoktu.

«Dicky bütün dosyalarını karıştırdı ama sonunda bir tane buldu.» Marion bir kart uzattı. Sherry

— 148 —

North otelin terasında şezlonga uzanmıştı. Kara gözlüklü ve bikiniliydi, ama tanıyabiliyordu.

«Teşekkürler, Marion.» Bir beş sterlinlik uzattım.

Parayı sutyeninine içine koyarken, «Bay Harry, bu paraya ne isterseniz sizin olsun,» dedi.

vgilim, uçağımı kaçırıyorum sonra.» Kızı kalkık burnundan öptüm, arabadan inerken de kışına bir şaplak attım.

Chubby ile Angelo beni uğurlamaya geldiler. Chubby ben gelene kadar kamyonete bakacaktı. Hepimiz suskunduk, kapıda beceriksizce el sıkıştık. Söylenecek bir şey yoktu, hepsini bir gece önce söylemiş bitirmiştik. Pervaneli uçak kıtaya doğru havalanırken ikisini telörgünün dışında uçağa bakarlarken gördüm. BOAC uçağına aktarma için üç saat Nairobi'de bekledim. Gece boyunca da hiç uyumadım. Anavatanıma gitmeyi çok olmuştu. Ve şimdi de acı bir intikam almak için dönüyordum. Sherry North'la konuşmak için sabırsızlanıyordum. İnsan meteliksiz kaldı mı yeni bir araba ve yüz sterlinlik bir takım elbise alma zamanı gelmiş demektir. Cesur ve zengin görürseniz insanlar da böyle .olduğunuz inandırılır. Havaalanında traş olup üstümü değiştikten sonra oradaki Hertz acentesinden bir Hiliman yerine bir Chrysler kiraladım, bavulumu bagaja atıp en yakın lokantya çektim. Güzel bir omlet yiyip biramı içerken yol haritasını incelemeye başladım. Geçmiş o kadar eskide — 149 —

kalmıştı ki, artık yolumu bile bulacağımı inanarru-yordum. Malaya ve Afrika'dan sonra, yemyeşil ve düzenli İngiliz kırları bana yabancı gelmişti. Çok kızgın güneşe alışmış olduğumdan soluk sonbahar güneşi pek donuk geliyordu şimdi. Ama yine de Brighton yolunda tepeleri vadileri aşarken bayağı zevkli bir yolculuk yaptım. Chrysler'i Grand Otelinin karşısına bırakıp The Lanes mahallesine daldım. Mevsimin geç olmasına karşın ortalık turist kaynıyordu. Jimmy North'un dalgıç takımı üzerinde okuduğum adresi bulmak bir saatimi aldı. Kaldırım taşlarıyla döşeli bir sokağın sonlarında, pencereleri ve kapıları kapalı bir yerd. North Sualtı Dünyası sokağı üç metre cephesi olan bir binaydı. Orası da kapalıydı. Tek penceresinin perdesi çekilmişti. Perdenin kengrinde içeri bakmayı denedim ama karanlık olduğundan hiçbir şey göremeyince kapıyı yumrukladım. İçerden hiç ses gelmedi. Tam dönüp gidecekken bir zamanlar pencereye yapıştırılmış ama sonra içeri düşmüş bir karton parçası gözüme çarptı. Kafamı cambaz gibi çevirip bakınca büyük bir şans eseri yüzü yukarı gelecek biçimde yerde yatan kartonun üzerindeki elyazı-sını okuyabildim; Arayanların Sussex, Falmer'de Downers Sokağında Seavievv'a başvurmaları rica olunur. Arabaya dönüp yol haritamı çıkardım yine.

* * *

Chrysler'i daracık yollar arasından sürerken yağmur da başlamıştı. Silecekler iri damlaları yanlara savururken .akşamın erkenden çökmüş karanlığına bakıyordum. — 150 —

Yolumu iki kez kaybettikten sonra kalın bir çitin önünde durdum. Kapiya çivili bir levhada NORTH SEAVIEW yazıyordu. Çitler arasından geçince eski bir kırmızı tuğladan çiftlik binasının avlusuna vardım. Alt katta bir ışık (jörünüyordu. Arabayı park edip yakamı kaldırdım, mutfak kapısına doğru yürüdüm. Kapiyı vurdum. İçerde ayak-sesleri duyuldu. Sürgüler çekildi, kapının üst kısmı zincirli olarak aralandı. Karşımda bir kız vardı. Üzerinde bol bir balıkçı kazağı olan uzun boylu, yüzücü gibi geniş omuzlu kız ilk başta beni pek etkilememişti. Eh, güzel olmasa da alımlı sayılırdı.

Kaşları geniş ve soluk, burnu biraz büyük olmasına karşın gaga gibi değildi, ağzı geniş ve sevimliydi. Yüzünde makyaj yoktu, dudakları soluk pembeydi, burnu ve yanaklarında çiller vardı.

Saçları kalın bir örgü halinde arkasında toplanmıştı. Saçları gibi gözlerini de kapkara sandım ilk başta. Ama birden ışık vurunca öğle güneşi altındaki Mozambik akıntıları kadar koyu mavi olduklarını far-kettim.

Teninin solukluğuna karşın kızın sağlıklı bir havası vardı. Soluk teninin parlaltısı altında, yüzüne dikkatle bakınca, tâ içinden temiz kanın yükselip yanaklarını ve boynunu pembeleştirdiği görülüyordu.

Ansızın karşımdakinin müthiş güzel bir kadın olduğunu farkettim. Yirmi, yirmi beş yaşlarında olmasına karşın kız değil, tam bir kadındı. Bir güçlülük ve olgunluk seziliyordu yüzünde. Ve insanı şaşırtan derin bir sakinlik.

Benim seçtiğim kadınlar genellikle daha belirgin tiplerdir, kadın kovalamak için yorulmayı zahmete değer bulmam. Ama bu benim deneylerimin çok öte-

— 151 —

sinde bir şeydi. Yıllardır ilk kez kendimden pek emin alamıyordum.

İkimiz de ne konuşuyor ne kımıldıyor, yalnızca birbirimize bakıyorduk.

«Harry Fletcher olmalısınız,» dedi sonunda. Çok sakin, eğitim görmüş bir sesi vardı. Şaşkınlıkla bakakaldım yüzüne.

«Nerden bildiniz?»

«İçeri buyrun.» Zinciri çekti, kapının alt bölümünü açtı. Mutfak sıcaktı, lezzetli bir yemek kokusu vardı içerde.

«Adımı nerden bildiniz?» diye sordum yine.

«Gazetede resminiz vardı... Jimmy ile birlikte.» Yine birbirimize bakıp bir süre konuşmadık.

Sandığımdan daha uzun boyluydu, neredeyse omzuma kadar geliyordu, lâcivert pantolonun paçaları uzun siyah deri çizmelerinin içine sokulmuştu. Daracık belini ve kalın kazağın altındaki umut verici iri göğüslerini görebiliyordum şimdi.

İlk anda çirkin, on saniye sonra alımlı olarak nitelemiştim, şimdi ise yaşamım boyunca bu kadar güzel bir kadınla karşılaşmamış olduğumu düşünüyordum.

«Üstünlük sizde,» dedim. «Ben sizin adınızı bilmiyorum.»

«Sherry North.» Uğradığım şoktan kurtulamadan bir süre bakakaldım kadının yüzüne. Tanıdığım öteki Sherry North'a hiç benzemiyordu.

«Sizin birkaç tane olduğunuzu biliyor musunuz?» diye sordum.

«Anlamadım.» Kaşlarını çattı. Çatık kaşları altında mavi gözleri bir başka güzeldi.

«Uzun bir hikâye.»

«Özür dilerim.» Kadın ilk olarak o anda mutfak-

— 152 —

ğın ortasında ayakta durduğumuzu farketmişti. «O-turmaz mısınız? Bir bira içer miydiniz?»

Sherry dolaptan iki bira çıkardı, mutfak masasının başına karşılıklı oturduk.

«Bana uzun bir hikâye anlatacaktınız.» Bira te-

lerlnln kapaklarını açtı, birini önüne itip merakin yüzüne baktı.

Jimmy North'un St. Mary'ye gelmesiyle başlayan olaylar zincirini kendi işime gelen bir biçimde hikâye ettim. Kadın çok eski ve meraklı bir dost gibiydi, rahat konuşuluyordu. Birden ono her şeyi, hiçbir şey saklamadan anlatmak için dayanılmaz bir istek duydum. Daha ilk baştan her şeyin açık olması çok önemliydi.

Oysa tam bir yabancıydı benim için, yine de tanıdığım hiçbir kimseye yapmadığım bir şeyi yapıyor, ena tâ içimden güveniyordum. Bütün olayları eksiksiz anlattım.

Karanlık bastıktan sonra yemek yedik. Evde yapılmış ekmek, çiftlik tereyağı ve güveçte et. Ben St. Mary olaylarını çoktan geride bırakmış, hâlâ konuşuyordum. O ise hiç ses çıkarmadan dinliyordu. Sonunda bir şey saklama gereğini duymadan konuşacağım birini bulmuştum.

Geçmiş yaşamıma döndüm, büyülenmiş gibi hayata ilk atıldığım günleri, hatta Wave Dancer'i alacak parayı nasıl bulduğumu, o günden sonra dürüst yaşama konusunda verdiğim kararın nasıl bozulmak üzere olduğunu bir bir anlattım.

Sonunda Sherry konuşma fırsatını bulduğunda saat de gece yarısını bulmuştu.

«Bana anlattıklarına inanıp inanmayacağımı bilemiyorum. Hiç de öyle bir insana benzemiyorsun. Öyle...» Bir sözcük aradığı belliydi. «İyi bir insana ben-

— 153 —

ziyorsun ki.» Ama istediği sözcüğün bu olmadığı anlaşılıyordu

«Öyle olmaya çalışıyorum. Ama bazen ipin ucunu kaçırıyorum işte. Görünüşe aldanmamalı.»

«Evet öyle,» diyerek başını salladı Sherry. Bir uyarıydı bu belki. «Bana neden anlattın bunları? Çok akıllıca bir davranış değil aslında.»

«Birinin benim hakkımda bir şeyler bilmesi zamanı gelmişti sanırım. Seni seçtiğim için özür dilerim.»

Sherry gülümsedi. «Bu gece Jimmy'nin odasında yatabilirsin. Sokağa fırlayıp ilk önüne çıkana aynı şeyleri anlatma tehlikesine atamam seni.»

Bir gece önce hiç uyumamıştım, birden çok yorgun hissettim kendimi. Yatak odasının merdivenlerini çıkacak dermanım bile yoktu. Ama bir soru daha sormalıydim.

«Jimmy St. Mary'e neden geldi? Ne arıyordu? Kimlerle olduğunu, kimin hesabına çalıştığını biliyor muydun?»

«Hayır.» Kız başını sallarken gerçeği söylediğini anladım. Kendisine bu kadar güvenden sonra bana yalan söylemezdi.

«Öğrenmem için bana yardım eder misin? Onları bulmam için yardım eder misin bana?»

«Ederim.» Ayağa kalktı. «Sabaha yine konuşuruz.»

Jimmy'nin odası çatıdaydı. Duvarlarda fotoğraflar, kitap dolu raflar, gümüş kupalar, delikanlılığın hazineleri vardı. Yatak yüksek, şilte yumuşaktı.

Sherry yatağa çarşaf sererken ben de arabadan

— 154 —

bavulumu afdim. Banyoyu da gösterdikten sonra yanımdan ayrıldı.

Birkaç dakika dama vuran yağmuru ancak dinleyebildim, hemen uyumuşum. Gece uyandığımda

İz evin içinde kızın fısıltıyla konuştuğunu duydun;

Çıplak ayakla sessizce yatak odası kapısını açıp merdiven başına kadar yürüdüm. Sherry koridordaki telefonda konuşuyordu. Eliyle ağızlığı örttüğü için sözlerini duymadım. Işık arkasından geliyordu. Üzerindeki incecik geceliğin altında vücudu çıplakmış gibi görünüyordu.

Gözlerimi kızıdan güçlükle ayırıp yatağa döndüm. Sherry'nin telefonu üzerinde düşündüm bir süre, içimde bir huzursuzluk kıpırtısı uyanır gibi oldu, ama az sonra yine dalmıştım.

Sabah yağmur kesilmişti, buz gibi havayı içime çekmek için dışarı çıktığımda yerler vıcık vıcık çamur içindeydi.

Bir gece önceki itiraflardan sonra Sherry'nin yanında sıkılacağımı sanmıştım ama hiç de beklediğim gibi olmadı. Kahvaltıda pek rahat konuştuk. Yemekten sonra, «Sana yardım edeceğime söz vermiştim.» dedi. «Elimden ne gelir ki?»

«Birkaç soruyu yanıtlatabilirsin.»

«Pekâlâ, sor bakalım.»

Jimmy North'un ağzı çok sıkıydı, kızkardeşine St. Mary adasına gideceğini söylememişti. Portekiz Mozambiki'nde Cabora Bossa barajında elektronik sualtı malzemesi yerleştireceğini söylemişti yola* çıkarken. Sherry onu malzemesiyle birlikte havaalanına

— 155 —

götürmüştü. Bildiği kadarıyla yola yalnız çıkmıştı. Polis Brighton'daki mağazaya gelip öldürüldüğünü bildirmişti sonra. Gazetelerde okumuştı, hepsi o kadar.

«Jimmy'den hiç mektup almadın mı?» «Hayır.» O kurt sürüsü mektuplarına el koymuş olmalıydı. Ama Sherry'nin taklidinin gösterdiği mektup kesinlikle sahte değildi.

«Hiçbir şey anlamıyorum. Aptal mıyım yoksa?» «Hayır.» Bir puro çıkardım, tam yakacakken durdum. «İçebilir miyim?»

«Beni rahatsız etmez.» Sevindim, vazgeçmek zorunda kalsaydım bozulacaktım. Puroyu yakıp kokusunu içime çektim.

«Jimmy'nin büyük bir izin peşinde olduğu anlaşılıyor. Parasal desteğe ihtiyacı vardı ve yanlış kapıyı çaldı. Aranılan şeyin nerede olduğunu öğrendikleri an onu öldürdüler ve beni de öldürmeye kalkıştılar. Bundan bir sonuç alamayınca da senin kimliğinde birini gönderdiler. Kadın o nesnenin yerini öğrenince bana bir tuzak hazırlayıp memleketine döndü. Bundan sonraki adımları Big Gul! adasına dönmek olacaktır. Hoş, orda da kendilerini bir sürpriz bekliyor ya.»

Kahveleri tazelerken bu sabah makyaj yaptığını farkettim, ama öyle hafif yapmıştı ki, çilleri hâlâ görünüyordu. Dün geceki düşüncemi bir kez daha gözden geçirdim... evet, sabahın bu erken saatinde bi-lei gördüğüm en güzel kadındı. Sherry kaşlarını çatmış fincanının içine bakarken, masanın üstündeki ince ama güçlü görünen koluna dokunmak istedim.

«Ne arıyorlardı. Harry? Onu öldürenler kimlerdi?»

— 156 —

«Çok yerinde iki soru. İkisi için de ipuçları yar elimde, ancak sırasıyla yanıtlamaya çalışalım. Jimmy neyin peşindeydi? Bunu öğrenirsek katillerinin ardına düşebiliriz.»

«Bu konuda hiçbir fikrim yok.» Başını kaldırıp

mo baktı. Gözlerinin rengi dün gecekinden daim açıktı, tam bir gokyakut gibi. «Elindeki ipuçları nedir?»

«Geminin çanı. Çanın üzerindeki arma.»

«Ne anlama geliyor bu?»

«Bilmiyorum, ama öğrenmesi güç olmasa gerek.» Artık dayanamayacaktım, elimi elinin üstüne koydum. Tıpkı görüldüğü gibi ince güçlü, eti sıcaktı. «Ama daha önce Jimmy'nin buradaki odasıyla Brig-hton'daki dükkânda bir araştırma yapmam gerek. İşe yarar bir şey bulabiliriz belki de.»

Elini çekmemişti. «Pekâlâ, önce dükkâna gidelim mi? Polis orada araştırma yaptı ama atladıkları bir şey olabilir.»

«Tamam, sana bir öğle yemeği ısmarlarım.» E-lini hafifçe sıktım, Sherry elini çevirip benimkini sıktı.

«Kabul,» dedi. Elini sıkmasına o kadar şaşırmıştım ki, bir şey söyleyemedim. Boğazım kupkuruydu, sanki kilometrelerce koşmuşum gibi nabzım atıyordu. Kadın elini hafifçe çekip ayağa kalktı.

«Haydi şimdi bulaşıkları yıkayalım.»

St. Mary kızları Bay Harry'nin bulaşık kuruladığını görselerdi şerefim bir anda bin parça olurdu.

Sherry hepsi de sualtı dünyası ve dalgıç aletleriyle dolu avludan geçip arka kapıdan içeri soktu beni. Avluda neler yoktu ki... atılmış hava şişelen, portatif bir kompresör, çıkarılmış teknelerin lombos pen-

— 157 —

cereleri, hatta tüm dişleri tamam bir dev balinanın alt çenesi...

Sherry kapıyı açarken, «Çoktandır burada değilim,» diye özür diledi. «Jimmy olmayınca...» Omuzlarını silkti. «Bu çöplüğü satıp dükkânı kapatmam gerek artık. Kirayı da devredebilirim herhalde.»

«Ortalığa şöyle bir bakabilir miyim?»

«Elbette, ben de çay suyunu koyayım.»

Avludaki eşyayı tek tek elden geçirdim. Görebildiğim kadarıyla önemli hiçbir şey yoktu. İçeri girip duvardaki raflarda duran deniz kabuklarına, köpekbalığı dişlerine baktım. Sonunda bir köşede duran masanın çekmecelerini açtım. Sherry bir fincan çay getirip kendisi de masanın kenarına ilişti. Eski faturaları, lastik bantları, kıstır-gaçları çıkarıp doldurdum masanın üstüne. Elime geçen bütün kâğıtları tek tek okudum.

«Hiç mi?» diye sordu Sherry.

«Hiç,» derken saatime baktım. «Öğle olmuş.»

Sherry dükkânı kapattı. Neyse, yakınlarda iyi bir lokanta bulduk, bize arka salonda bir masa verdiler, istakozla birlikte bir şişe Poniliy Fuisse ısmarladım. Şarabın fiyatının şokundan kurtulduktan sonra kahkahalarla güldük yemek boyunca. Bu neşenin nedeni yalnızca şarap değildi. Aramızdaki duygu giderek güçlenmekteydi.

Yemekten sonra Seavievv'a döndük, Jimmy'nin odasına çıktık.

«Eğer bir sır saklıyorsa burada olmalı,» dedim. Ancak önümdeki işin epey uzun ve yorucu olduğunun farkındaydım. Odada yüzlerce kitap, yığınla dergi vardı. Ayrıca yatağın ucundaki rafta da bir dizi dosya göze çarpıyordu.

«Seni bırakayım da çafış,» deyip çıktı Sherry.

— 158 —

Raflardan birini masaya boşaltıp işe koyuldum. Bunun düşündüğümünden de güç bir iş olacağını anlamıştım. Jimmy okurken kalemi elinden bırakmayan insanlardandı. Kitapların kenarlarına notlar düşmüş, yorumlar yapmış, ünlem işaretleri koymuştu. Kendisini ilgilendiren her şeyin de altı çiziliydi.

St. Mary ile uzaktan yakından ilgili bir şey bulma umuduyla inatla okumayı sürdürdüm.

Saat sekize doğru dosyaların bulunduğu rafa sıra gelmişti. İlk iki tanesi batık gemiler konusunda ayrıntılı bilgilerle doluydu. Üçüncüsünün sırtında yazı yoktu, üstü yapay deri kaplıydı. İçindeki kâğıtları görünce bunun olağandışı bir şey olduğunu anladım.

Üzeri pullu zarflarıyla bir dizi mektup vardı dosyada. On altı mektubun hepsi de Fenchurch Sokağında Parker ve Wilton Şirketine yazılmıştı.

Her birinin elyazısı başka olmasına karşın, hepsi de geçen yüzyılın kusursuz elyazısıyla yazılmıştı.

Zarflar eski imparatorluğun çeşitli yerlerinden gönderilmişti; Kanada, Güney Afrika, Hindistan... üzerlerindeki on dokuzuncu yüzyıl pulları başlıbaşı-na bir servet oluşturmaktaydı.

İlk iki mektubu okuyunca Parker ile VWilson'un, denizcilik acentesi olduğunu ve Kraliçe Viktorya'nın hizmetindeki önemli kişiler adına iş gördüklerini anladım. Mektuplar taşınmaz mallara, paraya ve hisse senetlerine ilişkindi.

Tümü de 1857 Ağustos'u ile 1758 Temmuz'u arasındaki dönemi kapsadığına göre, herhalde bir bütün olarak açık artırmadan ya da bir antikacıdan alınmış olmalıydı.

Şöyle bir baktım, sıkıcı bir sürü bilgi vardı içlerinde. Ancak onuncu mektubun bir sayfasına birden gözüm takılınca tüylerim diken diken oldu.

— 159 —

İki sözcüğün altı çizilmiş, kenara da Jimmy North'un elyazısıyla bir not düşülmüştü: «B, Mus. E. 6814 (8).»

Beni şaşırtan o iki sözcük olmuştu.

«Şafak Işığı.»

Bu sözleri daha önce de duymuştum. Ne zaman olduğunu hatırlamıyordum ama önemli olduğundan kuşku yoktu. Mektubu başından okumaya başladım. Gönderenin adresi yerine yalnızca "Bombay" yazılıydı. Tarihi de 16 Eylül 1857'ydi.

Sayın Bay Wilton,

Şirketinizin Şafak Işığı adlı teknesine adıma yüklenmiş beş parça eşyanın ambarlanma-sında çok titizlik göstermenizi istiyorum. Tekne ayın 25'inde buradan yola çıkacak ve Londra' da şirket rıhtımına yanaşacaktır.

Lütfen sağlam olarak teslim alındığını ilk postayla bildiriniz.

Saygılarımla, ' Albay Sir Roger Goodechild Kraliçenin Hindistan Ordusu

Parter gemisinin kaptanı aracılığıyla iletilmiştir.

Kâğıdın hışırdağını duyunca elimin titrediğini farkettilim. Bir ipucu bulmuştum sonunda. Anahtar buydu. Mektubu dikkatle masanın üzerine koyup üstüne de ağırlık olarak gümüş kâğıt keseceğini yerleştirdim.

Bir kez daha okumaya başlamışken birden dik-

— 160 —

katim dağıldı. Dışarda yaklaşan bir otomobil gürültüsü duymuştum. Farlar pencereyi aydınlatıp evin öteki yanına döndü.

Yerimde doğrulup kulak kesildim. Arabanın motoru kapatıldı, kapılar hızla vuruldu.

Uzun bir sessizlikten sonra konuşmalar, ardından da hiddetli sesler duydum. Erkek sesleri. Ayağa kalktım.

Tam o anda Sherry bir çığlık attı. Sesi eski evin içinde cınlamış, mızrak gibi beynime saplanmıştı. İçimde öylesine bir koruma içgüdüğü uyandı ki, hareket ettiğimin farkında bil© olmadan kendimi aşağıda buldum.

Mutfak kapısı açıktı. Sherry'nin yanındaki iki adamın yaşlıca ve irice olanının üstünde bej renkli devetüyü bir palto, başında bir kasket vardı. Yüzü derin kırışıklı, gözleri çukura kaçmıştı. Dudakları ince ve soluktu.

Sherry'nin sol kolunu sırtına gelecek biçimde bükmüş, kızı ocağın yanındaki duvara yaslanmıştı.

Diğeri daha gençti, ince uzun, soluk benizliydi, uzun sarı saçları meşin ceketinin omuzlarına kadar uzanıyordu.

Sherry'nin öteki elini yanan gaz alevinin üzerinde tutarken sırtıyordu.

Kasketli adam boğuk bir sesle, «Yavaş ol evlât, kariya düşünecek zaman tanı,» diyordu.

Parmakları gaz alevine değen Sherry bir çığlık daha kopardı.

«İstedğin kadar bağır, yavrum,» diyerek güldü sarışın olanı. «Seni duyacak kimse yok nasıl olsa.»

«Benden başka.» İkisi birden yüzlerinde komik denebilecek şaşkın bir ifadeyle bana doğru döndüler.

«Bu da...» diye söze başlayan sarışın adam

— 161 — Şeytan Çığı — F: 11

Sherry'nin elini bırakıp arka cebine uzandı.

Herife iki kere vurdum, sağ yumruğum kafaşma indi, solum da beynine. Doğrusu vuruşmadan pek hoşlanmamıştım, biraz hafif gibi gelmişti bana, ama yine de. adam sırtüstü devrilirken iskemleye çarpıp dolabın dibine yığıldı. Ona daha fazla zaman ayıra-mayacağım için kasketli olana döndüm.

Herif Sherry'yi bırakmamıştı, üzerine geldiğimi görünce kızı bana doğru fırlattı. Dengemi kaybettim, düşmemizi önlemek için Sherry'yi itip. arkasından koşmam bir iki saniye almıştı. Avluya vardığımda adam eski bir Triumph spor arabaya binmek üzereydi. Dönüp arkasına baktı.

Durumunu hesapladığını görüyordum. Arabaya atlayıp hareket ettirecek zamanı yoktu. Sola dönüp paltosunun eteklerini savura savuro koşmaya başladı. Ben de ardından koştum.

Yer çamurlu olduğu için hızlı koşamıyordu. Bir ara ayağı kaydı, düşecek gibi oldu. Birden bir sustalının açıldığını belirten bir çıt sesi duydum, arkasından bıçağın parıltısını gördüm. Herif bıçağı uzatarak çömeldi. Ben hiç aldırmadan dosdoğru koşmaya devam ettim.

Herifin hiç beklemediği bir şeydi bu. Çoğu insan çelik parıltısını görünce olduğu yerde kalır. Aşağıdan mideme doğru bir hamle yaptı, ancak hem eli titriyordu, hem de soıuk soluğaydı. Bileğini yakaladığım anda koluna da şiddetli bir yumruk indirdim. Bıçak elinden düşerken herifi kalçamın üzerinden yere fırlattım. Sırtüstü düştü. Hemen dizimi karnına dayadım. Yüz kiloluk ağırlığım adamı soluksuz bırakmıştı. Ana rahmindeki bebek gibi iki büklüm oldu. Yüzüstü çevirip kasketini çıkardım, kır saçlarını

— 162 —

kavradığım gibi omzuna oturup yüzünü çamurların içine gömdüm.

«Kızları rahatsız eden küçük oğlanlardan hiç hoşlanmam,» dedim. Arkamda Triumph'ın motoru birden gürledi. Farlar daracak yolu aydınlattı.

Sarışının işini aceleye getirmiş olduğumu biliyordum. Yerdeki herifi bırakıp arkaya koştum. Arabanın tekerlekleri sert bir dönüş yaparken farlar gözlerimi aldı, araba birden fırlayıp çamurlu yola girdi. Sürücüsü direksiyona hakim olup kaymayı önledi ve dosdoğru üzerime gelmeye başladı.

Kendimi yere atıp çitin kenarındaki daracık hendeğe yattım. Triumph çite çarpıp yerinden söktü. Tekerlekler yüzümün bir iki santim ötesinden çamurlar savurarak geçip gitti. Yerde yatan adamın yanına gelince bir an durakladı. Dizleri üstünde doğrulmuş olan yaşlıca adam arabaya atladı. Ben su yolundan çıkarken de araba ardında çamurdan bir duvar bırakarak hızlanıp gözden kayboldu.

Kovalamayı bırakıp Chrysler'e doğru koştum. Ancak elimi cebime sokunca anahtarları Jimmy'nin odasında bıraktığımı hatırladım.

Sherry mutfak kapısına dayanmış duruyordu. Yanmış olan elini göğsüne bastırmıştı, saçları darmadağınktı. Bluzu omzundan yırtılmıştı.

«Onu durduramadın, Harry,» dedi soluk soluğa.

Kızın acı içinde olduğunu görünce arabayı kovalamayı unutmuştum bile. «Elin nasıl?»

«Biraz yandı.»

«Seni hemen bir doktora götürüyüm.»

«Gerek yok.» Ama gülümserken yüzü acıyla bu-ruşmuştu. Jimmy'nin odasındaki çantamdan sancısı için Doloxerve, biraz uyuması için de Mogadan aldım.

— 163 —

«Buna gerek yok,» diye itiraz etti.

«Çocukmuşsun gibi burnunu sıkıp zorla içirme-mi mi istiyorsun?» Gülümseyerek baktı yüzüme, başını salladı, hapları yuttu.

«Bir banyo yapsan iyi olacak,» dedi.. «Sırlısıkla olmuştun,» Birden üşüdüğümü farkettilim. Mutfaka döndüğümde Sherry'nin ilaçlardan sersemlemiş olduğunu gördüm, ama kahve hazırlamış içine biraz da viski katmıştı. Karşı karşıya oturup içtik.

«Ne istiyorlardı?» diye sordum. «Ne dediler?»

Düşündüm. Bir şeyler anlamsızdı ama ne? Canım sıkılmıştı.

«Sanırım...» Sherry'nin sesi boğuktu, ayağa kalkmaya çalıştığında sendeledi. «Vay canına! Ne verdin bana öyle?»

İtirazlarına aldırmadan kucağıma alıp odasına götürdüm. Kız yanı ağır basan pembe çiçekli duvar kâğıtlı bir odaydı.

Yatağına yatırıp ayakkabılarını çıkardım, üstünü örttüm.

İçini çekerek gözlerini kapattı. «Çok yararlısın,» diye fısıldadı. «Seni elden çıkarmamak gerek.»

Bundan cesaret alarak yatağın kenarına oturdum, saçlarını, geniş alnını okşayarak uyuttum. Bir dakika sonra kendinden geçmişti. İşığı söndürdüm, tam kapıdan çıkarken birden vazgeçtim.

Ayakkabılarımı çıkarıp battaniyenin altına g i r i m. Sherry uykusu arasında doğal olarak kollarımın arasına girdi.

Zevk verici bir duyguydu bu, az sonra ben de uyumuştum. Sabah şafak sökerken uyandım. Yüzü boynuma yapışmış, bir koluyla bacağını üzerime atmıştı, saçları yanaklarımı gıcıkliyordu.

Kızı uyandırmadan hafifçe sıyrıldım, alnından öptüm, ayakkabılarımı alıp odama döndüm. Yaşa-
— 164 —

mim boyunca ilk kez kollarımın arasında güzel bir kadın olduğu halde yatmış ve uyumaktan başka bir şey yapmamıştım. Gururdan yerimde duramıyordum.

* * *

Mektup hâlâ Jimmy'nin masası üzerinde duruyordu. Banyoya girmeden önce bir kez daha okudum. Kenardaki. «B. Mus. E. 6913 (8)» notu aklımı iyice karıştırmıştı, traş olurken hep bunu düşündüm.

Dün gecenin çatışmasından kalan izleri görmek için aşağı indiğimde yağmur dinmiş, bulutlar dağılmak üzereydi.

Çamurların arasında duran sustalıyı alıp çitin öte yanına attım. Mutfığa girince soğuğu hissederek ayaklarımı yere vurdum bir süre.

Sherry kahvaltı hazırlıyordu.

«Elin nasıl?»

«Fena değil.»

«Londra'ya giderken bir doktora gösteririz.»

«Londra'ya gideceğimi de nerden çıkardın?» diye sakin bir sesle sordu ekmeğine yağ sürerken.

«İki nedeni var. Burada kalamazsın. Kurt sürüsü geri gelecektir.» Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ama bir şey demedi. «İkincisi de bana yardım edeceğini söylemiştin... izler de buradan Londra'ya doğru uzanıyor.»

İnanmış görünmediği için Jimmy'nin dosyasında bulduğum mektubu gösterdim.

«Arada bir bağlantı göremiyorum,» dedi sonunda. «Ben de öyle,» dedim. Günün ilk purosunu yaktığımda bir mucize oldu sanki. «Ama Şafak Işığı sözcüklerini görür görmez kafamda bir şey çıt etti...» Sustum. «Tanrım! Tamam işte! Şafak Işığı!» Wcve Dancer'in köprüsüne aşağıdaki kamaranın vantilatör

— 165 —

deliğinden gelen konuşmayı hatırlamıştım.

«Şafak Işığına varmak için...» Jimmy'nin sesi çok kesindi, heyecanlıydı. «Eğer Şafak Işığı...» Tekrarlanan bu iki sözcük ilgimi çekmişti. Ve de aklıma takılıp kalmıştı.

Sherry'ye durumu anlatmaya çalıştım ama öylesine heyecanlanmıştım ki, sözler ağzımdan karmakarışık dökülüyordu. Açıklamamı anlamadan halime bakıp kahkahalarla gülmeye başladı.

«Sen saçmalıyorsun gibime geliyor.»

Yeniden başladım, ama sözün yarısında susup sessizce baktım yüzüne.

«Şimdi ne oldu?» Hem hoşlanıyordu, hem de sıkılmıştı artık. «Beni de delirteceksin sonunda.»

Çatalımı aldım. «Çan. Sana sözünü ettiğim çanı hatırlıyor musun? Jimmy'nin Gunfire kayalığından çıkardığı çan?»

«Evet.»

«Üstünde kumların aşındırdığı harfler olduğunu söylemiştim.»

«Evet, hatırlıyorum.»

Çatalla tereyağ kalıbının üstüne çizmeye başladım.

«... VV N L... İşte bu harfler. O zaman bir anlam çıkaramamıştım. Ama şimdi...» Hemen harfleri tamamladım: DAWN LIGHT (Şafak Işığı).

Başını ağır ağır salladı.

«Bu tekne konusunda bilgi edinmeliyiz.»

«Nasıl ama?»

«Kolay olmalı. Hindistan seferi yaptığını biliyoruz. Kayıtları olmalı. Lloyds Sigorta Şirketinde ya da Ticaret Odasında.»

Mektubu elimden alıp bir kez daha okudu. «Ce-

— 166 —

sur albayın sandıklarında herhalde kirli çoraplarıyla eski gömlekleri vardı.» Yüzünü buruşturup mektubu geri verdi.

* * *

Sherry'nin çok az bir yükü yola çıkan insanlardan olması beni çok sevindirmişti. Ben çantalarımızı Chrysler'e yerleştirirken o da kiracıları çiftçiyle konuşmaya gitti. Bizim yokluğumuzda adam eve gaz-kulak olacaktı. Dönünce mutfak kapısını kilitledi, arabaya yanına oturdu.

«Uzun bir yolun başındaymışız gibi bir duygu var içimde,» dedi.

«Benim de planlarım var,» diyerek yüzüne bakıp sırttım.

Hayvwards Heath'de bir doktor buldum. Sherry'nin eli şimdi şişmiş, su toplamıştı. Doktor elini iyice temizleyip sardı.

Kuzeye doğru yol alırken, «Şimdi daha kötü,» diye söylendi Sherry. Acısıyla solgun ve sessizdi. Ben de buna saygı gösterip kentin varoşlarına varıncaya kadar ağzımı açmadım.

«Kalacak bir yer bulmalıyız,» dedim sonunda. «Şöyle merkezde rahat bir yer.»

Şaşkın bakışlarla yüzüme baktı.

«Bir pansiyonda falan iki oda bulsak daha rahat ve ucuz olurdu, değil mi?»

Mideme sıcak ve heyecan verici bir ağrı gelip yerleşmişti. «Ne garip, ben de şimdi aynı şeyi söyleyecektim.»

«Biliyorum.» İki saattir ilk kez güldü. «Seni zahmetten kurtardım işte.» Hâlâ gülerek başını salladı. «Ben amcamın yanında kalacağım. Pimlrco yakınla-

— 167 —

rındaki evinde fazla bir odası vardır. Hemen köşe başında da küçük bir han var. Temiz ve sakın bir yerdir.»

«Aman ne şaka, ne şaka,» diye mırıldandım.

Ben arabada beklerken o gidip amcasına telefon etti.

«Tamam,» dedi yanıma gelince. «Evdeymiş.»

Nehir yakınlarında sessiz ve sokakta giriş katında oturuyordu amcası. Sherry önden yürüyüp zili çalarken ben de bavulunu indirdim.

Kapıyı açan adam kısa boylu, ince yapılıydı. Altmış yaşlarında vardı. Sırtındaki hırkanın dirsekleri yamalı, ayakları terlikliydi. Ancak bu evcil haliyle hiç uyuşmayan bir şeyi daha vardı, kısa kesilmiş kıvrak saçlarıyla, bıyığı. Gözlerindeki parlaklık ve omuzlarının askerce geriye atılmış olması hemen uyarı zilleri çaldırdı içimde. Bu adam çevresinde olup bitenin farkındaydı, uyanıktı.

«Amcam Dan Wheleer. Amca, bu da Harry Fletcher. Sana sözünü ettiğim genç.»

Adam başını salladı. Eli kemikli ve kuruydu, bakışı eşekarısı gibi sokuyordu insanı. «Buyrun. Girin içeri bakalım.»

«Sizi rahatsız etmeyeyim, efendim...» Geçmişin askerliğinden kalma düşünülmeden söylenmiş bir şeydi bu efendim.

Kendime yatacak bir yer bulmam gerek.»

Dan Amca ile Sherry bakiştılar, kız belli belirsiz başını salladı. Ben onların omuzları üzerinden içeri bakıyordum.

Mobilyalarının azlığı, sade döşenişi, hiçbir süs eşyası olmadığına bakılırsa tam bir yalnız yaşayan erkek eviydi. Her nedense oda da adam hakkındaki ilk izlenimlerimi doğruluyordu. Sherry ile

— 168 —

ne kadar çok birlikte olmak istiyorsam ondan o kadar uzak kalmam doğru olacaktı.

«Seni bir saat sonra alırım, yemeğe gideriz,» dedim. Sonra dönüp arabaya yürüdüm. Sherry'nin salık verdiği han Windsor Arms'dı. Kızın dediği gibi amcasının adını verince beni gökyüzünü ve televizyon antenlerini gören arka odaya yerleştirdiler. Üze-rimdeküeri çıkarmadan yatağa uzanıp saatin geçmesini beklerken North ailesiyle akrabalarını düşündüm. Bir şeyden emindim... İkinci Sherry North benden öyle kolay kolay kurtulamayacaktı. Kendisini yakından izleyecektim, ama yine de beni şaşırtan, aklımın almadığı çok şey vardı ortada. Sakin ve güzel yüzünün aksine çok daha karmaşık bir kişiliği olmalıydı. Bunu araştırmak ilginç olacaktı. Düşünmeyi bırakıp telefonun başına geçtim. Yirmi dakika içinde üç konuşma yaptım. Fenchurch Sokağında Lloyds firmasına, Greeni/vich'teki Ulusal Denizcilik Müzesine ve sonuncusunu da Blackfriars Sokağında Hindistan Bürosu Kütüphanesine. Londra sokaklarında insanın başına belâ olacak olan arabayı hanın arkasındaki parka çekip yürüyerek gittim amcanın evine. Kapıyı çıkmaya hazır olan Sherry açtı. Böyle dakik olması gerçekten hoşuma gitmişti.

Yemek yerken, «Dan Amcamı sevmedin, değil mi?» diye sordu. Yanıtlamadım.

«Bir iki telefon görüşmesi yaptım. Aradığımız yer Blackfriars Sokağında. Westminster bölgesinde. Hindistan Bürosu Kütüphanesi. Yemekten sonra oraya gideceğiz.»

«Aslında tanıdığın zaman çok tatlı bir insan olduğunu göreceksin.»

«Bak şekerim, amcan senin, tamam mı? Senin olsun.»

— 169 —

«Ama neden, Harry?»

«Yaşamını neyle sağlıyor? Asker mi, denizci mi?»

Yüzüme bakakaldı. «Nerden bildin?»

«Bin kişi içinde olsa bile tanırım bu tipleri.»

«Askerdi, ama emekli şimdi. Bunun ne önemi var ki?»

«Ne istiyorsun?» Yemek listesini salladım. «Rosto a! istersen, ben ördek yiyeceğim.» Atlatılmayı kabul edip dikkatini yemeğe verdi.

Hindistan Bürosu Arşivi yeşilimsi cam ve mavi çelik karışımı modern binalardan birindeydi.

Sherry ile kapıdan giriş kartı aldık. Önce katalog odasının denizcilik bölümüne girdik. Arşivlere bakan temiz giyimli ama aksi yüzü kadına Honourable Şirketinin Şafak Işığı gemisi konusunda bilgi bulunabilecek dosyayı istedim. Kadın tavana kadar yükselen çelik raflar arasında kayboldu.

Yirmi dakika sonra önüme kalınca bir dosya bıraktı.

Kalın kartondan dosya kabını göstererek, «Şuraya imza edeceksiniz,» dedi. Sonra, «Ne garip,» diye devam etti. «Bir yıl içinde bu dosyayı isteyen; ikinci kişisiniz.»

Benden önceki imzaya baktım: J.A. North. Jim-my'nin ayak izlerindeydik. Adının altına «Richard Smith» diye yazdım.

«Şurada oturabilirsiniz. Lütfen dosyayı pek karıştırmayın, olmaz mı?»

Sherry ile yanyana oturduk, dosyanın ipini çözdüm.

Şafak Işığı ondokuzuncu yüzyılın başlarında Blackwall tersanelerinde yapılmış, Blackvall fırka-

*• — 170 —

teyni tipindendi. O dönemin teknelerinin tipik bir örneği sayılırdı.

Hourable İngiliz - Hindistan Şirketi hesabına Sunderland'da yapılmış olan tekne 1330 tonluktu, yetmiş metre boyundaydı, burnu sekiz metreydi. Böylesine dar bir burun teknenin hızını epey artırır, ama şiddetli-rüzgârda da epey sallantı yapardı. Şafak Işığı 1832'de, şirket Çin tekeli elinden kaçırmadan bir yıl önce denize indirilmişti. Bu talihsizliği tekneyi sonuna kadar izlemiş olmalıydı.

Dosyada çeşitli mahkemelerde sürdürülen soruşturmaların raporları da yer alıyordu. Hoggie adlı kaptanı daha ilk seferinde gemiyi Hooghly nehrinde Diamond rıhtımına bindirmişti. Mahkeme, kaptanın kaza sırasında aşırı alkol almış olduğunu saptamış ve kaptanlığı elinden almıştı.

Talihsizlikler sürüp gitmişti. 1840 yılında Güney Atlantik'te bir fırtınada direkleri devrilmiş, tekne bir Hollandalı tarafından akıntıyla sürüklenir bir halde bulunmuştu.

1846'da tayfalarının yarısı Yeni Gine'nin vahşi kıyılarına çıkmışlarken yerlilerin saldırısına uğramışlar ve tümü öldürülmüştü. Ölü sayısı altmış üçtü.

23 Eylül 1857'de Bombay'dan St. Mary, Ümit Burnu, St. Helena yoluyla Londra'ya gitmek üzere denize açılmıştı.

«Tarihe bak,» dedim. «Goodchild'ın mektubunda sözünü ettiği tarih bu işte.»

Sherry cevap vermeden başını salladı, son birkaç dakikada kızın benden hızlı okuduğunu farketmiştim. Ben daha üçte ikisini tamamlamadan onun sayfayı çevirmesini önlemek zorunda kalıyordum her seferinde. Şimdi de satırları kovalarken soluk yanaktan renklenmişti, alt dudağını ısıırıyordu.

— 171 —

«Haydi, çabuk ol!» Bileğini tuttum.

Şafak Işığı St. Mary Adasına varamamıştı. Kaybolmuştu. Üç ay sonra tüm tayfasıyla birlikte battığına karar verilmiş ve Lloyds Sigorta şirketlerine tekne sahibinin ve nakliyecilerin paralarının ödenmesini emretmişti.

Çin'den ve Hindistan'dan mal yükleyen küçük bir tekne için doğrusu pek etkileyici bir yükü vardı:

364 sandık çay

494 yarım sandık çay

Dunbar ve Green Şirketi hesabına 72 ton. 101 Sandık çay 618 yarım sandık çay

Simpson, Wyllie ve Livingstone Şirketi hesabına 65 ton. 577 balya ipekli

Elder Şirketi hesabına 82 ton. 5 sandık çeşitli eşya

Albay Sir Roger Goodchild hesabına 4 ton.. 16 sandık çeşitli eşya

Binbaşı John Cotton hesabına 6 ton. 10 sandık çeşitli eşya

Lord Elton hesabına 2 ton. 26 kutu çeşitli baharat

Paulson Şirketi hesabına 2 ton.

Parmağımı manifestonun dördüncü maddesine koyunca Sherry gözleri yine gökyakut gibi parlayarak başını salladı.

Olay kapandığı sırada, dört ay sonra 1858 Nisanında Hindistan'dan gelen Watmer Ccstte gemisi İngiltere'ye Şafak Işığı yolcularından kurtarılanları getirmişti.

Altı kişi kurtulmuştu. Bunlardan biri ikinci kap-

— 172 —

tan, dördü tayfa, altıncısı da babası binbaşıyla vatanına dönmekte olan yirmi iki yaşındaki Bayan Charlotte Cottan'du.

İkinci Kaptan Andrew Barlow mahkemede verdiği ifadede, kupkuru bir anlatıma karşın, bir felâket ve kurtuluşun kahramanca hikâyesini gözler önüne sermişti.

Bildiğim birkaç şeyle birleştirence hikâyeyi tam olarak gözümün önünde canlandırabiliyordum.

Bombay'dan yola çıkışından on dört gün sonra Şafak Işığı güneydoğudan esen şiddetli bir fırtınayla karşılaşmıştı.

Fırtına yedi gün yedi gece gemiyi önüne katıp götürmüştü. O kasırgalardan biri evimin damını uçurduğu için bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum.

Teknenin direkleri devrilmiş, yelkenleri uçup gitmişti. Bu yüzden kıyı görüldüğü zaman kaderine boyun eğmekten başka yapacak iş kalmamıştı. Rüzgâr ve akıntı tekneyi baca biçiminde bir kayalığa sürüklemişti.

Tekne kayalar arasında sıkışmış kalmış, Andrew Barlow on iki tayfanın yardımıyla kurtarma sandallarından birini denize indirebilmişti. İçlerinde Bayan Cotton da olan dört yolcuyla almışlar, Barlow'un ustalığı sayesinde çılgın denizden ve öldürücü kayalıklardan kurtulup sakin iç sulara erişebilmişlerdi.

Sonunda sandalı bir adanın kumsalına çekmişler, burada dört gün fırtınanın dinmesini beklemişlerdi.

Barlow adanın üç tepesinden en güneyde olanına çıkmıştı. Anlatımı tamdı. Moruklar ve Gunfire kayalığı. Hiç kuşku yoktu. Jimmy North aradığı yeri buradan öğrenmişti: Üç tepeli ada ve mercan kayalıklarından bir engel.

— 173 —

Barlow tepeden teknenin parçalanmasını seyretmiş, ikinci gün gövde ikiye ayrılmış, ön kısmı mercanlar arasında bir kuyuya çekilmiş, arkası ise denize kayıp paramparça olmuştu.

Fırtına dinince geminin 149 kişilik yolcu ve mü- '• rettebatmdan yalnızca kendilerinin sağ kaldıklarını görmüşlerdi Diğerlerinin hepsi azgın dalgalar arasında kaybolup gitmişlerdi. Barlouu ufukta Afrika kıtası olduğunu sandığı bir kara parçası görünce yanındakileri yeniden sandala doldurmuş ve yola çıkmışlardı. Tahmini doğrudu, gördüğü gerçekten Afrika'ydı. Ancak her zaman olduğu gibi düşman ve acımasız! On yedi kişi güneye doğru uzun ve tehlikeli yolculuğa çıkmışlar, üç ay sonra Zanzibar limanına yalnızca Barlow, dört denizci ve Bayan Charlotte Cotton varabilmişlerdi. Ateşli hastalıklar, vahşi hayvanlar, vahşi insanlar sayılarını altıya indirmişti. Bu altı kişi de pis su içmekten kaptıkları dizanteri ve hummayla canlı iskeletleri andırıyorlardı. Soruşturma mahkemesi Andreuv Barlow'u takdire lâıyk görmüş ve Honourable Şirketi kendisine 500 sterlin ödöl vermişti.

Okumayı bitirince Sherry'ye baktım. O da beni seyreliyordu.

«Vay canına!» dedi. Geçmişin bu dramı karşısında ben de söyleyecek söz bulamamıştım.

«Her şey tam tamına uyuyor, Sherry.»

«Öyle.»

«Bakalım burada planlar da bulunur mu?»

Baskı ve plan bölümü üçüncü kattaydı, kısa bir aramadan sonra Şcfak Işığı tüm görkemiyle karşımıza çıktı.

Planları alınca, «Bir içkiye ihtiyacım var şimdi,»

— 174 —

dedim. «Ama önce şunların bir fotokopisini alırayım da.»

«Ne yapacaksın fotokopilerini?»

Bölüm memuru kadın eski planlar arasından çıkiverdi karşımıza.

Beni vazgeçirtmek için, «Tanesine yetmiş beş peni isterim,» dedi.

«İyi bir fiyat.»

«Gelecek haftadan önce de olmaz.»

«Çok yazık.» Gülümseyerek baktım kadına. «Oysa bana yarın öğleden sonra gerekliydi.»

Gülümseme etkisini göstermiş, kadının yüzündeki aksi ifade kaybolmuştu, şimdi saçlarını gözlüğünün kenarına sıkıştırmak için uğraşıyordu.

«Elimden geleni yaparım öyleyse.»

«Gerçekten çok iyisiniz, teşekkür ederim.» Kadını şaşkın ama memnun bırakıp çıktık oradan.

Londra'ya alışmaya başlamıştım, El Vino'yu hiç güçlük çekmeden buluverdim. Fleet Caddesinden gazeteci salgını başlamadığı için arka tarafta bir masa bulduk. İki vermut ısmarladım, kadehlerimizi kaldırıp birbirimizi kutladık.

«Harry, Jimmy'nin bunun gibi yüzlerce planı vardı kafasında. Yaşamını hazine avcılığına adadı. Her hafta batık bir geminin, bir korsan batığının yerini bulurdu. .» Omuzlarını silktili. «Artık kanıksamıştım. Ama şimdi,..» İçkisini yudumladı.

«Elimizdekini bir gözden geçirelim,» dedim. «Go-odchüd'in acentesinin beş sandığı alması ve emin bir yere koyması için özellikle mektup yazdığını biliyorum. Bunları Şafak Işığı'na yükleyeceğini de daha

— 175 —

önceden Panher gemisinin kaptanı olan dostuna verdiği bir mektupla bildirdi. Sonra, bu sandıkların geminin manifestosunda bulunduğunu biliyoruz. Tekne sandıkları boşaltmadan battı. Batığın tam yerini de biliyoruz. Geminin çanı bu konuda hiç kuşku bırakmayacak bir kanıt.»

«Çok iyi.»

«Bilmediğimiz tek şey sandıklarda ne olduğu.»

«Kirli çoraplar,» dedi Sherry.

«Dört ton kirli çorap mı?»

.Yüzünün ifadesi birden değişti. Yükün ağırlığı şimdiye kadar, kendisi için hiçbir anlam taşımıyordu.

«Anlamamıştın değil mi?» diyerek güldüm. «Öyle hızlı okuyorsun ki, yarısını kaçırıyorsun en azından.»

Yüzünü buruşturdu.

«Sevgili kızım, dört ton, her neyse, işte o şeyden çok miktarda bir şey demektir.»

«Tamam. Hesaptan pek anlamam. Biraz fazla olduğunu kabul ediyorum.»

«Yeni bir Rolls Royce ağırlığında örneğin.»

Gözleri birden koyulaştı. «Ama çok büyük bir şey bu.»

«Jimmy'nin sandıklarda ne olduğunu bildiği anlaşılıyor. Kendisini destekleyenlere sunacak somut kanıtlar olmalıydı elinde. Sözlerini ciddiye aldılar.»

«Kendisini öldürerek...» Bir an gözlerinde Jimmy'nin ölümünün acısını görür gibi oldum. Utanarak başımı .çevirdim, cebimden mektubu çıkardım.

Kâğıdı masaya dikkatle yaydım. Başımı kaldırdığımda kendini toparlamıştı. Kenardaki kurşun kalemle düşülmüş not dikkatimi çekti yine.

«B. Mus. E. 6914 (8),» diye yüksek sesle okudum. «Bir anlamı var mı sence?»

«Yok.»

— 175

Mektubu kat|Gıyıp iki içki daha ısmarladım.

«Eh, bu izi iyi kovaladık,» dedim. «Hiç olmazsa ne olduğu hakkında bir fikre sahibiz. Şimdi öteki ipucunu araştırabiliriz.»

Sherry doğrulup sessizce yüzüme baktı.

«Sana sahte Sherry North'tan söz etmiştim. Adadan ayrılmadan önce Londra'ya bir telgraf çekmişti.» Cüzdanımdan kâğıdı çıkarıp Sherry'ye uzattım. O okurken sözüme devam ettim. «Şefi Manson'a işin olumlu yönde geliştiğini bildiriyordu. Bu işin ardındaki adam o olmalı. Şimdi onu aramaya başlayacağım.» İçkimi bitirdim. «Seni asker amcanın yanına bırakacağım şimdi, yarın yine ararım.»

Dudakları daha önce hiç görmediğim inatçı bir çizgi halinde kıvrıldı, gözleri silâh çeliği gibi parıldı-yordu.

«Harry Fletcher, eğer işler kızıştıysa sırada beni başından atacağını sanıyorsan iyice kaçsın derim sana.»

Taksiden Berkeley Alanında indik, Curzon Caddesine doğru yürüdük.

Omzumdan geriye gizli bir bakış atıp, «Çabuk koluma gir,» dedim. Hemen girdi. Eili metre kadar yürüdükten sonra, «Neden?» diye fısıldadı.

«Hoşlanıyorum da ondanA.»

«Ah, sen yok musun!» Elini çekmek istedi ama kolumun arasına sıkıştırınca bıraktı. Turistler gibi mağazaların vitrinlerine baka baka yürüdük.

Curzon Caddesi 97 numara çok pahalı apartmanlardan biriydi. Altı katlıydı, sokak kapısı cam ve bronzdandı, hemen ardında da üniformalı bir kapıcının bulunduğu mermer bir hol görünüyordu. Binanın önünden geçip Beyaz Fil Kulübüne kadar yürüdük, oradan karşı kaldırıma geçip geri döndük.»

— 177— Şeytan Çılgılığı — F : 12

«Kapıcıya gidip Bay Manson'un 5 numaralı dairede oturup oturmadığını sorabilirim,» dedi Sherry.

«Çok iyi olur. Adam evet derse ne yapacaksın? Harry Fletcher'den selâm getirdiğini mi söyleyeceksin?»

«Gerçekten maskaralıktâ üstüne yok.» diyerek kolunu bir daha çekmeye çalıştı.

Yine engel olurken, «97 numaranın karşısında bir lokanta var,» dedim. «Camin önünde bir masaya oturup birer kahve içelim ve biraz ortalığı seyrederim.»

Pencere önüne oturduğumuzda saat üçü birkaç dakika geçiyordu. Çok hoş bir saat geçirdik. Sherry'yi güldürmek hiç de güç değildi, aynı şeylerden hoşlanıyorduk ve gülüşüne de bayılıyordum.

Uzun bir hikâyenin ortasındaiken birden 97 numaranın önünde bir Rolls Royce durdu. Kaldırım kenarına çekilen arabadan irven üniformalı sürücü binaya girdi, kapıcıyla konuşmaya başladılar. Ben de hikâyeme devam ettim.

On dakika kadar sonra karşıda birden hummalı bir koşuşma başladı. Asansör durmadan inip çıkıyor, her seferinde krokodil derisinden pahalı bavullar iniyordu. Kapıcıyla sürücü eşyaları arabanın bagajına yerleştirdiler. «Biri uzun bir tatile çıkıyor sanırım,» diyerek içini çekti Sherry.

«Masmavi sular ve bembeyaz kumlar arasında bir tropik adasına ne dersin, palmyeler arasında şahane bir ev...»

«Kes allahını seversen. Londra'da bir sonbahar günü böyle bir şeyin sözünün edilmesine bile dayanmam.»

Daha güçlü bir adjm atmaya hazırlanıyordum W, kapıcıyla sürücü hazırda geçtiler, asansörün cam

— 178 —

kapıları açıldı, bir kadınla erkek dışarı çıktılar.

Kadının üstünde yerlere kadar uzanan bal rengi vizon kürk vardı. Sarı saçları eski Yunan biçiminde başının üstünde toplanmıştı. Birden mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

Bir numaralı Sherry North'tu bu. Judith ile Wave Dancer'i Büyük Umanın dibine gömen kadın.

Yanındaki adam epey uzun ve kıvrıkcık saçlı, orta boylu biriydi. Çok iyi giyimliydi. Güneş yanığını güneş lambasından elde etmiş olmalıydı. İri bir çenesi, uzun etli bir burnu, yumuşak bakışlı gözlerine karşın, ağzında hep açmış gibi bir ifade vardı. Çok iyi hatırladığım o aç ağız.

«Manşon!» dedim. «Tanrım! Manşon Resnick... Manny Resnick.»

Jimmy North'un akıl almaz teklifini ondan başka kim dinlerdi ki. Tıpkı çok uzun zaman önce Roma Havaalanındaki altın işi için gittiğimde beni dinlediği gibi! Manny yeraltı dünyasının işadamlarındandı, son görüştüğümüzden bu yana epey yükselmiş olduğu anlaşıyordu.

Kaldırımı geçip Rolls'urv arka koltuğuna, vizonlu kadının yanına oturmasını seyrederken esaslı bir yaşam biçimi seçtiğini düşündüm.

«Burada bekle!» diyerek dışarı koştum. Rolls da Park Caddesine doğru yola çıkmıştı.

Çevrede hiç taksi yoktu. Bir süre bir tane bulma umuduyla Rolls'un arkasından koştum. Ama boşu-naydı, büyük araba az sonra Güney Audley Sokağına sapıp gözden kayboldu.

Dönüp Sherry'nin yanına geldim. Sherry haklıydı. Manny ile sarışın uzun bir yolculuğa çıkıyorlardı. 97 numaranın önünde daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu.

— 179 —

Sherry beni lokantanın önünde bekliyordu.

«Ne oldu?» diye sorarken koluna girdim. Ber-keley'e doğru yürürken olanları anlattım.

«O adam büyük bir olasılıkla Jimmy'nin öldürülmesini emreden adamdı. Göğsümün yarısının uçurul-masmdan sorumlu olan adam, pembe parmaklarının kızartılmasından sorumlu olan adam... kısacası büyük patron.»

«Onu tanıyor musun?»

«Çok uzun bir zaman önce kendisiyle bir iş yapmıştım.»

«Aman ne iyi dostların varmış!»

«Son günlerde sınıfımı aşmaya çalışıyorum.» Kolunu sıktım. İltifatımı duymazlıktan geldi.

«Ya o kadın St. Mary'ye gelip tekneni ve genç kızı havaya uçuran kadın mı?»

Birkaç dakika önce içimi kavuran o korkunç öfke yine benliğimi kaplamıştı.

Sherry'nin soluğu kesilecek gibi oldu. «Harry canımı acıtıyorsun!»

«Özür dilerim.» Kızın sıktığım kolunu bıraktım.

«Eh, bu soruma da böylece yanıt aldım,» diye söylenerek kolunun üst kısmını ovuşturmaya başladı.

Windsor Arms'ın barı baştanbaşa antika aynalar ve meşe kaplamalı duvarlarla çevrili bir salondur. Sherry ile hana döndüğümüzde içersi dolmuştu. Dışarda ise karanlık basmış yol kenarındaki yapraklar havaya savuran buz gibi bir rüzgâr çıkmıştı.

Barın sıcaklığı pek hoştu. Bir köşede bir yer bulduk, ama sonunda kalabalığın itmesine dayanamayarak Sherry'nin omuzlarına attım kolumu. Başlarımızı da birbirimize yasladığımızdan bu çok kalabalık yerde bile rahat rahat gizli konuşabiliyorduk.

\ 180 —

«Manny Resnick ile arkadaşının nereye gittiklerini tahmin edebilirim,» dedim.

«Big Guli adasına mı? Ama bir tekneyle dalgıç bulması gerekecek.»

«Manny her istediğini bulur, hiç üzülme.»

«Peki, biz ne yapacağız?»

«Biz mi?»

«Ağzımdan öyle kaçtı. Yani sen ne yapacaksın?»

«İki seçenek var: Ya hepsini unuturum ya da Gunfire kayalığına gidip Albay Goodchild'ın beş sandığında neler bulunduğunu araştırırım.»

«Malzemeye ihtiyacın olacak.»

«Manny Resnick'inkiler kadar modern olmasa da yine işime yetecek şeyler bulurum.»

«Para durumun nasıl, yoksa kabaca sorulmuş bir soru mu bu?»

«Yanıl aynı. Yeteri kadar bulabilirim.»

«Mavi sular ve bembeyaz kumlar...» diye düşü dalmış gibi söylendi.

«... rüzgârda mırıldanan palmyeler.»

«Kes, Harry.»

«Kömürler üzerinde kızaran iri balıklar, yanı-başımda şarkı söyleyen sen,» diye acımasızca devam ettim.

«Domuz.»

«Burada kalırsan sandıklarda gerçekten kirli çorap olup olmadığını öğrenemeyeceksin.»

«Bana mektup yazarsın.»

«Hiç de yazmam.»

«Seninle gelmek zorundayım galiba,» dedi sonunda.

«Aferin.» Omzunu sıktım.

«Ama kendi paramı kendim öderim.» Para durumumun ne kadar sıkışık olduğunu tahmin etmişti.

— 181 —

«İlkelerine karşı çıkmak istemem,» dedim mutlulukla. Cüzdanım da rahat bir soluk aldı. Elimde ovucumda kalanla Gunfire kayalığına sefer düzenlemek zaten iflâsım olacaktı.

Karar verildiğine göre artık konuşacak şey kalmamış gibiydi. Az sonra da barmen, «Vakit tamam, beyler,» diye bağırıyordu.

«Geceleri sokaklar çok tehlikelidir,» diye uyardım Sherry'yi- «Bu tehlikeyi göze almamalıyız. Yukarda çok rahat ve manzaralı bir odam...»

«Haydi yürü, Fletcher.» Ayağa kalktı. «Ya benimle eve kadar gelirsın ya da amcamı üstüne salarım.»

Amcasının evine kadar olan kısacık yolu yürürken ertesi günü buluşmayı kararlaştırdık. Sabah yapacak bir sürü işim vardı, bu arada ben uçak biletlerimizi ayırtırken Sherry de pasaportunu yeniletip Şafak Işığı'nın fotokopilerini alacaktı. Apartmanın kapısında yüzyüze döndüğümüzde ikimiz de birden utanıvermiştik. Öylesine garip hissediyordum ki kendimi, kahkahalarla gülebilirdim. İlk randevularının son dakikalarını yaşayan iki genç gibiydik. Ama kimi zaman ,o duygu da iyidir.

«İyi geceler, Harry.» Sherry bunu kadınlığın o binlerce yıllık sanatçılığıyla söylemiş, öpüşmeye hazır olduğunu belirtmişti.

Dudakları ılık ve yumuşacıktı. Uzun bir süre ö-püş-tük.

«Tanrım,» diye kısık bir sesle mırıldanıp sıyrıldı kollarımın arasından. Başını sallayarak gülerken beni itti. «İyi geceler, sevgili Harry!» Sonra içeri girdi.

Sokağa inip hana doğru yürümeye başladım. Rüzgâr kesilmişti, yakınlardaki nehrin rutubetli havasını duyabiliyordum. Sokakta trafik yoktu, kaldı-

— 182 —

rım kenarları park etmiş arabalarla doluydu.

Yatmak için hiçbir acelem olmadığından ağır ağır yürüyordum, hatta şöyle bir nehir boyuna kadar uzanabilirdim. Ellerimi paltomun ceplerine sokmuştum. Bu kadını düşünmek bile beni mutlu kılıyor, rahatlatıyordu.

Sherry North hakkında düşünecek çok şey vardı. Açık olmayan ya da henüz açıklanmamış pek çok şey. Ancak bir geceden, bir hafta ya da aydan fazla sürecek bir ilişki vardı sanki ortada. Bundan önde-kilere daha şimdiden benzemeyen güçlü bir bağ, zamanla zayıflayacağı yerde güçlenecek bir duygu.

Birden yanımda bir ses duydum. «Harry!» Yabancı, tanımadığım bir erkek sesi. İçgüdüsel olarak dönerken böyle yapmakla büyük bir hata işlediğimi düşündüm.

Konuşan, park edilmiş arabalardan birinin arka koltuğunda oturuyordu. Siyah bir Rover'di. Cam indirilmişti, yüzü pembe bir leke olarak görülüyordu ancak.

Ellerimi ceplerimden çıkarıp saldırının geleceğini tahmin ettiğim yöne dönmeye çalıştım. Dönerken eğilmeyi unutmamıştım. Bir şey kulağımın dibinden vızıldayarak geçip omzuma indi.

İki bileğimi kavuşturup şiddetle savurdum, bir soluk kesilme sesi duydum. Sonra yeni bir darbe için hazırlandım, copu yine kullanacaklarını biliyordum.

Kara giysiler içinde iri yarı ve ürkütücü gece yarısı gölgeleriydi. Çok kalabalıklarmış gibi gelmişti, oysa yalnızca dört kişiydiler. Bir de arabada oturan vardı. Hepsî dev gibiydiler, biri elindeki copu yine havaya kaldırmıştı. Avucumun içiyle çenesinin altına sert bir darbe indirdim, başı geriye gitti, kaldırmıo

— 183 —

sırtüstü devrildiğine bakılırsa boynu kırılmış olabilirdi.

Biri dizini bacak arama doğru sallarken bacağını yakalayıp üstüne fırladım. Herif sırtüstü devrilirken diğeri arkadan kolumu yakaladı, gözümün altına bir yumruk indi.

Bir diğeri de arkadan kolunu boğazıma dolamış sıkıyordu. Hep birlikte yere yuvarlandık.

Biri alçak sesle, «Sıkı tutun da bir kurşunda işini bitireyim,» dedi.

«Biz ne yapmaya çalışıyoruz sanki?» diye diğeri soluk soluğa söylendi, üçümüz birlikte Rover'e yaslandık. Sıkışık kalmıştım aralarında. Eli coplu o-lanın doğrulduğunu gördüm. Herif copu bir daha savurdu, kaçınmaya çalıştım ama tam alnımdan yedim darbeyi. Kendimden geçmedim ama mücadele edecek istek de kalmamıştı içimde. Bir anda bir çocuk kadar güçsüz düşmüştüm, kendi ağırlığımı bile ta-şıyamıyordum.

«Tamam, arkaya yerleştirin şimdi.» Rover'in arka koltuğuna attılar, iki yanıma ikisi sıkıştı. Kapılar çarpıldı, motor çalıştı ve hızla oradan uzaklaştık.

Kafamı biraz toparlamıştım ama başımın bir yanı uyuşmuştu, balon gibi şiştiğini sanıyordum. Ön koltukta üç kişi, arkada iki yanımda iki kişiydiler. Hepsî de soluk soluğa kalmışlardı, sürücünün yanındaki boynunu ve çenesini ovuşturuyordu. Sağ yanımda sarımsak yemiş olanı üzerimde silâh aradı.

Beş dakika kadar nehri Hammersmith'e doğru izleyerek sessizce yol aldık. Ancak ondan sonra solukları yerine geldi.

«Bana bak, Manny seninle konuşmak istiyor,» dedi sürücü. «Ama öyle büyük bir şey için değilmiş, yalnızca biraz merak etmiş de ondan. Eğer canımızı

— 184 —

sıkarsan gebertip nehre atmamızı da söyledi.»

«Esaslı adamdır Manny!»

«Kes sesini! Gördüğün gibi hayatın kendi elinde. Adam gibi durursan birkaç saat fazla yaşarsın. Senin zamanında sıkı bir herif olduğumu duymuştuk, Harry. Lorna adada senin işini bitiremediğinden bu yana seni bekliyorduk/ama doğrusu. Curzon Caddesinde aşağı yukarı dolaşacağın hiç aklımıza gelmemişti. Manny inanmadı ilk başta. 'Harry olamaz, bunadı herhalde,' dedi. Çok da üzüldü. 'Devler nasıl da devrilirler,' dedi.»

«Shakespeare'den,» dedi sarımsak soluklu.

«Sus.» Sürücü devam etti. «Manny üzgündü a-ma öyle ağlayacak kadar falan değil, tamam mı?»

«Tamam,» diye mırıldandım.

«Sus,» dedi sürücü. «Manny. 'Burada yapmayın, kendisini izleyin ve sakın bir yerde yakalayın,' dedi. 'Eğer sakın sakın gelirse kendisiyle konuşmak isterim ama karşı koyacak olursa nehre atarsınız,' dedi.»

«Tam Manny gibi konuşmuş. Oldum olası yufka yürekliyi;

«Sus,» dedi sürücü

«Onu bir daha göreceğime gerçekten sevindim.»

«Sakin olur ağzını da açmazsan belki o kadar talihin olur

M4 karayoluna girip batıya doğru yönelince artık sesimi çıkarmadım Bristol'a girdiğimizde sabahın ikisiydi. Kentin dışındaki çevre yolundan Avon-mouth yönüne girdik

Yat limanındaki irili ufaklı tekneler arasında büyük bir yat göze çarpıyordu, Rıhtıma çekilmiş, iskelesi indirilmişti.

Kıçında ve burnunda yazan adı Man-drake'ydi. Çelik gövdesi beyaz ve mavi boyalı, açık

— 185 —

deniz yatıydı. Epey hızlı olduğunu ve dünyanın her köşesine gidebilecek güçte olduğunu anladım. Bir zengin oynunağıydı. Köprüsünde insanlar vardı, lombozlarının çoğu aydınlıktı, denize açılmaya hazır görünüyordu.

İskelede ayak basarken çevremi sardılar. Biz güverteye çıkarken de Rover dönüp uzaklaştı.

Salon Manny Resnick'e uymayacak biçimde döşenmişti. Ya eski sahipleri tarafından düzenlenmiş olmalıydı ya da bir dekarotör elinden çıkmıştı. Duvardan duvara orman yeşili halılar, bunlara uygun renkte perdeler, cilalı mobilyalar, duvarlarda yağlı boya tablolar... tekne en azından yarım milyon sterlin ederdi. Manny bunu altı aylığına falan kiralayıp kendi adamlarını tayfa olarak yerleştirmişti herhalde.

Duvardan duvara halının ortasında beklerken dı-şarda iskelenin alındığını, halatların çekildiğini duydum. Az sonra Severn nehri üzerindeydik.

Niandrake açık denize doğru yol alırken Portis-head Burnunu ve Red Cliff Körfezini gördüm.

En sonunda Manny kapıda göründü. Üzerinde mavi ipekli bir robdöşambr vardı, gözleri hâlâ uykuluydu. Ama saçları taralı, gülümsemesi hâlâ açtı.

«Harry, sana geri döneceğini söylemişim.»

«Merhaba, Manny. Ama bunun bir zevk olduğunu söyleyemem.»

Adam hafifçe gülüp kendisini izleyen kadına döndü. Kadının makyajı kusursuzdu, saçının her teli yerli yerindeydi.

Boğazı ve bilekleri dantelli uzun bir sabahlık giymişti o da.

«Lorna'yla tanıştınız sanırım. Lorna Page.»

«Manny, bir daha bana karı yollarken daha iyi

— 186 —

kalite olmasına dikkat et ne olur. Artık yaşlandıkça titizleniyorum bu konuda.»

Kadının gözleri kasıldı ama gülümsedi.

«O güzelim teknen nasıl, Harry?»

«Çok kötü bir tabut oldu şimdi.» Manny'ye döndüm. «Ne var Manny, bir anlaşma yapabilir miyiz?»

Başını salladı. «Sanmıyorum, Harry. Eski günlerin hatırı için yapmak isterdim, ama böyle bir olasılığı çok uzak

görüyorum. Bir kere ortaya koyacak bir şeyin yok. İkincisi de çok duygusal olduğunu bilirim. Yapacağımız herhangi bir anlaşmayı duygusal nedenlerle bozabilirsin. Sana güvenmem, Harry. Hep Jimmy North'u ve tekneni düşüneceksin, o adalı kızı düşüneceksin, ortadan kaldırmak zorunda kaldığımız Jimmy North'un kızkardeşini düşüneceksin...» Manny herhalde Sherry North'u öldürmek için gönderdiği adamların başına gelenleri daha öğrenmemişti. Sesime inandırıcı bir ton vermeye çalıştım.

«Dinle Manny, ben sağ kalmasını Öğrenmiş bir insanım. Gerekirse her şeyi unutabilirim.»

Yine güldü. «Seni tanımasaydım buna inanırdım, Harry.» Yine başını salladı. «Kusura bakma, Harry, anlaşma yapamayız.»

«Öyleyse neden o kadar zahmete katlanıp beni buralara getirttin?»

«Daha önce iki kez başkalarını gönderdim bu iş için, Harry. İkisinde de seni ellerinden kaçırdılar. Bu kez emin olmak istedim. Afrika'ya giderken epey derin denizlerden geçeceğiz. Beline gerçekten çok ağır zincirler saracağım.»

«Afrika mı? Yani Şafak Işığı'na sen kendin mi gideceksin? Eski bir batıkta bu kadar önemli ne olabilir.»

«Haydi haydi, Harry. Bilmiyor olsaydın hiç bu

— 187 —

kadar güçlük çıkarır mıydın?» Güldü. Ben de hiçbir şey bilmediğimi belli etmemin doğru olmayacağını anladım.

Sarışına. «Yolunu bulabilecek misin?» diye sordum. «Deniz büyük adalar da hep birbirlerine benzerler. Bir güvenlik önlemi olarak ben yanınızda olsam daha iyi olur gibime geliyor.»

«Kusura bakma, Harry.» Manny bara doğru yürüdü. «Bir şey içer misin?»

«Viski,» dedim. Kadehi yarıya kadar doldurup bana uzattı.

«Sana karşı açık davranmak isterim, Harry. İşin bu bölümü sırf Lorna'nın hatırı için. Kızı çok öfkelen-dirmişsin, Harry. Nedenini bilmiyorum ama veda sahnesinde bulunmak istedi. Bu tür şeylerden hoşlanır. Değil mi sevgilim? Cinsel heyecan duyuyormuş.»

İçkiyi bir yudumda bitirdim. «Böyle bir heyecana ihtiyacı da var hani. Bunu ikimiz de iyi biliriz, değil mi?» Manny ağzıma bir yumruk indirdi, dudaklarım parçalandı.

«Kapatın,» dedi. Beni güverteden buruna doğru götürürlerken Lorna'nın bazı soruları yanıtlamak zorunda kalacağını düşününce sevindim.. İki yanımızda kıyı ışıkları hızla akıp gidiyordu, altımızdaKl nehir geniş ve kapkaraydı.

* * *

Güvertenin ucunda tayfanın yattığı yere açılan bölmede çelik bir kapı üzerinde BAŞKASARASI DEPOSU yazıyordu. Beni içeri iteleyip kapıyı kapattılar. Anahtar kilitte döndürüldü. Bir buçuk metreye iki metre çelik bir bölmede yapayalnızdım şimdi. Her

— 188 —

iki yanda da dolaplar vardı, içersinin havası rutubetli ve küflüydü.

İlk işim bir silâh aramak oldu. Dolapların hepsi kilitliydi, ahşap kısımlar da en az iki santim kalınlığında meşeden yapılmıştı. Kırmak için bir balta gerekirdi. Buna karşın, yine de omuz darbesiyle kırmayı bir denedim. Ne var ki, yer çok dar olduğundan güç alabilmek için yeterince gerileyemiyordum.

Gürültü dikkati çekmişti. Kapı açıldı, denizcilerden biri elindeki kocaman, çirkin bir 41'lik Rueger Magnum'la eşikte belirdi.

«Kes şu gürültüyü. Dolaplarda işine yarayacak bir şey yoktur.» Öteki tarafta duran canyeleklerini gösterdi. «Git orada adam gibi otur, yoksa çocukları çağırırım, bir güzel dayak yersin.» Kapıyı çarparak kapattı. Can yeleklerinin üstüne oturdum.

Kapıda bir nöbetçi bulunduğu kuşkusuzdu. Diğerleri de pek uzakta olmasalar gerekti. Herifin kapıyı açacağını beklediğim için hazırlıksız yakalanmışım. Bir kere daha aynı şeyi yaptırmak zorundaydım, ama bu kez üstüne atlayacaktım. Bu, büyük bir fırsat değildi biliyordum. Herif elindeki, o topu depoya doğrultup tetiği çekse yeterdi. Nişan almasına gerek yoktu.

Öyleyse herife yaklaşabilmek için bir aldatmaca gerekiyordu. Özlemle baktım dolaplara, sonra tüm dikkatimi ceplerime çevirdim. Çakmağım, purolarım, araba anahtarlarım, çakım hep alınmıştı. Cebimde yalnızca bir mendil, üç tane beşer sterlinlik banknot, kolumda da saatim kalmıştı.

Can yelekleri yığınınına baktım. Sonra kalkıp bir yana çektim hepsini. Yeleklerin altında içinde temizleme malzemesi doldurulmuş bir meyva sandığı vardı. Naylon bir fırça, temizlik bezleri, bir teneke par-

— 189 —

latıcı, yarım kalıp sabun, berrak bir sıvıylı dolu bir içki şişesi. Kapağını açıp kokladım. Şişede benzin vardı.

Yine yeleklerin üstüne oturup durumumu bir değerlendirmeye koyuldum.

Elektrik düğmesi dışarda, lamba ise kalın bir cam içinde başımın üstündeydi. Dolaplar arasında doğrulup cam kapağı çıkardım. Ampul hafif bir umut vermişti.

İnip ağır brandadan yapılmış can yeleklerinden birini aldım. Kol saatimin çelik kayışı küt burunlu bir bıçak işi görürdü.

Onunla brandada parmağımı sokacak kadar bir delik açtım. Brandayı yırtıp içindeki beyaz doldurma maddesini çıkardım. D.ğerleriyle de aynı işlemi tekrarlayınca bölmenin ortasında epey bir yığın oldu.

Pamukları şişedeki benzinle iyice ıslattıktan sonra bir avuç alıp yeniden lambanın yanına çıktım. Ampülü çıkardım.

İçersi zifiri karanlıktı şimdi. El yordamıyla çalışarak benzinli pamukları elektrik çıkışlarına bastırdım. İki kutpu birleştirmek için de saat.min çelik kayısıyla çıplak ellerimden başka hiçbir şeyim yoktu. Kısa devreyi ancak böyle yaptırabilirdim.

Mavi bir parlıtyla birlikte benzin alev aldı, 180 volt cereyan vücuduma çarptığı anda iki dolap arasında sıkıştığım yerden yere düştüm. Elimde bir topak yanan pamuk vardı.

Dışardan öfkeli sesler geliyordu. Başkasarasının tüm elektrik sisteminde kısa devre yaptırmıştım. Yanan pamuğu yerdeki yığının üzerine attım. Mendilimle ağzımı burnumu kapattım, sağlam can yeleklerinden birini alıp çelik kapının yanına gittim.

Birkaç saniye sonra benzin tükenmiş pamuk pis bir koku çıkaran kara dumanlar salmaya başlamıştı.

— 190 —

Bölmenin içi dolmuş, gözlerim sulanmıştı. Kesik kesik solumaya çalışıyordum, ama duman ciğerlerimi parçalıyordu.

Öksürmeye başladım.

Kapının dibinde bağrışmalar devam ediyordu.

«Bir şey yanıyor.» «Şu ışıkları yakın!»

Tam sırasıydı, kapıyı yumruklayıp olanca sesimle bağırmaya başladım. «Yangın! Tekne yanıyor!» Oyun değildi yaptığım.

Hücremde soluk alacak hava kalmamıştı. Altmış saniye içinde kapı açılmadığı taktirde boğulacağım kuşkusuzdu. Sesim inandırıcı olmuş olmalıydı ki, nöbetçi kapıyı açtı. Rueger'i elindeydi, bir elinde de el feneri vardı.

Yalnızca bu ayrıntıları, geminin ışıklarının sönük olduğunu ve bazı fenerli kişilerin ortalıkta dolaştıklarını gördüm. O anda içerden kopkoyu duman dışarı fırladı.

Ben de dumanla birlikte kafesinden kaçan bir boğa gibi fırladım. Ölüme bu kadar yakın olmak beni gerçekten ürkütmüş, güç vermişti.

Nöbetçi saldırım karşısında sırtüstü devrildi, silâhı ateş aldı. Flaş gibi ortalığı aydınlatan bu patlamada güverteye çıkan merdiveni görebildim.

Daracık yerde silâh öylesine kulakları sağır edici bir gürültüyle patlamıştı ki, diğer koşuşan kişiler bir an için oldukları yerde donup kalmış gibiydiler. Biri önüme atlamadan merdivene koştum, omzumla göğsüne bir darbe indirdim. Herif havası boşalmış bir futbol topu gibi sırtüstü yuvarlandı.

Şimdi ayak sesleri çoğalmıştı. Merdivenin başında iri bir gölge daha belirdi. Koşarak hız aldım, herifin midesine esaslı bir tekme indirdim. Herif dizüstü çökerken bir fener yüzünü aydınlattı. Sarımsak soluklu dostumdu bu. Görüntü bana yeni bir güç kazandırmıştı, omzuna basıp kendimi yukarı fırlattım.

— 191 —

Ayak bileklerimi alttan yakalamak iutoyuuUıc tekmeler savurarak güverteyi buldum tonunda, Bir ayağım merdivendeydi, bir elimle de korkuluğa tutunmuştum. Diğerinde can yeleği vardı. İşte tam o anda güverte kapısında yine kara bir gölge belirdi ve birden ışıklar yandı. Gözlerim komaşmıştı.

Tepemdeki herif coplu olanıydı. Sıkıştırılmış durumumu görünce yüzü sevinçle aydınlandı. Kaldırdığı coptan ancak korkuluğu bırakıp kendimi aşağı atmakla kurtulabilirdim.

Aşağı baktım. Öfkeli herifler bana yetişmek için çabalıyorlardı. Tam elimi bırakacakken Rueger Mag-num'lu adam doğruldu, silâhını kaldırarak ateş etti. Kurşun kulağımın dibinden geçip coplu herifin tam göğsünün ortasını buldu. Adam korkuluk gibi kolları iki yana açık olarak geriye uçarken, ben de son bir hamleyle onu izleyip kendimi güverteye attım. Can yeleği hâlâ elimdeydi.

Arkamda Rueger bir daha gürledi. Kendimi küpeşteden aşağı fırlattım. Karanlık sulara dalarken pervanelerin anafona kapılarak aşağı çekildim.

Su inanılmayacak kadar soğuktu. Ciğerlerim ve iliklerime buzlar batıyordu sanki.

Can yeleği sonunda beni suyun üstüne çekince çevreme bakındım. Kıyı ışıkları çok açık ve parlaktı. Su epey dalgalıydı. Mandrake açık denizin karanlık boşluğuna doğru kayıyordu. Benden uzaklaşırken yanan tüm ışıklarla bir eğlence gemisini andırırmaktaydı.

Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkardım, can yeleğinin deliklerine geçirdim kollarımı. Başımı bir daha kaldırdığımda Mandrake bir mil kadar uzaktaydı, ancak birden sert bir dönüş yaptı, kaptan köprüsünden güçlü bir ışıldak denizi taramaya başladı.

— 192 —

Karaya doğru baktığımda English Gound'daki şamandıra ışıklarla Flatholm'daki fenerin ışığını gördüm. Birkaç saniye sonra iki ışığın yönü değişmişti, akıntı batıya doğru kayıyordu. Ben de o yöne dönüp yüzmeye başladım.

Mandrake şimdi dönmüş bana doğru yaklaşıyordu, ışıldağı da durmadan denizi taramaktaydı. Az sonra parıl parıl tekne benimle bir düzeydeydi. Ancak akıntı beni teknenin önünden yana atmıştı. Mancrake yüz elli metre berideydi, daha çok yak-laşamazdı kıyıya. Ama köprüdeki insanları seçebiliyordum. Manny Resnick'in mavi ipekli ropdüşambırı köprü ışıkları arasında kelebek kanatları gibiydi, sesin/ de duyuyor ama ne dediğini anlamıyordum.

Işık uzun soğuk beyaz bir parmak gibi bana doğru uzandı. Denizi çok sıkı tarıyordu, bir daha ü-zerimden geçtiğinde beni yakalayacağı kuşkusuzdu. Bir süre bekledim, tam üzerimden geçecekken sırtüstü uzandım suya. O anda bir dalga önümde yükselince gölgede kalmıştım. Böylece bir kere daha kurtuldum. Işıldak amansızca aramasını sürdürdü ileri doğru.

Beni görememişlerdi. İşte Severn'in ağzına doğru gidiyorlardı. Can yeleğine yaslanıp arkalarından baktım.

Kurtulmuştum. Şimdi ne kadar zamanda donacağımı düşünmeliydim'.

Saatimi teknede bıraktığım için ne kadar yüzdüğümü bilemiyorum. Ama sonunda kollarımda ve bacaklarımda bir hamlelik güç bile kalmamıştı. Müthiş bir rahatlık duygusu içindeydim artık. Kara ışıkları uzaklaşmış, şimdi yumuşak bembeyaz bulutlara

— 193 — Şeytan Çılgılığı — F : 13

sarınmıştı sanki, Eğer ölmek buysa söyledikleri kadar kötü bir şey değilmiş, diye düşündüm. Ama görme duyum neden kaybolmuştu ki? Hiç böyle bir şey olduğunu söylememişlerdi... Birden şafak öncesi sis bulutlarının çökmüş olduğunu ve bu yüzden önümü göremediğimi farkettilim. Sabah yaklaştıkça sisler a-rasında sekiz on metre ilerisini görebiliyordum artık.

Gözlerimi kapatıp uyuyakaldım. Son düşüncemin bu olduğunu düşünüyordum. Karanlığa gömülürken gülümsüyordum.

Sis içinde çok yakından gelen seslerle uyandım. Bağırmağa çalıştım, ancak bir martı kadar ses çıka-rabiiymiştim.

Sisin içinden eski bir İstakoz teknesinin çirkin biçimi göründü. İki balıkçı denize doğru eğilmişler sepetlerini çekiyorlardı.

Bir daha seslendim. Adamlardan biri başını kaldırıp baktı. Kırıksık bir yüz, kırmızı yanaklar, masmavi bir çift göz, denizci kasketi ve sarı dişler arasında eski bir pipo.

«Günaydın,» dedim.

«Tanrım!» Balıkçının dişleri kasıldı.

Dümen dolabının yanında kirli bir battaniyeye sarınmış, çatlak bir fincandan şekersiz çay içiyordum. Öylesine titriyordum ki, avuçlarımla arasındaki fincan her an havaya fırlayacak gibiydi.

Balıkçılar sepetlerini kontrol edip dönmeye hazırlandıklarında, öğle olmuş ve benim donmuş vücudum da biraz gevşemişti. Giysilerimi küçücük mut-faklarındaki ocaklarının üstünde kurutmuşlar, buğday ekmeği ve çirozlu sandviç vermişlerdi.

Port Talbot'a girince adamlara cebimdeki beşlik banknotları vermek istedim ama içlerinden yaşlıca

— 194 —

olanı mavi gözlerini yüzüme diktî.

«Denizden adam kurtardığımızda hakkımızı alırız, bey. Sen paranı kendine sakla.»

* * *

Londra'ya dönüş bir kentierarası otobüsler ve gece trenleri karabasanydı. Ertesi sabah saat onda Paddington'da trenden indiğimde, iki polisin o düzenli yürüyüşlerini kesip neden yüzüme baktıklarını anlıyordum. Cezaevi kaçağından hiçbir farkım yoktu.

Bindiğim taksinin sürücüsü iki günlük sakalıma, şişmiş dudağıma ve yaralı gözüme bakıp, «Kocası ansızın bastırdı mı yoksa, ahbab?» diyerek kıs kıs güldü.

Sherry North amcasının kapısını açınca irileşen masmavi gözleriyle bakakaldı.

«Harry! Aman Tanrım! Nerelerdeydin? Ne korkunç bir görünüşün var!»

«Teşekkürler. İşte şimdi gerçekten keyiflendim.»

Kolumdan tutup içeri çekti. «Çıldıracaktım neredeyse. İki gün oldu. Polise, hastaneye... aklıma gelen her yere başvurdum.»

Amcası arkamızda durdukça cinlerim başıma toplanıyordu. Bir banyo ve temiz giysiler önerisini reddedip Sherry'yi benimle birlikte Windsor Arms'a götürdüm.

Tıraş olur yıkanırken banyo kapısını da rahatça konuşabilmemiz için açık bırakmıştım. Ben banyodayken içeriyi görmeyecek bir yerde oturmaya gayret etmesine karşın, aramızdaki samimiyetin böylece arttığına seviniyordum bir yandan.

Manny Resnick'in eğitilmiş gorilleri tarafından kaçırılışımı, kendi rolüm konusunda hiç de alçakgö-

— 195 —

nüllü davranmadan, tek tek anlattım. Hayranlık olduğuna inandığım sessizlikle dinledi beni.

Banyodan çıkıp belime bir havlu sardım, hikâyeye yatağın üstünde devam ettim. Sherry de yaralarımı gerekeni yapıyordu.

«Şimdi polise gitmen gerek, Harry,» dedi. «Seni öldürmek istediler.»

«Sherry, yavrum, lütfen polisten söz edip durma. Sinirlendiriyorsun beni.»

«Ama, Harry...»

«Polisi bırak da yiyecek bir şeyler ısmarla. Kaç gündür ağzıma lokma girmedim.»

Hanin mutfağından şahane pastırma, domates, yumurta ve çay geldi. Yemeğimi yerken bir yandan da bu son durumun daha önceki bilgilerimiz ve planlarımızla ilişkisini tartışıyorduk.

«Bu arada ortadan kaldırılacaklar listesinde sen de varsın. Parmaklarını kızartmakla yetinmeyeceklerdi. Manny Resnick adamlarının seni öldürdüklerini sanıyor. Şaftsk ışığı hakkında en küçük bir bilgiye sahip olanı bile sağ bırakmamaya kararlılar.»

Bir lokma daha alıp sessizce çiğnedim.

«Şimdi elimizde hiç olmazsa bir zaman çizelgesi var. Manny'nin yatı pek hızlı ve güçlü görünüyor, ama yine de ad«lara gitmesi üç dört hafta sürer. Elimizde bu kadar süre var demek.»

Çayımı doldurdu.

«Teşekkürler Sherry, bir meleksin sen.» Dilini çıkardı, aldırmadan devam ettim. «Aradığımız her neyse, çok değerli olmalı. Manny'nin kiraladığı yat Kraliyet Yatının eşi neredeyse. Bu küçük sefere en az yüz bin sterlin harcıyordur. O beş sandıkta ne olduğunu bilmek isterdim. Manny'nin ağzını aradım ama

— 196 —

benimle alay etti. Eğer bilmeseydim bu kadar zahmete girmeyeceğimi söyledi...»

«Harry!» Sherry'nin yüzü aydınlanmıştı. «Sen kötü haberleri verdin. Şimdi de ben sana iyi bir haber vereyim.»

«Eh, sırasıydı, doğrusu.»

«Jimmy'nin mektubun kenarındaki notunu hatırlıyor musun... B. Mus, hani?»

Başımı eğdim.

«Ne olduğunu buldum. British Museum.»

«Hiçbir şey anlamadım.»

«Dan Amcamla konuşuyorduk. Görür görmez anladı. British Museum'da bulunan bir esere atıf yapılıyor. Amcamda müzenin kitaplığına giriş kartı var. Bir kitap yazmak için sık sık araştırma yapmaya gidiyor oraya.»

«Biz de girebilir miyiz?»

«Deneriz.»

British Museum'un altın kubbeli okuma odasında iki saate yakın beklerken bir puro yakmak için yanıp tutuşuyordum.

Ne beklediğimi bile bilmiyordum. Jimmy North'un referans numarasıyla bir istek kartı doldurmuştum. Sonunda memur önüme kalın bir kitap yerleştirdi heyecanla başına oturdum.

1963'te basılmış ve Doktor. P.A. Ready'nin yazdığı kitabın adı: DÜNYANIN KAYIP VE EFSANEVİ HAZİNELERİ'ydi.

Kitabı açmadan önce bir süre nasıl bir rastlantı ve talihin Jimmy North'a bu eski izleri kovalattığını düşündüm. Önce bu kitobı içini yakan o batık bulmam

— 197 —

hırsıyla okumuş ve mektupları sonra mı bulmuştu? Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Her biri ayrı bir batıktan söz eden kırk dokuz bölüm vardı kitapta. Fihristini dikkatle okudum.

Azteklerin hazineleri, Panama'nın külçe altınları, korsan mağaraları, Kuzey Amerika'da Rock dağlarında kayıp bir altın madeni, Güney Afrika da bir elmas vadisi, Armada'dan hazine gemileri, külçe altın taşıyan Lutine gemisi. Büyük İskender'in altın arabası, İkinci Dünya Savaşından Truva'nın yağmasına kadar her şey. Tarih, tahmin, gerçek ve düş birbirine geçmişti. Atlantis'ten Kalahari Çölüne kadar kayıp kentlerin ve unutulmuş uygarlıkların hazineleri bir bir sıralanıyordu. Nereden başlayacağımı kes-tlemedim doğrusu.

Göğüs geçirerek birinci sayfayı açtım, önsözü atlayıp okumaya başladım.

On altı bölümü şöyle bir gözden geçirip Şafak Işığı'yla hiçbir ilgisi bulunmadığını anlamış, beş bölümü de başından sonuna kadar okuyarak Jimmy North'un bir hazine avcısının heyecan ve serüvenine nasıl kapıldığını öğrenmiştim. Bu büyük zenginlikler, terkedilmiş ve talihli biri tarafından alınıp götürülmeyi bekleyen bu servetler başımı döndürmüştü.

Aldığım yeni Japon saatine bakmamla müzenin kapısından kendimi dışarı atmam bir oldu. Sherry beni Running Stag barının kalabalık bir köşesinde bekliyordu.

«Kusura bakma, zamanı unuttum.»

«Haydi yürü.» Koluma girdi. «Susuzluktan ve meraktan ölüyorum.»

Susuzluğu için bir kadeh bira ikram edebildim, ama merakını kitabın adıyla ancak daha da arttıracakmış biliyordum. Yemeğimi bitirmeden hemen kitaplı-

— 198 —

ğa cönmemi istiyordu, ama ben tüm irademi kullanıp hiç olmazsa yarım bir puro içecek zaman bulabildim.

Windsor Arms'daki odanın anahtarını verdim, bir taksiye bindirdim ve beni orada beklemesini söyledim. Sonra yine okuma odasına döndüm.

Önümdeki bölüm «Büyük Moğol ve Hindistan'ın Kaplan Tahtı» adını taşıyordu.

Timur ve Cengiz Han'ın soyundan gelen Babür Şah Kuzey Hindistan dağlarını aşarak Moğol İmparatorluğunu kurmuştu. Konunun benim ilgi alanıma girdiğini hemen kestirdim. Şafak Işığı o eski kıtadan denize açılmıştı.

Anlatılan tarih döneminde Babür Şah'ın soyundan golip nüvük kentler kuranlar ve Tac Mahal gibi insanlığın güzellik duygusuna anıt dikenler sayılıyordu. Son olarak hanedanın çöküşü, Hindistan isyanında İngiliz kuvvetlerinin Delhi kalesi ve sarayını yağmaları, Moğol prenslerini öldürmeleri ve imparator Bahadır Şah'ı tutsak almaları hikâye edilmekteydi.

Yazar bundan hemen sonra dikkatini daha dar bir alana yöneltmişti.

Bir Fransız gezgini ve kuyumcusu olan Jean Baptiste Tavernier 1665'te Moğol İmparatoru Evreng-zib'in sarayını ziyaret etmişti. Beş yıl sonra Paris'te ünlü Doğu Yolculuğu adlı eserini yayınladı. Kalenin hazine dairesine girdiğine ve ilginç parçaları katclo-ğunda anlatmasına bakılırsa, İmparator tarafından pek tutulmuştu. Gördüğü mücevherler arasında «Büyük Moğol» adını verdiği bir elmastan söz etmektedir. Tavernier bu taşın 28 kırat olduğunu hesaplamıştır. Bu kusursuz taşın «göklerin büyük Kuzey Yıldızı kadar» beyaz ve temiz olduğunu anlatmaktadır.

Tavernier'in ev sahibi kendisine bu taşın 1650

— 199 —

yılında ünlü Golconda Madenlerinden çıkarıldığını ve yontulmamış halinde 787 kırat olduğunu söylemiştir.

Taş o günden beri bir daha kayıtlara geçmediği için çok kimse Tavernier'in GSlında Kohinoor ya da Orloff'u gördüğünü düşünmektedirler. Ancak Taver-nier gibi işinin ustası ve iyi bir gözlemcinin ölçümle anlatımlarında bu kadar büyük bir yanılgıya düşeceği pek akla yatkın değildir. Londra'da yeniden işlenmeden önce Kohinoor ancak 191 kıratı. Gül biçimi kesimine karşı Orloff ise 199 kırat geliyordu. Bu taşların Tavernier'in anlattığıyla hiçbir benzerliği yoktur. Bu büyük beyaz elmasın bilindiği kadarıyla bir daha hiçbir yerde sözü geçmemektedir.

1739'da Nadir Şah İran'a girip Delhi'yi eie geçirdiği zaman, kazandığı toprakları elde tutmakla uğraşmayıp geniş çaplı bir yağmayla yetinmişti. Şah Ci-han'ın Kohinoor elmasının süslediği tavuskuşu tahtı da bunların arasındaydı. Nadir Şah çekildikten sonra yeniden tahta geçen Muhammed Şah eski tahtının yerine bir yenisinin yapılmasını emretmişti. Ancak bu yeni hazinenin varlığı bile çok gizli tutulmuştur. Yerli yayınlarda adına rastlanmaktaysa da, Avrupa'da ancak bir yayında böyle bir tahtın varlığından söz edilmektedir.

1747 yılında Delhi Sarayında İngiliz elçisi olan Sir Thomas Jennings, Moğol İmparatorunun bir kabul resminde bulunduğunu şu satırlarla anlatmaktadır-. «Çok değerli ipekliler giymiş, mücevherler ve çiçeklerle süslenmiş olan İmparator som altından bir tahtta oturmaktaydı. Tahtı vahşi bir kaplan biçimindeydi. Çeneleri açık bir tek parıtlı gözü

vardı. Kaplanın tüm bedeni mücevherlerle işlenmişti. İmparator hazretleri benim tahta yaklaşarak atası Evrenzib'den kalan ve

— 200 —

şimdi kaplanın tek gözünü oluşturan büyük elması incelememe izin verdi.»

Tavernier'nin «Büyük Moğol»u şimdi «Hindistan'ın Kaplan Tahtı»na mı yerleşmişti? Eğer öyleyse, o zaman bu kayıp hazine konusundaki garip hikâyemizde de bir gerçek payı olsa gerektir.

1857 yılının Eylülünde Delhi sokaklarında çıkan kargaşalık sonunda sokaklar ölü ve yaralılarla dolmuştu, İngiliz kuvvetleri İmparatora sadık yerli kuvvetlerle birleşerek kenti kurtarmak ve eski kaleye egemen olmak için birlikte harekete geçtiler.

Kentte çarpışmalar sürerken iki Avrupalı subayın yönetiminde 101. alayın yerli askerlerden oluşan bir birliğine nehri geçip kuzey yolunu tutmaları emri verildi. Moğol krallık ailesi ya da isyancıların liderlerinin kentten kaçmaları önlenmek isteniyordu.

İki Avrupalı subay Yüzbaşı Matthew Long ile Albay Sir Roger Goodchild...

Adamın adının birden gözüme çarpması altının çizili olmasından değildi yalnızca. Kitabın kenarında Jimmy North'un o karakteristik ünlem işaretlerinden biri vardı. Yanaklarım heyecandan kıpkırmızı kesilmişti. Bulmacanın son parçasıydı bu. Okumaya devam ettim.

Hindistan ormanları arasında o yapayalnız gecede ne olduğunu hiç kimse bilemeyecek. Ama altı ay sonra Yüzbaşı Long ve Hintli Subahdar Ram Panat, Albay Goodchild'ın savaş mahkemesinde yargılanmasında tanıklık ediyorlardı.

Yanan kentten kaçan bir grup Hintli soylunun yolunu kesmişlerdi. Gupta üç Müslüman olmak üzere iki de prens bulunuyordu. Yüzbaşı Long'un önünde prenslerden biri İngiliz subaylara kaplan biçiminde bir taht ve büyük bir elmasın nerede bulunacağını

— 201 —

göstermeyi önererek özgürlüğünü satın almak istedi.

Subaylar öneriyi kabul edince prensler kendilerini ormanın derinliklerinde bir camiye götürdüler. Caminin avlusunda öküzlerin koşulduğu altı araba vardı. Sürücülerini kaçırmıştı. İngiliz subaylar atlarından inip de arabaların içine bakınca gerçekten de kaplan biçiminde bir taht gördüler. Taşımaya kolaylaştırmak için taht dört parçaya ayrılmıştı. Fenerlerin ışığında samanlar arasında yatan parçaların altından oldukları ve değerli taşlarla kaplı bulundukları görülüyordu.

Albay Roger Goodchild prenslerin ve adamlarının hemen öldürülmelerini emretti. Grup cami duvarı önünde kurşuna dizildi. Albay düşen soylulara son kurşunu kendi eliyle sıktı. Cesetler daha sonra cami duvarlarının dışındaki bir kuyuya atıldılar.

İki subay ondan sonra ayrılmışlar, Yüzbaşı Long yerli askerlerle birlikte kent duvarları boyunca devriye nöbetine çıkmış, Albay ve Ram Panat'la on beş asker de kağınlarla kalmışlardı.

Hintli Subahdar'ın ifadesinde değerli yükü İngiliz hatlarının gerisine taşıdıkları anlatılıyordu. Küçük bir yerli köyünde üç gün kalmışlardı. Burada bir marangoz ve iki oğlu albayın gözetiminde tahtın dört parçasını taşıyacak dört sağlam sandık yapmışlardı. Albay da bu üç gün içinde heykelden madene gömülmüş taşları sokmuştu. Taşların yerleri Goodchild'in hazırladığı planda işaretlenmiş, taşlara numara verilmiş ve hepsi asker aylıklarının taşındığı demir bir kutuya yerleştirilmişti.

Taht ve taşlar dört sandıkla bir kutuya yerleştirildikten sonra yine kağınlara yüklenmiş ve Allaha-bad'taki demiryoluna doğru yola çıkılmıştı.

Talihsiz marangozla oğulları da şimdi zorla kervana katılmış bulunuyorlardı. Konvoy ormanın sık bir

— 202 —

kesimine girince albay atından inmiş, üç ustayı ağaçlar arasına götürmüştü. Altı el silâh atılmış ve albay tek başına geri dönmüştü sonra.

Cesur albayın karakterini düşünmek için bir süre ara verdim okumama. Manny Resnick ile tanıştırmak isterdim onu, ortak çok yanları olacaktı. Okumaya devam ettim.

Konvoy Allahabad'a altıncı gün vardı; albay, askeri öncelik hakkını kullanarak altı parça eşyasını Bombay'a dönen asker trenine yerleştirdi. Bundan sonra askerleriyle birlikte Delhi'deki alaya döndüler.

Altı ay kadar sonra Yüzbaşı Long ve Hintli Assu-bay Ram Panat komutanlarına dava açtılar. Bundan hırsızlar arasında kavga çıktığını ve Goodchild'in servetin tümüne konmak istediği anlamını çıkarabiliriz. Ancak hazinenin nerede olduğu konusunda hiçbir ipucu verilmemişti.

Bombay'da yapılan yargılama gerek Hindistan gerekse İngiliz basınında geniş bir yer almıştı. Ama savcılığın elinde ipucu ve kanıt olmaması, çalındığı söylenen hazinenin ortalarda bulunmayışı yüzünden bir sonuca varılamamıştı.

Albay suçsuz bulunmuştu. Ne var ki, bu rezalet sonunda askerlikten istifa edip Londra'ya dönmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı artık. Büyük Moğol elmasını ve kaplan tahtını İngiltere'ye kaçırabilmiş olsa da, sonraki yaşamı bu konuda hiçbir ipucu vermemişti. Kentin kötü ünlü bir kadınıyla ortak olarak Baysvyater Sokağında bir kumarhane açmış ve 1871'de büyük bir olasılıkla Hindistan'da kapıldığı frengi hastalığı sonucunda ölmüştü. Ölümüyle taht hikâyeleri

bir ara yeniden canlanmış, ama elde hiçbir gerçek ipucu olmadığı için tüm sırları o serüvenci centilmenle birlikte gömülmüştü.

— 203 —

Bu bölüme «Hiç Olmayan Hazine» adını vermemiz belki de daha doğru olurdu.

Hiç de öyle değil ahabap, diye düşündüm. Hazine vardı ve hâlâ da var. Bir kez daha baştan aldım hikâyeyi, hem dikkatle okudum, hem de Sherry için not aldım.

Sherry beni pencerenin yanındaki koltukta bekliyordu. İçeri girer girmez ayağa fırladı. «Nerede kaldın? Saatlerdir korkudan ne yapacağımı bilemeden oturuyorum burada.»

«Söyleyeceklerime inanmayacaksın.»

«Harry Fletcher, giriş konuşmalarını kesip olanları anlatman için on saniyen var, yoksa gözlerini oyarım.»

Gece yarısını geçene kadar konuştuk. Yerler kağıtlarla doluydu. St. Mary takımadalarının haritaları. Şafak ışığı'nın planları, aldığım notlar her tarafa saçılmıştı.

Gümüş yolculuk şişemi çıkarmıştım, plastik bardaklardan Chivas Regal içiyor, beş sandığın teknenin neresine yerleştirilmiş olduğu konusunu tartışıyor, kayalıklarda parçalandığı zaman hangi tarafının kara yanına hangi tarafının deniz yanına kaydığı konusunda fikirler ileri sürüyorduk.

Her olasılığa karşı çeşitli planlar yapmış, nelere ihtiyacım olacağını bir liste halinde hazırlamıştım. Sherry'nin birinci sınıf dalgıç olduğunu unutmuştum doğrusu. Bunu hatırlayınca bu seferde yolcu olarak kalmayacağını anladığımdan, kendisine olan duygularıma meslek saygısı cia karışmıştı.

Sherry'nin soluk yanakları heyecandan kıpkırmı-

— 204 —

zıydı, halının üstünde yanyana oturuyorduk. Bir şey söylemek için bana döndü, kahkahalarla gülüyordu, gözlerindeki mavi ışıklar bir iki santim ötede beni çağırıyor gibiydiler.

Birden dünyanın tüm altın tahtları ve efsanelere geçmiş elmasları sıralarını beklesinler, diye düşündüm. O an gelmişti işte. İkimiz de hiç çekingenlik duymadan birbirimize döndük. Şafak ışığı planları üzerinde, yerimizden bile kalkmadan seviştik. O talihsiz teknenin başına bundan daha mutlu bir şey gelmemiştir kuşkusuz.

Sonunda kaldırıp yatağa götürdüm, örtünün altında vücutlarımızı birbirimize yapıştırdık. Az önceki kısa akrobatik hareketlerin hiç olduğunu anladım orada. Bu kadınla olan ilişkimiz eti aşmış ruha yükselmişti. Eğer bu aşk değilse, ona en yakın şey olmalıydı.

St. Mary adası uçaktan bakılınca okyanusların inilmez derinliklerinde yaşayan, yüzgeçleri garip yerlerde olan ve ağzı vücuduna göre çok büyük, o garip güdük balıklardan birini andırır.

Ağız Büyük Limandı, kent de çenelerin birleştiği yerdeydi. Koyu yeşil örtü arasında işaret aynaları gibi parılıyordu saç damlar. Uçak adanın üzerinde dönerken yolculara kar beyazı kumsalları, tâ derinliklerdeki kayalıkların bir sürrealist tablo gibi görüldüğü berrak suları gösterdi.

Sherry yüzünü cama dayamış, sevinç çığlıkları atıyordu, Fokker ananas bahçelerinin üzerinden geçerken. Sonunda indik, uçak üzerinde «St. Mary Adası: Hint Okyanusunun İncisi» yazılı küçük termi-

— 205 —

nal binasının önünde durdu. Binanın önünde çok daha değerli iki incisi beni bekliyorlardı.

Chubby'ye geleceğindi telgrafla bildirmiştim. O da Angelo'yu almıştı. Angelo uçağa koşup bana sarıldı, çantamı elimden aldı. Sherry ile oğlanı tanıştırdım.

Angelo'nun davranışı birden değişiverdi. Adada bir güzellik tüm güzelliklerin üstünde tutulur. Bir kızın dişleri eğri, gözü şaşılabilir, ama eğer «temiz» bir teni varsa damat adayları kapısında kuyruk olurlar. Temiz ten de sivilceli falan olmayan ten değil, tenin rengini belirleyen bir sözcüktür. Sherry de adaya gelmiş gelecek en beyaz tenli kızlardan biriydi.

Angelo kızın elini sıkarken gözlerini yüzünden ayıramıyordu. Sonra kendine geldi, çantamı elime tutuşturup Sherry'ninkini aldı. İki adım arkasından, tıpkı sadık bir köpek gibi yürümeye başladı sonra. Ciddi bakışlarla kıza bakıyor, Sherry her ondan yana baktığında otuz iki dişini gösterip gülümsüyordu. O andan başlayarak artık Sherry'nin kölesi olmuştu.

Chubby ise elimi nasırlı ovucuna alırken yüzüne her zamankinden daha vahşi bir ifade verip beni gördüğüne sevindiğini belirten bir iki sözcük mırıldandı.

Sonra Sherry'ye öyle sert bir bakışla baktı ki, kızın irkildiğini farkettim. Ancak bunun ardından o güne kadar hiç görmediğim bir şey oldu. Chubby eski kasketini başından alıp çıplak ve parlak kafatasını ortaya çıkardı. Daha önce böylesine bir centilmenlik gösterisine tanık olmamıştım. Sonra da takma dişlerinin pembe dişetlerini ortaya çıkararak gülümsedi. Sherry'nin bavulları uçaktan indirilince Angelo'yu bir kenara itip iki eline birer bavul alıp kamyonetin yolunu gösterdi. Angelo da kızın ardından sadık bir köpek gibi gidiyor, bense kendi bavullarımın ağırlığı al-

— 206 —

tında eziliyordum. Tayfamın bir kere olsun seçimimi onayladıklarını görüyordum.

Chubby'nin mutfağında Bayan Chubby'nin muzlu pastasını yiyip kahvesini içerken Chubby ile bir iş konuşması yaptık. Uzun pazarlıklardan sonra iki yeni Evinrude motorlu balıkçı teknesini süresiz olarak bana kiralamaya razı oldu. Angelo ile kendisi eski ücretleriyle çalışacaklardı ve kira süresinin sonunda başarılı olursam çok yüksek «kılıç balığı primi» alacaklardı. Çıkacağımız seferin ayrıntılarına girmeden adalardan birinde kalacağımızı ve Sherry ile benim dalış yapacağımızı belirttim.

El sıkıştığımızda öğle saati çoktan geçmiş ve ada humması etkisini göstermeye başlamıştı. Ada hummasına tutulan insan yarına bırakılabilecek işi bugünden yapamaz; biz de Chubby ile Angelo'yu ha-zırlıklarıyla başbaşa bırakıp Bayan Eddy'den yiyecek öteberi aldıktan sonra kamyonetle Turtle Körfezine gittik.

Kulübenin geniş verandasında duran Sherry, «Bir düş burası.» dedi. «İnanılmaz bir şey.» Palmiyelere, bembeyaz kumsala bakıyordu.

Arkasına geçip kollarımı beline doladım. Bana dayandı, kollarını benimkilerin üstünde kavuşturdu, ellerimi sıktı.

«Harry, hiç böyle olacağını tahmin etmemiştim.» İçinde bir değişim olduğunu görebiliyordum. Güneşten uzun süre yoksun kalmış bir kış bitkisi gibiydi. Ancak içinde erişemediğim öyle yerler vardı ki, bu da beni biraz rahatsız ediyordu. Basit bir insan değildi, kolayca anlaşılan biri de değildi. Okyanus mavisini gözlerinde koyu gölgeler gibi görünen çatışmalar, engeller vardı içinde. Kendisini gözlediğimi bilmediği bir iki kez yüzüne baktığımda hesapçı, hatta düşmanca bakış-

— 207 —

lan olduğunu farketmiştim. Sanki benden nefret ediyormuş gibi.

Ama bu adaya gelmemizden önceydi, şimdiyse kış bitkisi gibi güneşte açılıyordu. Daha önce ruhunu sıkı bir engeli çıkarıp atmıştı sanki.

Ayakkabılarını çıkarıp kollarım arasında döndü, uzanıp dudaklarını öptü.

«Teşekkür ederim, Harry. Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim.»

Bayan Chubby yerleri silmiş, yatakları havalandırmış, vazolara çiçekler yerleştirmiş, buzdolabını çalıştırmıştı. Kulübeyi elele dolaşırken sade döşenmesini öven sözler söylüyordu. Ama daha şimdiden neyin ye/mi değiştirip neyi atacağını hesaplayan bir parıltı vardı gözlerinde.

Bayan Chubby'nin kâfur ağacından geniş masanın üzerine yerleştirdiği vazoyu yana çektiği anda Turtle Körfezinde epey değişiklik göreceğimizi anlamıştım. Ama ne gariptir ki, bu düşünceyi hiç yadırgamadım. Birden kendimin aşçısı ve kâhyası olmaktan ölesiyse bıkmıştım.

Mayolarımızı giydik. Seviştığımız birkaç saat içinde Sherry'nin kendine özgü utanma kuralları olduğunu ve normal Turtle Körfezi yüzme giyimlerine kolay alışamayacağını anlamıştım. Ama yine de Sherry North'u bikiniyle görmek benim fazla giyinik olmamın kusurunu örtüyordu.

Kendisine açık açık ilk kez bakıyordum. En çarpıcı yanı teninin dokusu ve parıltısıydı. Uzun boyluydu, omuzları biraz fazlaca geniş, kalçaları dar, beli ince ve düz, göbeği küçüktü. Türklerin göbeği bir kadın vücudunun en erotik yeri olarak kabul etmelerini her zaman haklı görmüşümdür.

Sherry göbeğine bakılmasından pek hoşlanmadı.

— 208 —

«Seni yaramaz!» diyerek havluyu oeline sardı. Ancak kumlar arasında çıplak ayakla yürürken ve kalçaları öylesine bir ahenkle sallanıyordu ki, saklamadığım bir zevkle seyrediyordum onu.

Havlularımızı kayaların üstünde bırakıp ılık suya koşarak atladık. Sherry çok ağır kulaçlarla öylesine hızlı yüzüyordu ki, ona yetişip yakalamak için epey zorlandım doğrusu.

Kayalığı aşınca onun da solukları biraz sıklaşmıştı, «Formumda değilim,» dedi.

Soluklanmak için biraz dinlendiğimizde birden karşıda bir dizi kara yüzgeç suyun yüzünü yarı. Hızla üzerimize doğru geldiklerini görünce sevincimi saklamadım.

«Çek saygın bir konuksun, özel bir karşılama töreni hazırlamışlar sana.» Yunuslar heyecanlı bir köpek yavrusu sürüsü gibi çevremizde dolanıyorlar, hoplayıp zıplıyorlardı. Oysa yabancılardan kaçtıklarını biliyordum, hele bir yabancının ilk keresinde kendilerine dokunabilmesi duyulmuş şey değildi. Ancak Sherry'ye ilk görüşte âşık olmuşlardı, davranışları Angelo ile Chubby'nin davranışlarından farklı değildi.

On beş dakika sonra kızı sırtlarına almışlar uçu-ruyoriardı. Sherry birinin sırtından düşünce hemen bir diğeri gelip kendisini burnuyla dürtüyor, sırtına almayı teklif ediyordu.

Sonunda ikimiz de yorgun düşüp kıyıya kadar yüzdük. Büyük erkek yunuslardan biri Sherry'nin ancak beline kadar gelen sığığa kadar izledi bizi. Suyun içinde sırtüstü yatıp kendisini gıcıklatıyor, o aptal yunus gülüşüyle sırıtıyordu.

Karanlık bastıktan sonra verandada viskimizi içerken yaşlı yunusun hâlâ ılık çaldığını, suları kuy-

— 209 — Şeytan Çığılı — F : 14

ruğuyla döverek Sherry'yi yanına çağırıldığını duyabiliyorduk.

Ertesi sabah ada hummasına, yatakta biraz daha oyalanmaya büyük bir kararlılıkla karşı koydum.

Wave Dancer'den kurtardığımız malzemeyi incelememiz, kompresör için de bir motor almamız gerekiyordu. Chubby bir avuç banknotla gidip biraz sonra iyi bakım isteyen bir motorla döndü. Bu iş benim bütün günümü alacağı için Sherry de gerekli şeyleri almak için Bayan Eddy'ye gitti. Yola çıkmamız için üç gün hazırlık yapmayı kararlaştırmıştık. Chubby ile Angelo arkada motorların yanında, Sherry ile ben de yükün üstüne oturup balıkçı teknesinde yerlerimizi aldığımızda hava henüz ağarmamıştı.

Şafak korkunç sıcak bir günün müjdecisi olarak alev alev kızılıklar içindeydi. Chubby bize ancak küçük bir tekne ve usta bir denizcinin göze alabileceği bir rota çizmişti. Adaların hemen yakınından geçerken teknenin dibiyile sivri mercanlar arasında ancak iki karış bir şey kalıyordu.

Hepimiz bir bekleyiş içindeydik. Beni o anda heyecanlandıran şeyin müthiş bir servet umudu oldu-ğunu-sanmıyorum. Yaşamda Wave Doncer gibi bir tekneden başka bir isteğim yoktu. Ama denizden o paha biçilmez hazineyi geri koparmak önemliydi. Aradığımız altın külçeleri ya da para olsaydı o kadar heyecanlanamayacaktım. Düşmandı deniz ve bir kez daha karşı karşıya geliyorduk.

Şafağın alev rengi güneş yükseldikçe göğün maviliğine terketti yerini. Sherry North oturduğu yerden

— 210 —

doğrulup bluzunu ve blucinini çıkardı. Üstünde şimdi yalnızca bikinisi vardı. Giysilerini katlayıp branda bezinden torbasına yerleştirdi, çıkardığı güneş yağını soluk tenine sürmeye başladı.

Chubby ile Angelo saklamaya gerek duymadıkları bir dehşete kapılmışlardı. Aralarında fısıfısı bir şeyler konuşular, ardından Angelo eline bir branda alıp tente yapmak üzere teknenin burnuna gitti. Angelo ile Sherry arasında şiddetli bir tartışma başladı.

«Teninizi mahvedeceksiniz. Bayan Sherry!» Ne var ki, Sherry oğlanı sonunda yenilgiye uğratıp gerisin geriye yolladı. Şimdi arkada ikisi de ölünün ardından yas tutuyormuş gibi suratlarını asmışlardı. Chubby yüzünü buruşturmuş, Angelo ise çaresizlik içinde ellerini ovuşturuyordu. Sonunda daha fazla dayanamadılar, yine fısıltılı bir konuşmadan sonra Angelo elçi olarak seçildi ve korka korka yanıma yaklaştı.

«Bunu yapmasına izin veremezsiniz, Bay Harry. Esmerleşecek.»

«Sanırım o da bunu istiyor, Angelo.» Ama kıza da öğle güneşinden kendisini korumasını söyledim. Öğle yemeği için kıyıya yanaşıp bir kumsala çıktığımızda örtündü de.

Moruklar'ı gördüğümde saat öğleden sonraya varmıştı. «Tıpkı o eski kaptanın anlattığı gibi,» dedi Sherry.

Adaya deniz tarafından, adayla kayalık arasındaki dar ama sakın sudan yanaştık. Wave Dancer'i Zinballa devriye gemisinden kaçırdığım boğazın ağzından geçerken Chubby ile birbirimize bakıp gülüm-sedik. Dönüp Sherry'ye gösterdim.

«Kampı odaya kurmayı düşünüyorum. Batığa varmak için de bu aralıktan geçeceğiz.»

— 211 —

Sherry daracık boğaza dikkatle baktı. «Biraz tehlikeli değil mi?»

«Her gün yirmi mil yapmaktan kurtuluruz böylece. Ben bir keresinde benim on sekiz metrelik teknemi tam gaz geçirdim buradan.»

«Aklını kaçırmıştın herhalde.» Yüzüme iyice bakmak için güneş gözlüğünü alnına kaldırdı.

«Eh, artık bu konuda kararı sen vermelisin.» Ben sırtınca o da gülümsedi.

«Şimdiden uzman oldum bile,» diye şişindi. Güneş burnundaki ve yanaklarındaki çilleri karartmıştı. Teni güneşte kızarıp öfkelenmeyen türdendi. Hemen bal rengine dönüşmüştü.

Adanın kuzey burnunu dönüp de rüzgârdan korunmuş bir koy bulduğumuzda sular üa yükselmişti. Chubby tekneyi ilk palmyelerin yirmi metre kadar berisinde kuma oturttu.

Yükü yüksekçe bir yere taşıyıp deniz tuzundan korunması için sıkı sıkı brandalarla örttük. İşimiz bittiğinde güneşin sıcaklığı azalmış, palmyelerin uzun gölgeleri önümüzde uzamaya başlamıştı. Yalnız kişisel eşyalarımızı ve beş galonluk bir su bidonu alıp içlerlere doğru yürüdük. En kuzeydeki tepenin ardında balıkçılar yüzyıllar boyunca dimdik yamaçta dar dar mağaralar oymuşlardı.

Büyüklerinden birini malzeme deposu, orta boy bir tane de Sherry ile benim için seçtim. Chubby ile Angelo da yamacın yüz metre kadar ötesinde ve bizimkinden çalılıkla ayrılan birer mağara buldular.

Sherry yeni evimizi palmye yapraklarından yapılmış bir süpürgeyle temizleyip şişme yataklar üstüne uyku tulumlarımızı sererken ben de ağımyı alıp deniz kenarına döndüm.

On iki tane iri kefalla döndüğümde karanlık bas-

— 212 —

mış. Angelo da ateşi yokup güğümü üstüne yerleştirmişti. Sessizlik içinde yedik yemeğimizi, daha sonra Sherry ile mağaramızda yatarken palmyeler arasında dolaşan iri yengeçlerin gürültülerini dinledik.

«Sanki dünyanın ilk erkeği ve kadınıymışız gibi,» diye fısıldadı Sherry.

«Ben Tarzan, sen Jane.» dedim. Gülüp koynuma sokuldu.

Şafak sökerken Chubby tek başına St. Mary'ye dönmek üzere yola çıktı. Bir gün sonra bize iki hafta kadar yetecek benzin ve içme suyuyla dönecekti.

Onu beklerken Angelo ile tüm malzemeyi mağaralara taşıdık. Kompresörü çalıştırıp hava depolarını doldurdum, dalgıç takımlarını elden geçirdim, Sherry de mağaramızı oturulacak bir hale soktu.

Ertesi günü ikimiz adayı dolaşmaya çıktık. Bizden önce gelmiş olanların gözlerinden kaçmış bir kuyu ya da kaynak arıyordum, ama hiçbir şey bulamadım tabii. O kurnaz balıkçılar adanın el değmedik yerini bırakmamışlardı.

Bizim kampın tam karşı tarafında olan güney ucunda tepelerle deniz arasında tuzlu bir bataklık u-zanıyordu. Pis kokan çamurların ve bataklık otlarının çevresini iyice dolaştık. Hava çürümüş ot ve ölü balık kokusuyla çok ağırdı.

Çamurlar arasındaki yuvalarından kafalarını çıkartmış kırmızı ve mor yengeç kolonileri bizi izliyorlardı. Bir keresinde bataklığın ortasında bir şapırtı işittim ardından da yuvarlanan bir şey gördüm. Bu, ancak bir timsah olabilirdi. Bataklığı terkedip daha yükseklerle çıktık, oradan çalılar arasında güçlükle

— 213 —

ilerleyerek en güneydeki tepeye doğru yürüdük.

Sherry bu tepeye de tırmanmamızı istiyordu. En yüksek, en dik olduğunu söyledimse de kararından caydıramadım.

«Şafok Işığı'nın kaptanı doruğa çıkacak bir yol bulmuşsa ben de bulurum,» diyordu.

«İyi ama oradan da diğer tepelerden göreceğinden başka bir şey görmeyeceksin ki.»

«Önemli olan o değil.»

«Peki neymiş önemli olan öyleyse?» Sherry bana bir çocuğa ya da bunağa bakarmış gibi baktı, sorumu yanıtlamayı reddedip daracık geçiyolundan tırmanmasına devam etti.

Altımızda en az yetmiş metrelik bir uçurum vardı. Epeyce güçlü olan yetenek ve cesaretimde eksik olan tek şey yüksekten duyduğum korkumdu. Ancak Bayan North'a bu zayıf noktayı açıklamak yerine St. Paul Katedralinin tepesinde tek ayak durmaya razı olduğumdan, istemeye istemeye ardından yürüdüm.

Talihim varmış ki, bir iki adım sonra bir zafer çılgılığı koparıp yamacın yüzündeki bir yarığa doğru döndü. Yarılan kaya tepeye doğru bir merdiven biçiminde yükseliyordu. İçim rahatlamış olarak kızı izledim. Birden bir çılgılık daha kopardı.

«Aman Tanrım! Harry, bak!» Kayanın gerilerinde bir yeri gösteriyordu. Biri çok uzun bir zaman önce düz taşın üstüne bir yazı kazımişti.

A. BARLOW

BURADA KAZAYA UĞRADI

14 EKİM 1858

— 214 —

Yazıya konuşmadan bakarken Sherry uzanıp elimi sıktı. O korkusuz dağcı gitmişti artık. Şimdi yüzünde yarı ürkek bir ifadeyle yazıya dikmişti gözlerini.

«Korkunç bir şey,» diye mırıldandı. «Sanki dün yazıymış gibi.»

Gerçekten de harfler havanın etkisinden öyle korunmuştu ki, az önce yazılmış gibiydi. Her an yaşlı denizcinin karşımıza çıkacağını sanıyordum.

Sonunda o daracık bacadan doruğa çıktığımızda geçmişin bu uzantısının etkisinden kurtulamamıştık. Hemen hemen iki saat orada oturup denizin Gunfire kayalığına vurmasını seyrettik. Bulduğumuz yerden kayalığın arasındaki açıklık ve karanlık havuz çok net görünüyordu. Arthur Barlow buradan Şafak Işığı'nın parçalanmasını seyretmişti.

«Artık zaman aleyhimize çalışıyor, Sherry,» dedim son birkaç günün tatil havası sona erince. «Manny Resnick İngiltere'den ayrılalı on dört gün oldu. Ümit Burnu açıklarındadır şimdi. Cape Tovu'n'a geldiğinde haberimiz olacak.»

«Nasıl?»

«Orada yaşayan eski bir dostum var. Yat Kulübü üyesidir. Mandrake rıhtıma yanaşır yanaşmaz bana telgraf çekecek.»

Tepenin arka yamacından bakınca ilk kez olarak ağaçlar arasından yükselen dumanları gördüm. An-gelo yemek pişiriyordu.

«İyice kaçırdım galiba,» diye söylendim. «Pikniğe çıkmış okul çocuklarından farkımız yok. Bundan böyle güvenlik önlemlerine çok dikkat etmemiz gerek. Boğazın karşı kıyısında dostum Süleyman Dada var, Mandraks de çok kalmaz gelir buralara.»

«Sence ne kadar zamana ihtiyacımız var?»

— 215 —

«Bilemem sevgilim, ama emin o! sandığımızdan uzun sürecektir bu iş. Suyumuzu ve benzinimizi St. Mary'den getirmek zorundayız. Suyun yükselip alçalma durumuna göre havuzda en fazla iki üç saat çalışabiliriz. Bir kere dalınca ne bulacağımızı da bilemeyiz. Albayın sandıkları teknenin denize kayan kısmında da kalmış olabilir, işte o zaman bütün düşlere veda etmek gerekir.»

«Bunları daha önce konuşmuş, bitirmiştik, pis kötümser,» diye beni tersledi Sherry. «Biraz da iyi şeyler düşün.»

Chubby'nin St. Mary'den dönen teknesi ufukta belirene kadar hep iyi şeyler düşündük, hep iyi şeyler yaptık ondan sonra.

Tepeden inip Chubby'yi karşılamaya koştuk. Biz kumsala vardığımızda o da burnu dönmüş kaya giriyordu. Tekne ağır yükü nedeniyle suya iyice gömülmüştü. Chubby kıçta dev bir kaya gibi iri, sağlam ve sonsuzluk gibi durmaktaydı. Biz elimizi kolumuzu sallayıp bağırınca o yalnızca başını sallamakla yetindi.

Bayan Chubby bana bir muzlu pasta, Sherry'ye de palmiye yapraklarından örölme geniş kenarlı bir güneş şapkası göndermişti. Chubby, Sherry'nin davranışını anlatmış olmalıydı. Hele şimdi zararın artık önlenemeyeceğini görünce suratı büsbütün asılmıştı. Sherry ısırp yenecek kadar güzel kararmıştı artık.

* * *

Elli bidonu mağaraya taşımamız karanlık bastıktan sonraya kadar devam etti. Angelo'nun o öğleden sonra topladığı deniz taraklarını yemek için ateşin başına geçtik sonra. Artık tayfalarımı seferimizin gerçek amacını söylemek zamanı gelmişti. Chubby'nin

— 216 —

ölüm pahasına da oisa ağzından bir şey kaçırmayacağından emindim, ancak durumu Angelo'ya açmak için adaya gelmemizi beklemiştim. Birlikte olduğu genç hanımları etkilemek için yapamayacağı şey yoktu çünkü. Açıklamamı sessizlik içinde dinlediler ve bittikten sonra da sessizliklerini sürdürdüler. Angelo söze Chubby'nin başlamasını bekliyordu, oysa onun hiç acelesi olmazdı. Kaşlarını çatmış ateşe bakarken Az-tek tapınaklarındaki o bronz maskeleri andırıyordu. Gerekli gerilimi yarattığına inanınca arka cebinden lime lime olmuş deri bir kese çıkardı. «Çocukluğumda Gunfire kayalığında balık avladığım günlerde çok iri bir hani balığı tutmuştum. Karnını yardığında içinden bu çıktı.» Keseden yuvarlak bir maden parçası çıkardı. «O günden beri uğur getirsin diye yanımdan ayırmadım. Hem de tayfası bulunduğum gemilerden birinin kaptanı on sterlin teklif ettiği halde satmadım.» Verdiği madeni ateşin parıltısında inceledim. Bir şilin boyunda altın bir paraydı. Bir yüzünde okuyamadığım bir Doğu yazısı, bir yüzünde de bir armanın yanında iki aslan resmi vardı. Big Gull adasındaki bronz çanın üstünde gördüğüm armanın eşi. Armanın altında AUE: REGİS AND SENAT: ANGLIA ve sikkenin çevresinde de kabartma harflerle İNGİLİZ HİNDİSTAN ŞİRKETİ yazılıydı.

«Gunfire'a bir gün döneceğim diye söz vermiştim kendi kendime, demek o gün bu günmüş.» diye sözünü sürdürürken ben parayı incelemeye devam ettim. Üzerinde tarih olmamasına karşın şirketin bastırıldığı altın paralardan biri olduğu kuşkusuzdu. Mühür adı verilen bu paralardan söz edildiğini duymuş ama şimdiye kadar hiç görmemişim.

— 217 —

«Bunu balığın karnından mı çıkardın, Chubby?»

Başını salladı. «Balık parıltıyı görüp üstüne atlamış olmalı.»

Parayı geri verdim. «Eh öyleyse benim hikâyede hiç olmazsa bir gerçek payı olduğunu kanıtıyor bu.»

«Evet öyle, Harry.» Mağaradan Şafak Işığı'nın planlarıyla bir gaz lambası getirdim. Chubby'nin büyükbabası bir Hindistan gemisinde çalışmış olduğu için kendini bu konularda uzman sayardı. Yolcuların bagajlarıyla diğer küçük eşyanın başkasara yanındaki ambara yerleştirildiği düşüncesindeydi... Kendisiyle tartışacak değildim. Chubby beni sık sık sinir edebilirdi.

Gelgit tablolarını çıkarıp da bizim enlemimize göre zaman farklarını hesaplamaya başladığımda Chubby gülümsedi. Aslında bilmeseniz bunun gülümseme olduğunu anlayamazdınız ya. Daha çok sırtır gibiydi. Chubby'nin yazılı kâğıtlara inancı yoktu. Gelgiti kafasındaki deniz saatine göre hesaplamayı yeğlerdi. Hiçbir kaynağa başvurmadan bir hafta öncesinden çok kesin tahminler yapabildiğini biliyordum.

«Yarın saat biri kırk geçe sular yükselmiş olacak,» dedim.

«Aferin, kırk yılda bir doğru bildin,» dedi Chubby.

Daha önce yüklemiş olduğumuz o ağırlıklardan kurtulunca balıkçı teknesi birden yepyeni bir hafifliğe ve canlılığa kavuşmuş gibiydi. Kayalar arasındaki daracık boğazda tavşan yuvasına koşan bir gelincik hızıyla uçuyordu.

Angelo burunda durmuş, eliyle arkadaki Chubby'ye sualtındaki tehlikeleri işaret etmekteydi. Tam za-

— 218 —

manında geçtiğimiz için Chubby hiç korkmadan dalıyordu dalgalara. Yolculuk tehlikeliden çok heyecan vericiydi. Sherry üstüne sular sıçradıkça çığlıklar atıyor, gülüyordu.

Balıkçı teknesi Wav-e Dancer'den daha dar olduğu için Chubby bizi mercan kayalıklarının en dar yerinden rahatça birer karış su bırakarak geçirdi. Ondan sonra zigzaglı geçişi de tamamlayıp havuza vardık.

«Burası çok derin, demir atmanın yararı olmaz,» dedi Chubby. «Kayalık uçurum gibi iner aşağı. Altımızda en az yirmi kulaç var ve dibi de kayalıktır.»

«Peki tekneyi nasıl tutacaksın?» diye sordum.

«Biri motor başında oturup dengeleyecek işte.»

«İyi ama çok yakıt gidecek, Chubby.»

«Sanki bilmiyormuşum gib...» diye homurdandı Chubby.

Denizin çekilmesi tamamlanmadığından, hâlâ a-rada bir büyük bir dalga kayaları aşıyordu. Öyle eskisi gibi güçlü değildi ama yine de köpükler halinde havuza boşalıyor, suyun yüzünü karıştırıyordu. Deniz yükseldiğinde dalgaların şiddeti artacağından, bir süre sonra havuzda kalmak tehlikeli olacak ve kaçmak zorunda kalacaktık. Gelgit zamanlarına göre çalışacak iki saatimiz vardı. Sular çekildiğinde boğazda giriş için yeterli derinlik olmayabilirdi; yükseldiğinde ise kayaları aşan dalgalar açık balıkçı teknesini alabora edecek güçte olabilirdi. Her hareketimizi çok titizlikle hesaplamalıydık.

Artık her dakikamız çok değerliydi. Sherry ile dalgıç giysilerimizi giymiş, maskelerimizi takmıştık. Angelo ağır hava depolarını sırtlarımıza yerleştirip sıkıştırıyordu.

«Hazır mısın, Sherry?» diye sordum. Ağızlığını

— 219 —

ağızına yerleştirirken başını eğerek olumlu yanıt verdi.

«Gidelim öyleyse.»

Teknenin yanından suya atladık. Su düzeyi üstümüzde cıva gibi parlıyor, kayalıklardan aşan dalgaların köpükleri şampanyayı andırıyordu.

Sherry'nin durumunu gözden geçirdim. Rahat hareket ediyor, havasını tutumlu kullanan usta bir dalıcı gibi ağır soluk alıyordu. Maskenin camıyla irileşmiş görünen gözleriyle güldü, iki baş parmağını havaya kaldırıp işlerin yolunda olduğunu belirtti.

Başımın dibini gösterdim ve paletlerimi hızla cırparak daldım.

Havuz altımızda kara bir delik gibiydi. Çevredeki mercan kayalıkları ışığın girmesini önliyordu. Su soğuk ve iç kapayıcıydı, karanlık derinliklerde kötü bir güç bizi bekliyormuşçasına huzursuzlandım.

Dönüp arkama bakınca Ösherry'yi gördüm. Baktığımı görünce yine gülümsedi. Benim duyduğum korkuları duymadığı kuşkusuzdu. Dalmaya devam ettik.

Sherry omzuma dokununca durup karanlık bir mağaraya baktık. İki baykuş gözü bize bakıyordu. Gözlerim karanlığa alışınca bir hani balığının dev kafasını farkettim. Martı yumurtası gibi benekli bir başı, kalın dudakları arasında ince bir yarık gibi ağız vardı. Bizi görünce hemen savunma durumuna geçti. Zaten iri olan gövdesi daha da irileşti, başını şişirdi, ağızını bir insan başını alacak bir delik biçiminde açtı. Mağaramsı boşlukta dizi dizi dişleri görünüyordu. Sherry elimi tuttu. Mağaranın ağzından çekildik, balık ağızını kapattı ve eski boyuna indi. Şampiyon bir hani balığı istediğimde nereye geleceğimi çok iyi biliyordum artık. Suyun büyültücü etkisini de hesaba katarak en az beş yüz kilo olduğundan emindim.

Mercan kayalıklarından aşağı inerken çevremiz-

— 220 —

de yaşam ve güzellikle, ölüm ve tehlikeyle dolu dehliz dünyası çepeçevre sarmıştı |pizi. Sonunda dibini gördük. Çeşit çeşit yosunlar, deniz bambularından bir orman içinde taşlaşmış mercan ağaçlarıyla tam bir çengeldi burası.

Bu girilmez ormanın tepesinde durup saatime baktım. Kırk metreye inmiştik ve dalıştan bu yana beş dakika kırk saniye geçmişti.

Sherry'ye olduğu yerde kalmasını işaret edip dibine daldım ve soğuk, kaygan bitkileri elimle araladım. Aralarından geçince epey boş sayılabilecek bir alana girmiştik. Yepyeni balıklar ve deniz hayvanlarının yaşadığı, bambularla örtülü karanlık bir yerdi burası.

Havuzun zeminini araştırmanın öyle kolay bir iş olamayacağını anlamıştım. Görüş alanı ancak üç metre kadardı ve bize en az üç dönümlük bir alanı didik didik edecektik.

Sherry'yi de aşağı indirmeye karar verdim. Böylece birbirimizden ayrılmadan hiç olmazsa yamacın dibini taramaya başlayabilirdik.

Derin bir soluk alıp kalın yosun tabakası arasından yukarı çıktım. İlk bakışta Sherry'yi göremeyince birden yüreğim duracak gibi oldu. Ama sonra kara mercan duvarı önünde yükselen gümüş hava kabarcıklarını farkettim. Sözümü dinlemeyip bulunduğu yerden ayrılmıştı. Buna çok canım sıkılmıştı. Ona doğru yedi sekiz metre kadar yaklaştığımda yaptığını görünce öfkem dehşete dönüştü.

Gunfire kayalığında başımıza gelecek felâketler zinciri böylece başlamış oluyordu.

Mercan yamacında açık pembeden koyu kırmızıya kadar renkleri değişen çok güzel bir bitki büyümekteydi.

Sherry iri bir dal koparmış, çıplak ellerinde tut-

— 221 —

maktaydı. Kendisine doğru yüzerken bacalarının da o korkunç ateş mercanına hafifçe sürtünmekte olduğunu gördüm. Kızı bileklerinden yakalayıp o güzel ama acımasız bitkiden koparıp aldım. Parmaklarımı etine bastırıyor, elini sallıyor, o korkunç şeyi ovucundan atmasına zorluyordum. Mercan dallarının hücrelerini açıp on binlerce zehirli polibini kızın etine gönderdiği bilgisi neredeyse çıldırtacaktı beni.

Sherry kötü bir şey olduğunu anlamış ama bunun ne olduğunu kestirememiş bir halde bana bakıyordu. Kendisini tutup hemen yükselmeye başladım. Telâşına karşın yine acele etmiyor, en basit kural olan kendi hava kabarcıklarını aşmamaya dikkat ediyordum.

Saatime baktım. Sekiz buçuk dakika geçmişti. Kırk metrede üç dakika demekti bu. Ancak Sherry' nin birden nasıl bir felâkete düşeceğinin bilinci ve vurgun yeme korkusu arasında kalmıştım.

Yüzeye varmadan önce zehir birden etkisini gösterdi. Sherry'nin yüzü kasıldı, soluğu kesikleşti, kıvrınmaya başladı.

Elleri kıpkırmızı kesilmiş, bacaklarında kırbaç izleri gibi alev alev renkler belirmişti. Üzerinde dalgıç giysisi bulunduğu için Tanrıya şükür-ier yağırdırıyordum.

Vurgunu önlemek için suyun beş metre altında tuttuğumda bana çıldırmış gibi karşı koyuyor, tekme atıyor, elimden kurtulmaya çalışıyordu. Bekleme süresini kısa tutup yüzeye çıkardım.

Başımız havaya çıkar çıkmaz ağızlığımı atıp «Chubby! Çabuk gel!» diye bağırdım.

Balıkçı teknesi elli metre ötedeydi, ama motoru çalışıyordu. Teknenin burnu bize döner dönmez dü-

— 222 —

meni Angeio'ya bırakan Chubby kahverengi bir dev gibi buruna koştu.

«Ateş mercanı, Chubby! Çok fenalaştı. Çıkar kızı!»

Chubby eğilip Sherry'nin arkasındaki hava deposunu tutup kızı sudan çekti. Sherry adamın koca pençesi arasında boğulmakta olan bir kedi yavrusunu andırıyordu.

Dalgıç takımımı daha sonra Angelo'nun alması için suya bırakıp tekneye atladım. Chubby Sherry'i teknenin dibine yatırmış, üzerine eğilmiş, kızı sakinleştirmek için kollarının arasına alıyordu.

Burundaki eşyalar altında sağlık çantamı buldum, Sherry'nin hıçkırıklarını duydukça elim ayağıma karışıyordu. Bir morfin ampulünün ucunu koparıp bir şırınga doldurdum. Üzülmenin yanısıra iyice öfkelenmiştim artık.

«Aptal kadın!» diye bağırdım. «Böyle saçma sapan şey yapılır mı hiç?»

Dudakları mosmor kesilmiş tir tir titriyordu, ağzının kenarında tükürük belirmişti. Bacağını iki parmağımla sıkıştırıp iğneyi batırdım.

«Ateş mercanı... Tanrım! Üstelik uzmansın, ha! Adada parmak kadar çocuklar bile böylesine aptallık etmezler.»

«Ben sanmıyordum ki...» diye kesik kesik konuştu.

«Sanmıyormuş...» Öfkemden çıldıracak gibiydim. «Seni beyinsiz!»

İğneyi çıkarıp kutuda kaşınmaya karşı bir toz aramaya başladım.

«Seni dizlerimin üstüne yatırıp bir güzel...»

Chubby başını kaldırdı. «Harry, Bayan Sherry ile

— 223 —

bir daha böyle konuşacak olursan... kafanı kırarım, tamam mı?»

Bu kararında kesin olduğundan emindim, hiç şaşmadım. Daha önce de kafa kırdığını görmüştüm, kaçınılacak bir şeydi bu.

«Sen orada durup söylev çekeceğine dümene geçip de bir an önce bizi adaya atsan nasıl olur?»

«Kıza iyi davran yoksa seni öyle bir yaparım ki, onun yerine sen tutmuş olmayı istersin o ateş mercanını, anladın mı?»

Chubby'nin bu başkaldırı sözlerine önem bile vermeden, çirkin kızıl izlerin üstüne deriyi serin tutacak bir melhem sürdüm. Sonra morfinin etkisi geçmeden kızı kucağıma alıp Chubby'nin bizi adaya götürmesini bekledim.

Sherry'yi mağaraya taşıdığım da morfinin etkisiyle yarı yarıya kendinden geçmişti. O gece sabaha ka-daryanından ayrılmadım. Zehirin etkisiyle bir titriyor, bir ateşler içinde yanıyordu. Bir keresinde, «Özür dilerim, Harry, bilmiyordum. Daha önce mercanlı sulara dolmamıştım. Bitkiyi tanıyamadım,» dedi.

Chubby ile Angelo da uyuyamamışlardı. Ateşin başında oturup fısıltılarla konuşuyorlardı. Saat başı biri gelip mağaranın kapısında öksürüyordu.

«Kız nasıl, Harry?»

Sabah olduğunda Sherry zehirin en kötü etkisini atmıştı. Zehirin girdiği yerler şimdi kabarcıklarla dolmuştu. Havuza yeniden dalmamız için otuz altı saat geçmesi gerekecekti, o zaman da gelgit yüzünden bir tam gün daha beklemek gerekti.

Değerli saatler ovucumuzdan kum gibi akıp gidiyordu. Mondrake'nin son hızla gelmekte olduğunu düşünüyordum.

Boşa geçirdiğimiz her gün üstünlüğümüzü elimizden alıp götürüyordu.

— 224 —

Üçüncü gün yeniden döndük havuza. Öğleden sonraydı, boğazdaki suda şansımızı denemeye karar vermiştik, keskin mercanların ancak bir iki parmak üstünden aşırıdık tekneyi.

Sherry hâlâ sargılar içinde olduğundan tekne Angelo ile kaldı. Biz Chubby ile daldık. Bu kez hızlı dalmıştık, bambuluğun önünde bir an durup bir şamandıra saldı, sonra derine indik. Havuz dibini düzenli bir biçimde tarayacaktım. Bunun için dibi karelere bölmüştüm. Deniz ormanının üstüne ince naylon ipe bağlı şamandıralar asacak ve böylece aradığım yerleri belirleyebilecektim.

Bir saat kadar uğraşmadan sonra batığa rastlamamıştık. Garip biçimli mercan örtülü bazı şeyler dikka-liini çekmişti ama bunları daha sonra inceleyebilecektim. Yerlerini bacağıma bağlı sualtı karatahtasına işaretledim.

Bir saatin sonunda havamız epey azalmıştı. Chubby benden iri olduğu ve sualtı tekniğinde inceliğe sahip bulunmadığı için çok hava kullanıyordu. Bu yüzden onun basınç göstergesini sık sık kontrol ediyordum.

Onu yukarı çıkarırken bütün sabırsızlığına karşın duraklamalara çok dikkat ettim. O hızla dipten su yüzüne çıkıp da vurgun yemiş dalgıç görmemişti. Oysa ben insanın damarlarındaki kanın şampanya gibi köpürdüğünü, beynine yerleşecek bir hava kabarcığının ölüme kadar yol açabileceğini çok iyi biliyordum.

Su yüzüne çıktığımızda Sherry, «Ne oldu?» diye seslendi. Tekneye doğru yüzerken başparmağımı aşağı çevirerek işaret ettim. Termostan birer fincan kahve içtik, uzanıp dinlenirken birada purosunu yaktım. Başarıya ulaşamadığımız için hepimizin az da olsa düş kırıklığı içinde olduğumuzu sanıyordum. Ama ilk bu-

— 225 — Şeytan Çığılığı — F: 15

luntunun olduğunu söyleyerek hepsini umutlandırdım..

Chubby ile yeni hava depolarını yüklenip bir kez daha daldık. Bu sefer 45 metrede yalnız kırk beş dakika kalacaktık.

Kanın gaz emişi birikim yoluyla olduğundan sürekli derin dalışlar tehlikeyi arttırır.

Bambu ormanları arasında dikkatle gidip geliyor,, kayalıkların arasındaki yarıkları inceliyor, arada bir durup ilgisini çeken şeyleri haritada işaretliyorduk..

Kırk üç dakika olmuştu dalalı. Chubby'ye baktım. Dalgıç giysilerimiz üstüne uymadığı için sırtında eski. bir yünlü mayo vardı. Yosunlar arasında yüzerken, dostum olan o yaşlı yunusa benziyordu. Bu düşünceme gülüp dönecekken birden üstümüzdeki bambu örtüsünden gelen ışık Chubby'nin altında beyaz bir şeyin üstüne düştü. Bunu önce bir istiridye kabuğu sandım, ama kabuk olamayacak kadar kalın ve düzgün biçimliydi. Biraz daha derine inince nesnenin çürük bir mercan parçası içine gömülü olduğunu gördüm. Belimdeki demir parçasını çıkarıp mercanı yerinden kopardım.

Elimdeki parça iki üç kilo geliyordu, hemen filemin içine attım.

Chubby beni seyrediyordu, yukarı çıkma işareti verdim.

Suyun yüzünde, «Bir şey buldunuz mu?» diye seslendi Sherry. Balıkçı teknesinde kalması sinirlerini bozuyor olmalıydı.

Sabırsızdı, sinirliydi ama ben yine de el ve bacaklarındaki o çirkin yaralar kapanmadan onu daldırmazdım. İkinci bir iltihabın bu koşullar altında yaraları ne çabuk delebileceğini biliyordum. Şimdilik sürekli antibiyotik verip sakın tutmaya çalışıyordum.

Fileyi uzanırken, «Bilmiyorum,» dedim. Sherry biz tekneye çıkıp dalma aygıtlarımızı çıkarırken heyecanla incelemeye başladı mercan parçasını.

— 226 —

Dalgalar kayaları aşır havuzu kaynatmaya başlamıştı. Teknemiz sallanıyordu. Angelo sabit tutmakta güçlük çektiği için gitme zamanı gelmişti. O gün-Jük su altında geçirdiğimiz süre yeterliydi, daha fazlası tehlikeli olabilirdi, az sonra da iri okyanus dalgaları kayaları aşmaya başlayacaktı.

«Dönelim, Chubby,» diye bağırdım. Chubby motorların başına gitti. Şimdi bütün dikkatimizi önümüzdeki daracık boğaza vermiştik. Bir yandan motorun hızı, bir yandan aksi yönden gelen dalgaların hızı tekneyi sağa sola, mercan kayalarına savuruyordu. Ancak Chubby'nin üstün denizciliği sayesinde sonunda kayalığın ardındaki sakın suya kavuşup burnumuzu adaya oevirdik.

Şimdi havuzdan çıkardığım şeye bakabilirdim artık. Shorry do durmadan dikkatli olmam için beni uyarıyordu. Oysa hiç gerek yoktu buna, işimi biliyordum. Mercan parçasını bir tahtanın üstüne koyup demir çubukla sertçe vurdum üzerine. Üç parçaya ayrıldı. Canlı mercan poliplerinin içlerine çekip korudukları birkaç şey döküldü tekneye.

Bilya boyunda yuvarlak üç şey vardı. Birini alıp elimde tarttım. Ağırdu. Sherry'ye uzattım.

«Tahmin et bakalım.»

Hiç duraksamadan, «Tüfek mermisi,» dedi.

«Öyle.» Oysa ilk görüşte anlamalıydım bunu. İkinci nesneyi göstererek kusurumu örtmeye çalıştım ben de. «Küçük bir bakır anahtar.»

«Aferin!» diye Sherry benimle alay etti. Ona aldırmadan dikkatimi ilk çeken o beyaz şeyi mercandan kurtarmaya çalıştım. Sonunda çıkarıp bir yüzündeki mavi deseni inceledim.

Beyaz bir porselen parçası. Bir tabağın kenarından kopmuştu. Üzerinde yarım bir arma vardı. Aya-

— 227 —

ğa kalkmış aslanı hemen tanıdım. Altında da SENAT ANGLİA yazısı seçiliyordu. John Şirketinin arması; tabağın gemi takımına ait olduğu kuşkusuzdu.

Parçayı Sherry'ye verirken hayalimde beliren görüntüyü anlattım: «Tekne dalgaların etkisiyle ortasından ikiye ayrılırken içindeki bütün ağır yük yerindea kayıp ince olan iç duvarları parçalamıştır. Böylece teknenin bir ucundan topu, gülleri, gümüşü ve porseleni, kapkacağı, sikkeler ve tabancaları havuzun dibine boşalmıştır. Mercan da bunları yutup hazmetmiştir bunca yıl içinde.»

«Ya hazine sandıkları? Onlar da düşmüş olabilir mi?»

«Bilemiyorum.»

Bizi dinleyen Chubby eğilip denize tükürdü. «Gemilerin ön kasaraları her zaman yedi buçuk santimlik meşeden çift katlı olarak yapıldı. Fırtınalarda yükün kaymasını önlemek için. Orada olan şey hâlâ oradadır.»

«Chubby bu fikirlerini Harley Caddesinde söyleseydi epey para alırdı.» diyerek göz kırptım Sherry'ye. Sherry gülüp Chubby'ye döndü.

«Ah, sensiz ne yapardık, Chubby!» Chubby suratını asıp bakışların! ufukta ilginç bulunduğu bir noktaya dikip baktı.

Sherry ile adanın kapalı havuzlarından birinde yüzüp üstümüzü değiştikten sonra ateşin kenarında viskimizi yudumlayarak taze taraklan yerken, Şafak Işığı'nın yükünün havuzun dibine yayılmasının ne demek olduğunu düşündüm.

Ghubby yanılıyorsa ve ağır sandıklar bordayı parçalayıp devrilmişlerse, onları bulmak çok güç olacaktı. Yalnız o sabah Hindistan'ın kaplan tahtının "içinde olabileceği iki yüz mercan blok ve tepesi saptamıştım.

— 228 —

Yok eğer Chubby haklıysa ve ambar parçalanmamışsa, o zaman mercan polipleri dipte yatan teknenin üstünü kat kat taş örtmüş olacaktı. Bu takdirde hazineyi bitkilerin altındaki tepelerde aramalıydık.

önümüzdeki işin güçlüğüne kavramış olarak bütün ayrıntılarına kadar tartıştık. Sonunda iki bölüme ayırmaya karar verdik.

İlk olarak sandıkları bulup tanımlamamız, sonra da mercanların arasından çekip çıkarmamız gerekecekti.

«Neler gerekecek biliyorsun, değil mi, Chubby?» diye sordum. Başını salladı.

«O iki sandık sende mi hâlâ?» Dinamit sözünü edemiyordum Sherry'nin önünde. Chubby ile büyük miktarlarda patlayıcı madde stoku yapmamızın nedenini hatırlamıştım. Uç yıl önceydi. Kötü bir mevsim geçirmiştik, cebimizde beş para kalmamıştı. O zaman yaptığımız planlara pek yasal denemezdi, ama şimdi de artık kapanmış olan o hikâyenin dinamitine ihtiyacımız olmuştuk.

Chubby başını salladı. «O jelatin M dinamit terlemeye başlamıştı. On metre yakınında geçirecek olsan adanın yarısı havaya uçardı.»

«Peki, ne yaptın?»

«Angelo ile Mozambik Boğazına götürüp denizin dibine attık.»

«En azından iki kutu gerekecek. Aşağıdaki o kayaları başka türlü parçalayanlayız.»

«Bay Coker'le bir konuşayım.»

«Konuş, Chubby. St. Mary'ye ilk gidişinde Fred Coker'e üç kutu bulmasını söyle.»

«Wave Dancer'den kurtardığımız ananaslar olmaz mı?» diye sordu Chubby.

— 229 —

«Olmaz.» Mezar taşında «45 metre derinlikte MK VII el bombalarını patlatan adam» yazmasını istemiyordum.

Ertesi sabah hiç doğal olmayan bir sessizlikle uyandım. Havanın sıcaklığındaki elektriği yattığım yerden hissediyordum. Bir süre yatıp ortalığı dinledim. Ama ne yengeçlerin yürürken çıkardıkları gürültüler vardı, ne de palmye yapraklarının hiç bitmek bilmeyen hisirtisi. Tek ses yanımdaki kadının soluma-sıydı. Yanağından hafifçe öpüp onu uyandırmadan başının altından kolumu çektim. Sherry hiç yastık kullanmamakla övünürdü, yastığın belkemiği için çok zararlı olmasını söylemesine karşın, yastık yerine kolumu kullanmaya hiç ses etmiyordu.

Dışarı çıkıp giyinirken havaya baktım. Şafak çok karanlıktı. Sıcak hava yeryüzünün üzerine çökmüş gibiydi, havadaki elektrik tüylerimi ürpertiyordu.

Döndüğümde Chubby ateşi yakıyordu. Bana bakıp tanımı doğruladı.

«Fırtına.»

«Nasıl, Chubby?» Omuzlarını silkti. «Barometre 28.2'ye düştü, öğlene kadar anlarız.» Ateşi üflemeğe devam etti.

Hava Sherry'yi de etkilemişti. Şakaklarındaki saçlar terden ıslaktı, sargılarını değiştirirken çok sert konuştu benimle, ama hemen sonra, ben giyinirken gelip yanağını çıplak sırtıma dayadı.

«Özür dilerim, Harry, bu sabah hava öylesine ağır ki.» Diliyle kalın kurşun yarasını yokladı.

«Bağışladın mı?»

O sabah saat on birde Chubby ile daldık havu-

— 230 —

za. Hiçbir şey bulamadan otuz sekiz dakika dipte kalmıştık ki, birden yukardan gelen madeni bir ses duydum. Chubby de durmuştu. Ses üç kez tekrarlandı.

Angelo su yüzünde denize bir metrelik bir demir boru sarkıtmış, elindeki çekiçe «geri dönün» işareti veriyordu.

Chubby'ye çıkış işareti verdim.

Tekneye çıkarken, «Ne oldu, Angelo?» Angelo cevap olarak eliyle kayalığın arkasını gösterdi.

Maskemi çıkarıp gözlerimi alıştırmak için kıstım.

Ufukta ben bakarken bile büyüyen kapkara bir çizgi vardı. Mavi gökyüzü her an biraz daha kararı-yordu çizgi yükselirken. Chubby bir ısıklık çalıp başını salladı.

«Bayan Sherry geliyor. Pek de aceleci bugün!»

Bulutlar birden bir perde gibi gökyüzünü örterken Chubby motorları çalıştırıp boğaza daldı.

Sherry yanıma oturdu.

«Ne oluyor, Harry?»

«Bayan S.» dedim. «Siklon. Şafak Işığı'nı parçalayanın eşi. Yine avlanmaya çıkmış.» Angelo başaltından birer can yeleği çıkarıp dağıttı. Yelekleri takıp bağladık. Korku ve dehşet içinde seyrediyorduk pırıl pırıl mavi gökkubbenin kirli bulutlarla dolu bir dama dönüşmesini.

Fırtınanın önündeydik, kayalığı geride bırakmış koyun sakin sularına kavuşmaya çalışıyorduk. Böylesine güç karşısında güçsüzlüğümüzü görmek ödümüzü patlatıyordu.

Koya girerken bulut da başımızın üstünden geçti. Birden alacakaranlığa gömülmüştük. Bulut altında soğuk, nemli bir hava perdesini sürüklüyordu. Isı bir-

— 231 —

den düşünce titremeye başladık. Rüzgâr bir çığlıkla üstümüze saldırdı, ortalık kum ve su damlalarından görülmez oldu.

Balıkçı teknesi kumsala dokunduğu anda Chubby. «Motorlar!» diye bağırdı. O iki yeni Evinrude'un yaşam boyu biriktirdiği paranın yarısı demek olduğundan, duyduğu endişeyi anlıyordum.

«Beraberimizde alırız,» dedim.

«Ya tekne ne olacak?»

«Batır. Dipteki kumluk düz nasıl olsa.»

Chubby ile ben motorları çıkarırken, Angelo ile Sherry de malzemeyi güven altına almak için değerli dalgıç takımlarını ve aletlerimle sağlık takımlarımı taşıyan su geçirmez kutuları brandalara sarıp kalın naylon iplerle sıkı sıkı bağladılar. Biz ağır motorları yüklenirken Angelo tekneyi açığa çekti, tapalarını çıkardı. Tekne hemen suyla doldu. Rüzgârın önünde savurduğu dalganın altında yedi sekiz metre dibe battı.

Angelo yüzerek döndü yanımıza. Sherry ile ben bu arada ilk palmiye ağaçlarının altına varmıştık.

Ağır yükümle dönüp arkama bakınca Chubby'nin de sırtında motorla beline kadar yükselen kumlar arasında ilerlemeye çalıştığını gördüm. Angelo da sudan çıkıp onu izlemeye başladı.

Ağaçların arasına girdiğimizde hemen arkamız-daydılar. Eğer burada sığınak bulacağımı sanıyorsam sersemim biriydim.

Çünkü bir anda açıkta rahatsızlık verici bir durumdan gerçek ve ölümcül tehlikeli bir duruma geçmiştik.

Siklonun yarattığı korkunç rüzgâr palmyeleri çılgın bir şiddetle savuruyordu. Ağaçlar yerlere degecek kadar yatıyorlar, iri yaprakları kopup kopup dev kuşlar gibi savruluyordu.

— 232 —

Sherry önde olmak üzere daracak patikadan koşmaya başladık. Sırtımda taşıdığım ağır motorun başımı koruması yüzünden talihli sayılırdım.

On beş yirmi metrelik palmyelerin en tepelerindeki gülle iriliğinde ve hemen hemen o derecede tehlikeli cevizler: üzerimize yağıyordu. Biri motora çarpınca sendeledim, düşecek gibi oldum. Bir diğeri hemen önüme düştü, oradan zıplayıp Sherry'nin bacağına çarptı. Hızını epey kaybetmiş olmasına karşın yine de yüksek güçlü bir tüfekten çıkmış gibi kızı bir anda yere sermeye yetmişti. Sherry ayağa kalktığı anda topallıyordu.

Rüzgâr şiddetini arttırdığında yamaca varmıştık. Birden uğultunun kulakları sağır edecek dereceye geldiğini duydum.

Ağaçlar arasında bir vahşi hayvan sürüsü dolaşıyor gibiydi. Yüzümüze kumdan duvar çarpar gibi oldu, ileri baktığımda ilk palmiye ağacının yerinden fırlamak üzere olduğunu gördüm.

Rüzgâra dayanma gücünü kaybetmişti, dibindeki topraklar kökleri yukarı çekilirken kabardı ve ağaç kumlu topraktan kurtuldu. Devrilirken yeni bir hız kazandı ve bir balta gibi üzerimize inmeye başladı. Sherry on beş adım ilerde yamaca tırmanmaya başlamıştı. Yüzünü yere eğmiş, ellerini başına koymuş öyle yürüyordu.

Tam devrilen ağaca doğru ilerlemekteydi. O dev gibi ağacın önünde öyle küçük görünüyordu ki. Bir darbeye yamyassı olacaktı.

Seslendim ama çok yakın olmasına karşı sesimi duyuramadım. Motoru sırtımdan atıp ileri fırladım. Yine de zamanında yetişemeyecektim. Hemen kendimi yere atıp ayağını yakaladım. Sherry yüzüstü düştü kumların üstüne. İkimiz de orada öylece yatarken

— 233 —

ağaç tam önümüze düştü. Darbenin şiddetinden yere yapışmış olan çenelerim titremişti.

Hemen ayağa fırlayıp Sherry'yi kaldırdım. Palmiye iki karış ötesine düşmüştü. Şaşkın ve dehşet içindeydi. Kendisine güç vermek için bir an kucakladım. Sonra ağacın gövdesinin öte yanına geçirip ittim. «Koş haydi!»

Angelo gelip motoru sırtıma almama yardım etti. Sherry'nin ardından yürüdük.

Farkında olmadan tepeye yaklaşmıştım. Sırtımdan esen rüzgârın şiddetini tam olarak ilk o ah far-kettim. Rüzgâr beni ileri savurdu, tepe aşağı yuvarlanırken motor sırtımdan düştü, birlikte düşmeye başladık. Yolda Sherry North'a çarptım, o da bizimle birlikte yuvarlanmaya başladı.

Bir an ben üstteydim, bir an sonra Bayan North omuzlarımdaydı, motor da ikimizin üstündeydi.

En dik yamacın dibine vardığımızda bitkin bir halde yere serildik. Yamaç bizi rüzgârdan koruduğu için Sherry'nin söylediklerini duyabiliyordum artık. Bu saldırıdan hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Anam hakkındaki kuşkularını, yetiştiriliş biçimim ve karakterim konusundaki kuşkularını dile getiriyordu. Kendim çok sıkıntılı bir durumda bulunmama karşın, onun bu hali öylesine komikti ki, kahkahalarla gülmeye başladım. Birden beni tokatlamak için güç bulmaya çalıştığını farkedince onu şaşırtmak için bir çocuk şarkısı okudum. Sherry bir an sanki ağzı köpüklü bir deliyimşi gibi baktı yüzüme, sonra o da gülmeye başladı. Ancak kahkahalarında isteri izleri seziliyordu.

«Seni domuz seni!» diye bağıırken gözlerinden yaşlar süzülüyor, ıslak ve kumlu saçları kalın solucanlar gibi sarkıyordu.

Yanımıza gelen Angelo kızın ağladığını sanarak

— 234 —

büyük bir sevecenlikle ayağa kaldırdı ve mağaralara kadar olan son bir iki yüz metreyi yürümesine yardımcı oldu. Ben de yaralı omzuma motoru bir daha yükleyip ardlarmdan yürüdüm.

Mağaramız siklon rüzgârlarına dayanacak bir biçimde oyulmustu. Eski balıkçılar herhalde böyle bir olasılığı gözönünde tutmuş olacaktı. Branda bezinden kapımızı mağaranın önüne örttükten sonra yere sarkan kısmına da ağır taşlar yerleştirdim. Böylece iki yaralı hayvan gibi loş inimize sürünerek girdik.

Motoru Chubby'nin mağarasında bırakmışım. O anda bir daha hiç görmesem umurumda bile olmadığını düşünüyordum, ama öte yandan da Chubby'nin ona bir ananın hasta çocuğuna göstereceği şefkati göstereceğini ve siklon geçtiğinde motorun denize açılmaya hazır olacağını biliyordum.

Rüzgârın girmesini önlemek için branda perdeyi sağlamlaştırdıktan sonra Sherry ile üzerimizdeki tuz ve kumları temizlemek için soyunduk. Çok değerli içme suyumuzu kullanıyorduk bu iş için, bizimiz leğende ayakta duruyor, diğeri onu iyice temizliyordu.

Motorla mücadele sonucunda vücudum yara bere içindeydi. Sağlık çantam koyun dibinde olduğu için orada çantamda bulduğum bir şişe tentürdiyodu verdim Sherry'ye. O da koca bir yumak pamukla, bir yandan «geçmiş olsun»lar, «vah vah»lar mırıldanarak yaralarımı tek tek boyadı Florence Nightingale gibi.

Böyle davranılmak pek hoşuma gitmişti, ipnotize olmuş gibi denileni yapıp kâh ayağımı, kâh kolumu kaldırıyordum.

Bayan North'un yaralarımı gereken ciddilikte eğiemediğini birden neşeli bir çığlık koparıp vücudumun en duyarlı ucuna kocaman bir tentürdiyot tekesini yapıştırdığı zaman anladım.

— 235 —

«Kırmızı burunlu geyik Rudolph,» diyerek gülmeye başladı.

«Hey, boyası çıkmaz bu meretin, ne yapıyorsun?»

«Daha iyi ya! Kalabalıkta kayboldursan seni hemen bulurum artık.» Bu kadar hafiflik beni şaşırtmıştı doğrusu. Kendimi toparlayıp bir don aramaya koyuldum.

Sherry şilteye uzanmış benim çantamı karıştırmamı seyrediyordu.

«Bu fırtına ne kadar sürer?» diye sordu.

Rüzgârın sesini dinlemek için doğrulurken, «Beş gün,» dedim.

«Nerden biliyorsun?»

Donumu giyerken, «Hep beş gün sürer,» dedim.

«Eh, birbirimizi tanımak için epey vakit bulacağız desene.»

Üç beş metrekarelik mağara içinde kafese sıkışmış gibi kalmak gerçekten garip bir deneyimdi.

Doğal ihtiyaçlarla ya da Chubby ile Angelo'nun nasıl olduklarını görmek için dışarı her çıkışımızda, bizi bekleyen tehlikeleri görüyorduk. İlk on iki saat boyunca ağaçların meyvalarının çoğu uçmuş ve bu arada zayıf ağaçların tümü devrilmişse de, yine de orada burada devrilen ağaçlar ya da rüzgârda o hızıyla uçan ve insanı kör edebilen ya da ağır yaralaya-bilen palmye yaprakları vardı.

Angelo ile Chubby motorları söküp temizlemişlerdi. Kendilerine bir uğraş bulmuşlardı böylece.

Bizim mağarada ise ilk yenilik duygusu geçtikten sonra tümüyle anlayamadığım, ama önemli olduğunu

— 236 —

hissettiğim bir kararlılık ve irade bunalımı oluşmaktaydı.

Sherry North'u zaten derinlemesine anladığımı iddia edecek değildim, ötesine geçmeme izin verilmeyen pek çok alan, yanıtlanmayan pek çok soru vardı aramızda. O güne kadar duygularını açıklamadığı gibi, gelecek konusunda hiçbir şey söylememişti. Çok garipti bu doğrusu, şimdiye kadar tanıdığım kadınların hepsi aşk ve tutku ilanı beklerler, hatta isterlerdi. Sherry'nin kararsızlığının benim için olduğu kadar kendisi için de rahatsız edici bir durum olduğunu görüyordum. O da mücadele etmek zorunda olduğu bir duyguyla karşı karşıyaydı ve bu çaba içinde duyguları çok zedeleniyordu.

Ancak Sherry ile hiçbir şey konuşulmuyordu... sessiz anlaşmamızı kabul etmişim, birbirimize olan duygularımızdan söz etmeyecektik. Konuşmayı pek seven bir insan olduğum için kendimi çok kısıtlanmış hissediyordum. Sherry'nin ilişkimize günlük bir olaydan öte bir şeymiş gibi bakmadığı anlaşılıyordu. Ama duygularının böyle olmadığını da çok iyi biliyordum. O kapalı dakikalar arasındaki sıcaklık ve yakınlık anlarında gördüklerimden hiç kuşku yoktu.

Hazineyi bulduktan sonra yapacaklarım konusunda bir kez uzun uzun konuşmuşum. Yeni bir tekne yaptıracaktım, Turtle körfezinde kulübe adı verilmeyecek bir ev alacak, evin içini sevdiğim eşyalar ve insanlarla dolduracaktım... ama o, konuşmaya hiç katılmamıştı. Sonunda söyleyecek sözüm kalmadığında, sırtını dönmüş ve uyur numarası yapmıştı. Oysa ona dokunmadan bile vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

Başka bir seferinde onu bana yüzünde o düşmanca, nefret dolu bakışla bakarken yakaladım. Bir

— 237 —

saat sonra tam zıtlık oluşturacak bir şehvet çılgınlığı içindeydi.

Bir gün şiltenin üzerine oturmuş söküklere dikiyordu. Sonunda kendisine teşekkür ettiğimde alaya başladı, sonunda müthiş bir kavgaya girdik, mağaradan kaçıp Chubby'nin yanına gitti. Ancak gece karanlığında yanında Chubby olduğu halde döndü.

Chubby sıradan bir insanı eritecek dehşetli bir bakışla baktı yüzüme, bir kadeh viski önerimi reddetti. Bu, ya çok hasta ya da çok öfkeli olduğunun belirtisiydi. Bir şeyler mırıldanarak döndü gitti.

Dördüncü günün sonunda sinirlerim paramparça olmuştu, ama Sherry'nin garip davranışı sorununu her açıdan incelemiş ve bir sonuca varmıştım.

O daracık bir mağarada benimle birlikte yaşama zorunda kaldığından, bana olan duygularını düşünmesi gerekmişti. Belki de yaşamında ilk kez aşık oluyordu. O korkunç derecede bağımsız ruhu buna isyan etmekteydi. Doğrusu benim de bu durumdan çok hoşnut olduğum söylenemezdi... her kriz arasındaki pişmanlık ve sevgi dönemleri dışında tabii... ama kaçınılmazı kabul edip tam olarak teslim olacağı anı da şiddetle beklemekteydim.

Beşinci günün sabahı uyandığımda hâlâ o mutlu anı bekliyordum. Siklonun kulakları sağır edici gürültüsünden sonra ada insanı uyuşturan bir sessizlik içindeydi. Gözlerimi açmadan bir süre dinledim dışarıyı, ama yanımda bir hareket hissedince dönüp Sherry'ye baktım.

«Fırtına bitti,» diye mırıldanarak ayağa kalktı.

Sabahın ilk ışığında çevremizde fırtınanın eserine baktık. Ada Birinci Dünya Savaşından kalma bir savaş alanı fotoğrafı gibiydi. Palmiyelerde yaprak diye bir şey kalmamıştı. Gemi direkleri gibi ağaç gövde-

— 238 —

leri acınacak bir durumda göğe uzanıyorlardı. Yerler palmye yaprakları ve cevizleriyle doluydu. Her yer sessizdi, rüzgâr esmiyordu, gökyüzü soluk maviydi.

Chubby ile Angelo kış sonunda mağaralarından çıkan büyük ve küçük ayılar gibi göründüler. Kararsızca çevrelerine pakındılar.

Angelo birden bir sevinç çığlığı atıp iki metre havaya fırladı. Beş günük hapisten sonra artık çılgına dönmüştü. Bir tazi gibi koştu palmyelerin arasına.

«Sona kalan canı çıksın,» diye bağırıp suya atladı. Sherry arkasından ilk koşan oldu. Suya dalıp birbirlerini çamur banyosu yaptırmaya başladılar. Chubby ile ben yaşlarımıza daha uygun olan ağır bir tempoyla yürüyorduk. Chubby üstünde parlak çizgili pijaması olduğu halde ayı balığı gibi suya gömüldü.

«Oh be, insan rahatlıyor,» dedi. Ben de belime kadar gelen suda yanına oturup puromdan bir soluk çekip kendisine uzattım.

«Beş gün kaybettik, Chubby.» Hemen kaşları çatıldı.

«Derhal işe koyulalım öyleyse.» Sarılı kırmızılı pi-jamasıyla suyun içinde otururken tıpkı iri bir kurbağayı andırıyordu. Tepeden bakınca havuzun sığ sularının hâlâ bulanık olduğunu gördüm, ama yine de tekne görülüyordu. Koyda yedi sekiz metre suyun altında yan yatmıştı. Branda örtülüydü.

Tekneyi hava torbalarıyla su yüzüne çıkarıp içini boşalttık ve kıyıya getirdik. O gün akşama kadar temizledik, kuruttuk, hava depolarını doldurduk, motorları yerlerine yerleştirip ertesi günkü sefere hazırlandık.

— 239—

Biz böyle günlerce bomboş otururken Manny Resnick ile adamlarının bütün üstünlüğümüzü elimizden kaptıklarını düşünüyordum.

O akşam ateş başında otururken bu on gün içinde Şafak Işığı'nın parçalarının havuzda yattığı dışında, başka bir ilerleme kaydetmediğimiz konusunda hepimiz aynı fikirdeydik.

Ancak ertesi sabah gelgit durumu erkenden yola çıkmamıza fırsat verdiği için Chubby karanlıkta yola çıkardı bizi. Kayalığın arkasına geçtiğimizde güneş daha yeni yükseliyordu.

Kıyıda kaldığımız beş gün içinde Sherry'nin elleri tümüyle iyileşmişti. Yine de bir iki gün Chubby ile dalmayı teklif ettim ama boşuna uğraşmış oldum. Sherry North dalgıç takımlarını, paletlerini giymiş, kıçta Chubby'nin yanında oturuyordu. Dibe hızla inip Chubby ile bıraktığımız şamandıraları bulduk. Mercan kayalığının dibinde çalışıyorduk. Sherry'yi çalışması daha kolay olacağı iç kesimde bıraktım, araştırmaya koyulduk.

Daha ilk turu tamamlayıp son şamandıradan on beş metre uzaklaşmıştım ki, Sherry sırtındaki hava deposuna vurup beni yanına çağırdı.

Mercan kayalıklarına yarasa gibi başaşağı tünemiş, dipte toplanmış olan döküntüleri inceliyordu. İri bir kayanın gölgesinde olduğu için onu ilgilendiren şeyi ancak yanına vardığımda görebildim.

Yamacın zeminle birleştiği yerde yosunlar ve mercanlarla kaplı uzun, silindirik biçimli bir şey vardı. Boyu ve yapısı insan elinden çıktığını gösteriyordu. İki metre boyunda, elli santim kalınlığında, tam yuvarlak ve ucuna, doğru hafifçe daralan bir nesne.

Sherry hiçbir şey anlamadığını gösteren bir işaret yaptı. Ben görür görmez anlamıştım oysa, tüyle-

— 240 —

rim heyecandan birden diken diken olmuştu. Baş ve işaret parmaklarımla bir tabanca yaptım ama Sherry yine bir şey anlamadı. Başını salladı. Sualtı karatahtasına «Top» diye yazıp gösterdim.

Başını salladı, gözlerini havaya çevirdi sevinçleA zafer belirtisi olarak su kabarcıkları üfledi suya, sonra yine topa döndü. Topu yakından incelemek için yüzerken daha derinde bir tane daha buldum. Ancak bunun üçte ikisi kayaların içine gömülmüş, taşlaşmıştı.

Daha yakına inip ilk namlunun altından ,geçtim, mercan parçalarının arasına girdim. Bu kütlenin iki adım yanına geldiğimde, birden ne olduğunu anladığım an soluğum kesilir gibi oldu.

Hemen iki palet darbesiyle kendimi yukarı atıp mercan kütlesinin başladığı yere dönerek boyunu, arada bir açıklık ya da delik olup olmadığını araştırmaya başladım.

Tüm enkaz iki vagon boyundaydı. Üstteki yosunlan elimle aralayıp bakınca bir top namlusu ve deliği gördüm. Henüz mercanlar tümüyle örtmemişti burasını. Şafak ışığının ana direğinden başlayarak tüm ön kısmını bulduğumuzdan emindim.

Çevreye bakınca Sherry'nin paletlerini enkaz arasında gördüm. Hemen yanına gittim, ağızlığını çıkarıp dudaklarından öptüm. Heyecandan gülümsü-yordu o da. Yukarı çıkmamızı işaret ettiğim zaman başını sallayıp araştırmalarına devam için yanımdan ayrıldı. Onu ancak on beş dakika sonra çıkarabildim tekneye.

Lastik ağızlıklarımızı çıkarır çıkarmaz ikimiz birden başladık söze. Benim sesim onunkinden gürdü ama onunki de daha ısrarlıydı. Sefer komutanı ola-

— 241 — Şeyfan Çılgılığı — F : 16.

rak hakkımı ileri sürüp durumu Chubby'ye anlatabilmem için epey tartışmak zorunda kaldım.

«Bulduğumuz gerçekten Şafak Işığı. Yükünün ve silâhlarının ağırlığı tekneyi kayalıklardan kurtulduğu anda dibe çekmiş olmalı. Taş gibi inmiş. Yamacın hemen altında yatıyor. Toplarından bazıları güverteden kurtulmuş, çevreye saçılmış...»

«İlk başta ne olduğunu anlamadık,» diye yine Sherry söze karıştı.

«Anladığım kadarıyla, büyük direğinin hemen önünden ikiye ayrılmış, ancak boylu boyunca da çok hasar görmüş.

Toplar güverteyi parçalamış olmalı. Yalnız burna yakın olan,iki tanesi olduğu gibi duruyor...»

Sherry, «Suyun altında nasıl yatıyor?» diye sordu.

«Ters dönmüş. İnerken yuvarlanmış olmalı.»

«Top mazgalından giremezsen işin zor öyleyse.»

«İyice baktım,» dedim. «Gövdeden gireceğimiz bir yer yok. Mazgallar bile mercandan taşlaşmış.»

«Burası gerçekten lânetli galiba,» diyerek başını salladı Chubby.

«Fırtınaya böyle şey söylenmez,» diye hemen atıldı Angelo. Chubby başını sallayıp sustu.

Sherry, «Chubby'yi rahat bırakın,» dedi. «Haydi bir daha dalıp gövdede bir delik falan arayalım.»

«Yarım saat dinleneceğiz önce, bir sigara ve bir kahve içeriz, ancak ondan sonra inerim.»

İkinci dalışta o kadar uzun kaldık ki, Chubby bizi çağırmak zorunda kaldı. Su yüzüne çıktığımızda havuz kaynamaya başlamıştı. Siklon arkasında yükselen suları bırakmıştı. Şimdi kayalıkların üstünden •aşan dalgalar eskisinden daha yüksek ve korkunçtu.

Chubby'yi evimize götürürken ağzımızı bile açma-

— 242 —

dik. Ancak havuzun sakin sularına girince hemen konuşmaya başladık.

«Kasa g'bi sağlam,» dedim. «Mazgallardan birinde top var, girilmiyor. Diğerine bir metre kadar girebildim ancak, orası da çökmüş olan güverteyle tıkanmış sanırım. Piton'a benzeyen bir yılan balığı yuva yapmış içerde. Bulldog köpeği gibi dişleri var ve kendisiyle dost değiliz.»

«Peki ya ortası nasıl?» diye sordu Chubby.

«Olmaz. İyice gömülmüş ve mercanlaşmış. Taş kesilmiş. Şafak ışığı şimdi mercan zırlı taştan bir tekne. İçine girmenin tek yolu parçalamak.»

«Evet, öyle,» diyerek Chubby başını salladı.

«İyi ama patlayıcı kullanırsanız içindeki her şey paramparça olmaz mı?» diye sordu Sherry.

«Atom bombası kullanacak değiliz. Ön top mazgalında yarım parça idare eder şimdilik. Mercan zırlı parçasın yeter.»

Chubby'ye döndüm. «Jelatinli dinamit bir an önce burada olmalı, her geçen dakika çok değerli bizim için. Bu gece mehtap var, bizi St Mary'ye götürebilir misin?» Chubby böyle gereksiz sorulara yanıt vermezdi. Denizciliğine dolaylı bir hakaretti bu.

Hava rüzgârların getirdiği toz parçacıklarıyla doluydu hâlâ. Yıldızlar çok uzakta ve sisler ardındaydı-lar. Ancak siklon boğaza okyanuslardan kütleler halinde planktonlar sürüklediği için deniz karıştığı yerlerde parlıtlı bir fosforlu ışığa bürünmüştü.

Suyun altındaki balıkların hareketi meteorlar ya da kuyruklu yıldızlar yaratıyordu. Sherry elini suya âokup ıslı ıslı bir alev yığını halinde çekince şaşkınlıkla bağarmaktan kendini alamadı.

Daha sonra rutubetten korumak için üstüne örttüğüm brandanın altında omzuma yaslanmış yatar-

— 243 —

ken, denizden fırlayıp sonra tonlarca ağırlıklarıyla şiddetle suya düşen köpekbalıklarının gümbürtülerini dinledik.

Adanın boğazında bir dizi inci gibi duran St. Mary ışıklarını gördüğümüzde saat gece yarısını epey geçmişti.

Balıkçı teknesini rıhtıma bağlayıp Chubby'nin evine doğru yürürken yollar bomboştu. Bayan Chubby, kocasının pijamasını tutucu gösterecek kadar parlak renkli bir sabahlık giymişti. Saçlarını pembe bigudilerle sarmıştı. Daha önce onu hiç şapkasız görmediğim için kocası gibi çıplak başlı olmaması beni şaşırttı doğrusu. Her bakımdan birbirlerine öyle benzerlerdi ki!

Sherry ile kamyonetle Turtle Körfezine gitmeden önce birer kahve içtik. Evde yataklar rutubetli ve havalandırılmamıştı, ama ikimiz de yakınmadık bundan.

Ertesi sabah erkenden postahaneye uğradım. Posta kutum yarı yarıya dolmuştu. Bunların çoğu balıkçılık malzemesi falan ilânlarıydı. Birkaç eski müşterim yeni mevsim için planlarımı soruyorlardı. En sonunda telgraf zarfını açtım. Telgrafla bugüne kadar iyi bir haber almış değilim. O pencereli zarflarda kendi adımı görünce midem hep bir garip olur. MANDRAKE CAPETOWN'DAN ZANZİBAR'A 16 CUMA SAAT 12.00'DE AYRILDI. STEVE.

İşte sezgim gerçekleşmişti yine. Mondrake yola çıkalı altı gün olmuştu. Umduğumdan daha hızlı yol almıştı. İçimde Coolie tepesine tırmanıp ufukları gözetlemek için dayanılmaz bir arzu vardı. Ama telgrafı Sherry'ye uzatıp kamyoneti Frobisher Sokağına sürdüm.

Ben Bayan Eddy'nin önüne arabayı park edip

244 —

Sherry'yi elinde uzun bir listeyle içeri gönderirken Fred Coker de acentesinin kapılarını açıyordu.

Kendi morgunda benden dayak yediği günden beri görüşmemiştik Coker'le. Şimdi üzerinde parlak beyaz bir takım elbise, boynunda ot etek giymiş bir yerli kızı gösteren bir kravat vardı.

Kravatına yakışan bir gülümsemeyle başını kaldırdı, ama birden karşısında beni görünce yüzünün ifadesi bozuldu. Koyun gibi meleyip son hızla arka odaya koştu.

Kaçış yolunu kestim hemen. Önümde geriledi. Altın çerçeveli gözlükleri yüzünü kaplayan ter gibi parıl parıldı. Sonunda koltuğuna çöktü. İşte o zaman dostça gülümsedim ben de. Herif içinin rahatlamasından bayılacaktı neredeyse.

«Nasılın bakalım. Bay Coker?» Karşılık vermeye çalıştı ama sesi çıkmıyordu. Çok iyi olduğunu belirtmek için başını birkaç kez salladı.

«Senden bir iyilik istiyordum.»

«Ne istersen.» Birden dilini bulmuştu. «Ne istersen, Bay Harry.»

Bütün itirazlarına karşın, cesaretini ve kafasını toparlaması ancak birkaç dakika almıştı. Üç sandık dinamit gibi masum isteğimi sakın sakın dinledikten sonra böyle bir şeyin olanaksızlığını elleri kollarıyla anlatmaya girişti. Gözlerini yuvarlıyor, yanaklarını içeri çekiyor, diliyle garip sesler çıkarıyordu.

«Yarın öğlene kadar istiyorum... en geç...» deyince sanki başı ağrıyormuş gibi ellerini şakaklarına götürdü.

«Saat tam on ikide mal burada olmazsa sigorta primleri konusunu yeniden tartışa...»

Ellerini indirip doğruldu. Yüzüne yine anlayışlı bir ifade yayılmıştı.

— 245 —

«Buna gerek yok. Bay Harry. İsteddiğini bulabilirim... ama çok para gerek. Sandığı üç yüz dolar.»

«Deftere yaz,» dedim.

«Bay Harry! Kredi açamayacağımı biliyorsun.»

Konuşmadım, ama gözlerimi kıstım, çenelerimi gacırdatıp derin derin solumaya başladım.

«Pekâlâ!» dedi. «Ay sonuna kadar o halde.»

«Cök anlayışlısınız, Bay Coker.»

«Seninle iş yapmak benim için zevktir. Bay Harry,» dedi. «Büyük bir zevk.»

«Bir şey daha var. Bay Coker. Yakın bir gelecekte İsviçre'de Zürih'e küçük bir paket göndermek istiyorum.» Coker masasında işgüzar bir tavırla doğruldu. «Gümrük falan gibi formalitelerle uğraşmak istemiyorum, tamam mı?»

«Anlıyorum, Bay Harry.»

«Hiç müşterilerinden birinin cesedini sevgili akrabalarının yanına gönderme isteğiyle karşılaşır mısın?»

«Anlamadım.»

«Bu adada bir turist ölse, örneğin kalp durmasından diyelim, cesedini mumlayıp tabutla ülkesine göndermen istenir mi?»

«Daha önce üç kez yapmıştım bu işi.»

«Şu halde işlemleri biliyorsundur.»

«Biliyorum, Bay Harry.»

«Bay Coker, bir tabut ve gerekli kâğıtları hazırla. Yakında sana başvuracağım.»

«Ceset yerine ne göndereceğini sorabilir miyim?»

«Sormak serbest, Bay Coker.»

Oradan kaleye gidip Başkanın sekreteriyle konuştum. Başkan toplantıdaydı ama saat birde kendisiyle odasında yemek yememi istiyordu. Daveti kabul edip vakit geçirmek için arabayla Coolie tepesine en

— 246 —

yakın noktaya gittim. Kamyoneti eski gözetleme iş tasyonunun kalıntıları arasında parkedip geniş taş duvarın üstüne oturdum, bir puro yakıp son planlarımı hazırladım.

Yaşamdan ne istediğimi düşündüm önce: Turtle körfezi, Wave Dancer II ve Sherry North. Ama ilide bu sıralamada olması gerekmezdi.

Turtle körfezinde kalmak için St. Mary'de ellerimin temiz olması gerekirdi. Wave Dancer M'ye sahip olmak için paraya, hem de çok paraya ihtiyacım vardı. Sherry North'a gelince... eh, o konuda da çok kafa yormalıydim. Puromu taş duvara bastırdım, derin bir soluk aldım.

Metin ol, Harry oğlum.

Başkan beni gördüğüne pek sevinmişti, karşılamak için hole çıktı, parmaklarının ucuna yükselip kolunu omzuma atarak odasına aldı.

Kalın tahta kirişli bir ortaçağ salonu gibiydi odası. Duvarları lambri kaplıydı, duvarlarda yağlıboya tablolar asılıydı.

Yerden tavana kadar uzanan baklava biçimli camlı pencerelerden liman görünüyordu.

Pencerelerin önündeki meşe toplantı masasına sofra kurulmuştu: Füme balık, peynir, meyva, mantarı çıkarılmış bir şişe Chateau Lafitte 62.

Başkan iki kristal kadehi kırmızı şarapla doldurup birini bana uzattı, kendisinininkine iki parça buz attı. Şaşkın ifademi görünce güldü. «Günah oluyor, değil mi? Ama Harry, ben sevdiğimi bilirim. Rue Roya-le'de geçerli olanın St. Mary'de de geçerli olması beklenemez.»

«Haklısınız, efendim!» Şarabımızı içtik.

«Anlat bakalım oğlum, şimdi seni dinlemeye hazırım.»

— 247 —

Kulübeye döndüğümde Sherry'nin Bayan Chubby'ye gittiğini belirten bir mesajını buldum. Soğuk bir bira alıp verandaya çıktım ben de. Başkan Bingle ile olan konuşmamı kelimesi kelimesine hatırlayınca hiçbir kaçak nokta kalmadığını anladım. Kendi kaçamak deliklerim dışında her şeyi tıkadığıma inanıyordum.

«Tuzlu Balık. Norveç Malı» yazılı üç tahta sandık ertesi sabah ilk uçakla Fred Coker Seyahat Acentesine geldi.

Coker sandıkları cenaze arabasının arkasından evimin önünde çıkardı, ben de kamyonete brandanın altına yerleştirdim.

«Ay başında görüşmek üzere, Bay Harry,» dedi Fred Coker.

«Bana güvenebilirsin, Bay Coker.» Herif palmyelerin arasından çekip gitti.

Sherry malzemeyi yerleştirmeyi tamamlamıştı. Çünkü görünüşü öylesine değişmişti ki. Şimdi saçlarını arkaya taramış, eski gömleklerimden birini giymişti, bacağına da dizlerinin altından kesilmiş eski bir blucin varmış Arabaya binerken, «Buraya döndüğümüzde zengin olacağız,» dedim.

Palmyelerin arasından geçip yokuşa vurduk ve tepeye tırmandık. Tüm kent ve liman altımızdaydı şimdi.

«Allah kahretsin!» diye bağırarak frene bastım birden. Öylesine sert bir hareketle direksiyonu çevirmiştim ki, arkamızdan gelen ananas yüklü kamyon arkadan bindirmemek için ani bir fren yaptı, sürücüsü

— 248 —

camdan uzanıp küfürler yağdırdı yanımızdan geçerken.

Düştüğü yerden doğrulan Sherry, «Ne oldu?» diye sordu. «Çıldırдың mı sen?»

Pırıl pırıl ve bulutsuz bir gündü, hava öylesine berraktı ki, limandaki mavili beyazlı tekne bir tablo gibi duruyordu karşımda.

İşaret flamaları çekilmişti, tayfaları bembeyaz üniformaları içinde küpeşteye yaslanmışlar kıyıyı seyreliyorlardı. Liman motoru, içinde liman müdürü, gümrük memuru ve Doktor MacNab olduğu halde tekneye yaklaşmaktaydı.

«İvkmcirake mi?» diye sordu Sherry.

«Mandrake ve Manny Reenick.» Hemen bir U dönüşü yaptım.

«Ne yapacaksın şimdi?»

«Manny ile gangsterleri karaya çıktıklarında, St. Mary'de görünecek değilim herhalde. Beni hiç unutamayacakları durumlarda karşılaştım çoğuyla.»

Turtle körfezi kavşağında yumurta, süt, tereyağı falan aldığım bir bakkal vardı. Sahibi beni görünce çok sevindi, hemen faturamı çıkarıp, milli piyangoda kazanan biletmış gibi burnuma soktu. Parasını verip telefon etmek üzere arka odasına girdim.

Chubby'nin telefonu yoktu ama telefonlu komşusu hemen gidip çağırdı.

«Chubby, limandaki o kocaman beyaz tekne dostumuz değildir, tamam mı?»

«Ne yapmamı istiyorsun, Harry?»

«Acele et. Teknedeki su bidonlarını ağlarla ört ve balığa çıkıyormuş gibi davran. Denize açıldıktan sonra Turtle körfezine gel, oradan yükleyip karanlık basar basmaz Gunfire'a yola çıkarız.»

— 249 —

«İki saat sonra körfezdeyim,» deyip telefonu kapattı.

Bir saat kırk beş dakika sonra oradaydı. Chubby ile çalışmaktan hoşlanmanın bir nedeni de verdiği söze gözünü kırpmadan para yatırabilme garantisidir.

Güneş batıp da görüş mesafesi yüz metreye düşünce körfezden çıktık. Ay doğduğunda adadan iyice uzaklaşmıştık. Sherry ile dinamit sandığının üstünde oturmuş Mandrake'nin gelişini konuşuyorduk.

«Manny'nin yapacağı ilk şey adamlarının ceplerini doldurup dükkânlara ve mağazalara göndermek olacaktır. 'Harry Fletcher'i gördünüz mü?' sorusuna yanıt vermek için millet kuyruk kavgası edecektir, görürsün. Bay Harry'nin Chubby'nin balıkçı teknesini kiraladığı, deniz kabuğu toplamak için dalış yaptıkları anlatılacaktır. Eğer talihleri varsa biri kendilerine Sayın Frederick Coker'den söz edecektir. Fred de eğer parasal karşılığını bulursa bildiği her şeyi bülbül gibi şakımdan geri kalmaz.»

«Peki sonra ne yapacak?»

«Benim Londra'da boğulmadığımı duyunca sinir krizleri geçirecek. Kendine gelince de bir grup adamını Turtle körfezine yollayıp evimi yağma ettirecek. Orada da bir şey bulamayınca sevimli Bayan Lorna Page kendilerini Big Gull adası açıklarındaki sözüm-ona batık yerine götürecektir. İki üç gün orada çalışacaklar. Geminin canından başka bir şey bulamayacaklarına inanana kadar.»

«Ya sonra?»

«Sonra Manny'nin tepesi atacaktır. Loma'nın başının biraz derde gireceğini biliyorum, ama ondan sonrasını ben de kestiremiyorum. Biz gözden ırak durup

— 250 —

albayın mallarını batıktan çıkarmak için karıncalar gibi çalışmalıyız, bütün bildiğim bu benim.»

* * * *

Ertesi gün deniz öylesine kötüydü ki, boğaza epey geç bir saatte girebilmiştik. Ama böylece hazırlık yapma zamanı kazanmış oluyorduk. Jelatinli dinamit sandıklarından birini açıp balmumu renkli çubuklardan on tanesini aldım. Sonra sandığı kapatıp diğerleriyle birlikte kamptan epey uzakta kumların içine gömdüm.

Chubby ile patlama mekanizmasını hazırladık sonra. Evet, ev ürünüydü ama etkinliğini daha önce de kanıtlamıştı. Basit bir kutuya yerleştirilmiş iki dokuz voltluk pil, dört makara ince bakır tel, bir puro kutusu dolusu füyne. Öldürücü gümüş tüpler pamuklara sarılıydı. Kutuda ayrıca kalem tipi zamanlı füyne de vardı.

Yüksek patlayıcı kullanmak kuramsal olarak çok basittir. Ama sinir bozucu bir şeydir. Aptal bir insan bile iki teli birleştirip bir düğmeye basabilir, ama bu, usta ellerde bir sanata dönüşür.

Yarım sandık dinamitle orta boylu bir ağacın yalnız yapraklarını ve biraz da kabuğunu kaybettiğini görmüşümdür. Ama yarım çubukla aynı ağacı bir yol kesmek için tek yaprağı bile dökülmeden devirebilirim de. Kendimi bu konuda uzman kabul ettiğim için bütün bildiklerimi Chubby'ye de öğretmiştim. Kendisine hiçbir zaman sanatçı sıfatı verilemezdi ama yine de doğuştan yetenekliydi. Chubby ne olursa olsun patlayıcı şeylere bayılırdı. Füyyelerle çalışırken de neşeli şarkılar mırıldanıyordu.

— 251 —

«Haydi bakalım çocuklar, verin dinamiti.» Angelo ağ torbayı küpeşteden uzattı. Sherry de almak üzere suya kaymıştı bu arada. Bakır tel makarası elindeydi, dolarken bir yandan da koyveriyordu.

Top mazgalına gittim doğruca. Topun arka kısmı gerideki enkaz arasına iyice sıkışmıştı.

Dinamiti yerleştirmek için iki nokta seçtim. Topu bir yana itmek ve bunu yaparken de taşlaşmış gövdeyi yerinden oynatmak için kaldıraç gibi kullanmak istiyordum. İkinci patlama da top güvertesine girişi engelleyen enkazı ortadan kaldıracaktı.

Dinamitleri seçtiğim yerlere taktım, Sherry telin ucunu uzattı, pensle plastiği sıyırıp çıplak teli termi-, nallere bağladım.

Yaptığım işi bir kere daha kontrol ettikten sonra mazgal deliğinden geri geri dışarı çıktım. Sherry makara kucağında olduğu halde bağdaş kurmuştu yan yatmış olan gövdenin üstünde. Yukarı çıkma işaretini verdim.

Tekneye çıktığımızda Chubby pilli kutunun bağlantılarını hazırlamıştı. Patlatıcı düğmenin başında büyük bir beklenti içinde duruyordu. Düğmeye basma zevkini elinden alma olanağı yoktu.

«Basmaya hazırım, kaptan.»

«Bas öyleyse, Chubby.» Chubby kutuyu zevkle, ağır ağır okşadı, sonunda düğmeye bastı.

Havuzun yüzeyi birden titreşti, altımızdan bir patlama duyduk. Birkaç saniye sonra sanki bir ton Alka Setzer dökülmüş gibi hava kabarcıkları yükseldi. Sonra her şey sakinleşti.

«Dalgıç giysisinin pantolonunu giymeni istiyorum, şekerim.» Sherry bunu tartışılması gereken bir emir olarak kabul etti.

«Neden? Su sıcak ya.»

— 252 —

«Çizme ve eldivenlerini de.» Ben de tam takımı giyiyordum. «Gövdede delik açılmışsa bu kez- içeri girmek isteyebiliriz. Sivri ve kesici uçlara karşı önlem almak gerek.»

Soru sormadan yapması gereken şeyi bu kez inandığı için yaptı. Ben bu iniş için gerekli şeyleri toplarken daha çok fırın ekmek yemesi gerek, diye düşünüyordum.

Sualtı fenerini, levveyi, ince bir naylon halat kangalını aldım. Bu arada Sherry de dar lastik pantolonunu Angelö'nun yardımıyla giymişti.

İlk ölü balığa rastladığımızda yarı yola inmiştik. Patlamaların öldürdüğü ya da yaraladığı yüzlerce balık yüzüyordu çevremizde. İçlerinde parmak kalınlığında olanlardan kolum kadar olana kadar her çeşit ve boyda balık vardı. Havuzun dibi patlamanın şiddetiyle karışan kum ve diğer maddelerle iyice bulanıklaşmıştı. Bambulu-ğün tepesinde açılmış olan bir delikten içeri daldık.

Bir bakışta istediğimi elde ettiğimi anlamıştım. Patlama koca topu gövdeden dışarı fırlatmıştı. Top şimdi birlikte getirdiği enkaz parçalarıyla dipte yatmaktaydı.

Mazgal deliğinin üst kısmı bir insanın ayakta durabileceği kadar büyük bir yarık olmuştu şimdi. Feneri içeri tutunca toz bulutlarının henüz yatışmadığını gördüm. Sabırsızlıktan yerimde duramadığım halde, gövdeyi gözden geçirmeye başlamadan önce zaman ve hava durumumuzu kontrol ettim. Yukarı çıkmadan önce on yedi dakika kadar çalışabilirdik. Saatimi ayar edip naylon ipin ucunu yerde yatan topa bağladım ve delikten içeri girdim.

Ben naylon halatla uğraşırken Sherry de içeri ka-yıvermişti. Kendisine dışarı çıkması için işaret yap-

— 253 —

tim, karşılık olarak parmaklarıyla bir bayana hiç de yakışmayan bir hareket yaptı bana. Sonunda onu zorla çıkarıp kendim girdim içeri.

Dinamit topun arkasındaki enkazı kısmen parçalamış, bir delik açılmıştı ama geçebilmem için az daha genişletmek gerekiyordu. Levveye biraz uğraşınca yolu tıkayan şeyin aslında topun arka bölümü olduğunu farkettim.

Yeni dinamitlenmiş bir enkazda çalışmak çok dikkat isteyen bir iştir. İnsan koca kütlenin nasıl bir dengede olduğunu bilemez. En küçük bir hareket bile enkazı insanın üstüne devirmek için yeter de artar bile.

Sherry'nin sabırsızlıkla kıcıma vurmasına aldırmadan çok ağır ve dikkatli davranıyordum. Bir parçayla dışarı çıktığımda, karatahtamı alıp «Ben senden daha ufak tefeğim» diye yazıp sanki göremezmişim gibi burnuma doğru uzattı. Sırtarak yüzüne bakıp işime döndüm.

Şimdi top güvertesine girişimi engelleyen tek şey topun çok tetikte duran kundağıydı. Elimdeki lev-ye bu koca kütleye karşı hiçbir işe yaramıyordu. Ya bir tehlikeyi gözle alırdım ya da bu işi burada bırakıp yarın yeni bir dinamit lokumuyla dönerdim.

Saate bakınca on iki dakikadır çalışmakta .olduğumu gördüm. Hele son dakikalarda fazlaca güç harcadığım hesaplanırsa hava epeyce azalmış demektir. Ama yine de bir denemeye karar verdim.

Fenerle levveyi Sherry'ye uzatıp yeniden aralığa girdim. Omzumu kundağın üst ucunun altına soktum, ayaklarımı sağlam bir yere bastım. Sonra derin bir soluk alıp kundağı yukarı doğru itmeye başladım.

Bacaklarımla sırtımın tüm gücünü kullanıyor, yüzümün ve boğazımın kanla dolduğunu hissediyordum.

— 254 —

gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Ama hiçbir şey olmadı. Yeni bir soluk alıp bir daha denedim. Bu kez bütün ağırlığımı tek bir patlayış halinde ahşap kirişe vermiştim.

Kiriş parçalanırken tapınağın altında kalan Samson gibi hissettim kendimi. Üzerime yıkılan enkaz altında dengemi kaybedip sırtüstü yuvarlandım.

Ortalık sakinleşince zifiri karanlık içinde kaldığımı gördüm, su çorba kıvamında koyulaşmıştı. Hareket etmeye kalkışınca bacağımın kısırılmış olduğunu hissettim. Soğuk bir panik dalgası sardı tüm vücudumu, kurtulmak için çılgıncasına çabaladım. Sekiz on tekme atıp kendimi kurtarıncaya ne kadar talihli olduğumu anlamıştım. Top kundağı ayağımı sıyrarak geçmiş ve paletimin üstüne düşmüştü. Ayağımı paletten çıkarıp kendimi dışarı attım.

Sherry heyecanla beni bekliyordu. Karatahtaya «AÇIK» diye yazdım. Sherry mazgalı gösterip içeri girmek için izin istedi. Saatime baktım iki dakikamız daha vardı, başımı sallayıp girebileceğini söyledim. Önden de kendim daldım.

Fener ışığında görüş mesafesinin otuz santimden fazla olmadığını gördüm. Bu da açtığım gediği bulmaya yeterliydi. Hava depoları ve soluma borusuy-la ancak geçebiliyordum.

Şafak ışığı'nın içinde yolumu kaybetmemek için naylon halatı koyveriyordum arkamdan.

Sherry de halata tutunarak beni izliyordu, elinin ayağıma ya da bacağıma değdiğini hissedebiliyordum.

Gedikten geçince kendimizi top güvertesinin alçak ve geniş bölmesinde bulduk, su biraz daha temizdi burada. Diğer top kundakları, güller oraya buraya saçılmıştı. Bunca yıl su altında kaldıktan sonra çoğu tanınmaz durumdaydı. Çok ağır ilerliyor, pa-

— 255 —

(etlerimizi her hareket ettiricimizde çamurları kaldırıyorlardı. Burada da tepemizde ölü balıklar yüzüyordu. Kırmızı kaya yengeçlerinin dev örümcekler gibi teknenin derinliklerine gömüldüklerini farkettim. Bunlar zırhları sayesinde patlamadan kurtulmuşlardı hiç olmazsa.

Feneri başımızın,üstüne tutup ambarlara ve alt güverteye giriş yerini aradım. Tekne tersine dönmüş olduğu için neyin nerede olduğunu kestirmek güç oluyordu.

Giriş noktasından beş metre kadar ilerde başka-sara merdivenini bulup oraya yöneldim. Gümüş bir sağanak halinde hava kabarcıkları yükseliyordu ağızımdan. Merdiven öylesine çürümüştü ki dokunur dokunmaz, alt güverteye çıkarken parçaları çevreme yayıldı..

Şimdi dar bir koridordaydım. Belki de yolcu kamaralarına ve süvari yemekhanesine açılan koridordu bu. O zamanın tayfaları çok sıkışık yaşıyor olmalıydı.

İnsanı şaşırtan şeylerin bulunabileceği kapılara dokunma isteğimi bastırarak yoluma devam ettim. Birden karşıma kalın ahşap bir duvar çıktı.

Bu, ön ambarın dış duvarı olmalıydı. O ana kadar elde ettiklerimizle yetinmek gerekiyordu. Feneri saatime çevirince çalışma süremizi dört dakika aştığımızı farkettim. Her geçen saniye bizi boşalan depolarına ve vurgun yeme olasılığına yaklaştırmaktaydı.

Sherry'nin bileğini tutup elini boğazıma götürerek tehlike işareti yapıp saatimi gösterdim. Hemen anladı ve uzun yol boyunca arkama takıldı. Hava depoları neredeyse boşalmak üzereydi, kapakların güçlülkle açılıp kapandığını hissedebiliyordum.

Dışarı çıkınca başımı kaldırmadan önce Sherry'

— 256 —

nin yanımda olup olmadığına baktım. Başımın üstünde gördüğüm şey soluğumu boğazıma tıkamıştı, duyduğum dehşet barsaklarımda sıcak yağlı sıvı bir duyguya dönüştü.

Gunfire aralığı havuzu kanlı bir arenaya dönmüştü. Patlamanın etkisiyle ölen tonlarca balık derin deniz köpek baıkları sürülerini buraya çekmişti. Kan ve et kokusu, birbirlerinin heyecanlı hareketleri hepsini çılgıncastna bir avlanmaya itmiş bulunuyordu.

Sherry'yi mazgala çektim, orada çömelip yüzeyin ışığını örten dev biçimlere baktık.

Küçükler arasında adalıların Albacore adını verdikleri türden en az iki düzine kadar vardı. Bunlar mermi vücutlu, yuvarlak burunlu, iri çeneli korkunç yaratıklardı. Kuyruklarını sallayarak, ağızlarını açıp önlerinde akıp giden parçaları yutarak korkunç bir donmedolap gibi dönmekteydiler havuzda. Çok obur ama aptal olduklarını biliyordum. Yemeğe saldırmadıkları zaman saldırgan bir hareket karşısında hemen kaçarlardı. Ancak şu heyecanlı durumlarında tehlikeli olabilirlerdi. Eğer ortalıkta yalnız onlar olsalardı vurgun yeme olasılığını göze alarak yüzeye çıkabilirdim belki.

Beni asıl dehşete düşüren kuyruğunun tek bir hareketiyle burnunu kuyruğuna değdirecek kadar hızla dönen ve uçan bir kartal gücü ve güzelliğiyle kayıp giden iki uzun biçimdi.

Bu korkunç balıklardan biri ağzını açtı mı, sıra sıra dişleri kirpinin okları gibi birden dikilip öne doğru uzanıyordu.

Burnunun ucundan kuyruğa kadar dört metre vardı ikisi de. Sırt yüzgeçleri bir insan kolu kadardı. İnsanı bir ısırışta ikiye koparabilir ve parçalarını bir ağız açışta yutabilirlerdi.

Bunlardan biri bizim mazgal deliğinde olduğumu-

— 257 — Şeytan Çığılığı — F : 17

zu görüp sert bir dönüşle üzerimize doğru gelmişti. Bunlar tüm denizlerin en vahşi hayvanı olan beyaz köpek balıklarıydı. Hiç korunmadan yüzeye çıkmak kesin bir ölümdü bizim için.

Sherry'yi sağ .olarak buradan çıkarmak istiyorsam başka durumda akla bile gelmeyecek tehlikeleri göze almak zorundaydım.

Karatahtaya, «Burada kal, ben gidip yedek hava. deposu ve silah alacağım,» diye yazdım.

Sherry yazıyı okur okumaz başını sallayıp beni önlemeye çalıştı. Ama ben onu dinlemeden derin bir soluk aldım, dalgıç takımını sırtıma bağlayan kemeri çözüp hava deposunu ona bıraktım, ağırlık kemerimi sıyırıp mazgaldan dışarı çıktım.

Balığa görünmemek için yamaca yakın yerden dışarı fırlamak istiyordum. Kara lastik giysilerim belki de mercanlar arasında farJkedilmeyebiHirdi.

Dipten yedi sekiz metre yükseldiğimde, suya basıncı azaldıkça ciğerlerimdeki hava hızla genişliyordu. Artık kendimi tutamayacaktım, yoksa ciğerlerim patlayacaktı. Ağzımı açar açmaz gümüş renkli kabarcıklar balıklardan biri tarafından hemen farkedil-di.

Balık döndü, kuyruğunu savurarak üzerime saldırdı.

Arkama bakınca iki metre kadar üstümde çürümüş mercanlar arasındaki kovuklardan birini gördüm. Köpekbalığı yanımdan geçerken içine daldım, ikinci geçişi için dönerken iyice büzüldüm. Balık ilgisini kaybedip ölü bir balığın ardına düştü.

İçimde tuttuğum havadan emdiğim oksijen bittiği için ciğerlerim parçaianacakmıs gibi zonkluyordu şimdi, kanımda karbondioksit oluşmaya başlamıştı. Az sonra kendimi kaybedecektim.

Kovuktan çıkıp yine yamacı izleyerek elimden

— 258 —

geldiği kadar hızla kendimi yukarı attım. Ama ayağımda tek palet vardı. Çıkarken yine ciğerlerimden hava boşaltmak zorunda kalmıştım. Damarlarımda azotun çözülmekte olduğunu ve az sonra gaza dönüşüp şampanya gibi kabarcıklar haline geleceğini biliyordum.

Üstümde suyun gümüş aynası ve teknenin puro biçimi vardı. Hızla yükselirken aşağı baktım. Balık sürüsü hâlâ dolaşıp duruyordu havuzun içinde. Beni gözden kaçırmışlardı.

Yamacın koruyucu gölgesinden çıkıp açık havuzdan tekneye yüzme zamanı gelmişti artık. Kayalıktan otuz metre kadar uzakta duran tekneye kulaç attığım anda aşağıdaki beyaz ölümlerden birinin beni gördüğünü farkettim. Balık inanılmaz bir hızla mavi derinliklerden yükselirken korku da benim hızımı iki kat arttırmıştı.

Köpek balığının gelişini seyrediyordum. Bana yaklaştıkça büyüyor gibiydi. O korkunç saniyelerde en küçük ayrıntı bile kazınmıştı beynime. İki ince yarıklı domuz burnu, ok gibi kara benekli sarı gözler, mavi sırtın üzerindeki cellat bıçağı keskinliğindeki yüzgeci.

Suyun yüzüne öylesine hızla fırlamıştım ki, belimden yukarısı tekneye bir düzeydi. Sağlam kolumu küpeşteye sarıp vücudumu ileri attım, dizlerimi çenelerime çektim.

Beyaz ölüm de o anda saldırdı. Sular fışkırdı. Pürtüklü derisinin dizime sürtündüğünü hissettim, balık korkunç bir gürültüyle tekneye çarptı.

Tekne devrilecekmiş gibi sallanırken Chubby ile Angelo'nun şaşkın yüzlerini gördüm. Benim çılgınca fırlamam yüzünden köpek balığı yönünü şaşırması, bacağım yerine tekneye çarpmıştı.

Son bir çabayla kendimi içeri atıp yere serildim.

— 259 —

Köpek balığı beni yine bir iki santim farkla kaçırıp tekneye çarptı.

Ağrıyan ciğerlerime hava dolduruyordum. Yuttuğum hava sert bir şarap gibi başımı döndürüyordu.

«Bayan Sherry nerede?» diye bağırdı Chubby. «O koca balık kaptı mı yoksa onu?»

Sırtüstü yuvarlandım, hâlâ içime hava çekmeye çalışıyordum.

«Yedek hava,» diye soludum. «Sherry enkaz içinde bekliyor. Hava gerek.»

Chubby öne atıldı, yedek dalgıç takımlarının üstündeki brandayı çekti. Tehlike anlarında beni korumasını isteyeceğim pek az insanın başında gelirdi.

«Angelo çabuk o köpek balığı haplarını getir!» Bir Amerikan spor malzemesi katalogunda görüp sipariş etmişim hapları. Chubby şimdiye kadar başını çevirip bakmamıştı bile. «Bakalım bir işe yarayacak mı?» diye söylendi.

Derin bir soluk daha alıp doğruldum. «Sorun tek değil. Havuz köpek balığı kaynıyor. Hele iki tanesi felaket. Biri bana saldırdı. Bir de onun eşi var.»

Chubby hava supaplarını takarken, «Dümdüz mü çıktın, Harry?» diye sordu.

Başımı salladım. «Hava depomu Sherry'ye bıraktım.»

«Vurgun yedin mi, Harry?» Yüzüme baktığında gözlerindeki endişeyi okudum. ,

«Evet.» Malzeme kutusunu açtım. «Yine aşağı inmem gerek. Kanım kabarcıktanmadan basınç altına girmeliyim.»

El zıpkınım için patlayıcı fişekliği aldım. On iki fişek vardı. Bacağıma sararken keşke daha fazla olsaydı diye düşündüm.

Her fişek üç metrelik paslanmaz çelikten zıpkının ucuna vidalanıyordu. 12'lik bir

— 260 —

tüfek mermisi gücünde patlayıcı vardı içinde. Fişegi zıpkının tutamağındaki bir tetiği çekerek patlatıyordum. Çok etkili bir köpek balığı silahıydı.

Chubby hava depolarından birini sırtıma yerleştirip kemeri bağladı. Angelo de köpek balığı kovan tabletlerinin bulunduğu delikli plastik kutuları ayak bileklerime taktı.

«Bir ağırlık kemeri daha gerek,» dedim. «Paletlerden birini de,...» Sözümlü tamamlamamıştım. Sakat koluma korkunç bir sancı saplanmıştı. Elimde olmadan bir çığlık attım, kolum dirseğimden çakı gibi ansızın kasılıp kapandı. Kandaki hava kabarcıklarının basıncı sinir ve kasları etkilemeye başlamıştı.

«Vurgun!» diye bağırdı Chubby. «Tanrım! Vurgun yedi.» Arkaya motorlara koşup tekneyi son hızla kayalığa yanaştırdı.

«Çabuk ol Angelo, hemen denize indirmeliyiz.»

Sancı bu kez bacağıma vurmuştu. Olduğum yerde sendelerken çocuk gibi inlemeye başladım. Angelo ağırlığı belime sarıp paleti ayağıma geçirdi.

Chubby motoru kesip yanıma geldi. Ağzılığı dudaklarımın arasına sıkıştırıp hava depolarının musluklarını açtı.

«Tamam mı?» Derin bir soluk alıp başımı salladım.

Chubby eğilip havuza baktı. «Pekâlâ. Kocakuy-ruk başka tarafa gitmiş.»

Kolumu ve bacağımlı kullanamadığım için beni çocukmuşum gibi kucaklayıp tekneye kayalık arasında suya bıraktı.

Angelo Sherry için yedek depoyu belime astı, üç metrelik zıpkını elime tutuşturdu.

«Bayan Sherry'yi oradan kurtar,» dedi Chubby. Tek bacakla beceriksiz bir hareket yapıp daldım.

Vurgunun sancısına karşın ilk işim beyaz ölüm-

— 261 —

leri araştırmak oldu. Biri epey aşağıda Albacore köpek balıklarının arasındaydı. Kayalığın gölgesine sığınıp yaralı bir su böceği gibi aşağı kaydım. On metre derinlikte sancı azalmaya başladı. Suyun basıncı karı imdeki kabarcıkların boylarını küçültüyordu. Kolumu ve bacağımlı kullanabiliyordum artık.

Daha hızla dalmaya başladım. Az önceki umutsuzluğumun yerini yeni bir yüreklilik ve güven almıştı şimdi. Havam ve silahım vardı. Artık mücadele edebiliyordum.

Otuz metre derinlikte dibi görebiliyordum. Daha derinlerden Sherry'nin hava kabarcıkları seçiliyordu. Daha soluk alabiliyordu öyleyse. Yanımda yedek depo da vardı. Şimdi tek iş bunu ona götürebilmektir.

Çirkin ve şişman Albacore'lerden biri beni görüp hemen bana doğru döndü. Tıka basa yemişti ama hep açtı. Korkunç bir sırtışıla koca kuyruğunu sallamaya başladı.

Gerileyip kayalığa dayandım. Ucu dinamit kap-süllü zıpkını hayvancı doğrultmuştum. Bileklerimdeki köpekbalığı tabletlerinden parlak mavi bir boya yayılıyordu suya.

Köpek balığı hızla üzerime gelirken tam burnundan vurmak üzere nişan almıştım. Ancak başı ve solungaçları mavi boyaya değdiği anda kuyruğunu vura vura havuzun öteki yanına kaçtı. Bakır asetat solungaçlarını ve gözlerini yakmıştı. Ulan Chubby Andrews, çıktığımda görürsün gününü, işe yarıyormuş, diye düşündüm.

Bambu kamışlarının üstüne geldiğimde Sherry' nin benden on metre kadar ilerde mazgal deliğinde olduğunu gördüm. Kendi hava deposu bitmiş benimkini kullanıyordu. Kabarcıklara bakınca birkaç saniyesinin kalmış olduğunu anladım.

Kayalıktan ayrılıp kendisine doğru yüzeceğim

— 262 —

anda çılgınca ellerini saüamasıyla kendime geldim. Dönüp baktığımda beyaz ölümün uzun mavi bir torpido gibi üzerime gelmekte olduğunu gördüm. Namluyu sıyrarak geliyordu, çenesinden et parçalan sarmaktaydı. Eti yutmak için ağzını açtığı anda dizi dizi dişleri bir çiçeğin müstehcen taç yaprakları gibi bembeyaz ortaya çıktı.

Üstüme saldıracığı anda yüzümü balığa çevirip paletlerimi ondan yana sallayarak aramıza kalın bir duman perdesi çektim.

Balık son metreleri bir ok gibi aşarken mavi boyaya daldığı anda birden yön değiştirip uzaklaştı.

Bana o kadar yakın, geçmişti ki, kuyruğu omzuma çarptı, dengemi kaybedip yuvarlanırken bir an kendimi kaybettim. Dengemi bulduğumda hayvan on, on beş metre kadar ilerde daireler çevirip duruyordu. O anda b'r savaş gemisi kadar büyük göründü gözüme". Bu hayvanların bunun iki katı boya gelinceye kadar büyüebilmeleri inanılmaz bir şeydi. Bu karşımdaki yavruyu henüz.

Elimdeki ince zıpkın birden çok yetersiz göründü gözüme Köpek balığı buz gibi sarı gözünü titreterek bakıyordu bana. Bir keresinde sanki etimin lezzetini ağzında duymuş gibi koca çenelerini açtı.

Durmadan dönüyordu çevremde. Ben de onun bu düzgün hızına ayak uydurmak için çılgınlar gibi paletlerimi sallıyordum.

Yedek depoyu belimden çıkarıp bir Roma gladyatörü gibi sol omzuma astım, zıpkının kabzasını kolumun altına sıkıştırıp ucunu canavara doğrulttum.

Köpek balığının açlık ve öfkesinin mavi boyadan üstün çıktığı anı gördüm birden. Kuyruğu katılaşıp gibi oldu, birkaç hızlı darbe vurdu, hızı arttı.

Yedek depoyu kalkan gibi kaldırdığım anda balık

— 263 —

hızla dönmüş, çevremde dolanmayı bırakıp cepheden saldırıya geçmişti.

Çenelerinin mağara gibi açıldığını gördüm, tam üstüme saldıracığı anda çifte çelik depoyu ağzına soktum.

Köpek balığı çenelerini kapattı, depolar kolumdan kaydı, darbenin şiddetiyle rüzgârda uçan bir yaprak gibi savruidum.

Kendimi toparladığımda beyaz ölüm yedi sekiz metre açığımda ağır ağır dönüyor, bir köpek yavrusunun terlik çiğnemesi gibi çelik depoları ağzında dolaştırıyordu.

Kurbanından et koparan o içgüdüsel tepkiyle başım sallıyordu ama dişleri ancak boyayı kazıyordu.

Elimdeki tek fırsat buydu. Bir ayak darbesiyle yukarı fırladım, hayvanın sırtına çıktım, tıpkı bir avcı uçağı gibi ölü noktasını buldum.

Çelik zıpkını uzatıp ucunu mavi kafatası üzerine, o soğuk sarı gözleri arasına dayayıp tetiği çektim.

Patlamadan kulaklarım sağır olacak gibiydi, zıpkın elimden kaydı.

Köpek balığı ürkmüş bir at gibi kuyruğu üzerinde doğruldu, bir kere daha yana savruidum. Hayvanın dümdüz derisinin altındaki kasları titremeye başladı. Dönüp dibe daıdı. Burun üstü havuzun dibine çarptı, sonra kuyruğu üstünde durup mavimsi sular içinde döndü bir süre.

Gözlerimi balıktan ayırmadan ve uzakta kalmaya dikkat ederek, patlamış kapsülü çıkarıp yenisini taktım.

Sherry'nin hava depoları hâlâ hayvanın çeneleri arasındaydı. Onu orada bırakamazdım. Burnunun yere dönük olduğu bir anı bekleyip zıpkını yine kafasına dayadım.

Patlama yine kulaklarımı sağır etmişti, ama bu kez balık kaskatı kesildi. Bir daha hareket etmeden

— 264 —

dibe doğru batmaya başladı. Bir hamlede dalıp hava deposunu ağzından çektim.

Hava depolarının çelik yüzeyine birkaç sıyrıktan başka bir şey olmamış ama lastik hortumlar paramparça olmuştu.

Boğruca enkaza doğru yüzdüm. Mazgaldan hava kabarcıklar! yükselmüyordu artık. Sherry son depoyu da çıkarıp bir kenara bırakmıştı. Ölmek üzereydi.

Ama o boğulma anında bile intihar demek olan yüzeyle çıkmayı denememişti. Ağır ağır ölürken beni bekliyordu, bana güveniyordu.

Kendi ağızlığını çıkarıp uzattım. Sherry'nin hareketleri çok ağır ve ilgisizdi. Ağızlık elinden kayıp suda yükselirken hava boşalmaya başladı. Kaptığım gibi ağzına soktum, bir süre iyice soluk almasını bekledim.

Sonunda göğsü inip kalkmaya başlamıştı. Gücü yerine geliyordu artık Boşalmış depolardan birinden hortumu çıkarıp köpek balığının parçaladığının yerine taktım.

Bir iki saniye denemek için kendim soludum, sonra Sherry'nin omuzlarına takıp kendi ağızlığını aldım.

Şimdi önümüzdeki uzun dekompresyon süresi için yeterli havamız vardı. Hâlâ mazgal deliğinde oturan Sherry'nin yüzüne baktım, kız da bana bakıp gülümsedi, her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için baş parmağını havaya kaldırdı. Kurtuldu, diye düşündüm. Zıpkının ucundaki kapsülü değiştirdim.

Ölü balık miktarı azaldığı için köpek balığı sürüsü de çekilmiş gibiydi. Boyalı sular arasından bir iki tanesinin hâlâ dolaştığını gördüm ama eski hızları kesilmişti artık. Daha rahat hareket ediyorlardı. Sher-ry'yi biraz daha emin olarak çıkarabilirdim şimdi.

Elini tutunca ne kadar küçük ve soğuk olduğunu

— 265 —

gererek şaşırdım. Ama hareketime parmaklarıyla elimi sıkarak cevap verdi.

Yüzeyi işaret ettim, başını salladı. Mazgaldan çıktım, bambuların altından çıkıp kayalığın gölgesine sığındık.

Yanyana, elele, sırtımızı kayalığa vererek ağır ağır yükselmeye başladık.

Işık artmıştı, başımı kaldırıncı tekneyi görebiliyordum.

Yirmi metrede bir dakikalık bekleme süresi için durdum. Şişman bir Albacore yanımızdan geçip gitti. Ama bize bakmamıştı bile, zıpkını dibe doğru çevirdim.

Bundan sonra on beş metrede iki dakika durduk. Böylece kanımızdaki azot ağır ağır ciğerlerimizden hava olarak çıkacaktı. Bir sonraki durağımız yedi metreydi.

Sherry'ye bakınca yüzünden cesaretini ve gücünü toparladığını anladım. Az kalmıştı. Evde viskimizi içiyor sayılabildik... yalnızca on iki dakika daha.

Tekne o kadar yakındı ki, zıpkını uzatsam dokunacaktım neredeyse. Sudan dışarı çıkmamızı bekleyen Chubby ile Angelo'nun endişeli yüzlerini görebiliyordum.

Başımı çevirip çevremizi bir kez daha kolaçan ettim. Görüş alanımın artık mavilesen uç kısmında, bir şey hareket etti. Aslında kesin bir şey görmemiştim, bir gölgeydi belki, ancak korkuyla ürperdiğimi hissettim.

Gölge bir daha geçti. Bu kere kesinlikle görmüştüm, Albacore köpek balığı değildi bu. Kamp ateşi çevresindeki gölgelerde dolaşan sırtlanla avının peşinde olan aslan arasındaki farktı bu.

Dumanlı mavi sular birden yarıldı, ikinci korkunç köpek balığı önümüzde belirdi. Sessiz ve hızla hare-

— 266 —

ket ediyordu. On beş metre ötemizdeydi. Bizi görme-mişçesine döndü çevremizde. Sonra bir kez daha yaklaştı. Kafes içinde dolaşan bir hayvan gibiydi,

Sherry yanıma sokuldu. Elimi ölümüne sıkın elinden kurtuldum. İki elim de gerekliydi şimdi.

Köpek balığı bir sonraki geçişinde düzenini bozarak saldırıdan az önce başlattığı geniş daireleri çiziyordu artık. Sarı gözü oburcasına üzerimizdeydi.

Birden başımızın üstünde sekiz on tane plastik köpek balığı tableti kutusu belirdi. Chubby tüm kutuyu boşaltmış olmalıydı. Kutulardan birini yakalayıp Sherry'ye verdim.

Kızın elinden mavi dumanların çıktığını görünce dikkatimi yine köpek balığına çevirdim. Mavi boya sınırından biraz gerilemişti ama yine de iğrenç bir şekilde sırtarak dönüyordu çevremizde.

Saatime baktım. Üç dakika daha vardı. Ancak Sherry daha önce benim gibi vurgun yemediği için bir dakika sonra çıkabilirdi.

Köpek balığı çizdiği daireleri giderek daraltıyordu. Şimdi kara gözbebeğinde niyetini okuyabiliyordum artık.

Saatime baktım. Kılıkılınaydı belki de, ama Sherry'yi göndermeye karar verdim. Omzuna vurup yukarı çıkmasını işaret ettim. Duraksaymca bir daha vurup çabuk olmasını söyledim.

Sherry ağır ağır çıkmaya başladı. Ancak bacakları hayvanı davet eder gibi sallanıyordu. Köpek balığı beni bırakıp onunla birlikte yükseldi.

Sherry balığı görünce biraz daha hızlandı, köpek balığı da öyle. Şimdi ikisi de başımın üstündeydi. Bir palet vuruşuyla, hayvanın saldırıya geçmek için kuyruğunu kaldırdığı anda yana kaydım.

Köpek balığı Sherry'yi parçalamak için döndüğünde tam altındaydım. Uzanıp zıpkını iğrenç dere-

— 267 —

cede yumuşak boğazına dayadım ve tetiğe bastım.

Dinamitin beyaz etler arasında patladığını gördüm, köpek balığı kuyruğunu vurarak geriledi, birden yukarı fırladı, su yüzeyinden dışarı çıktı, sonra bir köpük dalgası içinde yine suya düştü.

Sanki bir arı kovanı tarafından kovalanıyormuş gibi çılgınca bir dönüşe başlamıştı şimdi. Çeneleri de durmadan açılıp kapanıyordu.

Sherry ise yükselmesine devam ediyordu. İki çift kol suya uzandı, kahverengi parmaklar çelik pençeler gibi kızı kavrayıp çektiler.

Şimdi birkaç dakika daha sağ kalmak için mücadele etmek zorundaydım. Köpek balığı patlamanın etkisinden kurtulmuş, artık alışılmış saldırı dairelerine başlamıştı.

Her dönüşünde daireyi biraz daha daraltıyordu. Saate bakınca yukarı çıkmaya başlayabileceğimi gördüm.

Ağır ağır yükseldim. Vurgun sancısını unutamı-yordum, ama beyaz ölüm balığı da giderek yaklaşıyordu.

Teknenin üç metre kadar altındayken bir kere daha durakladım. Köpek balığı az önceki patlamayı hatırlamış olarak kuşkulandı. Yan yüzgeçlerini açarak hareketsiz duruyordu suyun içinde. Beş metre vardı aramızda. Göz gözeydik.

Son bir saldırı için hazırlandığını görebiliyordum.

Zıpkını kolumun uzanabileceği kadar uzattım, hayvanı ürkütmemeye çalışarak çok hafif palet vuruşuyla dinamit kapsülü burnunun dibine gelinceye kadar yaklaştım.

Tetiğe bastım, patlamayla birlikte hayvan geriledi. Öfkeyle dönerken, zıpkını atıp yüzeye fırladım.

Köpek balığı yaralı bir aslan gibiydi şimdi, mavi bir dağı andıran sırtını kamburlaştırıp çenelerini ar-

-268 —

dına kadar açarak üzerime saldırdı. Bu kez onu ölümden başka hiç bir şeyin durduramayacağını biliyordum.

Yukarı çıkarken Chubby'nin ellerini, muz hevenk-lerine benzeyen parmaklarını gördüm. Sağ kolumu kaldırdım. Köpek balığı aramızdaki bir iki metreyi hızla aşarken Chubby'nin parmakları bileğime dolandı.

Birden su patlar gibi oldu çevremde. Korkunç bir güç kolumu çekerken köpek balığı da suyu yararak üzerime atlamıştı.

Bir an sonra hayvanın korkunç ağızından kurtulmuş olarak teknenin dibinde yatıyordum.

«Hayvanlarla oynamayı ne kadar da seviyorsun, Harry,» dedi Chubby. İlgisiz görünmek için kendini zorladığını biliyordum. Gözlerimle Sherry'yi aradım.

Arka tarafta soluk yüzünü görünce, «İyi misin?» diye sordum. Başını salladı. Konuşabileceğini sanmıyordum zaten.

Sırtımdan dalgıç takımlarım çıkarıp attım.

«Chubby, çabuk bir dinamit lokumu hazırla.» Maskemle paletlerimi de çıkarıp suya baktım.

Köpek balığı öfke içinde teknenin çevresinde dönüp duruyordu. Sırt yüzgeci suyun dışındaydı şimdi. İki darbede tekneyi parçalayabileceğim biliyordum.

«Korkunç bir şey, Harry!» Sherry konuşabiliyordu sonunda. Neler hissettiğini anlıyordum. O iğrenç hayvandan nefret ediyordum. Saldırmasını önlemeliydim.

«Angelo, yakaladığımız o yılan balığıyla bıçağı ver,» diye bağırdım. Ölü balıktan beş kiloluk bir parça kesip denize attım.

Köpek balığı bir dönüşte eti kaptı. Teknemiz alabora olacak gibi sallanmıştı yanımdan geçerken.

«Çabuk ol, Harry.» Köpek balığına bir parça et daha attım. Aç bir köpek gibi saldırdı. Teknenin altından geçerken yine bir alabora tehlikesi atlatmıştık.

— 269 —

«Tamam.» Chubby'ye yılan balığının elli santimlik bir parçasını içini boşaltmış olarak uzattım.

«Dinamiti içine yerleştir ve sıkıca sar.» Chubby sırttı.

«Hey Harry, bak bu işten çok hoşlandım şimdi.»

Ben canavarı et parçasıyla beslerken Chubby de dinamit lokumunu ucunda tel olduğu halde yılan balığına sarıp bana verdi.

«Telin ucunu patlayıcıya tak.» Dinamitli eti balığa fırlattım.

Köpek balığı yemi kaptığı anda makaradan teli boşalttı.

«Bırak yesin, Chubby.» Chubby sevinçle başını salladı.

Chubby düğmeye bastığı anda köpek balığı patlamış bir karpuz gibi havaya fırladı. Etleri ve soluk kanı on metre yükseldi, havuza ve tekneye yağmur gibi yağdı. Parçalanmış gövdesi bir an suyun üstünde yüzdü, sonra ters dönüp batmaya başladı.

«Güle güle, Johnny kocakuyruk!» diye bağırdı Angelo.

«Haydi eve dönelim artık.» Deniz kabarmaya başlamıştı. Midem bulanıyordu.

Ne büyük bir muzicedir ki, bir kadeh Chivas Regal içince midemde bulantı falan kalmamıştı. Daha sonra mağaradayken Sherry, «Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmemi istersin herhalde,» dedi.

Sırıtarak kollarımı açtım. «Hayır sevgilim, mine-tini göster yeter bana.» Gösterdi de. Ve ondan sonra hem ruhça, hem bedence bitkin düştüğümünden hiç karabasan görmeden sabahı ettim.

Sanırım artık hepimiz Gunfire kâyalığındaki havuzdan korkar olmuştuk. Ard arda gelen bir dizi ka-

— 270 —

zanın bir lanetin sonucu olduğunu düşünüyorduk.

Havuza her dönüşümüzde onu daha kötüleştirmiş buluyor gibiydik, çevresini bir kötü hava sarmıştı sanki.

Sherry gülerek ama tam anlamıyla şaka etmeden, «Ne düşünüyorum biliyor musun?» dedi. «Öldürülen Moğol prenslerinin ruhları koruyucu olarak hazineyi izlemiş olmaları...» O şahane sabahın parlak güneşi altında Chubby ile Angelo'nun yüzlerinin ifadesini gördüm o anda. «Bence ruhlar dün öldürdüğümüz o iki köpek balığının içindeydiler.» Chubby sanki kahvaltıda bir düzine çürümüş midye yemiş gibi yüzünü buruşturdu, yüzü balmumu rengini aldı, sağ eliyle bir işaret yaptı. /

Angelo, «Bayan Sherry, böyle konuşmayın,» dedi sert bir sesle. Tüylerinin diken diken olduğunu görüyordum. Chubby'nin de, onun da ödleri patlamıştı.

«Evet, kes artık,» dedim.

«Şaka ediyordum.»

«Aman ne şaka, gülmekten katıldık doğrusu.» Boğazı geçip de kayalığın gölgesine girene kadar hiç konuşmadık ondan sonra.

Ben burunda oturuyordum. Üçü birden yüzüme bakınca, ifadelerinden önümde bir moral bunalımı olduğunu anladım. «Ben yalnız dalacağım,» dedim. Birden bir rahatlama oldu üçünde de.

«Ben de seninle geleyim,» dedi Sherry yarım ağızla.

«Daha sonra. Önce ben inip köpek balığı var mı diye bir bakacağım ve dün kaybettiğimiz malzemeyi toplayacağım» Havuzun derinliklerini iyice gözden geçirerek beş dakika kadar teknenin altında bekledim, ortalıkta o korkunç karo biçimleri görmeyince daldım.

— 271 —

V

Dip buz gibiydi, ama gece çekilen sular bir gün önce köpek balıklarını havuza çeken tüm kanı ve ölü balıkları çekip götürmüştü.

Dev gibi beyaz leşler de yoktu görünürlerde. Yalnızca binlerce küçük mercan balığı dolanıyordu çevremde. Bir parıltı görünce dalıp bir gün önce bıraktığım zıpkınımı, daha sonra da mazgal deliğinde bıraktığımız boş hava depolarını aldım.

Yükümle birlikte suyu yarıp da havuzun temiz olduğunu söylediğim anda tayfam o sabah ilk kez olarak gülümsedi. Onların bu iyimser durumlarından yararlanarak «Tamam,» dedim. «Bugün ambarı açacağız.»

«Gövdeye girecek misin?» diye sordu Chubby.

«Bunu iyice düşündüm, Chubby. O yoldan girebilmek için iki dinamit lokumu patlatmamız gerekecek. Bu yüzden yolcu güvertesinden girmeye karar verdim.» Anlatırken karatahtaya da planı çiziyordum. «Alabora olması nedeniyle yük şu duvarın gerisine yuvarlanmış olmalı, şurayı bir açabilirsek teker teker merdivenden çekip çıkarabiliriz sanıyorum.»

«Oradan top güvertesine taşımak epey güç olacak.» Chubby kasketini kaldırıp çıplak kafasını kaşıdı.

«Top güvertesi merdivenin başında hafif bir palanga yaparım, bir de güverteye yaptım mı, tamam.»

«Çok iş.» Chubby pek iyimser görünmüyordu.

«İlk olarak aynı fikri paylaşıyoruz,» dedim. «İşte yanıldığımdan kuşkulandırmaya başladım.»

«Yanıldın demedim sana. İş epey büyük dedim. Bayan Sherry palangayı idare edemez, değil mi?»

«Edemez. Bize güçlü kuvvetli biri gerek.» Taş gibi midesine dokundum.

«Ben de bundan korkuyordum. Hazırlanayım mı?»

— 272 —

«Hayır. Sherry şimdi benimle inip dinamiti yerleştirmeme yardım edebilir.» Dükkü dehşetli olaylardan sonra kızın sinirlerini ölçmek istiyordum. «Ambarı patlatıp açtıktan sonra eve döneriz. Patlamadan hemen sonra işe başlamayacağız bir daha. İnmeden önce havuzun ölü balıklardan temizlenmesini bekleyeceğiz artık. Dünün tekrarını istemiyorum.»

Mazgaldan geçip bir gün önce yerleştirdiğimiz naylon ipi izleyip top güvertesinden geçerek yolcu güvertesine açılan merdivenin başına, oradan da ön, ambarın başladığı kalın duvarın önüne geldik.

Sherry feneri tutarken ben de matkapla delik açmaya başladım. İlk dört beş santimde pek bir güçlük çekmedim. Tahta mantar gibi yumuşamıştı, ancak ondan sonra karşıma demir kadar sert meşe kütükler çıktı. İş bıraktım. En az bir hafta uğraşmak gerekecekti.

Dinamiti istediğim deliklere yerleştiremeyeceğimi anlamıştım, şimdi daha fazla miktarda patlayıcı kullanmam gerekecekti. Altı tane yarım jelatinli dinamit kapsülünü ambar duvarının köşelerine ve ortasına yerleştirip çekiçle iyice sağlamlaştırdım.

Hazırlığım yarım saat sürmüştü. Enkazın insana ürküntü veren o kapalılığından çıkıp pırıl pırıl sudan geçerek gümüş yüzeye çıkmak gerçekten bir zevkti.

Çektiğimiz telleri patlatıcıya bağlayan Chubby biz soyunurken düğmelerine bastı. Patlama enkazın içinde olduğu için yüzeyde pek farkına varmadık bile.

Patlamanın hemen ardından toplanıp geri döndük. Önümüzde tembellikle geçirilecek bomboş bir gün vardı şimdi. Öğleden sonra Sherry ile adanın güney ucunda pikniğe gittik. Yanımıza hasırla kaplı iki şişe Portekiz şarabı almıştık. Kumlar arasından iri deniz tarakları çıkardım, yosuna sarıp yine kuma gömdüm. Üstünde

de güröl güröl bir ateş yaktım.

Şarabı bitirdiğimizde güneş iyice alcalmış, taraklar da pişmişti. Şarap, nefis yiyecek ve şahane gün-batımı Sherry North üzerinde yumuşatıcı bir etki yaratmıştı. Güneş yerini şişko bir âşıklar mehtabına bırakırken ıslak kumlar üstünde çıplak ayak yürüyerek mağaramıza döndük.

Ertesi sabah Chubby ile yarım saat uğraşıp gerekli donanımı balıkçı teknasinden batık geminin top güvertesine taşıdık. Yerleştirdiğim dinamit çubukları korktuğumu başıma getirmişti. Yolcu kamaralarının duvarları parçalanmış, koridor yarısına kadar molozla dolmuştu.

Palangayı yerleştirmek için sağlam bir yer bulunca Chubby'yi o işe koşup ben en yakındaki kamaraya girdim. Fener ışığında yosunlar altında basit mobilyanın kaba biçimleri seçiliyordu. Oradan süzülüp çevremi ilgiyle izlemeye başladım. Yerde porselen parçaları, kırık bir lavabo, üzeri pembe çiçekli kocaman bir oturak, krem ve losyon şişeleri, şilte, perde olabilecek kumaşlar vardı.

Saate bakınca yukarı çıkıp hava depolarını değiştirme zamanının geldiğini gördüm. Tam döneceğim sırada kalın çamur tabakası altında küçük, dörtkoşe bir sey dikkatimi çekmişti. Portatif bir transistör radyo boyunda küçük bir tahta kutuydu bu. Kapağı kabumbağa kabuğu ve sedef kaplamaydı. Alıp kolumun altına sıkıştırdım. Chubby de palangayı kurmuş beni merdiven başında bekliyordu. Yukarı çıktığımızda kutuyu Angelo'ya uzattım.

Sherry kahvelerimizi doldururken Angelo da hava depolarını hazırladı. Ben bir puro yakıp kutuyu incelemeye koyuldum.

•274

Gül ağacından kutu iyice çürümüş, tahtaları şişmiş, kilit ve menteşeleri yarı yarıya yenmişti.

Sherry yanıma oturdu. Bir bakışta anlamıştı ne olduğunu.

«Bir mücevher kutusu bu! Harry, aç bakalım içinde ne varmış?»

Tornovidanın ucunu kilide sokar sokmaz kapak menteşelerinden kurtuldu.

«Harry!» Kutuya elini ilk daldıran Sherry oldu. Elinde kalın bir altın zincirle yine altın bir madalyon vardı. «Harry, bunlar çok moda şimdi.»

Herkes elini daldırmaya başlamıştı. Angefo bulduğu bir çift altın safir küpeyi hemen kulağına takıp, her zaman taktığı bakır küpeleri çıkardı. Chubby ise lal taşından kocaman bir kolyeyi boynuna asmış bir genç kız gibi süzüm süzüm süzülüyordu.

«Karım için,» dedi.

Bir orta sınıf kadınının, belki de küçük bir memur karısının mücevherleriydi bulduklarımız. Pek öyle değerli şeyler sayılmazdı, ama yine de ilginçti. Bayan North kaçınılmaz bir şekilde aslan payını ele geçirmişti. Elinden kalın bir altın nişan yüzüğünü güçlülükte koparabildim.

Tek bir parçayı bile kaçırmak istemeyerek. «Ne yapacaksın onu?» diye sordu.

«Kullanacak bir yer bulurum herhalde,» deyip çok derin anlamlı bir ifadeyle baktım. Ama boşunaydı, o yine kutuyu talan etmeye dönmüştü bile.

Ben yüzüğü branda bezinden takım çantamın fer-muarlı cebinde güven altına aldım yine de. Bu arada Chubby bir Hindu gelini gibi mücevherlerle süslenmişti.

«Aman Tanrım, Chubby doğrusu Liz Taylor'dan geri kalan yerin kalmadı.» Chubby iltifatımı başını inA çelikle eğerek karşıladı.

— 275 —

Batık gemiye indirmem için epey uğraşmak zorunda kalmıştım, ama sonunda yolcu güvertesine ayak bastığımızda enkaz arasında bir dev gibi çalışmaya koyuldu.

Koridoru tıkayan enkazı palanga yardımıyla kaldırıp top güvertesinin uzak bir köşesine yığdık. Hava depolarımız boşalmaya başladığı anda ön ambarın ucuna yaklaşmıştık. Patlama kalın duvarlarda büyük bir gedik açmıştı. Şimdi karşımızda kapkara bir kütle vardı. Bunun kendi ağırlığı ve basıncıyla birbirleriyle yapışacak derecede birleşmiş olan gemi yükü .olduğunu kestirdim.

Ancak haklı olduğumu ertesi gün öğleden sonra kanıtlayabildim. Sonunda ambara girebilmiştik ama bizi böylesine dev bir uğraşın beklediğini düşünememiştim.

Ambardaki eşya yüz yıldır su altındaydı. Sandıkların yüzde doksanı çürümüş ve dağılmış, sudan etkilenebilecek eşya dokunsan uflanabilir kara bir kütleye dönüşmüştü.

Bu yığın arasında madeni eşyalar, daha sağlam maddelerden yapılmış sandıklar ve diğer bozulmayan eşyalar bir Noel pastası içindeki talih paralan gibi duruyordu. Hepsini tek tek elden geçirmemiz gerekecekti.

Tam bu anda yeni bir sorun çıktı karşımıza. En küçük bir kıpırtıda bu çürümüş maddelerle yüklü su kütlesi fenerlerin ışığını etkisiz kılan karanlık bir bulutla kaplanıyordu.

El yordamıyla çalışmak zorundaydık. İş çok ağır yürüyordu. Yumuşaklıklar içinde sert bir kütleyle rastlayınca açıklığa çekiyor, koridorda sürüklüyor, palanga yardımıyla top güvertesine indirip orada tanımlamaya çalışıyorduk. Kimi zaman içinde ne olduğunu anlamak için sandığı kırıyorduk da.

Sandıkların içindekiler işimize yaramıyorsa çalışma alanımızı açık bırakmak için güvertenin karanlıklarına atıyorduk. Birinci günün sonunda yüzeye çıkarmaya değer bulduğumuz bir tek şeyle karşılaşmıştık. Sert tahtadan sağlam bir sandıktı bu. Meşinle kaplı, köşeleri bakırlıydı. Büyük bir yolcu sandığı boyundaydı.

Ancak öylesine ağırdı ki, Chubby ile ne yaptıysak kaldıramadık. Yalnızca ağırlığı bile umutlandırmıştı beni. Altın tahtın bir parçası olabilirdi. Sandık on dokuzuncu yüzyılın ortalarında bir köy marangozu tarafından yapılmış bir şeye benzememekle birlikte, tahtın Bombay'da gemiye yüklenmeden önce başka bir sandığa yerleştirilmiş olacağını da düşünüyordum.

Eğer tahtın parçası içindeyse o zaman işimiz kolaylaşacaktı. Bundan sonra nasıl bir şey arayacağımızı bilecektik. Palanganın yardımıyla sandığı binbir güçlükle mazgala kadar çekip .orada naylon ağın içine yerleştirdik. Ağın yukarı çıkışını kolaylaştırmak için çevresindeki brandadan yastıkları hava depomuzdan şişirdik.

Yukarı sandıkla birlikte, gerektiğinde kendi depomuzdan hava vererek, gerektiğinde havasını boşaltarak çıktık.

Teknenin yanına vardığımızda Angelo'-nun uzattığı naylon halatlarla sıkıca bağladık sandığı, ondan sonra tekneye çıktık.

Ancak sandığın ağırlığı üçümüzün çabalarını da boşuna çıkardı. Üstelik tekne alabora olacak kadar yan yatmıştı. Bunun üzerine dirseğimizi vinç olarak kullandık ve buna karşın üçümüz de birlikte çalışarak sandığı ancak tekneye alabildik. Sandık yerine yer 1eşir yerleşmez Chubby motorları çalıştırıp burnunu boğaza çevirdi. Akıntıyla yarışıyorduk.

Sandık mağaralara kadar taşınmayacak kadar ağır ve merakımız o derecede fazlaydı. İki levye kul-

lanarak hemen kumsalda açtık. Bir anda düş kırıklığına uğramıştım. İçindekinin kaplan tahtı olmadığı belliydi. Sherry parlak yuvarlak şeyleri kaldırıp elinde çevirirken çok büyük bir teselli ikramiyesine konduğumuzu anladım.

Elindeki büyük bir tabaktı. İlk başta s.om altından olduğunu sandım. Ancak hemen sandıktaki bölmeden bir tane kapınca bunun gümüş olduğunu ve kenarlarının altın kaplama olduğunu gördüm.

Altın kaplama deniz suyundan koruduğu için el değmedik bir şekilde kalmıştı günümüze kadar. Tabak ortasında arması, çevresinde orman, geyik, kuş ve acı motifleriyle gerçek bir gümüş ustasının eseri idi.

Elimdeki tabak en az bir kilo vardı. Bir kenara koyup diğerlerine göz gezdirince sandığın neden o kadar ağır olduğunu anladım.

Otuz altı kişilik bir takım vardı sandıkta: Çorba tabakları, balık tabakları, meyva ve salata tabakları ve çatal bıçak takımı. Tabak kapakları, kayık tabaklar ve hemen hemen bir çocuk banyosu büyüklüğünde bir servis tabağı.

Her parçada aynı arma ve desen göze çarpıyordu, sandık da bu takım için özel olarak yapılmıştı.

«Sayın bayanlar baylar,» diye söze başladım. «Yönetim kurulu başkanınız olarak sizlere küçük girişimimizin şu anda kâra geçtiğini bildirmekle onur duyarım.»

«Ama bunlar yalnızca tabak çanak,» diye Ange-lo burun kıvrıdı.

«Sevgili dostum Angelo, şu gördüğün belki dünyadaki en son tam takım George stili gümüş ziyafet takımıdır. Paha biçilmez bir takım var karşında.»

«Ne kadar eder?» diye Chubby kuşkuyla sordu.

«Bilemem. Yapımcısına ve ilk sahibine bağlı. Bu

arma herhalde soylu birisine aittir. Hindistan'da hiz-me. gören zengin bir soylu, bir dük ya da lord.»

Chubby kendisine sakat bir at satmak istiyormu-şum gibi yüzüme baktı.

«Ne kadar eder?»

«Sotheby açık artırma evinin iyi bir gününde yaklaşık yüz bin sterlin sanırım.»

Chubby kuma bir tükürük atıp başını salladı. Öyle kolayca kandırılacak enayilerden değildi.

«Sotheby tımarhane sahibi falan mı?»

«Doğru,» diye Sherry atıldı. «Bir servet eder bu, Chubby. Yüz binden de fazla edebilir.»

Chubby doğuştan kuşkuculuğuyla saygı arasında kalmıştı. Sherry'ye yalancı demek centilmenliğe yakışmazdı. İkisinin arasını bulup kasketini kaldırdı, başını kaşdı, bir kere daha susup hiçbir şey söylemedi.

Ancak palmyeler arasından mağaralara çekerken sandığa yeni bir saygıyla davranıyordu şimdi. Sandığı bidonların arkasına yerleştirdikten sonra yeni bir şişe viski çıkarmaya gittim.

«Enkazda kaplan tahtı yoksa bile yine de kârlı sayılırız,» dedim.

Chubby viskisini yudumladı. «Yüz bin ha... çıldırmış bunlar.»

«Ambarı ve kamaraları daha dikkatli aramalıyız bundan sonra. Yoksa aşağıda bir servet bırakıyor olabiliriz.»

«Gümüş bir tabaktan çok daha küçük şeylerin bile müthiş bir antika değeri olabilir,» dedi Sherry.

«Aşağıda elini kaldırınca su öyle bir bulaniyor ki insan burnunun ucunu bile görmüyor,» diye Chubby atıldı. Kadehini bir daha doldurdum.

/«İyi dinle Chubby, Arnie Andrews'un Maymun Körfezindeki pompasını hatırladın mı?» Chubby başını salladı.

«Bize ödünç verir mi dersin?» Arnie, Chubby'nin amcasıydı. St. Mary'nin güneyinde küçük bir bostanı vardı.
«Olabilir. Neden sordun?»
«Bir boşaltma tulumbası yapmak istiyorum.» kumların üstüne bir iki şekil çizdim. «Pompayı tekneye yerleştiririz, hortumun bir ucunu enkaza indiririz... şöyle...» Elimle çizdim. «Sonra ambarda elektrikli süpürge gibi kullanıp bütün pisliği yüzeye çekeriz...»
«Şahane!» diye Angelo atladı. «Yukarda da biz çıkanları bir elekten geçirip işe yarayan küçük parçaları ayırabiliriz.»
«Evet. Hortumdan yalnızca çamur ve küçük öte beri geçeceği için iri ve ağır parçalar aşağıda kalacaktır.»
Bir saat kadar bu konuyu enine boyuna tartışıp geliştirdik. Chubby bu bir saat boyunca heyecan gösterisinde bulunmamak için elinden geleni yaptı, ama sonunda dayanamadı.
«Olabilir,» diye mırıldandı. Ondan gelebilecek en büyük övgüydü bu.
«Öyleyse bir an önce gidip pompayı getirsen iyi olur, değil mi?»
«Bir kadeh daha içeyim de.»
«Şişeyi al,» dedim. «Zamandan kazanırız hiç olmazsa.»
Chubby homurdanarak ceketini giymeye gitti.
Önümüzde bomboş bir gün olduğunu ve adanın yalnız ikimize kaldığını düşünerek geç saate kadar yattık Sherry'le.
Angelo ile Chubby'nin öğleden önce dönmelerini beklemiyorduk.
Yemekten sonra tepelerin arasından geçip kum-

— 280 —

sala indik. Sığılıkta gülüşüp oynaşırken kayalıkta kırılan dalgaların gürültüsünün de etkisiyle kendi sesimizden başka bir şey duyulmuyordu. Bir rastlantı sonucu başımı havaya kaldırdığımda üzerimize doğru gelen uçağı gördüm.
«Koş!» diye bağırdım Sherry'ye. Kendisine parmağımla gelen uçağı gösterene kadar alay ettiğimi sandı.
«Kaç! Bizi görmesin!» Bu kez sözümü tekrarlatmadı. Sudan çırılçıplak fırlayıp kumsalda koşmaya başladı.
Şimdi motorların gürültüsünü de duyabiliyordum. Başımı çevirip uçağa baktım, Adanın güney ucundaki tepeyi aşmış kumsala doğru alçalıyordu.
«Daha hızlı!» diye bağırdım. Sherry ıslak saçları güneşten yanmış sırtına vura vura çırılçıplak koşuyordu önümde.
Arkama baktığımda uçağın hâlâ bir mil kadar uzakta olduğunu ve üstümüze doğru geldiğini gördüm. İki motorluydu. Yaklaşırken alçalıyordu.
Hızımızı kesmeden yere attığımız eşyalarımızı toplayıp palmiyeler arasına daldık. Fırtınadan devrilmiş bir palmiye ve çevresinde toplanmış yapraklar iyi bir sığınak oluşturunuyordu. Sherry'nin kolunu tutup yere yatırdım.
Ölü yaprakların altına sokulup soluk soluğa yan-yan serildik.
Uçağın çifte motorlu Cessna olduğunu görebiliyordum. Hızla yaklaştı, suyun üstünden ancak yedi sekiz metre yukarda olarak sığınağımızın üstünden geçti.
Papatya sarısı gövdesinin yan tarafında «Africa-ir» yazısı okunuyordu. Uçağı tanıdım. Daha önce St. Mary Havaalanında zengin turistleri indirirken görmüştüm. Africair'in kıtadaki bir carter şirketi olduğu-

— 281 —

nu ve uçakları kilometre hesabıyla kiraladığını biliyordum. Bu yolculuğun parasını kim ödüyordu acaba?
Uçağın içinde pilottan başka bir yolcu vardı. Yanımızdan geçerlerken yüzleri bize dönüktü. Ama epey uzaktan geçtikleri için kim olduklarını anlayamadım. Kesin olan tek şey ikisinin de beyaz olmalarıydı.
Cessna havuzun üzerinde sert bir dönüş yapıp yeniden kumsala yöneldi. Bu kez o kadar yanımızdan geçmişti ki, palmiyeliğe bakan adamın yüzünü iyice gördüm. Tanıdık birine benziyordu ama o anda pek çıkaramadım.
Uçak döndü, ağır ağır yükseldi ve kıtaya doğru yoluna devam etti. Bu kez gidişinde görevini tamamlamış bir rahatlık vardı sanki.

Sherry ile saklandığımız yerden çıkıp ıslak vücutlarımıza yapışan kumları silkeledik.

«Bizi gördüler mi dersin?» diye sordu utanarak.

«Ayna gibi parlayan o kıçınla görmemelerine olanak var mıydı?»

«Yerli balıkçılar sanmış olabilirler.»

Kıza dikkatle baktım, yüzüne değil, «Balıkçı mı?» diye sııttım. «Bu şahane memelerle mi?»

«Harry Fletcher, sen aşağılık herifin birisin. Ciddi ol biraz. Ne olacak şimdi.»

«Keşke bilseydim sevgilim, keşke bilseydim.» Bir yandan da Chubby'nin gümüş takımı St. Mary'ye götürmüş olmasına seviniyordum. Şu anda Turtle körfezindeki kulübenin arkasına gömmüştü herhalde. Kaçmak zorunda kalsak bile yine kârlı çıkacaktık.

Uçağın adaya gelmesi bizi yeni bir telaşa sürüklemişti. Artık zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorduk. Chubby'nin getirdiği haberler de epey keyif kaçırıcıydı.

«Manıdırcike güney adaları arasında beş gün dolaşmış. Coolie tepesinden her gün gözlemişler, ne

— 282 —

yapacağını bilmiyormuş gibi oradan oraya gidip duruyormuş. Pazartesi günü yeniden demirlemiş Büyük Umana. Wally sahibiyile karısının otelde yemek yedikten sonra bir taksiye atlayıp Frobisher Sokağına gittiklerini söyledi. Fred Coker'le

bir saat kadar konuşmuşlar, sonra Coker onları rıhtıma kendisi götürmüş ve teknelerine binmişler. Mandrake derhal demir alıp yola koyulmuş.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Evet. Bir şey daha var, bu olayın hemen ardından Fred Coker bankaya gidip hesabına bin beş yüz dolar yatırmış.»

«Bunu nerden öğrendin?»

«Kızkardeşimin üçüncü kızı bankada çalışır.»

Midemde iğrenç böcekler dolaşıyormuş gibi bir duyguya kapıldığım halde neşeli görünmeye çalıştım. «Ağlamanın bir yararı yok, çocuklar. Haydi şimdi pompayı hazırlayalım da sabah suların çekildiği anda orada olalım.»

«O elindeki ne, Chubby?» diye sorduğumda utana sıkıla açtı paketi. İçinden FN karabinam, bir düzine yedek şarjör çıktı.

«İşe yarayabilir diye düşündüm,» diye mırıldandı.

Silahı alıp jelatinli dinamitlerin yanına gömdüm. Yakınımda olması artık bir rahatlık vermişti içime.

Gaz lambalarının ışığında gece yarısına kadar çalışarak işimizi bitirip pompayı tekneye taşıdık, tam ortaya yerleştirdiğimiz kalın bir kalasın üstüne bağladık. Ertesi sabah kayalığa doğru yola çıktığımızda An-gelo ile hâlâ pompa üzerinde çalışıyorduk.

Enkaza üçümüz daldık, Chubby, Sherry ve ben. Hortumu binbir güçlkle mazgaldan geçirip ambara kadar uzattık.

— 283 —

Hortum işi tamamlanınca Chubby'nin sırtına vurup yukarsını işaret ettim. Başını sallayıp Sherry ile beni yolcu güvertesinde bırakarak yukarı çıktı.

İşin bu bölümünü çok dikkatle hesapladığımız için Chubby'nin yukarı çıkıp pompayı çalıştırmasını sabırsızlıkla bekledik.

Sonunda yukardan gelen vızıltı ve titreşimle motorun çalıştığını anladık. Hortumu iki elimle kavradım. Sherry de elindeki feneri yük yığını üzerine çevirdi. Hortumun açık ucunu ağır ağır yığının üzerine gezdirmeye başladım.

, Yaptığımız iş başarılıydı. Küçük parçalar hortum tarafından emiliyordu.

Bu derinlikte ve benzin motorunun gücüyle pompa saatte otuz bin galon su emiyordu ki, bu miktar hiç de az sayılmazdı. Birkaç saniye sonra çalışma a-lanımız iyice temizlenmiş, görüş uzaklığımız artmıştı. Yığına elimdeki levveyi sokup iri parçaları kırarak arkamıza atmaya başladım.

Bir iki kere palangaya başvurup iri parçaları çekmek zorunda kalmıştım ama genellikle levveye istediğimi yapabiliyordum.

Hava deposunu değiştirmek için yukarı çıkma zamanı geldiğinde bir iki metreküp yükün yerini değiştirmiştik.

Hortumun ucunu güvertede* sağlam bir yere bağlayıp yukarı çıkınca kahramanlar gibi karşılandık. Angelo sevinçten havalara uçuyordu. Chubby bile gülümsemedeydi.

Teknenin çevresindeki sular ambardan pompaladığımız sularla pislenmiş ve bulanmıştı. Angelo yaklaşık bir kova öteberi toplayabiliyordu; düğmeler, çiviler, zamanın gümüş ve bakır bozuklu paraları, cam ve kemik eşyalar.

Ben bile bir an önce aşağıya dönmek için can atıyordum. Sherry ise öylesine sabırsızdı ki, puromun

— 284 —

yarısını Chubby'ye bırakmak zorunda kaldım.

Aşağıda on beş dakika kadar çalışmıştık ki, daha önce elden geçirdiklerimize benzeyen bir sandığa rastladım. Tahta mantar gibi yumuşamış olduğu halde kenarları sağlamca çemberlenmiş ve üzerine demir çiviler çakılmış olduğu için levveye bir süre uğraşıp sandığı olduğu yerden aramıza çektim. Bir tahtası kolaylıkla söküldü. İçinde çürümüş ve keçeleşmiş maddelerden bir yastık var gibiydi.

Bunu çekmeye çalıştım, az daha hortumu tikiyordu, ama az sonra emilip yüzeye doğru yola çıkmıştı. Sandığa olan ilgimi kaybetmiş başka yana dönüyordum ki, Sherry bunun doğru .olmadığını belirterek başını şiddetle salladı, omzuma vurdu, feneri sandığın içindeki o çirkin yığından başka bir yere tutmayacağını belirtti.

Daha sonraları kendisine neden böyle ısrar ettiğini sorduğumda, kirpiklerini titreterek önemli görünmeye çalışmıştı.

«Kadın sezgisi, şekerim. Sen anlamazsın böyle şeylerden.»

Onun ısrarıyla hortumu yine sandığın açtığı yerine tuttum. O pislikten bir karış kadarını çekmiştim ki, birden sandığın derinliklerinde bir maden parıltısı gözümü aldı. Midem kasıldı, hırsıyla bir iki tahta daha söktüm. Şimdi genişleyen açıklıkta daha rahat çalışabiliyordum.

Sandık kapatılırken saman olduğunu anladığım o yapışkan maddeyi dikkatle çıkardım. Bir düşte oluşan bir yüz gibi ağır ağır çıktı ortaya.

İlk ufak parıltı kusursuz bir biçimde işlenmiş altın parçasına dönüşüyordu. Sherry'nin omzumu tutan elinin kasıldığını hissettim.

Bir burun, altında vahşi bir biçimde gerilmiş dudaklar arasında altın dişler ve dışarı uzanmış bir dil

— 285 —

görünüyordu şimdi. Hayvanın alını omuzlarım kadar genişti, kulakları geriye dikilmişti, geniş kaşların altında tam ortada bir tek boş göz çukuru vardı. Gözünün olmaması hayvana körmüş gibi trajik bir ifade veriyordu, mitolojiye ait yaralı bir tanrıydı sanki.

Ortaya çıkardığımız koca kaplan kafasına bakarken dehşete kapıldım. Sırtımda soğuk bir ürperti dolaştı, Moğol prensinin koruyucuları oradaymış gibi ambarın karanlıklarına baktım bir süre.

Sherry'nin omzumu sıkmasıyla kendime gelip altın heykele döndüm. Ancak korku duygusu öylesine güçlüydü ki, çevresindeki samanları temizlemek için gerçekten kendimi zorlamam gerekmişti. Çok dikkatle çalışıyordum, en küçük bir çizginin bu heykelin değerini düşüreceğini, güzelliğini lekeleyeceğini biliyordum.

Çalışma süremiz sona erince gerileyip ortaya çıkardığımız baş ve omuzlara baktık. Fenerin ışığı ambarı kutsal bir tapınakmış gibi aydınlatan sapsarı bir ışıkla yansıyor. Dönüp güneşe doğru yükselirken kaplanı yine sessizlik ve karanlıklara terkettik.

Chubby önemli bir şey olduğunu hemen anlamıştı, ancak tekneye çıkıp malzememizi sırtımızdan çıkarmamızı bekleyerek ağzını açıp bir şey söylemedi. Bir puro yakıp derin bir nefes çektim, alnımdan akan deniz sularını silmek zahmetine bile katlanmamıştım. Chubby beni gözetliyordu. Sherry ise bizden uzaklaşmış gibiydi, gizli düşüncelere dalmıştı.

Sonunda Chubby, «Buldun mu?» diye sordu. Başımı eğdim.

«Evet Chubby, orada.» Sesimin boğuk ve titrek olmasına şaşırmıştım.

Havayı hissetmemiş olan Angelo eşyalarımızı topladığı yerden başını kaldırdı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama elektrikli havayı hissedince ağır ağır kapattı yine.

— 286 —

Konuşamayacak durumdaydık dördümüz de. Böyle olacağını hiç beklemiyordum. Sherry'ye baktım. Sonunda bakışlarımız birleşti, kara gözlerinde ürkek bir ifade vardı.

«Haydi eve dönelim, Harry.» Chubby'ye dönüp başımı salladım. Hortuma bir şamandıra takıp suya •attı. Motoru vites taktı, burnumuzu açık denize çevirdi.

Sherry gelip yanıma oturdu. Kolumu omuzlarına attım ama adanın beyaz kumlarına çıkana kadar ikimiz de ağzımızı açıp konuşmadık.

Güneş batarken Sherry ile kampın üstündeki tepeye çıkıp kayalığı, denizde ışığın kararmasını, Gunfire kayalığının ve havuzun karanlığa gömülmesini seyrettik.

«Kendimi suçlu hissediyordum,» diye mırıldandı Sherry. «Sanki çok büyük bir günah işlemişim gibi.»

«Ne demek istediğini anlıyorum.»

«O şeyin... canı vardı sanki. Herhangi bir parçasından önce başını ortaya çıkarmamız çok garip. Ansızın önümüze çıkıveren bir yüz. Ama bir yandan da içimde iyi bir duygu var, tatmin duyuyorum. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum... birbirleriyle çelişen ama yine de birleşik olan iki duygu.»

«Anlıyorum. Ben de aynı şeyleri duyuyorum.»

«Onu ne yapacağız, Harry? O inanılmaz hayvanı ne yapacağız?»

Her nedense o anda paradan, satıştan, alıcılardan söz etmek gelmedi içimden. Bu bile altın heykelle nasıl bir duygusal ilişkiye girmiş olduğumun kanıtıydı.

«Haydi aşağı inelim,» dedim. «Angelo yemeği hazırlamıştır.»

Ateş başında oturmuş, midemdeki soğuk boşlu-ğa iyi bir yemek doldurup ısıtırken, bir elime viski ka-

— 287 —

dehimi, diğerine pur.omu aldığım da artık hikâyeyi ötekilere anlatabilirdim.

Sandığı nasıl bulduğumuzu, o insana korku veren altın başı anlattım. Derin bir sessizlikle dinliyorlardı sözlerimi.

«Başı omuzlara kadar temizledik. Sanırım orada sona eriyor. Öteki parçayla birleşeceği bir kesinti vardır sanırım orada. Yarın yerinden çıkarmaya çalışacağız ama kolay olmayacak sanırım. Öyle palangayla gelişigüzel taşıyamayız. Zarar görmemesi için önceden önlem almak gerek.»

Uzun uzun Chubby'nin önerisini tartıştık sonra. . «Beş sandığın da aynı yere istif edilmiş olması olağandır, bu yüzden hepsini orada bulacağımı sanıyorum...»

«Taşlar dışında,» Sherry sözümü kesti. «Mahkemede Subahdar taşların gemi kâtibinin kasasına saklandığını belirtmişti.»

«Doğru,» dedim.

«Nasıl bir şeydir bu?»

«Kopenhag'da müzede bir tane görmüştüm, ondan farklı olduğunu sanmam. Küçük demir bir kasa... bir bisküvi tenekesi boyunda. Demir kemerli, kilitleme sürgünlü, iki yanında iki asma kilitli bir kutu.»

«Epey güçlü desene.»

«Denizde yüz yıl yattıktan s.onra tebeşir gibi yumuşamıştım... eğer dağılmamışsa.»

«Yarın öğreniriz,» dedi Sherry güvenle.

Ertesi sabah şiddetli bir yağmur altında indik kumsala. Bulut gelip tepelere oturmuştu. Deniz yönünden gelen kara kara bulut parçaları bombardıman eder gibi yüklerini boşaltıyorlardı adanın üstüne.

— 288 —

Yağmurun gücüyle deniz yüzeyinden kalkan ince .bir su tabakasının oluşturduğu önümüzdeki gri perde görüş uzaklığını bir iki yüz metreye indirdiğinden, kayalığa giderken ada arkamızda gözden kaybolmuştu.

Teknedeki her şey soğuk, ıslak ve yapış yapıştı. Biz yağmurluklarımıza sarınmış çaresizce otururken Chubby arkada dümen başındaydı, Angelo ise durmadan su boşaltıyordu.

Flüoreson renkli şamandıra kayalığın hemen di-bindeydi. Hortumu çekip pompanın ucuna bağladık. Bu aynı zamanda demir halatının yerine geçtiğinden Chubby motorları kesebiliyordu.

Tekneyi terketmek, soğuk yağmur damllarından havuzun sakin maviliğine inmek gerçekten bir zevkti.

Chubby ile benim sürekli baskım, üstü örtülü tehditler ve açık rüşvet önerileri sonunda Angelo Hindistan cevizi elyafıyla dolu şiltelerini bize vermeye' razı olmuştu. Şilte suyu iyice emdikten sonra batmaya başlayınca iyice katlayıp yanıma aldım.

Sherry ile kaplan başının fenerin ışığında hâlâ kör bakışlarla dışlerini gösterdiği ambara girdik.

Başı yuvasından çıkarmak için on dakika yetmişti. Tahmin ettiğim gibi bu bölüm tam omuz düzeyinde sona eriyordu.

Bunun altında tahtın sırt bölümü başlayacaktı. İki parça birbirinin içine geçecek biçimde hazırlanmıştı. Başı yana çevirdiğimde yeni bir keşifte bulundum. Heykelin som altından yapıldığı izlenimine kapılmışım, oysa şimdi içinin boş olduğunu farkettim, demek dökmeydi.

Madenin kalınlığı iki santim kadardır, iç tarafı pütürlüydü. Som altın olsaydı yüzlerce ton olacağı aklıma geldi. Böyle bir şeyin yapımı Tac Mahal gibi bir yeri yaptıran bir imparatora bile ağır gelirdi.

Maden kısmının inceliği yapıyı doğal olarak za-

— 289— Şeytan Ç.ğlığı — F: 19

ytflatmıştı. Başı çevirince hasarlı olduğunu gördüm. Boyun kısmı, büyük bir olasılıkla yaysız bir arabada; ormanlar içinde yapılan yolculuk sonucunda düzlen-miş ve çarpılmıştı.

Sırtımı duvara dayayıp ağırlığını anlamak için. başın üzerine eğildim. Bir çocuk vücuduymuş gibi kollarımın arasına aldım. Gücümü arttırarak başı kaldırdım.

Çek ağırdı, belirli bir duruşta tüm gücümü kullanmam gerekiyordu, yine de kaldırabilmişim. Yüz elli kilodan fazla değil diye düşündüm. Altın başı Sherry' nin kenarlarını tuttuğu şilteye bıraktım. Keskin uçlarının acıttığı ellerimi ovuştururken kafamdan da bir hesap yapıyordum, yüz elli kilo yaklaşık 480 ons ederdi, onsu 150 sterlinden aşağı yukarı üç çeyrek milyon dolar falan. Bu yalnızca başın değeri idi, büyük bir olasılıkla daha ağır olan üç parça daha vardı. Sonra da taşlar. Astronomik bir rakam çıkmıştı ortaya, buna bir de sanat ve tarihi değeri de eklenince...

Hesabı falan bıraktım. Şü anda bunun bir anlamı yoktu. Şilteyi kaplan başının çevresine sarıp bağlaması için Sherry'ye yardım ettim. Bundan sonra palangayla dışarı çekip büyük bir güçlkle naylon ağıın içine yerleştirdik, hava yastıklarını şişirdik. Yukarı çıkarmak için yine direği vinç gibi kullanmak zorunda kalmıştık.

Tekneye aldıktan sonra başın kapalı kalması diye bir sorunumuz yoktu. O sıcak tropik yağmuru altında törene benzer bir şey düzenleyip şilteyi açtım. Chubby ile Angelo doğrusu değer bilen seyircilerdi. Heyecanları içinde bulunduğumuz ıslaklığın kat kat üstündeydi, hemen başın çevresinde halka oluşturup okşamaya, incelemeye, kahkahalar atmaya başladılar. Ben malzeme çantama gümüş içki şişemi koymayı unutmamıştım. Şimdi sıcak kahvenin içine bol vis-

— 290 —

ki doldurdum, birbirimizin ve altın kaplanın şerefine kadeh kaldırdık. Sağanak ayaklarımızın dibindeki hazinenin üstünde trampet çalıyordu. , Sonunda saatime baktım.

«Bir dalış daha yapacağız. Pompayı çalıştır, Chubby.»

Şimdi artık ne arayacağımızı biliyorduk. Başın içinde bulunduğu sandığı kenara çekince hemen arkasında bir eşini gördüm. Hemen hortumu o yana doğrultup pisliği temizlemeye başladım.

Sandığın çekilmesi zaten çürümüş olan yükün dengesini bozmuş olmalıydı, buna birde hortumun emme gücünün yarattığı karışıklığı da ekleyince birbiri üstünde duran eşyalar bir anda çevremize döküldü, ortalık çamurla doldu. Hortumu ne kadar tutsak boşunaydı.

Karanlıkta Sherry'yi el yordamıyla buldum. O da beni arıyordu. Elele tutuştuk. Elimi hafifçe sıkarak sağlam olduğunu belirtti. Ben yine hortumla ortalığı temizlemeye çalıştım.

Beş dakika kadar sonra Sherry'nin fenerinin ışığını, az sonra da kendisini görebiliyordum.

- Sherry yanımda olduğu halde ambarın içinde ilerledik.

Eşyaların kayması üzerinde çalıştığım sandığı altta bırakmıştı, ama bu arada ilkAgörüşte tanıdığım başka bir şey çıkmıştı ortaya. Epey hasar görmüş olmasına karşın tam bir gece önce Sherry'ye tanımladığım gibiydi. Hatta kilidin içinden geçen sürgü demirine ve iki asma kilidine kadar. Ne var ki, gemi kâtibinin kasası iyice paslanmıştı, elimi sürünce demir oksidin tebeşirimsi kırmızısı hemen yayıldı parmaklanma.

Kasanın iki ucunda taşımak için iki demir halka vardı. Bunlar zamanla kasaya yapışıp kalmışlardı

— 291 —

ama yine de uçlarından tutup kasayı rahat çalışabileceğim bir yere çekmeme dayanacak kadar sağlam-dtlar., Kasayı molozlar arasından çekince kolaylıkla kaldırılabildiğimi farkettim. Yetmiş beş kilodan ağır olduğunu sanmıyordum. Ağırlığının çoğunu da içindekiler değil, dış demiri oluşturunuyordu.

O ağır kocaman taştan sonra kasayı su yüzüne çıkarmak çocuk işiydi, bir hava-yastığı yetmiş de artmıştı bile. Kasayı tekneye çıkarıp burunda hava depolarının arasına bıraktığımızda deniz yükselmiş, dalgalar kayalıkları aşmaya başlamıştı.

Chubby motorları çalıştırdı, yola çıktık. Heyecandan sarhoş gibiydik, şişe elden ele dolaşıyordu.

«Zengin olmak nasılmış, Chubby?» diye sordum. Chubby şişeden iri bir yudum aldı, gözlerini kırıştırdı, içkinin sertliğinden bir süre öksürdü.

«Eskisinden bir farkı yok, dostum. Şimdilik.»

«Payınla ne yapacaksın?» diye sordu Sherry.

«Artık çok geç, Bayan Sherry... yirmi yıl önce olsaydı harcayacak bir yer bulurdum.» Bir yudum daha aldı. «Hep öyledir zaten, gençken yoktur, yaşlıyken de iş işten geçmiştir.»

«Ya sen Angelo?» Sherry kasanın üstünde oturan delikanlıya döndü. «Sen henüz gençsin, sen ne yapacaksın bakalım?»

«Bayan Sherry, zaten ben de şimdi bunu düşünüyordum ... Daha şimdiden buradan St. Mary'ye kadar uzanan bir liste var kafamda.»

Başı ve kasayı yağmurdan alıp depo olarak kullandığımız mağaraya taşımak için iki kere kıyıya gidip geldik.

Karanlık erken çöktüğü için Chubby iki göz lambamızı yaktı, hepimiz kasanın çevresine çöktük. Altın kaplan mağaranın arkasında, kayaya oyulan bir

— 292 —

raftaki şeref yerinden bizlere bakıyordu.

Chubby ile birer levye ve testere alıp kilit üzerinde çalışmaya koyulduk. Az sonra görünüşün aldatıcı olduğunu ve maddenin iyice sertleşmiş bulunduğunu anlamıştık. İlk yanm saat içinde üç testere laması kırdık. Sherry küfürlerim karşısında dehşete düştüğünü belirtti. Mağaradan bir şişe Chivas Regal alması için gönderdim. Chubby ile çalışmamıza bir süre ara verdik.

Sonra yeni bir güçle saldırıya devam ettik. Testerenin sürgüyü kesmesi için bir yirmi dakikanın daha geçmesi gerekti. Mağaranın dışında hava iyice kararmıştı artık. Yağmur hâlâ aynı şiddetle yağıyordu. Ancak palmyelerin yapraklarını hisırdatan batı rüzgârı sabaha kalmadan fırtına bulutlarını dağıtırdı.

Sürgüyü kestikten sonra yerinden çıkartıp iki kiloluk çekiçe vura vura kutuyu açmaya çalıştık. Ama ne yapsak boşunaydı. Kapağı kaldıramıyorduk bir türlü.

Sorunu görüşmek için bir viski molası daha verdim.

Chubby gözleri parıldayarak, «Bir dinamit lokumuna ne dersin?» dedi. Güçlülükle önledim kendisini.

«Kaynak makinesi gerek,» diye Angelo atıldı.

«Çok parlak bir fikir!» Artık' sabrım tükenmeye başlamıştı. «En yakın kaynak makinesi elli mil ötede. Ve sen kalkmış fikir diye bunu ileri sürüyorsun.»

Sonunda gizli kilidi keşfeden Sherry oldu. Kapağın içinden geçen uzun bir pim kasanın arkalarına kadar gidiyordu. Bunu çıkarmak için bir anahtar ol-ı malıydı, ama böyle bir şey olmadığından tornavidanın ucunu sokup sert bir darbe indirdim, kilit kırıldı.

Chubby hemen kapağı açmak için atıldı. Paslanmış menteşeler gacırdadı ve kapak dışarı korkunç pis bir koku salarak açıldı. İçi çürümüş paçavralarla

— 293 —

doluydu. Sıkıştırmak için doldurulmuş olmalıydı.

Daha ileri gidecekken birden kendimi ikinci sırada. Sherry North'un omzu üzerinden bakarken buldum.

«Bu işi bana bırak, şimdi bir şeyler kırarsın,» diyen Sherry kasanın başına geçmişti.

«Haydi canım sen de!»

Sherry ıslak kumaşları tek tek çıkarırken, «Neden bir içki almıyorsun?» dedi. Fena fikir değildi, maşrabamı bulup seyretmeye koyuldum. Sherry kumaşa sarılı paketleri gösterdi.

Her biri dokunulduğunda dağılan bir iple bağlanmıştı. İlk paket daha kaldırırken parçalandı. Sherry çürümüş kütleyi avucuna alıp yerdeki brandanın üstüne yerleştirdi. Pakette kibrit çöpü başından üzüm tanesine kadar çeşitli boylarda fındık gibi şeyler vardı, bunlardan her biri de kumaş gibi tümüyle çürümüş olan kağıt parçalarına sarılmıştı.

Sherry bunlardan birini alıp kağıdı parmakları arasında sürtünce altında bir yüzü cilâlı parlak mavi bir taş çıktı.

«Safir sanırım,» dedi. Alıp ışıktı baktım. «Hayır, lapis lazuli bu.» Taşa hâlâ yapışık olan kağıtta mavi bir boya seçiliyordu. «Mürekkap.» Kağıdı parmaklarım arasında buruşturdum. «Albay Roger her taşın cinsini ve numarasını ayrı

ayrı kağıtların üstüne yazmış olmalı. Hiç kuşkusuz tahtın ana planında yerleri işaretliydi.»

«Artık buna olanak yok,» dedi Sherry.

«Bilinmez. Güç bir iş ama yine de hepsi yerli

yerine oturtulabilir belki de.»]

Eşyalarımız arasında bir paket küçük plastik tor-

ba vardı. Angelo'yu yollayıp aldirdim. Kumaşlar arasından çıkardığımız taşları elimizle şöyle bir temizle- / ,
yip her paketten çıkanı ayrı bir torbaya koymaya başladık.

Dördümüz de birlikte çalıştığımız halde düzüne-lerce naylon torbaya, binlerce taşı iki saatte dolduramamıştık. Kasanın en dibine vardığımızda daha değerli taşlarla karşılaştık. Yaşlı albay hiç kuşkusuz önce bunları seçip kasanın dibine yerleştirmişti.

Saydam naylon torba dolusu zümrüdü ışığa tutunca yeşil bir yıldız parıltısı yayıldı ortalığa. İpnotize olmuş gibi hepimiz aynı noktaya bakıyorduk.

Sherry elini kasaya daldırıp bir an öüraksadıktan sonra daha küçük bir paket çıkardı. İçindeki tek taşı saran kağıdı ufaladı elinde. Sonra iki avucu içine yerleştirdiği Büyük Moğol'u gösterdi. Bir yumurta boyundaydı, yüz yıl önce Jean Baptiste Tavernie'nin tanımladığı gibi yontulmuştu. Daha önce elden geçirdiğimiz parıltılı servet bu taşın parıltısını eksiltemezdi. Tıpkı evrenin bütün yıldızlarının doğan güneşin parıltısını donuklaştırımayacakları gibi. Büyük elmasın parlaklığı ve ışıltısı karşısında bütün diğerleri soluklasın işti.

Sherry avuçlarını Angelo'ya uzatıp taşı incelemesi için vermeye çalıştı. Ama delikanlı ellerini geri çekip arkasında kavuşturdu, hâlâ batıl inançlı bir korkuyla bakıyordu taşc.

Sherry Chubby'ye döndü. O da büyük bir ciddilikle bu öneriyi reddetti.

«Bay Harry'ye verin. Onun hakkıdır.»

Böylesine inanılmaz bir ateşin bu kadar soğuk olmasına şaşarak taşı aldım. Kalkıp lambaların titrek ışıklarının altında duran kaplanın yanına gidip elması boş göz yuvasına bastırdım.

Tam olarak uymuştu. Yem bıçağımla taşı yerinde tutan iki kelepçeyi ittim. Yaşlı albay da yüz yirmi yıl önce aynı işi kasaturlarıyla yapıp taşı çıkarmış olmalıydı.

— 295 —

Bir iki adım geri çekilince ardımdan şaşkınlık mırıltıları yükseldi. Göz yuvasına yerleşince canavar canlanmış gibiydi. Şimdi tüm dehşetiyle bakıyordu bize. Her an mağaranın kükremesiyle inleyeceğini bekliyorduk.

Dönüp paslı kasanın çevresindeki yerimi aldım. Hep birlikte altın kaplan başına baktık. Eski zamanların korkunç bir tanrısı önünde tapınan insanlara ben-ziyorduk.

«Chubby, eğer şu anda bana şişeyi uzatırsan günahların bağışlanacak ve tertemiz olacaksın, benim aziz ve sevgili dostum,» dedim. Tılsım bozulmuştu. Hepsini bir ağızdan konuşmaya başladılar. Çok geçmeden kurumuş boğazların yağlanması için Sherry'yi bir şişe daha getirmeye gönderdim.

O gece hepimiz biraz sarhoş olduk. Sherry North bile. Yağmur altında mağaramıza giderken ancak bana yaslanarak yürüyebiliyordu.

Bir su birikintisine basıp beni de sürüklerken, «Beni bozuyorsun Fletcher,» dedi. «İlk kez sarhoş oluyorum.»

«Sakin o! sevgilim, ikinci dersini de az sonra alacaksın.»

* * *

Uyandığımda hava daha aydınlanmamıştı. Sakin sakin soluyan Sherry'yi uyandırmamaya özen göstererek dışarı çıktım. Dışarı öylesine soğuktu ki, şortumu ve yün kazağımyı giymek zorunda kalmıştım.

Batı rüzgârları bulutları dağıtmış, aralıklardan yıldızlar görünüyordu. Saatime baktım. Üçü biraz geçiyordu.

En sevdiğim palmye ağacına doğru giderken depo mağarasında ışığı açık bıraktığımızı gördüm. İşimi

— 296 —

bitirdikten sonra oraya gittim.

Açık kasa gece bıraktığımız gibi duruyordu. O paha biçilmez parıltıya bakarken birden bir cimrinin malına duyduğu o insanı kemiren bir korkuyu hissettim.

...Hırsızlar... diye düşündüm, sanki ortalıkta biraz fazlaca dolaşıyorlarmış gibi. Başımın ağrımına, damağımdaki o kötü viski tadına karşın şimdi yapmalıydım bunu. Ama yardıma ihtiyacım vardı.

Chubby mağarasına girer girmez kalkıp parlak pijamasıyla dışarı çıktı. Bir gece önce yatarken ana sütüaden başka bir şey içmemişcesine gibi uyanıktı.

Korkularımı anlattım. Chubby benimle aynı fikirde olduğunu homurtularıyla belirtip benimle birlikte depo mağarasına döndü. Taşlarla dolu naylon torbaları demir kasaya gelişigüzel doldurup kapağını da naylon iple sıkıca bağladık. Altın kaplan başını yeşil brandaya dikkatle sardık, iki paketi de palmyeler arasına taşıdık. Sonra kazma ve gaz lambasını da aldık.

Lambanın donuk beyaz ışığında yanyana çalışıp dinamit lokumlarının ve tüfeğin bulunduğu yerin ya-nıbaşında iki alçak mezar kazdık.

Kutuyla başı yerleştirip üzerlerini kumla öttükten sonra palmye yapraklarıyla tüm izleri sildik.

«Şimdi mutiu musun, Harry?»

«Evet, daha- mutluyum, Chubby. Haydi sen git daha uyu, tamam mı?»

Chubby feneri alıp arkasına bakmadan mağarasına gitti. Ben bir daha uyuyamayacağımı biliyordum, çalışma zihnimi berraklaştırmıştı. Mağaraya dönüp sabaha kadar Sherry'nin yanında kimildamadan yatmaya çalışmak mantıksızlık olurdu.

İçinde bulunduğum bu talih oyununda bundan sonraki hamlelerimi düşünebileceğim gizli bir yer bulma gereksinimindeydim. Daha alçak iki tepenin ara-

— 297 —

«Tamam, Harry.»

«Sakin oradan ayrılmayın. Ne olursa olsun kendini göstermeyeceksin. Tamom mı?»

Gömleğini pantolonuna sokarken başını salladı.

«Bu heriflerin katil olduklarını unutma. Oyun sona erdi, şimdi karşımızda kurt sürüsü var artık.»

«Biliyorum, Harry.»

«Güle güle öyleyse.» Sarılıp öptüm. Angelo beş galonluk bidonu yüklenmiş olduğu halde mağaradan çıkıp palmiyelere doğru uzaklaştılar.

Küçük bir torbaya bir kutu puro, kibrit, dürbün, matara, kalın bir kazak, bir kutu çikolata ve hazır yiyeceklerle, bir el feneri doldurdum. Belime kemerimi dolayıp ağır yem bıçağımı kınına geçirdim. Torbayı omzuma atıp kıyıya doğru Chubby'nin yanına koştum.

Elli metre kadar gitmiştim ki, birden silah sesleri, bir bağırışma, ardından yine silah sesi duydum. Kurşunlar çok yakınım, hemen başımın üstünden geçmişti.

Bir palmye ağacının gövdesine sığınıp koruluğun giderek aydınlanan gölgelerine baktım. Bir kıpırtı görür gibi olmuşum. Bana doğru koşan bir gölge. Bıçağı hazır edip bekledim. «Chubby!»

Koşan adam bana doğru döndü. Elinde FN ile yedek şarjörlerin bulunduğu fişeklik vardı.

«Beni gördüler,» diye homurdandı. «Yüz kişi kadar olmalılar.»

Tam o anda ağaçlar arasında başka gölgeler gördüm.

«Geliyorlar! Haydi!»

Sherry'ye kaçacak süre tanımak istiyordum, o yüzden yamaca giden yolu bırakıp güneye döndüm. Adanın güneyindeki bataklığa doğru gidiyorduk.

Bizi gördüler. Biri bağırды, diğerleri onu yanıtladı-

— 300 —

dılar, beş el ateş edildi. Ağaçlar arasından namlulardan çıkan alevleri görmüştüm. Bir kurşun başımızın hemen üstüne ağaca çarptı. Çok hızlı koşuyorduk. Birkaç dakika sonra kovalayanlar epey gerimizde kalmışlardı.

Bataklığa varınca çamura saplanmamak için adanın içine doğru döndüm. Tepelerin ilk yamacında dinlenmek ve soluk almak için biraz durakladık. Gün hızla işiyordu şimdi. Az sonra güneş doğacaktı. Daha önce sığınacak bir yer bulmak zorundaydım.

Birden bataklık yönünden acı çığlıklar yükseldi. Heriflerin çamura battıklarını anladım. Eh, bu onlara lâayık oldukları dersi verdi, diye düşünüp sıırttım.

Sesler uzaklık ve yamacın yüksekliği nedeniyle boğuktu, ama yine de adanın deniz yanından gelen otomatik silah takırtısını tanımamak olanaksızdı.

Chubby ile donmuş kalmıştık. Takırtı tekrarlandı. Makineli tüfek. Sonra üç dört dakika süren bir sessizlik çöktü.

«Haydi.» dedim. Daha fazla bekleyemezdik, en güneydeki tepenin yamacına tırmanmaya başladık.

Giderek ışıyan havada hızla tırmanıp Sherry'ye beni beklemesini, söylediğim o kaya aralığına yaklaşıyorduk.

Barınak sessiz ve boştu. Umutsuzca, «Sherry!» diye seslendim. «Orada mısın?»

Ama gölgelerden hiçbir yanıt gelmedi. Chubby'ye döndüm.

«Bizden epey önce yola çıkmışlardı. Burada olmaları gerekirdi.» Birden az önce duyduğumuz makineli tüfek sesi yeni bir anlam kazandı.

Torbadan dürbünü çıkarıp kayalar arasındaki yarıktan dışarı uzattım.

«Başlan belada, Chubby. Yürü haydi, gidip lie okluğunu öğrenelim.»

— 301 —

Çıkıntıdan inip adanın denize doğru inen kayaları üstünde ötiayarak koşmaya başladık. Sherry için korktuğum halde yine de dikkatli davranıyor, altı-mızdaki koruluklardakilere kendimizi göstermemeye çalışıyorduk.

Yamacı aşar aşmaz önümüzde kumsalın bir bölümüyle Gunfire kayalığı belirdi.

Hemen çömelip Chubby'yi yanıma çektim.

Kayalığın denize açılan boğazının ağzında eski dostum Süleyman Dada'nın Zinballa körfezinden ge-Jen devriye gemisi duruyordu. İçi insan dolu bir motor da kıyıda tekneye doğru yol almaktaydı.

«Allah kahretsin, her şeyi planlamışlar! Manny Resnick, Süleyman Dada'yla işbirliği yapmış, onun için buraya gelmesi o kadar uzun sürdü. Manny adayı basarken kaçmamamız için Dada da boğazı tutmuş, bekliyormuş.»

«Ya Bayan Sherry ile Angelo ne oldular? Kaçtılar mı dersin? Yoksa Dada'nın adamları onları yakalamışlar mıdır?»

«Tanrım!» Kendime lanetler yağdırıyordum kızın yanında kalmadığım için. Kalkıp dürbünü demir atmış tekneye yaklaşan motora çevirdim.

«Göremiyorum.» Dürbünle bakmama karşın mo-tordakiler kara bir kitleydiler. Güneş önlerinden yükseliyor sulardaki parlıtısı gözlerimi kamaştırıyordu. Değil içindekileri, tek tek insanları bile seçemiyor-dum

«Motorda olabilirler, ama göremiyorum,» dedim. Aceleden ne yaptığıma dikkat etmeden daha iyi bir yer aramak için ayağa kalkmış yürüyordum. Doğan güneşin ışıkları tam üstüme vurmuş olmalı. Birden tanıdık bir parıltı gördüm, geminin burnundaki topun namlusundan ince bir duman yükseldi. Merminin kar-

— 302 —

talın kanat çırpması gibi bir sesle üstüme geldiğini; duydum.

«Yat aşağı!» diye bağırıp kendimi kayaların arasına attım.

Mermi çok yakınımızda patladı. Bir fırın kapağının ansızın açılması gibi bir sıcaklık sardı çevreyi. Şarapnel ve taş parçaları uçtu. Ayağa fırladım.

«Koş!» Öteki mermi üzerimizden geçerken tepenin öteki yamacına doğru koştuk.

Kayanın arkasına sığınırken Chubby kolundan, akan kanı siliyordu.

«Yaralandın mı?»

«Bir kaya parçası sıyırdı geçti.»

«Chubby, ben aşağıya, ötekilere ne olduğunu öğrenmeye gidiyorum. İkimizin birden tehlikeye atılmasına gerek yok. Sen burada bekle.» '

«Boşuna konuşuyorsun, Harry. Ben. de geliyorum. Yürü haydi.»

Silahlı omuzlayıp tepe aşağı koşmaya başladı. Karabinayı elinden almayı düşündüm bir an. Koca tüfek onun elinde, o kapalı göz tekniğiyle, bir sapandan farksızdı. Ama onunla kendini iyi hissediyordu, keyfini bozmadım.

Önümüze dikkat ediyor, gizlenecek bir yer bulduktan sonra ileri atılıyorduk artık. Ancak ada sakindi. Palmiyelerin tepelerinden esen rüzgâr dışında çıt çıkmıyordu. Deniz yanında da kimseler yoktu.

Angelo ile Sherry'nin kamptan çıktıktan sonraki ayak izlerini inceledim. Sherry'nin küçük ayaklarıyla Angeio'nun iri çıplak ayakları hemen farkediliyordu.

Yamacın altına kadar izledik, sonra birden işler karıştı. Su bidonunu burada bırakmışlar, yan yana elli altmış metre kadar koşmuşlardı.

İşte Angelo'yu orada bulduk. Ganimetten payına düşeni yiyemeyecekti. Üç kurşun yemişti. Kur-

— 303 —

şunlar sırtından girmiş, göğsünden çıkmışlardı.

Cok kan kaybetmiş ama kumlu toprak tüm kanı emmişti. Sinekler kurşun delikleri çevresinde, uzun kirpikleri üstünde dolaşp duruyorlardı.

İzlere bakınca Sherry'nin yirmi adım daha koştuğunu, küçük sersemin sonra Angelo'nun yattığı yere dönüp yanında eğildiğini anladım. Bu gereksiz hareketi yapmasaydı kurtarabilirdi kendini belki de.

Cesedin üzerine eğilmişken yakalanmış ve sürüklenerek kıyıya götürülmüştü. Ayaklarını kuma sokup direnmeye çalıştığını görebiliyordum.

Ağaçların gölgesinden çıkmadan bembeyaz kumlara baktım. İzler motorun gövdesinin izinin bulunduğu yere kadar uzanıyordu.

Motorla götürmüşlerdi onu. Dalgaların getirdiği tahta parçalarıyla kuru palmiye yapraklarının arasına çömeiip uzaktaki o ince tekneye baktım.

Daha ben bakarken gemi demir almış, yola koyulmuştu. Ada boyunca ağır ağır gidip Mondrake' nin demirli bulunduğu iç havuza girdi.

Doğrulup Chubby'yi bıraktığım yere döndüm. Tüfeği bir kenara bırakmış, Angeio'yu kucaklamış, başını omzuna dayamıştı. Chubby ağlıyordu. İri parlak damlalar kırışık kativerengi yanaklarından çenesine süzülüyor, oradan koileri arasındaki oğlanın kıvrık saçlarına dökülüyordu.

Chubby ikimiz için ağlarken silatu alıp nöbet tuttum. Onu kısıkanıyordum. Angeio'yu en az onun kadar sevdiğim için ben de onun kadar acı duyuyordum. Ama içimde, tâ derinlerde çok başka bir acı vardı.

Sonunda, «Pekâlâ Chubby, haydi gidelim dostum,» dedim. Angeio'yu bırakmadan kalkıp yürüdü.

Oğlanı ellerimizle kazdığımız pek de derin olma-

— 304 —

yan bir çukura yatırdık, üstüne dallardan ve yapraklardan bir örtü örttükten sonra kumu doldurduk. Çıplak yüzüne kum atamamıştım.

Chubby ovucunun içiyle gözlerini silerek doğruldu.

«Sherry'yi kaçırdılar,» dedim. «Gemide şu anda.»

«Yara!; mı?»

«Sanmıyorum. Şimdilik.»

«Şimdi ne yapacağız, Harry?» Sorunun yanıtı kendiliğinden geldi.

Kamp taraflarında bir yerden bir düdük sesi duyuldu. İç havuzu ve adanın kara tarafını göreceğimiz bir yere yürüdük. Mondrake son gördüğüm yerdeydi. Zinballa teknesi de kıyıya yüz metre daha yakın bir noktada demir atmıştı. Bizim teknemize el koymuşlar, adamlarını kıyıya çıkarmaktaydılar. Hepsi de üniformalı ve silâhlıydılar. Askerler palmyelere doğru yürürlerken bizim tekne de Manörake'ye döndü.

Dürbünle Mandrake'ye bakınca orada da durumun değiştiğini farkettilim. Açık yakalı beyaz gömlek ve mavi pantolon giymiş olan Manny Resnick balıkçı teknesine bindi. Lorna Page de arkasından. Kadının üstünde yeşil bir giysi, açık renk saçlarının çevresinde de sarı bir eşarp vardı. İçimde korkunç bir nefret duydum ikisini birarada görünce.

Birden beni şaşırtan bir şey oldu. En son Cur-zon Caddesinde Rolls Royce'a yerleştirilirken gördüğüm bavullar Manny'nin iki adamı tarafından getirildi ve tekneye aktarıldı.

Mondrake'nin üniformalı bir tayfası selama durdu, Manny adama elinin tersiyle şöyle bir selam verip oturdu.

Balıkçı teknesi yattan ayrılıp devriye teknesine

— 305 — Şeytan Çığılığı — F : 20

doğru yol aldı. Manny, hanım dostu, fedaileri ve bavulları oraya geçtiler, Mandrake demir alıp körfezin ağzına döndü.

«Gidiyor,» diye mırıldandı Chubby. «Neden?»

«Evet öyle. Manny Resnick'in yatla işi kalmadı. Kendine yeni bir dost buldu şimdi, yata ihtiyacı yok. Günlüğü bin dolara geliyordu herhalde... Manny de oldum olcsu cimrinin tekidir.»

Dürbünü savaş teknesine çevirince Manny ile yanındakilerin kamaraya girdiklerini gördüm.

«Bir nedeni daha var sanırım,» dedim.

«Nedir o, Harry?»

«Manny Resnick ile Süleyman Dada şimdi yapacakları işin fazla tanığı olmasını istemiyorlardır.»

«Anlıyorum.»

«Evet dostum, sanırım şimdi öyle kötü şeyler göreceğiz ki, Angelo'ya yaptıkları zemzemle yıkanmış gibi kalacak.»

«Harry. Bayan Sherry'yi çıkarmalıyız oradan.» Chubby, Angelo'nun ölümünün yarattığı sersemlikten kurtuluyordu.

«Bir şeyler yapmalıyız, Harry.»

«Haklısın Chubby, ben de seninle aynı fikirdeyim. Ama kendimizi öldürtmenin kıza bir yararı olmaz. Bana kalırsa herifler hazineyi ele geçirincede kadar kıza bir şey yapmayacaklardır.»

Kederli bir bulclog gibi yüzü kırıştı Chubby'nin.

«Ne yapacağız, Harry?»

«Şu anda yine kaçmaya başlayacağız.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Dinle.» Chubby başını yaklaştırdı. Düdük sesi yine duyuldu, rüzgâr adamların konuşmalarını bize kadar taşıdı

«İlk olarak kaba kuvvete başvuracaklar sanırım. Bütün haydut takımını karaya çıkarmışlar, avlamış gibi iz sürerek bütün adayı tarayacaklar.»

— 306 —

«Gidip karşılayalım öyleyse.» Chubby karabinanın horozunu çekti. «Onlara Angelo'dan bir mesajım var.»

«Aptallaşma, Chubby. İyi dinle beni. Kaç kişi olduklarını öğrenmek istiyorum. Ancak ondan sonra, eğer iyi bir fırsat yakalarsan, birini enseleyip silâhını almanı istiyorum. Gözlerini dört aç ama sakın harekete geçeyim deme. Çok dikkatli ol, tamam mı?» Nişancılığını küçümsemek istemiyordum o anda.

«Peki,» diyerek başını salladı.

«Sen yamacın bu yanında kal. Adanın bu tarafına kaç kişinin geçtiğini say. Ben de aynı şeyi öteki yanda yapacağım.»

Başını salladı. «Savaş teknesinin bize ateş ettiği o yerde buluşalım iki saat sonra.»

«Peki sen ne yapacaksın, Harry?» Karabinayı bana uzatır gibi yaptı, ama doğrusu silâhı elinden alamadım.

«Ben bir çaresine bakarım. Haydi yürü bakalım.»

İz sürenler birbirlerini yüreklendirmek için durmadan bağırдықlarından ve saklanmaya gerek duymadan bir sıra halinde yürüdüklerinden, önlerinden kaçmak güç olmadı.

Eenim tarafımda dokuz kişiydiler: yedisi denizci üniformalı ve AK 47 tüfekli zenci, ikisi de Manny Res-nick'in adamı.

Bunlardan biri o gece Rover'i süren ve daha sonra Cessna'yla Sherry ve beni bulan a-damdı.

Herifleri saydıktan sonra sırtımı dönüp bataklığa doğru koşmaya başladım. Adamların bu engelle karşılaşınca düzenlerini kaybedeceklerini ve birbirlerinden ayrı düşeceklerini biliyordum.

— 307 —

Bataklığın ucunda kalın bataklık sazlarının ve küçük ağaçların yetiştiği bir çıkıntı vardı. Buraya doğru gidince dar çıkıntının üstüne köprü gibi devrilmiş bir palmye ağacı gördüm. Bir yanında yapraklar ve saz toplandığında, doğal bir pusu yeri oluşmuştu.

Yaprakların ardına saklanıp ağır yem bıçağımı atmaya hazır bir durumda sağ elime aldım.

Herifler bataklığa yaklaştıkça sesleri de artıyordu. Az sonra birinin yattığım yere yaklaşıırken çıkardığı hışırtıyı duydum.

Adam benden yedi sekiz metre ötedeyken durup arkadaşlarına seslendi. Yüzümü ıslak toprağa yapıştırıp ölü yaprakların arasından baktım. Ayaklarını ve dizlerini görebiliyordum. Pantolonu kaba mavi bir kumaştandı. Çıplak ayaklarına lastik ayakkabılar geçirmişti. Her adımda kapkara Afrikalı derisi geriliyordu. Devriye gemisinin denizcilerinden biri olduğuna sevindim. Elindeki otomatik silahtı. Manny'nin fedailerinin tabancalarına her zaman yeğlerdim bunu.

Hafifçe yana yatıp sağ kolumu kurtardım. Denizci öyle yakından bir daha seslendi ki, bir an tüylerim diken diken oldu. Arkadaşı sesini duyduğunu belirtti, benimki bir iki adım daha ilerledi.

Kumlar üstünde yumuşacık ayak seslerini duyuyordum. Üstüme doğru geliyordu. On adım kalmıştı aramızda. Denizci üniformalıydı, beresinin üstünde küçük kırmızı bir ponpon vardı. Kalça hizasında taşıdığı silâh ise korkunç görünüşlü bir makineli tüfektir. Yirmi yirmi beş yaşlarında, temiz yüzlü bir gençti. Kard yüzü terden parlıyordu. Beni görünce silâhını doğrultmaya çalıştı, ama silâh sağ yanındaydı, dönerken eli ayağına karıştı.

— 308 —

İki köprücük kemiğinin birleştiği noktayı nişanlayıp bıçağı fırlattım. Bıçak kabzasına kadar gömüldü oğlanın boğazına. Bağırmağa çalıştı ama tüm ses telleri kesildiği için sesini çıkaramadı. Benim de istediğim buydu zaten. İki eli iki yanında, makineli tüfek kılıfında olduğu halde önümde diz çöktü.

Sonsuz gibi gelen bir an göz göze kaldık. Sonra birden titredi, ağzından ve burnundan kan boşaldı, yüzüstü yere devrildi.

Ben hâlâ çömelmiş olarak yanına gittim, sırtüstü çevirdim, bıçağı boynundan çekip ceketinin kolunda temizledim. Sonra silahıyla fişekliğini aldım, yerimden doğrulmadan ayaklarından çamurun içine çektim ve göğsüne oturdum. Çamur, erimiş çukolata gibi yüzünü de örtünce kalkıp fişekliği belime doladım, silâhını omzuma attım ve adamların arasında açtığım gedikten içeri daldım.

Bir yandan koşarken bir yandan da AK 47'nin dolu olup olmadığını kontrol ettim. Silâh yabancımlı değildi, Biafra'da kullanmıştım. Şarjörün de dolu olduğunu gördükten sonra askısını omzuma atıp tüfeği kalça düzeyinde tutarak yoluma devam ettim.

Beş yüz metre kadar geri gidince bir palmiyenin arkasına saklanıp ortalığı dinledim. Arkamdan gelenler bataklığa saplanmış kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Bağırışmalarını dinledim, arkadan öfkeli bir düdük sesi duyuldu. Final maçı gibi düşündüm. Öldürdüğüm adamın anısı çok taze olduğu için midem bulanmıştı.

Onların hatlarını yardığım için bu kez dönüp Chubby ile güneş tepesinde buluşacağımız yere yürüdüm. Palmiyeligin içinden çıkınca daha sık bir bitki

— 309 —

ortusu arasına girdiğimden, burada yürümek daha kolay oluyordu.

Yamacın yarısına varmıştım ki, yeniden silâh sesleri işittim. Bu kez AK 47 makineli tüfeğine yanıt veren bizim FN'di. Silâh seslerinden tüfeklerinin hepsinin boşaldığını anladım. Hemen ardından ağır bir sessizlik çökmüştü.

Bütün uyarılarıma karşın Chubby kendini kaptırmıştı yine. Hem öfkeleniyor, hem de başının belâya girip girmediğini düşünüp üzülyordum. Kesin olan bir şey vardı, Chubby nişan aldığı şeyi vuramamıştı.

Çalılıkların arasından istediğim yöne doğru kıvrılan bir patikaya çıkıp planca gücümle koşmaya başladım.

Tepeye vardığım anda karşı yönden aynı hızla gelen bir denizciyle burun buruna geliyordum az daha.

Yanında altı kişi daha vardı, hepsi de arkalarına bakmadan koşmaktaydılar. Otuz metre kadar geride olan birinin de ceketini kan içindeydi, silâhını düşürmüştü.

Hepsinin yüzünde bir dehşet ifadesi okunuyordu. Cehennemnin tüm zebanileri kovalıyormuş gibi kaçmaktaydılar.

Chubby Andrews ile karşılaştıklarını anladım. Ve bu karşılaşma sinirlerini iyice bozmuş olmalıydı ki, kıyıya varana kadar da durmayacaklar gibi görünüyordu. Chubby'nin silâh kullanmasında bir mucize olmuştu galiba.

Herifler arkalarına bakmadan koşarlarken bir an için beni göremediler. Bundan yararlanıp makineli tüfeğin emniyet düğmesini ittim, bacaklarımı açıp dizlerimi büküm.

Silâhı heriflerin bacaklarına doğrultmuşum. AK

— 310 —

47 gibi atış hızı yüksek olan silâhlarda hep bacaklara nişan alınır, herif yere düşerken birkaç kurşunu da gövdesine yer. Ayrıca namlusu kısa olduğundan geri tepmenin etkileri de ortadan kalkmış olur.

Denizciler kurşunları yedikçe çığlıklar koparak birbirlerinin üzerine yığılıp kaldılar. Dörde kadar sayana dek elimi tetikten çekmedim, hemen sonra da dönüp arkamdaki çalılıkların içine atladım, düşerken kendimi yüzüstü yere atıp dalların arasından baktım.

Arkamdan ateş eden bir makinelinin mermileri başımın epey üstünden uçup geçiyordu. Bunu görünce dönüp koşmaya başladım. Hiç beklenmedik saldırım sonunda iki üç tanesinin ölü, birkaç tanesinin de yaralanmış olduklarını sanıyordum.

Ancak bu çatışmanın moralleri üzerinde çöker-tici bir etkisi olmuştu herhalde. Hele Chubby'nin saldırısından hemen sonra gelince. Teknelerine varınca adaya bir daha kolay kolay ayak basmayacaklarından emindim. İkinci raundu kesin

olarak kazanmıştık, ancak Sherry North onların elindeydi. Büyük koz onlardaydı yani. Ve kız ellerinde olduğu sürece de oyunun kurallarını onlar saptayacaklar.

Chubby beni yamacın başında bekliyordu. «Harry, nerelerde sürtüyorsun. Sabahtan beri bekliyorum seni burada.» Kayaların arasında bıraktığım torbamı almış .olduğunu gördüm. Ayaklarının dibinde iki AK 47 ve fişeklikler yanında yatıyordu.

Matarayı uzatınca ne kadar susadığımı anladım. Klorlu su tatlı ırmak suyu gibi gelmişti ama yine de üç yudumdan fazla içmedim.

«Özür dilerim Harry, kendimi tutamadım. Herifleri öyle pikniğe çıkmış okul çocukları gibi görünce dayanamayıp bir iki el ateş ettim işte. İki öldü, di-

— 311 —

gerleri tavuk gibi arkalarına bakmadan kaçtılar.»

«Yamaçtan inerlerken gördüm,» dedim.

«Silâh seslerini duydum. Ben de gelip sana bakacaktım.»

Yanımdaki kayaya oturup torbadan purolarımı çıkardım. Birer tane yakıp sessizliğin zevkine vararak içiyorduk ki, Chubby yine konuşmaya başladı.

«Ödlerini iyice patlattık, bir daha döneceklerini hiç sanmıyorum. Ama Bayan Sherry hâlâ ellerinde. Ve o arada oldukça kazanan onlar olacak.»

«Kaç kişi vardı, Chubby?»

«On. Ama ben ikisini geberттіm, birini de yaraladım sanırım.»

«Ben yedisizle karşılaştım. Şimdi dört kişi falan kalmışlardır sanırım. Benim gruptan daha sekiz kişi var. Gemidekileri sayarsak ikimize karşı yirmi kişi Chubby.»

«Fena sayılmaz, Harry.»

«Biraz düşünelim, Chubby.»

«Düşünelim, Harry.»

Üç makineli tüfeğin en yenisini ve en az hasar görmüşünü seçtim. Beş dolu şarjörü de aldım. Diğerlerini bir kayanın altına sakladım.

Birer yudum su daha içtik. Ben öne geçtim, tepenin sırtına çıkmamaya özen göstererek kampa doğru yürüdük.

Mandrake'nin gelişini gördüğüm yerden adanın tüm kuzey ucu görünüyordu.

Tahmin ettiğim gibi Manny ile Süleyman Dada adamlarını adadan çekmişlerdi. Bizim balıkçı teknesiyle diğer motor da şimdi devriye gemisine bağlıydı. Güvertede anlamsız bir karışıklık, gidip gelmeler göze çarpıyordu. Koşuşan insanları görünce büyük kamarada yer almakta olan öfkeli sahneyi düşündüm.

Süleyman Dada ve himayesi altına aldığı yem

— 312 —

dostu adamlarından acı bir intikam alıyor olmalıydılar.

«Ben kampa gidip bize neler bıraktıklarını bir görmek istiyorum.» Dürbünü Chubby'ye verdim. «Sen burada gözcülük yapacaksın. Beni uyarmak için havaya üç el ateş edersin.»

«Tamam Harry.» Ben daha oradan ayrılmadan gemide yeni bir koşuşma başlamıştı. Dürbünü alıp baktığımda Süleyman Dada'nın kamaradan çıkıp yardımcılara dayanarak kaptan köprüsüne çıktığını gördüm. Beyaz üniformasının göğsündeki madalyalar parlıyordu.

Köprüde kendisine bir megafon uzatıldı. Süleyman Dada kıyıya döndü, megafonu ağzına götürdü, dürbünden dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Sesi bir iki saniye sonra bize kadar ulaşmıştı.

«Harry Fletcher, umarım beni duyuyorsundur. Bu akşam sunacağım bir gösteri sanırım seni bizimle işbirliğinin gerekliliğine inandıracaktır. Çok ilginç bulacaksın. Bu gece saat dokuzda, bu geminin arka güvertesinde. Sakın kaçırayım deme, Harry.»

Megafonu subaylarından birine verip aşağı kamarasına indi.

Chubby, «Sherry'ye bir şeyler yapacaklar,» diye mırıldandı, kucağındaki tüfeği umutsuzca okşadı.

«Saat dokuzda öğreneceğiz.» Megafonlu subay şimdi motora binmişti. Adayı ağır ağır dolaşılıyor, her yarım milde bir durup Süleyman Dada'nın çağrısını tekrarlıyordu.

«Pekâlâ Chubby.» Saatime baktım. «Daha çok zamanımız var. Ben kampa gidiyorum. Sen burada kal.»

Kamp yağmalanmış, değerli eşyaların tümü götürülmüş, kalanlarda parçalanmıştı. Yine de bazı mağaraları keşfedememişlerdi. İşe yarar eşyanın yanın-

— 313 —

da beş bidon benzin de vardı. İncelememi bitirdikten sonra palmyelerin arasına girdim. Altın kaplan başıyla mücevher kutusunun yerini bulamamışlardı.

Beş galonluk bir bidon içme suyuyla üç teneke konserve alıp Chubby'nin beklediği yere döndüm. Yemek yedikten sonra Chubby'e, «Sen biraz uyumaya çalış,» dedim. «Epey uzun bir gece var önümüzde.»

Chubby homurdanarak koca bir ayı gibi otlar arasında uzandı. Az sonra horlamaya başlamıştı.

Birbiri ardından üç puro içtim. Yine de parlak fikir ancak güneş batarken gelmişti. Bu öylesine basit ve inanılmayacak kadar uygundu ki, acaba yanılıyor muyum diye her şeyi bir daha gözden geçirdim. Rüzgâr kesilmişti. Fikrimin kusursuz olduğuna inandığım zaman karanlık da iyice bastırmıştı artık. Savaş gemisi baştan aşağı ışıklar içindeydi. Arka güvertesi de bir sahne gibi iki ışıldakla aydınlatılmıştı.

Chubby'yi uyandırdım, biraz daha yemek yiyip su içtik.

«Haydi kumsala inelim, olup biteni oradan daha iyi görürüz,» dedim.

«Bir tuzak .olabilir,» diye uyardı.

«Sanmıyorum. Hepsi teknedeler, üstelik bütün kozlar da onlarda. Herhangi bir oyun yapmalarına gerek yok.»

«O kıza ellerini sürececek olurlarsa...» Sözüne devam etmeyip ayağa kalktı. «Pekâlâ, yürü bakalım.»

Ağaçlar arasından sessizce, ayaklarımızın ucuna basarak, ellerimiz silâhlarımızın tetiğinde olduğu halde yürüdük.

Ortalıkta kimseler yoktu, adada çıt bile çıkmıyordu.

Kumsalın başındaki ağaçların arasında durduk. Savaş gemisi iki yüz metre kadar ilerideydi. Bir pal-

— 314 —

miyeye yaslanıp dürbünümle baktım. O kadar yakından görüyordum ki. tam o anda nöbetçilerden birinin cebinden çıkardığı sigara paketinin üstündeki yazıları bile okumuştum.

Süleyman Dada'nın hazırladığı her neyse, ön sırada oturuyorduk. Yaklaşmakta olan dehşetin bilinciyle tüylerim diken diken oldu.

Dürbünü indirirken, «Silâhları değişelim,» diye fısıldadım. Chubby'e uzun namlulu FN'i uzatıp AK 47' yi aldı.

Geminin teknesini etkileyebilmek için FN'nin hassaslığı gerekiyordu bana. Sherry'ye dokunmadıkları sürece yapacağım bir şey yoktu, ama kıza el sürececek .olurlarsa yalnızca onun canı yanmayacaktı.

Palmiye ağacının dibinde oturdum, silâhın nişangâhını ayarladım. Oturduğum yerden nöbetçinin kafasına kurşunu yerleştireceğimden emin olunca kucağıma yerleştirip beklemeye başladım.

Bataklıkta yuvalanan sivrisinekler başımızın çevresinde dolanıp duruyorlar ama Chubby de, ben de hiç aldırış etmeden bekliyorduk. Gerilen sinirlerimi yatıştırmak için bir puronun özlemini çekiyordum ama o keyiften de vazgeçmek zorundaydım.

Zaman çok ağır geçiyor, her an yeni korkuların pençesinde kıvranırken zamanın durmuş olduğunu düşünüyordum.

Sonunda belirtilen saatten birkaç dakika önce gemide yeni bir canlılık görüldü. Süleyman Dada yine adamlarına dayanarak merdivenden çıktı, kaptan köprüsünde arka güverteyi gören koltuğuna oturdu. Çok terliyordu, teri koitukaltılarına ve beyaz üniformasının sırtına yayılmıştı. Onun herhalde benim mağaramdan yürütülmüş bir şişe viski başında bu saatleri geçirdiğini düşündüm.

Çevresindeki adamlarıyla şakalaşıyor, gülüyor, güldükçe heybetli göbeği hopluyor, kahkahaları tâ kıyidan duyuluyordu.

— 315 —

Süleyman'ın ardından Manny Resnick ile sarışın hanım dostu göründüler. Manny pahalı giysileri içinde hiç de sıcak hissetmiyor gibiydi. İlgisizce bir kenarda duruyordu. Çocukların partisinde sıkıcı bir görev yapan bir yetişkini anımsattı bana.

Ona kıyasla Lorna Page ilk randevusuna giden bir genç kız gibi heyecanlıydı, gözleri parlıyordu. Süleyman Dada'yla birlikte gülüyor, heyecanlı bir beklentiyle küpeşteye yaslanmış aşağı bakıyordu. Güçlü dürbünümün yanaklarındaki kırmızı rengin boyo olmadığını anlayabiliyordum.

Kadına öylesine dalmıştım ki, Chubby'nin yanımda huzursuzca kıpırdanıp homurdandığını duyunca dürbünü arka güverteye çevirdim.

Sherry iki üniformalı denizcinin arasındaydı. Kızı kollarından kavramışlardı.

Üzerinde hâlâ o sabah alelacele giydikleri vardı, saç başı darmadağınktı. Yüzü süzölmüş ve gergindi. Dikkatle bakınca gözlerinin altında uykusuzluğun morartısı sandığım şeylerin darbe izleri olduğunu gördüm. Dudaklarının da sanki arı sokmuş gibi şişmiş olduğunu da görünce soğuk bir öfke kapladı içimi.

İyice dövmüşlerdi. Şimdi daha dikkatle bakınca mavi gömleğinin üstünde kan lekeleri görüyordum. Nöbetçilerden biri kaba bir hareketle kızın yüzünü kıyıya doğru çevirince ellerinden birinin de sargı içinde olduğunu farkettim. Sargı kanlıydı.

Sherry yorgun ve hasta görünüyordu, gücünün sonuna gelmiş gibiydi. Öfkem mantığın üstüne çıkmıştı şimdi. Sherry'yı bu hale sokanların canlarını yakmak istiyordum. Titreyen ellerimle tüfeği kaldırırken güçlükle önleyebildim kendimi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, derin bir soluk aldım. Onun da zamanı gelecekti.

— 316 —

Gözlerimi bir daha açtığımda Süleyman Dada yine megafonu eline almıştı.

«İyi geceler, Harry dostum. Eminim bu genç hanımı tanımışsındır.» Sherry'yi eliyle gösterdi, kız bıkkın bir tavırla adamın yüzüne baktı. «Onu, eh kendisini biraz rahatsız eden bir sorgu yöntemiyle sorguya çektikten sonra arkadaşlarımla benim ilgi-irınlığım bir malın nerede olduğundan haberi olmadı-' #ına inandım: Bana bunu senin sakladığını söylüyor.» Adamlarından birinin uzattığı havluyla terini sildikten sonra sözüne devam etti.

«Artık benim için ilginç bir yanı kalmadı bu hanımın... belki bir değiş tokuş aracı olarak, hepsi o kadar.»

Bir el hareketi yaptı, kızı aşağıya götürdüler. Soğuk bir el kavramıştı içimi. Onu bir daha canlı olarak görüp göremeyeceğimi düşündüm.

Şimdi boşalmış olan güverteye Süleyman Da-da'nın dört adamı gelmişlerdi. Hepsi de bellerine kadar çıplaktı, ılıdıklar düzgün kara kaslı vücutlarında yansıyordu.

Her birinin elinde birer kürek sapı vardı, açık güvertede bir yıldızın dört noktasını oluşturacak biçimde durdular. Onların ardından tam ortalarına iki nöbetçinin getirdikleri bir adam sürüklendi. Elleri arkasından bağlıydı. Adamlar elleri bağlı olanın dört yanına yaklaşıp yüzünü kapıya dönmesi için zorladılar. Süleyman Dada'mn sesi gürledi yine. «Acaba bu adamı tanıyor musun?» Zayıf vücudu paramparça cezaevi üniformasıyla örtülen kambur adama baktım. Teni soluk, balmumu rengindeydi, gözleri kara, uzamış sakalı seyrek, uzun saçları sarıydı.

Yediği dayak nedeniyle olacak dişleri dökülmüştü.

— 317—

«Ne diyorsun, Harry?» diye Süleyman neşeyle seslendi. «Zinballa cezaevinde bir süre yaşamak insanı gerçekten değiştiriyor, değil mi? Ama ne yaparsın ki, cezaevi üniforması polis müfettişi üniforması kadar gözülcü değil.»

Ancak o zaman tanıdım Müfettiş Daly'yi. En son, Wcv© Dancer'den denize atıp da Gunfire kayalığı arasından Süleyman Dada'nın elinden kaçtığı gün görmüştüm.

Süleyman Dada güldü. «Müfettiş Peter Daly beni düş kırıklığına uğrattı. Beni düş kırıklığına uğratan insanlardan hiç hoşlanmam, Harry. Gerçekten çek bozulurum. Böyle bir olasılığı düşünerek getirdim onu. Ama akıllı davrandığımı da söyleyebilirim, bir gösterinin sözlerden daha etkili olacağı kuşkusuzdur.»

Bir kere daha duraklayıp terini kuruladı, adamlarından birinin uzattığı kadehten içti. Daily dizüstü çökmüş kaptan köprüsündeki adama bakıyordu. Merhamet dilenirken salyaları akıyordu.

«Eğer hazırsan devam edebiliriz, Harry,» dedi Süleyman Dada. Nöbetçilerden biri Daly'nin başına kara bir torba geçirip boğazından bağladı. Adamı sürükleyerek ayağa kaldırdılar.

«Bu da bizim körebe oyunumuz,» diye gürledi Süleyman Dada.

Dürbünle bakınca Daly'nin pantolonunun önünde bir leke belirdiğini gördüm, korkudan donuna işe-mişti. Zinballa cezaevinde bu oyunu görmüş olma-frydı.

«Harry, hayalini kullanmanı istiyorum. Karşında bu sefil yaratık yok diye düşün, onun yerinde o güzel hanım dostunu düşün bir an.» Soluyordu, yanındaki adamı havluyu uzatınca erinin tersiyle şöyle bir vurup adamı yere serdi. «O şahane vücudunu dü-

— 318 —

şün, ne bekleyeceğini bilmeden karanlıkta nasıl korkacağını düşün.»

İki nöbetçi Daly'yi topaç gibi çevirmeye başlamışlardı. Adamın çığlıkları olduğum yerden duyuluyordu.

İki nöbetçi birden geri çekilip yerlerini ellerinde kürek sapı olan yarı çıplak adamlara bıraktılar. Biri sopasının ucunu Daly'nin sırtına dayayıp karşısında sopasını midesine sokmak için bekleyen arkadaşına doğru itti.

Daly sopaların itişile oradan oraya gidip duruyordu. İşkenceciler birden saldırılarının temposunu arttırdılar, biri sopasını kaldırıp ağaca balta indiriyor-muş gibi Daly'nin kaburgalarına indirdi.

Bu sonun başlaması için işaretledi, Daly güverteye düşerken çevresine toplanıp sopalarını kaldırıp indirmeye başladılar. Arada bir gerileyip bir iki dakika dinleniyorlardı. Daly'nin paramparça olmuş vücudu güvertenin ortasında bir yığın gibi yatıyordu.

«Biraz kaba ama yine de etkili, değil mi, Harry? Etkili olduğunu da inkâr edemezsin ya!»

Bu vahşet karşısında midem bulanmıştı. «Canavarlık bu,» diye Chubby mırıldandı. «Hiç böyle bir şey görmemiştim.»

«Buraya silâhsız ve aklın başında gelmen için sana yarın öğleye kadar süre tanıyorum, Harry. Konuşuruz, belirli konularda anlaşırız, gerekli değil to-kuşu yaparız ve d,ost olarak ayrılırız.»

Adamlarından biri Daly'nin ayak bileğine bir ip bağlamıştı, şimdi de ayağından çekip direğe astılar. Çirkin bir flama gibi sallanıyordu havada. Lorna Page başını kaldırmış, sarı saçlarını geriye atmış, dudakları hafif aralık, gözlerini bu görüntüden ayıramıyordu.

— 319 —

«Eğer mantıklı olmazsan, yarın hanım dostun orada asılı olarak adanın çevresinde dolanacağım, Harry...» Maskeli başı güverteden iki üç karış yukarda sallanan cesedi gösterdi. «İşte bunun gibi, Harry. İyi düşün, acele etme...»

Birden ılıdıklar söndürüldü, Süleyman Dada a-ğır ağır merdivenden indi. Manny Resnick ile Lorna Page de arkasından yürüdüler. Manny sanki bir iş anlaşması düşünüyormuş gibi kaşlarını çatmıştı, ama Lorna Page'in çok keyifli olduğu da görölüyordu.

«Ben kusacağım sanırım,» dedi Chubby.

«Çabuk bitir işini öyleyse. Ondan sonra yapacak çok şeyimiz var.»

Kalkıp palmyeliğe yürüdüm. Birimiz ağaçlar a-rasında nöbet tutarken diğerimiz kazmaya başladı. Tekneden görölür korkusuyla ışık yakmıyordum, ses çıkarmamaya da çok dikkat ediyorduk.

Kalan dinamit kutularını çıkardık. Sonra paslı para kutusunu da çıkarıp yamacın elli metre ilerisinde çalılar arasında kazdığımız bir çukura gömdük. Chubby daha yukarı çalılar arkasına girip hazırlıklarını yaptı.

Bu arada ben de makineli tüfeği yeniden doldurmuş, eski gömleklerimden birinin içine sarmıştım. Beş dolu şarjörü de içine koyduktan sonra hepsini birden en yakındaki palmiye'nin altına bir çukura gömüp, üzerlerini iki parmak kumla örttüm.

Son yağmurda yamaçtan aşağı akan sular alçak ve dar bir hendek oluşturmuştu ağaçlara kadar. Bu hendek ve silâhı gömdüğüm ağaç altı, hazinenin gömülü .olduğu yerden kırk adım kadar uzaktaydı. Bunun yeterli olacağını umuyordum. Hendek altmış yetmiş santim derinliğinde olduğundan pek koruyucu olmayacaktı.

Gece yarısından sonra ay çıkınca hazırlıklarımızı;

— 320 —

bir daha gözden geçirdik. Chubby yamaçtaki gizlenme yerinden benim hendeğin yanındayken görülebildiğimi saptadı. Ben de onun yanına çıkıp bunun kesin olduğunu bir kere de kendi gözlerimle gördüm. Birer puro yakıp planımızı bir daha inceledik.

Zamanlama ve işaretleşmemiz konusunda yanılma olmaması için Chubby'ye her şeyi iki kere tekrarlattım. Rol kesermişcesine sabır gösterileriyle dediğimi yaptı ama sonunda tatmin olmuşum. Puro izmaritlerini bastırıp üzerlerini kumla örttükten sonra yamacın altına inip palmye yapraklarıyla tüm izleri sildik.

Planımın birinci bölümü tamamlanmıştı. Geri dönüp jelatinli dinamiti hazırlamaya koyulduk. Yeter miktarın on katı güçte bir patlayıcı hazırlıyordum. A-ma ben hiçbir zaman cimri bir insan değildim ki zaten.

Elektrikli tahrip kalıbını ve teli kullanamayacağım için saatli kalem füyelerine güvenmek zorundaydım. Bu küçük şeyleri hiç sevmездim aslında. Asidin ince bir teli yemesi ilkesine göre çalışırdı bunlar. Asit teli koparınca telin bağlı bulunduğu küçük horoz dinamit kapsülünün üstüne düşer, kapsül patlardı. Bunun süresi de asidin kıvamı ve telin kalınlığıyla orantılıydı.

Bu zamanlama konusunda bazan öyle büyük yan-Jıslıklar yapılır ki... Bir keresinde az daha çok pahalıya patlayacaktı bana. Gelgelelim bu kez seçeneğim yoktu, altı saatlik bir fünye seçip dinamitle birlikte hazırlamaya koyuldum.

Yağmacılar kamptaki eski oksijen soluma aygıtını gözden kaçırmışlardı. Bu eski model dalma takımı kalem füyeler kadar tehlikelidir. Basınçlı hava kullanan su ciğeri yerine bu model saf oksijen kullanılır. Solunan oksijen filtreden geçip karbondioksitinden

—• 321 — Şeytan Çığılı — F : 21

temizledikten sonra yine ciğerlere çekilir.

İki atmosfer basınçtan fazla basınç altında solunan oksijen karbonmonoksit kadar zehirli olur. Başka bir deyişle, on metre dipte saf oksijen soluyan insan ölür. Bunu kullanmak için çok dikkatli olmak gerekir. Ama öte yandan bunun çok büyük bir avantajı vardır. Su yüzüne kabarcık çıkmadığı için yukardan biri suyun içinden yaklaştığınızı göremez. Kumsala inerken Chubby hazırladığımız dinamit kutusunu, ben de silâhı yüklenmişim. Saat üçte oksijen takımını sırtlayıp denedim. Sonra dinamit kutusunu suya bırakıp yüzüp yüzmediğini kontrol ettim. Rahat yüzmesi ve su içinde kolay yönetilmesi için birkaç kilo kurşun ağırlık daha gerekiyordu.

Çalıştığımız yer ağaçlık olduğu için gemidekiler'in bakışlarından kaçınmış oluyorduk. Sonunda hazırımdım.

Uzun ve yorucu bir yüzüştü. Burnu dönüp körfeze girmek için bir mil kadar yol aşmak zorundaydım. Dinamit kutusunu da çekiyordum. Savaş gemisinin ışıklarını başımın üstünde gördüğümde bir saat geçmişti.

Teknenin gövdesine tutunup öne doğru kaydım. Ayışığının gölgemi havuzun bembeyaz dibine düşüreceğini biliyor ve korkuyordum. Sekiz metre derinlikteki dip pırıl pırıl görünüyordu.

Teknenin gölgesine girince derin bir soluk aldım. Birkaç dakika dinlendim, belime sarılı naylon ipleri çıkarıp dinamit kutusuna bağladım.

Saatime bakınca dördü on geçtiğini gördüm. Saatli füyenin cam ampulünü kırdım. Asit teli ağır ağır eritmeye başladı, füyeyi dinamitin içinde hazırladığım yere yerleştirdim. Yaklaşık altı saat sonra yüz kiloluk bir bomba gücüyle patlayacaktı.

Dinamit kutusunu uskura bağlayıp tekne son

— 322 —

luıyla gitse bile yerinden oynamayacağından emin olduktan sonra havuzun dibine indim ve dönüş yolculuğuma başladım. Dinamit kutusu olmadığı için çok daha koloy yüzüyordum şimdi. Chubby beni kıyıda bekliyordu.

«Tamam mı?» diye sordu oksijen takımını çıkarırken.

«Fünye işini görürse bir sorun yok.»

Öylesine yorgundum ki, ağaçların altına doğru yürürken ayaklarımı kaldıramıyordum. Bir gece önce çok az uyumuş, ondan sonra da bir daha gözümü kırpmamıştım.

Bu kez ben uyurken Chubby nöbete geçti. Saat yedide beni hafifçe sarsarak uyandırdığında hava iyice aydınlanmıştı.

Bir konserve açıp yedik, üstüne bir avuç dolusu glikoz tableti de çiğnedikten sonra bir maşraba klorlu su içtim.

Belimdeki kınından bıçağımı çekip en yakın palmiye'nin gövdesine sapladım.

«Gösterişçi,» diye mırıldandı Chubby. Sakin görünmeye çalışarak sırttım.

«Adamın dediği gibi... silâhım falan yok işte.» Ellerimi iki yana açtım.

«Hazır mısın?» dedi.

«Oldu, Chubby.» Elimi uzattım. Alıp iyice sıktı, döndü, FN'i yerden alıp ağaçlar arasında gözden kayboldu. Arkasından baktım ama o bir kere olsun dönüp bakmadı. Bunun üzerine ben de kıyıya doğru yürüdüm. Ağaçların arasından çıkıp gemiye baktım. Sallanan ceset indirilmişti. Birkaç saniye kimse görmeyince, ellerimi havaya kaldırıp «Hey!» diye seslendim. Teknede hemen bir koşuşma başladı, emirler

— 323 —

verildi, Manny Resnick ile Lorna Page güvertede1 göründüler, beş altı silâhlı denizci bizim balıkçı teknesine atlayıp kıyıya doğru yola çıktılar.

Tekne kumsala değdiği anda atlayıp silâhlarını vücuduma yapıştırdılar. Ellerimi kaldırmıştım. Üstümü iyice aradılar. Sonunda tatmin ,olan assubayları elini iki omzum arasına yerleştirip tekneye doğru itti. Heyecanlı adamlarından biri bunu fırsat bilip silahının dipçiğiyle böbreklerimi parçalamak istediysenA de darbe bir karış yukarı indi.

Daha fazla gösteriye meydan vermemek için yürüdüm ve tekneye bindim. Herifler gemiye doğru yol alırken bile silâhlarının namlularını vücuduma bastırıyorlardı.

Manny Resnick beni seyretmek için yan güverteye geçmişti.

Neşesiz bir gülümsemeyle, «Selâm Harry!» dedi.

Herife bakıp gülümseyecektim ki, iki küreğimin arasına inen bir darbeyle boylu boyunca serildim yere. Dişlerimi gacırdattım, çenelerimi kastım öfkemi tutmak için, ama sonra Sherry North'u hatırlayınca sakinleştim.

Süleyman Dada yastıklarla dolu bir divanın üzerine uzanmış, üniformasının ceketini çıkarmıştı. Üzerinde terden ıslanmış, kolsuz bir gömlek vardı. Sabahın erken saatine karşın sağ elinde soluk kahverengi sıvı dolu bir kadeh tutmaktaydı.

«Harry Fletcher... yoksa Harry Bruce mu diyelim?» diyerek gülümsedi.

«Hangisini istersen, Süleyman.» Ancak şu anda kelime oyunu oynayacak durumda değildim. Sherry ile ne güç bir durumda olduğumuzu çok iyi biliyordum.

Arkamdan içeri gelen Manny ile sarışın Lorna'yı göstererek, «Dostlarımdan senin hakkında o kadar

— 324 —

çok şey öğrendim ki,» diye sözüne devam etti. «inanılmaz şeyler, Harry. Senin böyle yetenekli ve başa-nlı olduğun hiç aklımdan bile geçmezdi.»

«Teşekkür ederim Süleyman, ama istersen birbirimize iltifatla vakit geçirmeyelim. Önemli işlerimiz var, değil mi?»

«Doğru, Harry... çok doğru.»

«Kaplan tahtını çıkarmışsın, Harry. Bunu biliyoruz,» diye Manny atıldı. Başımı salladım.

«Bir parçasını. Gerisi gitmiş... biz bulduğumuzu çıkardık.»

«Peki, bunu kabul edebilirim,» dedi Manny. «Sen claniarı anlat bakalım.»

«Kaplanın başı var, yüz elli kiloluk altın bir külçe...» Süleyman'la Manny bakiştılar.

«Hepsi bu kadar mı?» Sherry'nin yediği dayak sırasında her şeyi anlattığını farkettim o anda. Ama bunun için kızamazdım ona. Bekliyordum bu kadarını

«Bir de mücevher kutusu var. Tahttan çıkarılan taşlar demir bir para kasasına yerleştirilmiş.»

«Ya elmas... Büyük Moğol?» diye sordu Manny.

«O da bizde,» dedim. Bir şeyler mırıldanıp, gülümsediler, birbirlerine baktılar. «Ama nerede olduğunu yalnızca ben biliyorum...» Bir anda dikkat kesildiler yine.

«Bu kez iş yapma olanağımız var, Manny, ilgileniyor musun?» diye sordum.

«Çok ilgileniyoruz, Harry, hem de pek çok,» diye Süleyman Dada onun adına karşılık verdi. Ganimet ortaya çıktığı anda ikisi arasında bir gerginlik oluştuğunu fark etmiştim.

«Sherry North'u istiyorum.» dedim.

«Sherry North mu?» Mcnny bir an yüzüme bak-

— 325 —

ti, sonra bir kahkaha kapardı. «Sen sandığımdan da sersemmişsin, Harry.»

«Bu kızın bize bir yararı yok.» Süleyman Dada içkisinden bir yudum aldı. Sıcak kamarada ter kokusunu duyabiliyordum.

«Senin olsun.»

«Teknemi, yakıtımı ve suyum istiyorum.»

«Çok mantıklı, Harry, çok mantıklı.» Manny sanki gizli bir şakaya gülüyormuş gibi sırıtıyordu.

«Ve kaplan başını istiyorum.» Bu kez ikisi birden kankahayı bastılar.

«Harry! Harry!» diye Süleyman azarladı beni.

«Açgözlü Harry!» dedi Manny, hâlâ gülerek.

«Elmasla diğer yirmi beş kilo taş sizin olur...» Bütün inandırıcılığımı konuşuyordum. Benim yerimde olan bir insandan beklenen davranıştı bu. «Bunların yanında başın sözü bile edilmez. Yalnız o tek elmas bir milyon dolar eder. Baş ise benim masraflarım ancak karşılar.»

«Çok inatçı bir insansın,» dedi Süleyman. Güldü. «Çok inatçısın.»

«Peki karşılığında ne alacağım öyleyse?» diye sordum.

«Yaşamını. Buna da .teşekkür etmelisin.» Man-ny'nin yüzüne bakıp da gözlerindeki soğukluğu görünce benim için neler düşündüğünü çok iyi anladım. Hazinesin yerini gösterdikten sonra...

«Size nasıl güvenebilirim?» diye sordum. Manny omuzlarını silktilti

«Harry, bize güvenmemen için bir neden var mı?» diye Süleyman araya girdi. «Seni ve hanım arkadaşını öldürmekle ne geçer elimize?»

Ve de ne kaybedersin, diye düşündüm ama başımı sallayıp, «Pekâlâ, görüyorum başka bir seçeneğim yok,» dedim.

Yine rahat bir soluk alıp birbirlerine baktılar.

— 326 —

Süleyman selâmlarcasına kadehini kaldırdı.

«İçer misin, Harry?»

«Benim için çok erken, Süleyman. Ama kızı getirtirsen memnun olurum.»

Süleyman adamlarından birine bir işaret yaptı.

«Teknemizin yakıt ve suyla doldurulup kıyıya bırakılmasını istiyorum,» dedim. Süleyman gerekli emirleri verdi.

«Adaya giderken kız da bizimle gelecek, başı ve sandığı göstereceğim, siz onları alıp gideceksiniz. Biz adada kalacağız, tamam mı?»

«Elbette, Harry.» Süleyman ellerini sanki çaresizlik içinde iki yana açarken, yüzündeki inanmazlık ifadesini görmemesi için başımı çevirdim. Tam o anda Sherry içeri getirildi.

Kızı görür görmez az daha bütün sakinliğimi kaybediyordum.

Şişmiş dudakları arasından, «Harry, geldin demek... Tanrım, geldin demek!» diye mırıldandı. Sendeleyerek bana doğru yürüdü.

Yanağı şişmişti, kan pıhtısının izinden belki de kemiğinin kırıldığı anlaşılıyordu. Gözlerinin altındaki morluk hasta bir görünüş veriyordu, burun delikleri kenarında kuru kan izleri vardı. Yaralarını görmek istemediğim için kızı kucaklayıp göğsüme bastırdım.

İlgi ve zevkle izliyorlardı bizi. Ama onlara bakmak, yüzümdeki korkunç nefreti göstermek işime gelmezdi.

«Pekâlâ, artık bu işe bir son verelim,» dedim. Sonunda nefretimi saklayabilmeyi başarabildiğimi anlamıştım.

«Ne yazık ki, ben sizinle gelemeyeceğim,» dedi Süleyman Dada. Yerinden bile kimildamamıştı. «Öyle küçük teknelere binip inmek, güneşte, kumda yürümek bana göre işler değil. Sana burada veda ede-

— 327 —

ceğim, Harry...» Manny ile Lorna'yı gösterdi. «Dostlarım benim adıma seninle gelecekler. Kuşkusuz yanında hepsi silâhlı ve benim emrimde olcn on denizcim de olacak.» Bu son uyarının yalnız benim için olmadığından emindim.

«Hoşçakal Süleyman. Belki yine görüşürüz.»

«Hiç sanmıyorum, Harry,» diyerek güldü. «Ama Tanrı yardımcın olsun.»' Pembe ayali eliyle beni başından savarken, ötekiyle de kadehini kaldırıp bir yudumda iki parmak içki daha içti.

Motorunda Sherry yanımda oturuyordu. Bana yaslandığı zaman çektiği acıları yavaş yavaş unutmaya başladığını hissettim. Kolumu omuzlarına attım. «Bizi öldürecekler, bunu biliyorsun, Harry, değil mi?» diye mırıldandı.

Sorusunu duymazlıktan gelerek sargılı eline baktım. «Eline ne oldu?»

Sherrv'nin, Manny Resnick'in yanındaki sarışın kadına bakınca titrediğini hissettim.

«O yaptı, Harry.» Lorna Page, Manny Resnick'le konuşuyordu. Saçları rüzgârda dağılmayacak biçimde yapılmıştı, yüzüne pahalı, kozmetikler sürmüştü. Dudak boyası parlak ve nemli, gözkapakları gümüşlü yeşildi, takma kirpikleri vardı.

«Ötekiler beni tutarlarken... o kadın da tırnaklarını söktü.» Sherry yine titredi. Lorna Page hafif bir kahkaha attı.

Manny altın çakmağıyla kadının sigarasını yaktı. «Bana hazinenin nerede olduğunu soruyorlardı... ceyap vermeyince de kadın pensle tırnaklarını birer birer söktü.» Sherry susup yaralı elini karnına bastırdı. Kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum Onu kucaklayarak kendimden güç vermek istedim.

«Sakin ol, yavrum.» Bana biraz daha yaklaştı. Saçlarını okşarken yine sinirlerime hâkim olmaya

— 328 —

çalışıyordum. Şu anda aklımın karışmasına izin veremezdim.

Motor kumların üstüne çıktı. İndik, çevremizi silâhlı denizciler sardı.

«İşte teknen, Harry,» dedi Manny Resnick. «Seni bekliyor.» Balıkçı teknesi kıyıya çekilmişti. «Bidonlar dolu, hazinenin yerini gösterir göstermez çekip gidebilirsin.»

Manny rahatlıkla konuşuyordu, ama yanındaki kadın bir pilice bakan bir gelincik gibi gözlüyordu bizi. Acaba nasıl bir ölüm seçmişti? Manny'nin, işi biter bitmez, bizi ona teslim etmeye söz verdiğiinden hiç kuşum yoktu.

«Umarım, oyun oynamaya kalkışmazsın, Harry. Aklını başına toplar, zamanımızı da boşa harcatmaz-sın bize.»

Manny'nin çevresini kendi adamlarının sardığını farkeîmistim. Dördünde de tabanca vardı. Biri ilk karşılaşmamızda Rover'in sürücülüğünü yapandı. Onların karşısında da bir assubay emrinde on denizci bulunuyordu. Düşmanlıkları giderek artan iki grupla karşı karşıya bulunduğumu anlamıştım. Manny denizcilerden ikisinin motorun başında

kalmalarını emrederek sayılarını azaltma yoluna başvurdu. Sonra bana döndü. «Eğer hazırsan öne düş bakalım, Harry.»

Sherry'niR kolundan tutarak yürümeye başladım. Kız öylesine zayıftı ki, durmadan ayağı takılıyor, sendeliyordu. Daha mağaralara varmadan soluk soluğa kalmıştı.

Silâhlı adamlar ardımızdan gelirlerken çaktırmadan saate baktım. Tam dokuzdu. Savaş gemisinin altına yerleştirdiğim dinamitin patlamasına bir saat vardı.

Para kasasının bulunduğu yeri bulmak için biraz

— 329 —

zorlanırmış numarası yaptım. Az yukarda çalışıklann olduğu yere bakmamak için kendimi güç tutuyordum.

«Şurayı kazınlar,» dedim Manny'ye, geri çekildim. Dört denizci silâhlarını arkadaşlarına verip yanlarında getirdikleri portatif kürekleri çıkardılar.

Toprak yumuşak olduğu için çok hızlı çalışıyorlardı. Kasa bir iki dakikaya kadar görünürdü.

Manny'ye, «Kız yaralı,» dedim. «Oturması gerek.» iManny bana baktı, neler düşündüğünü kesti-rebiliyordum. Sherry kaçamazdı. Üstelik denizcilerden bir ikisini daha böylece ana gruptan ayırabilecekti. Gidip assubayla konuştu, ben de Sherry'yi bir palmiye ağacının dibine oturtup sırtını gövdesine yasladım.

Sherry derin bir soluk aldı. Denizcilerden ikisi silâhlarıyla yanbaşımıza koştular.

Yamacın üstüne doğru şöyle bir baktım. Chub-by'nin bizi dikkatle izlediğini biliyordum. Ama bunun hiçbir belirtisi yoktu ortalıkta. O iki nöbetçi dışında hepsi toprağı kazan dördünün çevresinde toplanmışlardı. Çukur şimdi dizboyuna kadar geliyordu.

Bizim iki nöbetçi bile meraktan yerlerinde dura-mıyorlardı. Sık sık başlarını çevirip kırk metre ötedeki gruba bakıyorlardı.

Küreklerden birinin kasanın madenine çarptığını duydum, hemen ardından heyecanlı bağrışmalar işitildi. Hepsi birden çukurun başına toplandılar, birbirlerini itip duruyorlardı. Bizim nöbetçiler de sırtlarını bize çevirmişler, o yönde bir iki adım atmışlardı. Bu kadarını beklememiştım doğrusu.

Manny Resnick iki denizciyi tabancayla itip çukura atladı. «Haydi bakalım, ipleri getirin de yukarı çıkaralım!» diye bağırıldığını duydum. «Dikkatli olun!»

— 330 —

Lorna Page de eğilmiş çukura bakıyordu. Tam zamanıydı.

Chubby ile önceden kararlaştırdığım üzere sağ elimi kaldırıp alnımı ovuşturdum, sonra elimi indirirken Sherry'yi kaptığım gibi yağmur sularının açtığı hendeğin içine attım kendimi.

Sherry şaşırmış, saklanacak bir yere bir an önce atılma gayretiyle canını acıtmıştı. Kendini tuta-mayarak hafif bir çığlık attı. .

Nöbetçiler kızın sesini duyunca geri döndüler. Aynı anda makinelilerini de kaldırmışlardı. Ateş edeceklerini biliyordum. Daracak hendeğin hiçbir yararı olamazdı bize.

«Haydi Chubby, haydi!» diye mırıldanarak Sher-ry'yj kurşunlardan korumak için kendimi üzerine atıp, ellerimle kulaklarını tıkadım.

Chubby tam o anda elektrikli patlatıcının düğmesine bastı. Gece sakladığımız telden gelen akım olduğu gibi para kasası içindeki jeiatinli dinamite aktarıldı.

Kasa uçarken Chubby'nin yüzünün ifadesini görür gibi oluyordum. Kazılan çukurun kenarlarından yansıyan patlamanın etkisiyle kasa havaya uçmuştu. Dinamitin arasına kum ve değeri az olan taşlardan yerleştirmiştim ki, bunların şarapnel etkisi daha korkunçtu.

Çukurun çevresindekiler hep birlikte havaya uçtular, akrobat grubu gibi havada taklalar attılar. Kumlar otuz kırk metre kadar yükselmişti.

Altımızdaki toprak sarsıldı, şok dalgaları ateş etmek üzere olan iki nöbetçiye yere yıktı, üstlerinden üniformaları uçu.

Kulaklarım sağır olmuştu, hiçbir şey duymuyordum, ancak Sherry'nin kulaklarını kurtardığımı biliyordum. Tozdan yarı kör halde Sherry'nin üzerin-

— 331 —

den kalkıp elimi hendeğe soktum. Oraya gömdüğüm makineli tüfeğimi hemen bulmuştum. Üzerindeki paçavraları bir anda çekip doğruldum.

Bana yakın olan nöbetçiler canlıydılar, biri dizleri üstünde sürükleniyor, diğeri şaşkın bir halde yerde oturuyordu.

Patlayan kulağından kanlar akıyordu.

İki el ateş edip ikisini de öldürdüm. Sonra çukurun çevresine baktım. Hafif inleme sesleri, mırıldanmalar geliyordu o yandan. Dizlerim titreyerek dcğruldüğümde, Chubby'nin yamaçta ayağı kalkmış olduğunu gördüm. Bana bağırarak bir şeyler söylüyordu ama kulaklarımdaki uğultudan başka bir şey duymuyordum.

Orada sersemce çevreme bakınırken Sherry de yanımda doğrulmuştu. Omzuma dokunup bir şey söyledi. Uğultu geçmeye başlamıştı.

Patlama yerine bakınca korkunç bir görünümle karşılaştım. Üstündeki giysileri ve derisini kaybetmiş, kolunun yarısı kopmuş, kanlar içinde yarım bir insan mezardan çıkan bir hayalet gibi çukurun içinde doğruldu. Manny Resnick'ti bu. Oradan canlı çıkması inanılmayacak bir şeydi, ama daha da inanılmazı bana doğru yürümesiydi.

Adım adım, sendeleyerek yürüyor, ben de donmuş gibi olduğum yerde duruyordum. Birden adamın kör olduğunu farkettim, kumlar gözlerini kör etmiş, yüzünün derisini sıyırmıştı.

«Tanrım!» diye mırıldandı yanıbaşımda Sherry. Tılsım bozulmuştu. Makineli tüfeği kaldırdım. Man-ny'nin göğsünü parçalayan kurşunlar onu sonunda sükûna kavuşturmuştu.

Chubby yanıma geldiğinde, ben hâlâ şaşkındım. Chubby kolumu tuttu, sesini duyuyordum. «Bir şeyin yok ya, Harry?» Başımı salladım. «Balıkçı tek-

— 332 —

nesi,» diye devam etti Chubby. «Balıkçı teknesini sağlama almalıyız.»

Sherry'ye döndüm. «Sen mağaraya git ve beni orada bekle» Kız dönüp gitti.

«Sen bunların işini bitir,» dedim Chubby'ye- Demir kasanın çevresine yığılmış cesetlere yürüdük. Çoğu ölüydü ya da az sonra öleceklerdi.

Lorna Page sırtüstü yatıyordu. Patlamanın şiddetiyle üzerindeki uçmuştu. İnce soluk vücudunda şimdi yalnızca dantelli iç çamaşırları vardı. Saçı patlamaya karşı hâlâ bozulmamış, yalnız biraz tuzlanmıştı. Ölüm acı bir oyun oynamıştı kadına. İri bir lâcivert taş patlamanın gücüyle aınına çakılmıştı. Tıpkı altın tahtın kaplanı gibi üçüncü bir gözü vardı şimdi. Kendi gözleri kapalıydı. Üçüncü değerli taştan gözü suçlarcasına bakıyordu bana.

«Hepsi ölmüşler,» diye homurdandı Chubby.

«Evet öyle.» Güçlkle ayırdım gözlerimi kadından. Ölümünden hiçbir tatmin duygusu almadığımı görünce şaşırmıştım. İntikam tatlı falan değil, aksine çok lezzetsiz, diye düşünerek Chubby'nin ardından kıyıya yürüdüm.

Ağaçların arasından çıktığımızda on adım ge-risindeydim. Balıkçı tekne-miz bıraktığımız yerde duruyordu, ancak motorun başında bekleyen iki denizci patlamayı duyunca ortalıkta bulunmak için fazla bir neden görmemiş olmalıydılar.

Yarı yolu almışlardı bile. Chubby ile beni gördüklerinde biri makinelisini bizden yana çevirip ateş etti. Ancak isabetli menzil dışında olduğumuzdan saklanmaya gerek görmedik. Ne var ki, silâh sesleri gemideki denizcilerin dikkatini çekmişti. Üçünün burundaki topa koştuklarını gördüm.

«İşte şimdi belâya çattık,» diye mırıldandım

İlk atışları epey yüksekten geçmiş, arkamızdaki

— 333 —

palmiyeler arasına gömülmüştü.

Chubby ile bir çalılığın arkasına geçip kumsalın taşları arasına uzandık.

«Şimdi ne olacak?» diye sordu Chubby.

«Hiç.» Diğer iki mermi de üstümüzden geçti. Sonra birkaç saniye süreyle ateş kesildi, topun yönünü değiştirdiklerini gördüm. Bundan sonraki mermi balıkçı teknesinin yakınındaki sığıla düştü. Havaya koca bir su sütunu yükseldi.

Chubby yavrusu tehdit edilen dişi bir aslan gibi böğürdü.

«Teknemizi batırmaya çalışıyorlar!»

«Ver şu silâh!» deyip FN'i elinden aldım, AK 47'yi eline tutuşturdum, Nişancılığı şimdi bize gerekli olan ustalıkta değildi.

«Sen burada kal!» Yerimden fırlayıp körfezin ucuna doğru koştum. Patlamanın etkisi iyice azalmıştı şimdi. Körfeze demir atmış teknenin en yakın noktasına varınca kendimi bir kayalığın arkasına atıp karabinanın uzun namlusunu gemiye doğrulttum.

Topçular durmadan mermi yağdırıyorlardı, ancak hepsi de teknenin çevresine düşüyordu. Topun koruyucu zırhı yana dönüktü şimdi, top mürettebatının sırt ve yanlarını görüyordum arpacığın ucunda.

Karabinanın tek atış kolunu çevirdim, derin bir soluk aldım. Topçu şimdi pedallarını çevirerek topu döndürüyordu.

Başımı da nişan almak için dayamıştı.

Bir el ateş ettim. Herif oturduğu yerden iki metre öteye fırladı. Kollar boşa dönüyordu artık, topun namlusu havaya dikilmişti.

Diğer ikisi şaşkınlıkla çevrelerine bakındılar, yerlerini terkedip açık bir delikten içeri atladılar.

Tüfeği çevirip bu kez kaptan köprüsüne nişan aldım Orada toplanmış subaylar ve denizciler arasına üç el ateş ortalığı allak bullak etmeye yetti. Bir

— 334 —

o

an sonra tertemizdi köprünün üzeri.

Bu arada motor da tekneye yanaşmıştı. Üç el ateş iki denizcinin pire gibi zıplayıp tekne içinde kaybolmalarına yetti.

Acelelerinden motoru bağlamamışlardı, motor dalgaların etkisiyle teknedeki uzaklaşmaya başladı.

Şarjörü değiştirdikten sonra dikkatle nişan alıp teknenin bana dönük yanındaki bütün lombozlardan içeri birer el ateş ettim. Her seferinde cam şangırtıları bana kadar geliyordu.

Süleyman Dada'ya bu kadarı yetmişti. Motorların çalıştığını duydum, demir yükselmeye başladı, pervaneler kış tarafında suyu karıştırdılar ve tekne havuzun ağzına doğru yol almaya başladı.

Gitmekten vazgeçmesin diye ben yine de durmadan ateş ediyordum. Köprü kirli bir beyaz brandayla korunuyordu. Dümencinin bunun altından başını kaldırmaya cesaret edemedi tekneye rota verdiğini bildiğimden, brandayı arka arkaya delmeye başladım.

Ama bundan bir sonuç alamayınca yine lombozlara döndüm. Tekne, otobüse yetişmek isteyen yaşlı bir kadın gibi birden hızlandı. Körfezin ucunu döndü. Ben de ayağa kalkıp üstümden kumları silkeledim, silâhı yeniden doldurup palmiyeler arasına daldım.

Adanın kuzey ucuna vardığımda gemi bir mil kadar uzaklaşmıştı. Doğruca kıta Afrika'sına gidiyordu. Denizin koyu yeşili ve göğün çıplak maviliği içinde küçücük bembeyaz bir noktaydı.

Silâhımı kolumun altına sıkıştırıp gemiyi izleyebileceğim bir yer buldum. Saatim onu yedi geçiyordu. Uskura yerleştirdiğim dinamit paketi yerinden kurtulup düşmüş müydü acaba?

Tekne şimdi dış kayalıklar arasından geçip iç.

— 335 —

sulara girmektedir. Az sonra açık denizin rüzgarlı ve akıntılı suları arasında gözden kaybolacaktı.

Patlama hiç de beklediğim gibi olmadı. Uzaklık ve rüzgâr gürültüsünü bana kadar iletmemiş, şiddetini hafifletmişti.

Küçük gemi bir anda çevresinde yükselen suların ardında kaldı. Devekuşu tüyü gibiydi su sütunu, en yüksek noktasına varınca rüzgârın da etkisiyle hızı kesildi ve katlanır gibi geminin üstüne kapandı. Gürültüsü birkaç saniye sonra geldi.

Hâlâ hassas olan kulaklarımda bir tek sarsıntı, yüzüme vuran rüzgârını hissederek gibi oldum.

Yükselen dalgalar yatıştığı zaman deniz üzerinde hiçbir şey yoktu, göz alabildiğine bir boşluk uzanıyordu.

Albacore köpek balıklarını avlamaya çıktıkları saatti, az sonra kan ve et kokusu alacaklardı. Patlamadan kurtulanların hiçbirisinin o korkunç hayvanların gözlerinden kaçacaklarını sanmıyordum. Süleyman Dada'yı bulanlar iyi bir şölene konacaklar, diye düşündüm. Ama belki de kendilerinden olanı tanırlar ve kendisine mesleki bir ayrıcalık tanırlardı.

Kendi küçük şakam kendimi bile eğlendirememişti. Kalkıp mağaralara yürüdüm.

Bir gün önceki yağmada sağlık çantamın da açılıp içindekilerin dağıtılmış olduğunu gördüm ama yine de Sherry'nin yaralı parmaklarını temizleyip ilaçlayacak kadar bir şey toparlayabildim. Tırnakların dan üçü sökülüştü. Köklerinin zarar gördüğünü ve bir daha büyümeyeceğini düşünüyordum ki, Sherry de aynı korkuyu dile getirdi. Ama hemen yalanladım bu düşüncesini.

Yaraları temizlendikten sonra ağırları için iki ko-

— 336 —

dein hâpı verip mağaranın arkasındaki yatağına yatırdım.

«Dinlen şimdi. Biraz uyumaya çalış. Gitmeye hazır olduğumuzda nırlım seni.»

Chubby gerekli işlere başlamıştı bile. Balıkçı teknesini gözden geçirmiş ve bir şarapnel deliği dışında bir şeyi olmadığını görmüştü.

Kasanın çıktığı çukuru çevrede yatanlar için gene! bir mezara dönüştürdük. Cesetleri birbiri üstüne sardalya gibi dizip üzerlerini ince kumla örttük.

Altın başı sakladığımız yerden alıp ağırlığı altında ezilerek tekneye indirdik ve polietilen yastıkların üstüne yasladık.

Plastik paketlerdeki değerli taşları da torbama doldurup torbayı başın yanına bıraktım.

Bunun üzerine mağaralara dönüp kurtardığımız diğer eşyayı düzene soktuk. Su bidonları, yakıt bidonları, dalgıç takımları ve kompresör. Hepsini tekneye doldurduğumuzda öğleden sonra olmuş, ben de iyice yorulmuştum.

Karabinamı da hepsinin üstüne yerleştirip geri çekildim.

Purolarımızı yakıp ilk kez dinlenmeye oturduğumuzda, «Tamam artık, Chubby,» dedim. «Sanırım şimdi gidebiliriz, ha?»

Chubby purosundan derin bir nefes çekip kumların üzerine tükürdü. «Ben gidip Angelo'yu almak istiyorum,» dedi.

«Çocuğu orada tek boşına bırakamam. Kendi insanlarıyla birlikte Hristiyan mezarlığında gömülmek ister.»

Ben Sherry'yi almaya gittiğimde, Chubby de kalın bir branda seçip ağaçlığa doğru yürüdü. Hava kararmaya başlamıştı. Sherry'yi uyandırıp benim kazaklarımdan birini giydirdim, iki kodein hâpı daha yutturduktan sonra kıyıya götürdüm.

Hava iyice kararmıştı artık. Bir elim-

— 337 — Şeytan Çığılı — F : 22

le Sherry'ye yardım ediyor, diğeriyle feneri tutuyordum. Kumsala indiğimiz anda kararsızlıkla durakladım. Doğru olmayan bir şey vardı ortalıkta. Fener; dolu tekneye doğru tuttum.

Ne olduğunu anlayınca midem kasıldı korkuyla.

Karabinam bıraktığım yerde yoktu.

«Sherry, çabuk olduğun yere çök ve ben söyleyene kadar sakın kalkma,» diye mırıldandım.

Sherry teknenin dibine attı kendini. Ben çevrem- • de bir silâh arandım. Zıpkınım bidonların altındaydı, yem bıçağım'hâlâ dün attığım ağaca saplı duruyordu. Zaten bu dakikaya kadar onun varlığını bile unutmuştum. Alet çantasından bir çekiç... ama bundan ötesini düşünmeye fırsat bulamadım zaten.

«Silâh bende, Harry.» Arkamdaki karanlığın içinden gelmişti o gür ses. «Sakin döneyim ya da aptalca bir hareket yapayım deme.»

Silâhı aldıktan sonra ağaçların arasına çekilmiş olmalıydı. Donup kalmıştım.

«Arkana dönmeden feneri şu yana at... omzun üstünden.»

Emredileni yaptım. Yerden almak için yürüdüğünde kumların ayakları altında çatırdadığını duydum.

«Pekâlâ, şimdi dön bakalım... ağır ağır.» Döndüğüm anda güçlü feneri yüzümün ortasına tutup gözlerimi kamaştırdı.

Yine de ışığın ardındaki adamın dev cüssesini seçebiliyordum.

«İyi yüzdün mü, Süleyman?» diye sordum. Üzerinde yalnızca beyaz donu vardı. Koca göbeği ve bi-çimsiz kalın bacakları ışığı yansıtıyordu

«Senin şakalarından bıkmaya başladım artık, Harry.» Şişman bir insanın tuzlu suda çok hafif ve batmaz olduğunu çok geç hatırladım. Süleyman Dada patlamadan sağ salım kurtulmakla kalmayıp iki

— 338 —

millik dalgalı denizi de aşmıştı. Adamlarından birinin bile bunu başaramadığından emindim.

«Önce karnından olmalı,» diye konuştu. Tüfeği; dipçiği sol kolu üzerindeydi. Aynı eliyle feneri de yüzüme tutuyordu

«Söylediklerine göre en acı verici yara karın yarasıymış.»

Bir süre hiç konuşmadık, Süleyman Dada soluk soluğaydı, ben de karabinanın namlusunu yakalamak için ,onu şaşırtacak bir şey arıyordum.

«Diz çöküp bana yalvarmak istemezsin, değil mi?» diye sordu.

«Ulan Süleyman...»

«Ben de bunu yapmanı beklemezdim zaten. Yazık, oysa hoşuma gidecekti. Peki ama kız ne olacak, Harry? Gururunu yutsan da...»

Chubby'nin ayak seslerini ikimiz de duyduk. Görünmeden açıklığı aşamayacağını biliyordu. Süleyman Dada'ya saldırmak istemiş, ama bunu yapamayacağını da anlamıştı. Şu hareketiyle bana beklediğim fırsatı veriyordu. Karanlığın içinden yalnızca yerini belirleyen ayak sesleriyle hızla koştu. Süleyman Dada silâhını ondan yana çevirdiğinde bile hızını kesmedi.

Silâh ateş aldı, namlunun ucundan bir parıltı çıktı, ancak ben o anda bile aramızdaki uzaklığı yarisına indirmiştim.

Gözümün ucuyla Chubby'nin düştüğünü, kara adamın silâhı bana çevirmekte olduğunu gördüm.

Karabinanın namlusunu sıyrarak geçip adamın göğsüne attım kendimi. Normal bir insanın kaburgalarını kırarak bu darbeyi adamın yumuşacık etleri zararsızca önlemişti. Yumuşak bir şilteye dalmış gibiydim. Süleyman Dada bir iki adım geriledi, tüfeği düşürdü. Ancak kendi düşmemişti. Ne olduğumu

— 339 —

anlamadan herifin güçlü kolları göğsümü sıkıyordu

Ayaklarımı yerden kesip beni dağ gibi yumuşak göğsüne bastırdı. Kollarım kollar arasında kalmıştı, yere basıp kuvvet de alamıyordum. Dizlerimle, dirseklerimle kurtulmaya çalıştım ama dorbelerim sert bir yerine rastlamıyor, ddam hiç etkilenmiş görünmüyordu. Aksine dev bir boğa yılanının gücüyle beni sıkmaya başlamıştı. Orada ölebileceğimi anlayınca birden paniğe kapıldım. Kollar arasından kurtula-mıyordum, gücünü arttırdıkça daha hızla soluyordu. Birden öne doğru eğilmeye başladı. Beni sınıksız tutmuş geriye itiyordu, az sonra belkemiğim ortadan ikiye kopacaktı. Başımı geri attım, ağzımı açtım ve geniş yassı burnuna dişlerimi geçirdim. Bütün gücümle ısırdım. Dişlerimin eti deldiğini, burun kemiğini parçaladığını hissettim. Ağzım bir anda tuzlu kaniyle doldu. Bir köpek gibi tuttuğumu bırakmadan başımı sağa sola çevirmeye başladım.

Adam acıyla gürledi, burnunu ağzımdan kurtarmak için kollarını açtı. Kollarım kurtulduğu anda döndüm, yere kuvvetle basarak bir kalça darbesiyle herifi devirmeye çalıştım. Burnunu kurtarmak için öylesine çabalıyordu ki, darbemi önleyemedi, sırtüstü devrilirken burnunun parçası da ağzımda kaldı.

İğrenç şeyi tükürüp attım, ama sıcak kan çenemden aşağı süzülüyordu. Durup ağzımı temizlemem için güç tuttum kendimi.

Süleyman Dada dev bir kara kurbağa gibi sırtüstü yatıyordu, ama uzun süre o durumda kalmayacağı açıktı. Onun işini bir an önce bitirmem gerekiyordu.

Birden hız alıp üstüne atladım, dizimi boğazına

— 340 —

dayadım. Vücudumun ağırlığıyla herifi boğmaktan başka çarem yoktu.

Süleyman Dada ise bir kobra kadar çabuk hareket ederek boğazını korumak için ellerini havaya kaldırdı. O kara kollar bir kere çevremde kavuştu, yuvarlanarak sıg sulara gittik.

Böylesine bir ağırlıkla mücadele etmem olanaksızdı. Bu kez burnundan kanlar bosanarak üstüme çıktı, başımı suyun içine bastırdı. Boğulmaya başlamıştım. Ciğerlerim alev alev yanıyor, gözlerimden ateşler çıkıyordu sanki. Gücümün vücudumu ter-kettiğini hissediyordum, bayılmak üzereydim.

Silâh sesi boğuktu, çok uzaktan gelmişti. Süleyman Dada birden kasılıp katılaşana kadar ne olduğunu anlamadım. Birden gücü boşaldı ve ağırlığı üzerimden kaydı.

Güçlkle doğruldum, öksürmeye başladım. Sular saçlarımdan gözlerime doluyordu. Yere düşen el fenerinin ışığında Sherry North'un suyun kenarında diz çökmüş olduğunu gördüm. Silâh sargılı elindeydi, yüzü soluk ve korku doluydu. Süleyman Dada yanibaşımda yüzüstü yatıyordu suyun içinde. Yarı çıplak vücudu kıyıya vurmuş bir yunus balığı gibi parlıyordu. Ben ağır ağır doğrulur-ken Sherry yaptığı şeyin dehşetiyle bana bakıyordu.

«Tanrım! Öldürdüm! Aman Tanrım!» diye mırıldandı.

«Bugün yaptığın en iyi iş,» dedim soluk soluğa. Yanından sendeleyerek koşup Chubby'nin yattığı yere gittim.

Zayıf hareketlerle doğrulmaya çalışıyordu.

«Sakin o!, Chubby.» Feneri aldım. Gömleği kanlıydı. Çekip çıkardım. Ciğerlerinden yaralanmıştı. Her soluk alışında deliğin kenarında köpüklü kabar-

— 341 —

cıklar belirliyordu. Kurşun yarasında uzman sayıldığım için kötü bir yara olduğunu hemen anlamıştım.

Chubby gözlerini yüzümden ayırmıyordu. «Nasıl?» diye sordu. «Çok acımıyor.»

«Şahane,» dedim. «Bundan sonra her bira içişinde delikten koyvereceksin.» Doğrulup oturmasına yardım ettim.

Kurşunun çıktığı delik de girişteki gibi küçüktü. Kemiğe çarpıp genişlememişti.

Sağlık çantasında bulduğum sargılarla elimden geldiği kadar ilk yardımını yapıp tekneye taşıdım Chubby'yi. Sherry şiltelerden birini yere sermişti, üzerine oturtup bir battaniyeyle örttük.

«Angelo'yu unutma,» diye fısıldadı. Uzun brn-daya sarılmış cesedi Chubby'nin düşürdüğü yerden, alıp teknenin burnuna yerleştirdim.

Tekneyi derine doğru ittim, kendim de atlayıp motorları çalıştırdım. Şimdi Chubby'ye bir doktor bulmaktan başka düşüncem yoktu. St. Mary Adasına kadar da çok uzun yolumuz vardı.

Sherry yere, Chubby'nin yanına oturdu. Ben kıça, motorların arasına geçtim ve ölüm yüklü tekneyi buz gibi beyaz yıldızların altında güney rotasına çevirdim.

Yola çıkalı beş saat kadar olmuştu ki, Sherry battaniyelere sarılı adamın yanından kalkıp yanıma geldi.

A

«Chubby seninle konuşmak istiyor.» Sağlam elinin buz gibi parmaklarıyla yanağıma dokundu. «Korkarım ölmek üzere, Harry.» Sesindeki umutsuzluğu anlamamak olanaksızdı.

Dümeni verdim. «Şu iki parlak yıldızı görüyor musun? İkisinin ortasına doğru gidiyoruz, gözünü oradan ayırma.»

Chubby bir süre beni tanıyamadı. Yanında çöme-lip solumasını dinledim. Sonunda gözleri açıldı. Yü-

— 342 —

züme baktı. Aramızda bir iki santim kalana kadar eğdim başımı.

«Zamanında iyi balık avladık, Harry.»

«Daha çok avlayacağız. Şu teknedekilerle gerçekten güzel bir tekne satın alacağız sonra. Gelecek mevsime yine kılıç avcılığı başlıyor bizim için.»

Bir süre konuşmadık. Elimi tutmak istediğini anlayınca iri elini avuçlarımdan içine aldım. Ağır balıklarla uğraşmaktan oluşmuş nasırları, yarıkları hissediyordum elinde.

«Harry!» Sesi öylesine güçsüzdü ki, kulağımı dudaklarına dayadığım halde bile ancak duyabiliyordum. «Harry, sana daha önce söylemediğim bir şey söyleyeceğim. Seni seviyorum. Seni kardeşimden çok seviyorum.»

«Ben de seni seviyorum, Chubby.» Elimi kavrayan eli bir an güçlendi, sonra yumuşadı. O koca nasırlı pençeyi buz gibi olana kadar tuttum elimde. Gökyüzü ağarmaya başlamıştı.

Bundan sonraki üç hafta boyunca Sherry ile Turtle körfezinden pek ayrılmadık. Dostlarımız gömülürken mezarlığa gittik, bir kere de tek başıma kaleye gidip Başkan Godfrey Biddle ve Müfettiş VVally Andrevv's'la iki saat görüştüm. Bunun dışında yaralarımız kabuk bağlayana kadar birbirimizden ayrılmadık.

Vücutlarımız ruhlarımızdan çabuk iyileşmişti. Bir sabah Sherry'nin sargısını değiştirirken pamak uçlarından beyaz çıkıntılar gözüme çarptı. Uzun parmaklarının tırnakları büyümeye başlamıştı. Çok sevinmiştim buna.

Anılar çok taze olduğu için, Chubby ile Angelo'

— 343 —

nun yasını içimizden atamadığımız için mutlu günler yaşamıyorduk. Ayrıca ikimiz de ilişkimizin bunalım noktasına geldiğinin farkındaydık. Onun nasıl bir kararsızlık içinde olduğunu biliyor, birden öfkelenmesini, uzun süre konuşmadan oturmasını, kulübeden çıkıp tek başına saatlerce boş kumsalda gezinmesini hoş görüyordum.

Sonunda olanları karşılayacak gücü bulduğuna inandım. Bir gece St. Mary'ye döndüğümüzden bu yana ilk kez hazine konusunu açtım.

Hazine şimdi kulübenin döşemesi altında gömülüydü. Sherry verandada otururken sözlerimi sessizlik içinde dinledi.

«Senin önden gidip bir tabut için gerekli işlemleri yapmanı istiyorum. Zürih'ten bir araba kiral ve Basel'e git. Sana orada Kızıl Öküz Otelinde bir oda ayırttım. Oteli seçmemin nedeni altında garajı bulunması, ayrıca kapıcısını da tanıyorum. Adı Max'tir.» Planlarımı- açıkladım. «O uçağı bir cenaze arabasının karşılaması işini üstlendi. Sen yaşlı bir dul rolü oynayıp tabutu Basel'e getireceksin. Garajda değış toku-şu yapacağız. Sen benim bankacımla konuşup kaplan başını oradan kendi bankasına götürmesi için zırlı bir araba bulmasını sağlayacaksın.»

«Hepsini planladın, öyle rni?»

«Umarım öyledir.» Birer viski daha doldurdum. «Bankamın adı Faile et Fils, göreçeğın kişı de Bay Challon. Onu görünce adımlı ve hesap numaramı söyleyeceksin. On altmış altı. Hastings savaşınnın tarihi. Bay Challon'la, başı alıcılara gösterebilmemiz için özel bir oda açılması işini de konuşacaksın...» Kafamda hazırladığım planları tüm ayrıntılarıyla anlatırken sessizlik içinde dinledi beni. Arada bir şey soruyordu ama genellikle suskundu. Sonunda cebimden uçak biletiyle bir tomar yolculuk çeki çıkardım.

— 344 —

«Bilet de mi aldın?» diye şaşkınlıkla sordu. «Ne zaman gidiyorum?»

«Yarın öğle uçağıyla.»

.cSen ne zaman geleceksin?»

«Üç gün sonra, Cuma günü. Tabutla. BOAC'nin saat bir buçuk uçağıyla. Böylece işleri yapıp beni havaalanında karşılayacak yeterli zamanın olacak.»

O gece eski günlerin mutluluğuna kavuşmuştuk. Ama yine de Sherry'de bir veda havasının burukluğunu sezmiyor değildim.

Şafakta denize girdiğimizde körfezin ağzında yunuslar bizi bekliyorlardı. Yarım saat kadar onlarla yüzüp kıyıya döndük. Eski kamyonetle göturdüm Sherry'yi havaalanına. Yol boyunca hep sessizdi. Bana bir şey söylemek istiyordu ama ağzından mantıklı bir şey çıkmıyordu. Sonunda, «... Eğer bize bir şey olursa, yani... şey, hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, değil mi, eğer...»

«Devam et,* dedim.

«Yok, bir şey değil. Bir şey olursa birbirimizi -bağışlamalıyız işte.» Başka bir şey söylemedi. Havaalanı kapısında hafifçe öptü beni, bir an boynuma sarıldı, sonra dönüp bekleyen uçağı yürüdü. Uçağı binerken dönüp bakmadı. Uçağın havalanıp kıtaya doğru küçülmesini seyrettim, sonra ağır ağır Turtle körfezine döndüm.

Sherry'siz hiç tadı kalmamıştı burasının da. O gece cebinliğin altında yatarken kendimi attığım tehlikenin gerekli olduğunu biliyordum. Çok tehlikeli, a-ma gerekli. Sherry'yi buraya geri getirmeliydim. O olmadan hiçbir tadı olmayacaktı. Bir kumar oynayıp onu yöneten diğere güçlerin elinden sıyrıp almalıydım. Seçimi kendisi yapmalıydı, ama ben de bütün gücümle onu etkilemeliydim.

Ertesi sabah St. Mary'ye indim. Fred Coker'le

— 345 —

uzun süren pazarlıklar, tartışmalar sonunda deposunun çifte kapılarını açtı, kamyoneti cenaze arabasının yanına park ettim. En iyi tabutlarından, tik ağacından tutamak yerleri gümüş kaplama olanını kamyonete yükledik. Üzerine bir branda örtüp kulübeye döndüm. Tabutu doldurup kapağını vidaladığım zaman en az iki yüz kilo geliyordu.

Karanlık basınca kente indim, işlerimi tamamladığımda Lord Nelson'un kapanma zamanı da gelmişti. Son bir içki içip eski çantamı toplamak üzere kulübeye döndüm.

Ertesi gün öğle saatinde, Sherry North'a söylediğimden yirmi dört saat önce kıtaya giden uçağı bindim, oradan da BOAC'ye aktarma yaptım.

Zürih havaalanında gümrükten ve polis kontro-lundan geçip içeri girdim.

Planımın son bölümünü toparlarken bavulumu emanete bıraktım. Ertesi gün saat biri yirmi gece işime yarayan bir uçak vardı. Bir kişilik yer ayırttıktan sonra danışmaya gidip sarışın İsviçreli kızın başının boşalmasını bekledim. İlk başlarda direndi ama sonra o kırışık gözlerime dayanamayıp benimle birlikte oyuna girmeye razı oldu.

«Yarın nöbette olacaksınız, değil mi?»

«Evet efendim, merak etmeyin burada olacağım.»

Dostça ayrıldık. Çantamı alıp az ilerde olan Zürih Holliday Inn Oteline gittim. Hollandalı polisin yaşam savaşını da bu otelde oturup beklemiştim zamanında. Bir içki içtim, ardından bir banyo yaptım, televizyonun başına çöktüm.

Gözlerimin önünde hep eski anılar canlanıyordu.

Ertesi gün öğleden az önce havaalanı gazinoA sunda oturmuş, elimdeki Frankfurter Allgemeine ze-îtung gazetesini üzerinden, gelenleri gözetliyordum.

— 346 —

Bavulumu vermiş, biletimi kontr.ol ettirmiştim bile. Yapacağım tek şey çıkış kapısından geçmekti.

O sabah satın aldığım takım elbiseyi giymiştim. Bu öylesine çirkin ve fareyi andıran gri renkte bir takımdı ki, Harry Fletcher'i tanıyan bir insan onun bunu giyip de sokağı çıkacağını aklının köşesinden geçirmezdi. Bir kere iki beden büyüktü. Görünüşümü değiştirmek için otelden yürüttüğüm havluları doldurmuştum yanlarıma. Saçımı da kendim

iyice kısaltmış, yaşımı on beş yıl arttırmak için talk pudrası serpmiştim. Tuvalette altın çerçeveli gözlüklerimin arkasından yüzüme bakınca ben bile tanımamıştım kendimi.

Saat biri yedi geçe Sherry North terminalin ana kapısından içeri girdi. Üzerinde gri kareli yünlü bir elbise, ayaklarına kadar uzanan siyah deri bir palto ve ona uygun küçük deri bir şapka vardı. Gözleri, kara gözlüklerin ardında saklıydı. Turistlerin arasından geçerken yüzündeki ifadenin kararlı ve asık olduğu görülüyordu.

Tüm kuşku ve korkularımın gerçekleştiğini anlayınca midemde bir kasılma oldu, gazeteyi tutan ellerim titredi.

Sherry'nin bir adım arkasında bana Dan Amca diye tanıştırdığı ufak tefek adam vardı. Onun da başında tüvit bir kasket, kolunda da bir pardösü vardı. Kızın arkasından bir avcının dikkatli ve güvenli adımlarıyla yürüyordu.

Yanında dört adamı vardı. Hepsi de yüzlerinden hiçbir ifade okunmayan, sakın ve ciddi giyimli kimselerdi.

«Seni namussuz seni!» diye mırıldandım. Ama aslında bu kadar acı duymama gerek yoktu. Çok u-zun zamandır biliyordum bunu.

Beş erkek ve kızdan oluşan grup, salonun ortasında durdular. Dan Amcanın emir yağdırdığını görü-

— 347 —

yordum. Salona adamlarını yerleştiriş biçiminde tam bir profesyonel olduğu anlaşılıyordu. Adamları giriş kapısıyla tüm çıkış kapılarını tuttular.

Sherry North ses çıkarmadan dinliyordu. Yüzü ifadesizdi; gözleri gözlüklerin ardından görünmüyordu. Dört adam yerlerini aldıktan sonra Dan Amca kıza bir şey söyledi, kız başını salladı, giriş kapısına döndüler.

İçimde bir ses, «Çekil git artık Harry,» diyordu. «Oyun oynamaya kalkışma. Kurt sürüsü yeniden peşinde. Kaç, Harry, kaç!»

Tam o anda hoparlörden benim bir gün önce yer ayırttığım uçağın kalkış zamanının yaklaştığı bildirildi. Oturduğum yerden kalkıp ayaklarımı sürüyerek danışma masasına yaklaştım. Ufak tefek İsviçreli kız ilk bakışta beni tanımamıştı, birden gözleri irileşti, ağzı açık kaldı. Hemen eliyle ağzını kapatıp neşeyle göz kırptı sonra.

«Sondaki telefon kulübesi,» diye fısıldadı. «Çıkış kapısına en yakın olan.» Kıza göz kırıp ayaklarımı sürüyerek uzaklaştım yanından. Telefon kulübesinde konuşuyormuş gibi kulaklığı kaldırdım ama parmağımınla da bağlantıyı kesmiştim. Cam kapıdan salonu seyretmeye başladım.

Suç ortağımın hoparlörden sesini duydum.

«Bayan Sherry North lütfen danışmaya başvurun.»

Camdan Sherry'nin danışmada hostesle konuştuğunu gördüm. Sarışın kız benimkinin yanındaki kulübeyi işaret etti.

Sherry dönüp bana doğru yürüdü. Telefon kulübeleri Dan Amca ve neşeli dostlarından saklıyordu kendisini.

Deri paltosu uzun bacaklarının çevresinde sallanıyordu, her adımda uzun, kara saçları omuzlarına -çarpmaktaydı. Yaralı elini saklamak için deri eldi-

— 348 —

venler giymişti. Bana ihanet ettiği şu andaki kadar güzel olmamıştı hiç.

Yanındaki kulübeye girip telefonu açtı. Ben kendi telefonumu kapatıp kulübeden çıktım. Onun kulübesinin kapısını açtığımda Sherry sabırsızlıkla arkasına baktı.

«Evet, seni sersem polis, şimdi kafanı kırmamam için bir tek neden söyle bana.»

«Sen ha!» Yüzü allak bullak olmuştu, elini ağzına götürdü. Birbirimize baktık.

«Gerçek Sherry North'a ne oldu?» diye sordum. Serum kendisini toplamasına yardımcı olmuştu.

«Öldürüldü. Cesedini Ascct dışında bir taş ocağında bulduk.»

«Manny Resnick bana kızı öldürttüğünü söylemişti... ben de inanmamıştım. Senin hayatın için Süleyman Dada ve onunla pazarlığa tekneye gittiğimde de benimle alay etti. Senden Sherry North diye söz edince güldü, bana. aptal dedi.» Sırıttım. «Haklıymış değil mi? Gerçekten aptalımışım.»

Sherry gözlerime bakamıyordu. Tahmin ettiklerimi söylemeye devam ettim.

«Sherry North öldürüldükten sonra kimliğini a-çıklayıp North'ların evini gözetiminde bulundurmaya karar verdiler.

Katillerin yeni gelenin kimliğini öğrenmeye geleceklerini sanıyorlardı. Eğitilmiş bir polis dalgıcı olduğun için bu işe seni seçtiler. Öyle değil, mi?»

Sherry hâlâ yüzüme bakmayarak başını eğdi.

«Deniz kabukları konusunda bilgini de ölçmeliy-diler. O zaman o ateş mercanını tutmaz, beni de bir sürü dertten kurtarırdın.»

Sherry görünüşümün yarattığı ilk etkiden kurtulmuştu. Şimdi Dan Amca ile arkadaşlarını çağırma zamanıydı. Eğer çağırmaya niyetliyse. Ama yüzü ha-

— 349 —

fifçe yana dönük, hiç konuşmadan duruyordu. Güneş; yanığı teni kızarmıştı.

«O ilk gece, benim uyuduğumu sandığın zaman telefon ettin. Amirine bir sersemin tuzağa düştüğünü bildirdin. Sana bir süre beni idare etmeni söylediler. Ve yavrum, gerçekten iyi idare ettin.»

Sonunda yüzüme baktı, lacivert gözleri meydan; okumayla parladı, kapalı dudakları ardında sözcükler birikmişti, ama ses çıkarmadan beni dinlemeye devam etti.

«Sherry'yi tanıyan komşulardan saklanmak için Jimmy'nin dükkânına arka kapısından girdin. Manny' nin iki gorili bu yüzden gelip parmaklarını yaktılar. Sherry North olmadığını biliyorlardı, onu kendileri öldürmüşlerdi çünkü. Ama senin kimliğini öğrenmek istiyorlardı.»

Artık konuşmasını istiyordum. Suskunluğu sinirime dokunmaya başlamıştı.

«Dan Amcanın rütbesi nedir? Müfettiş mi?»

«Başmüfettiş.»

«Gördüğüm anda anlamıştım.»

«Peki bütün bunları anladıysan neden sonuna kadar sürdürdün?» diye sordu.

«İlk başlarda kuşkuluydum, ancak kesin olarak bildiğim zaman da sana çılgıncasına âşık olmuştum.»

Sanki bir tokat atmışım gibi geriledi. Acımasızca devam ettim.

«Birlikte yaptığımız bazı şeylerden senin de bana kayıtsız olmadığın sonucunu çıkarmıştım. Benim kitabımda birini sevdin mi, ona ihanet etmezsin.»

«Ben bir polisim. Sense bir katilsin.»

«Ben önce beni öldürmeye kalkışanlardan başka kimseye silâh çekmedim. Senin Süleyman Dada'ya yaptığını hiç yapmadım.»

— 350 —

Fena yerinden yakalamıştım. Kekeledi, kapana kısırlanmış gibi çevresine bakındı.

«Sen hırsızın,» diye yeniden saldırıyı denedi.

«Evet... ama bir zamanlar. Çok uzun zaman önce. O günden sonra da doğru yolda kalmak için çok çalıştım. Biraz yardım elde edebilseydim tam o-larak başaracaktım.»

«Taht...» dedi. «Tahtı çalışıyorsun.»

«Yanıyorsunuz, hanımefendi,» dedim sırtarak.

«Tabutta ne var öyleyse?»

«Turtle körfezinden yüz elli kilo kum. İçindekileri görünce orada geçirdiğimiz güzel günleri hatırlarsın.»

«Taht nerede peki?»

«Gerçek sahibinde, St. Mary'nin halkının temsilcisi Başkan Godfrey Biddle'de.»

«Yani verdin mi?» İnanmayan bakışlarla bakıyordu şimdi. Birden gözlerinde başka bir ışık doğmaya başladı, «Neden, Harry, neden?»

«Dediğim gibi namuslu olmaya çalışıyorum.» Yine birbirimize bakıyorduk, birden lacivert gözlerinin sulandığını farkettim.

«Ve buraya yapmak zorunda olduğum şeyi... bilerek geldin, öyle mi?» Sesi boğulur gibi çıkıyordu.

«Bir seçim yapmanı istiyorum,» dedim. Sherry ağlamaya başladı. «Bu telefon kulübesinden çıkıp şu "kapıdan geçeceğim. Eğer arkamdan düdük çalan olmazsa ilk uçakla buradan gidiyorum, öbür gün de kayalıkların dışında yunusları aramaya çıkacağım.»

«Seni bulurlar, Harry.» Başımı salladım.

«Başkan Biddle bir iki gün önce suçluların iadesi anlaşmalarını değiştirdi. St. Mary'de kimse kılıma dokunamaz benim. Söz verdi bana.»

Dönüp kapıyı açtım. «Turtle körfezinde çok yalnız kalacağım.»

— 351 —

Çıkış kapısına doğru ağır ağır ilerlerken uçağım, için ikinci çağrı yapıyordu. Yaşamımın en uzun ve en korkunç yürüyüşüydü bu. Adımlarımla uyumlu atıyordu kalbim. Kimse beni önlemeye kalkışmadı, ben de arkama dönüp bakmaya cesaret edemedim.

. Swissair Caravelle uçağında yerime oturup emniyet kemerini bağlarken, Sherry'nin kendini toparlayıp arkamdan St. Mary'ye kadar gelmesi için ne kadar zaman geçmesi gerekeceğini düşünüyordum. Ona anlatacak çok şeyim vardı. St. Mary adası halkı adına tahtın geri kalan bölümlerini denizden çıkarmak için bir anlaşma yaptığımı söyleyecektim. Bunun karşılığında Başkan Biddle bana halkın minnetini belirtmek için Wave Dancer'e benzeyen bir derin su teknesi almaya söz vermişti.

Yanımdaki kadını alıştığım biçimde yaşatabilecektim. Kötü mevsimler için de kulübenin arkasında gömülü olan o gümüş takım vardı. Hayır, o kadar aşırı dürüst de değildim artık. Ancak bir daha gece işi yapmayacaktım.

Uçak mavi göller ve ormanlık dağlar üzerinden geçerken kızın gerçek adını bile bilmediğimi düşündüm.

Hint Okyanusunun incisi St. Mary adası havaalanında kendisini karşıladığım anda soracağım ilk şey bu olacaktı.

SON

Wilbur Smith _ Şeytan Çılgılığı